

حەكیم كاكەوەیس

مەملا كەتس سەگەكان

چیرۆك

هەولێر ۲۰۱۷

كۆچىرۈك

مەملەكەتتى سەگەكان

حەكىم كاكەوھىس

ئەم چەپكە جىرۈكە ، چەپكى ژانە و بېشكەشە
بەو كوردەي ژنە تالانكراوھەكانى ھەموو
ئەنفالەكان بە شەرەفى خۇي دەزانى.

ناوی کتیب	: مهمله که تی سه گه کان
بابهت	: چیرۆك
نووسەر	: هه کیم کاکه وهیس
پیتچینین و ههله چنی	: نووسەر
نەخشە سازی ناو درۆك	: شاخه وان جه عفه ر
نەخشە سازی بهرگ	: نامانج نه مین
تیراژ	: ۵۰۰ دانە
چاپ	: چاپی یه کهم - چاپخانه ی رۆشنییری - ههولنیر / ۲۰۱۷
نرخ	: ۴۰۰۰ دینار

له بهر پۆهبه رایه تی گشتی کتیبخانه گشتیه کان
ژماردی سپاردن، (۴۷۴) ی سالی (۲۰۱۷) ی پیدراوه

پیشہ کی

پہنگہ من چیرۆکنوو سیکی ناچاری بم. خویندی قوتابخانہ م عارہبی بوو، بہ لām دەورو بہرم کورد و کوردی بوو. خاک کورد بوو و ھەوا کورد بوو. ئەگەرچی ھەموو جیھان، ھەمان خۆر و مانگ و ئەستێرە ی ھەن، بہ لām ئەو خۆر و مانگ و ئەستێرە یی کە لە من ھەلدەھاتن و لیم ئاوا دەبوون، کوردی گەرمیانی بوون. وەک خۆم. تەنانەت ھەستم دەکرد تورکمان و عارہبی کەرکووک و ئەو دەورو بہرەش، بە خۆیان و قۆریات و عەتابەیانەو، تورکمان و عارہبی کورد بوون. نازانم چۆن، بہ لām وام ھەست دەکرد و پەنگە ھەستکردنە کەم مندا لانە بووی. لە ھەموو ماوہی خویندنمدا، سی یا چوار مانگی قوتابخانہ ی سەرەتاییم کوردی بوو. مامۆستاکانی ئەو ماوہیەم بیر ناچنەو: مامۆستا سālج دزہیی و مامۆستا ئەحمەد رێداری، پەرپەوہی خویندن و نووسینی کوردییان دایە دەستم. «خوایە وەتەن ئاواکە ی چەند دلگیر و شیرینە» ئیستاش لە گویمدا دەرزیگیتەو و لە ناخەوہ لە خودای خۆم دەپاریمەوہ ئاوەدانی

بكا. «خوایه وه تهن ئاواكهی!»، دواپی بووه «نحن الشباب لنا الغد» و وهك دارستانی چپ و پپ له درنده، دهووری ته نیم و تا خۆم پانه پساند بهری نه دام. به لām كهی خۆم پاپساند؟ زۆر درهنگ. تازه ئیسك و خوینم پپ ببوون له خه م و سه رشۆپی. به لئ سه رشۆپی. كئ تیمده گا؟. دواپی بارودۆخ گۆرا. ئیدی توركمان توركمانی كورد نه ما و عاره ب عاره بی كورد نه ما. ئیمه، هه مال و به قال و گسكه دهی شاره كهی خۆمان بووین و بۆ ئه وانمان خاوین ده كرده وه. كۆلی ئه وانمان هه لده گرت و پیللوی ئه وانمان بۆیاغ ده كرد. سووك سووك، خۆمان سووك ده كرد. بچووكی یه كه یه كه مان بوو به بچووكی دهسته جه معیمان و ئه مه شیان بووه بچووكی نه ته وایه تیمان. ئیمه، نه ته وه یه کی گسكه ده و بۆیاغچی بووین. ئیمه كۆیله بووین. به لām شه رمه زار نیم چونكه یه ك كه س نه بوو به ئیمه ی مندال بللی و نابئ. فیره نوێژ ده كراین. فیر ده كراین چۆن به بیسمیلا جنۆكان بتارینین و چۆن خۆمان له ئه من بپاریزین. فیر ده كراین چۆن درۆ له گه ل ئه من و مامۆستا و خه لکی نه یاردا بكه ین تا پارێزراو بین. فیر ده كراین كار بكه ین. فیر ده كراین ستالینمان خوش بوئ. به لām قه ت فیر نه ده كراین چۆن كورد بین. خوا هه قه له سه ره تای شۆپشی ئه یلوولدا به ناوی كوردایه تییه وه، چه ند مندالێکی شپپۆش و چه تون، ده چووین فنجانی دارته لمان ده شكاند و له نه ورۆزیشدا ئاگری قاچاغمان ده كرده وه!.

دایكان و باوكان، خه نی له خۆیان، كۆپه كانیان وهك بلبیل توركمانیان ده زانی و عاره بیهش هه ر مه پرسه!.

چ پێكه وتێك منی خسته سه ر سكه ی خویندنه وه و نووسینی كوردی؟. كوردبوون به لا بوو به لām به لایه کی به له زه ت. جهسته ی ئازار ده دام به لām پوحی به خته وه ر ده كردم و بوونه وه رێکی بئ جهسته ی مه لایه كه تانه له ناو كه لله سه رمدا، یا له دلما پهیدا بوو و بزه ی ده هاتئ و بزه ی ده خسته سه ر پوخسارم. ئه ده بی زمانی زگماك چ جیهانیكه! خۆ ئیستاش نازانم به هیچ زمانیکی تر ئاخ هه لکیشم یا ئوخه ی بكه م. به لئ كۆیله بووم

بەلەم چىراي سەرفىزى لە ناخىدا گەش گەش دەسووتا... ۋەك ئىستا. مادام ھەست بە كۆيلەيتى خۆم دەكەم بەسمە. ئىدى سەرفىز و ئازادىم و ئەگەر بىرم، بە ئازادىي دەمرم. كى لەو كۆيلانە كۆلۆتەرە كە ھەست بە كۆيلەيتى خۆيان ناكەن؟. ھەستەكردنى كۆيلە بە كۆيلەيتى، خۆي لە خۆيدا زىنجىرىكى خۆكردى مەككەمى كۆيلەيتىيە بۆ لاق و پىل. سىپارتاكۆس ھەستى بە كۆيلەيتى خۆي كرد بۆيە بۆ ئازادىخوزان بووھ قوتابخانە.

ئەدەب گەمەيەكى سىجىريە و كەرەسەكەي زمانە و گۆرەپانەكەي خەياللىكە ئاۋىتەي واقىيە. من كە مەوداي گەمەم بە كەرەسەي خۆم نەبووبىن، چۆن بووم بە چىرۆكنووس؟. خەللى كۆپى سەرەكەوتىن، بەلەم من كۆپى شىكسىم. شىكسى شۆپشى ئەيلوول مراندىمى و بە جۆرىكى ترى دروستكردمەۋە. ۋەك ئىستا، كە ھەم، بەرھەمى ئەو تىكشىكان و تىكشىلانەم. ئەو كارەساتە تىگەياندىم كوردبۇون يەنى چى. زەلىلى يەنى چى. يەخسىرى يەنى چى. خۆبەدەستەۋەدان يەنى چى. كوردبۇون نوۋىژىكى بەژانە و دەسنوۋىژى بە ھەمووكەس پاناگىرئ. خوايە چۆن دەسنوۋىژى كوردبۇونى خۆم پاگرت؟. چۆن تىوانىم، ۋەك كوردىك، لە ھەموو تەمەنى كۆيلەيتىمدا بە يەك وشەش ناۋى نەتەۋەكەم و خاكەكەم نەپوشىتم؟. لە سەر بەرمالى كوردايەتى، بە نووسىن خۇدا دەپەرستم و دەيناسم و دەيناسىتم. تۆ بلىي سەرەكەوتىۋەم؟!. تۆ بلىي بەرھەمى شەۋخوونى و شەۋنوۋىژى كوردبۇونم لە ناۋ تەم و دوۋكەل و تەپوتۋىزى جلىتبازانى سىياسەتدا كە ھەر يەكە و پەلى بە دەستى نەيارىكى كوردەۋەيە عىبىرەت نەكرئ؟. ھىوادارم چىرۆكەكانم لە قەرسىلىي دەرچووبىن و ھىچ (با)يەك لارىان نەكاتەۋە. با بشكىن بەلەم نەچەمىن!. با نەبن بەلەم خوار نەبنەۋە!. ئەم چىرۆكانەي توى ئەم دوو بەرگە، بەرھەمى شىكست و پەنجى زۆر سالان. بەرھەمى دەرپەدەرى و دوورەۋلاتىن. زۆريان لە گۇقارى پابوون و خوىندكارى كورد و بەربانگ و گزىنگدا، لە ئەۋروپا بىلاۋ بوۋنەتەۋە و ھىندىكىان دووبارە

له كوردستان، به تايبه تي له گۆفاري پامان و كاروان و ناينده دا بـلاو
 كراونه ته وه . بـلاو بوونه وه ي به رهه م له ئه وروپادا به ناچاري ده زانم . له
 لايه كي تر يشه وه ، نامه وي چيروكه كان به په رته وازه يي بمين . پيم چاكه
 له تو ي كتيبـيـكـدا يه ك بگرن به لكو ئيـه ، كه سـي ويستي شتيكي چاك
 يا خراپيان له سه ر بلـي يا بنووسـي!

با خوينه ري به پـيـز له هه له م نه بوورئ به لام هيوادارم ئه وه بزاني كه ئه و
 پشكو يانه به پـروـشـكي ليـكـه وـتـنـي به ردـي كـويـلايه تي و ئه سـتـي ئه وـنـم
 بـۆ ئازادي داگيرساون، بـۆـيه له خاموشي بيـزارن و پـروـشـكيان ههـيه .
 ئيدي ئه وه ئيوه و ئه وه ش چيروكه كان... ئه وه ي بـۆـچـوـونه كانم به ره و
 په گه زپه رستي و كـۆـنه خوازي و زپه زاراوه ي ده ستي دووه م و سـيـهـمـي
 ئه وروپا داده شكـيـنـئـي، دياره له گه رميانه وه دووره . به جه سته ش دوور
 نه بـئـي، پـوـحـيـانه تي لـيـه وه دووره ... دووسه ده زار ئه نفالكراوي له لا
 سفره . ئه وه با بچئ ولا تيكي تر بـكاـته ولا تي خـۆـي و ژنيكي له دا يكي
 خـۆـي جـوانـتر و چاـكـتر و شـۆـخـتر بـكاـته دا يكي خـۆـي . كوردستان، ژيـرده سـت
 بـئـي يا سه رفراز، ولا تي منه ... دا يكي منه ... كيـژـيـكي جـوان و نازداري منه
 و عه سـكـه ري ولا تان به به ر چاومه وه ئه تـكي ده كـن . من ئاوها ده نووسـم ،
 چونكه هه موو كيـژـه فرـۆـشـراوه كانم كرـدـوـونه ته كيـژـي خـۆـم ... هه موو ژنه
 كورد يكي ئه تـكـكـراوي ده ستي عه سـكـه ري داگيركه رم كرـدـوـونه ته خوشـكي
 خـۆـم . ئه وه ي ئه م هه سته ي مني پـئـي په گه زپه رستي و عاجباتييه ، با
 ده سـت بخاته ناو ده ستي ئه و عه سـكـه رانه وه ... با ماچيان بـكا تا له
 هه موو لايه ك كورسي ده سه لات و پـهـلـه وپايه ي بـۆ والا بن و با به پـهـله
 خـۆـي ده و له مه ند بـكا ... با ببـئـي به (وه فـدـي كوردستان) ... با بال بگريئ
 و بفـپـئـي ... مردوو نه بـئـي، كـئـي فـري و نه نيسته وه ؟

ح . ع . كاكه وه يس

سیۆه که

دوای سببی سال داپران گه پامه وه . به بیره وه ریبه کانمدا چوومه وه . کیژه نه شمیلانه کانی سه رده می مندائی و هه رزه کاری و لاویتییم به سه رکردنه وه ... هه ره له خه یائی خۆمدا به سه رمکردنه وه و به هه مان سام و شه رم و شکۆی جارانه وه بیرم لی ده کردنه وه و زاتم نه بوو پرسیاریان بکه م: کوا سیۆه ؟.

سیۆه ؟! . سام گرتمی . ناخر پیره میژدیکی شه ست ساله ی که نه فتی وه ک من چۆن ده شی له به رده م یادیکی وه ها دیرین و بیره وه ریبه کی وه ها دووردا سام بیگری ؟ . سیۆه ؟ . یه که م جار، ده تگوت هه ره یه که مان نیوه ی سیۆه که ی به هه شتی ده رخوارد درا: له ده م جۆگه ئاوه که دا کایه مان ده کرد . سه رکه پیازیکمان کردبووه په وپه وه و ئاوه که دیسووپانده وه . درزی که وته یه خه ی کراسه که ی و دیتم . سیۆه که م ده رخوارد درا و ئه ویش ئه وه نده ی به س بوو هه ست به شله ژان و داپمان و کلپه سه ندنم بکا تا داپمی و کلپه بسیتی و به گه لا هه نجیری یه خه ی کراسه که ی،

ئەو چۈۈزەرە مېتاتىيەى سەر سىنگى خۆى داپۇشى. سېۋەش نېۋەى سېۋەكەى خوارد و بە جوۋتە لە بەهەشتى مندالى ۋەدەرنراين و خۇمان لە سەرەمىنىكى قەفرای ترسەپتەرى ھەرزەكارىدا دىتەۋە. ئاى لە قەفرای جىھانى ھەرزەكارى! ئاى لە ژىۋانبۈنەۋەى سېۋخواردن و بەزاندنى سنورى مندالى و قەدرنەگرتنى بەهەشتى مندالى! كۋا ناسكەى ناسكى مل بە خەناۋكە و چاۋ بە كلى قىتوقۇزى دراوسىمان؟ لە كى بېرسىم؟ چۆن بوئىم ناۋى بەرم؟ ناسكە؟ سام گرتىمى. پستە زۆر كورت و بە چىپەكانىم بىر كەۋتەنەۋە: زىادەبرا ئەمشەۋ چاۋەپتە مەبە!... ناتۋانى!... ھۋاھۋا! ناتۋانى و ئەھ!... سبەى شەۋ بچۆرە لای كەلىنى دىۋارەكە... ئا، لای تەنۋورىانەكە!.

كۋان؟! كۋان پەرە كىژى بەھارنى ئاۋايى، كە بە ھەلەتەكاندا پەرت دەبۈۋن و زىنگەى بالۆرەيان بەهەشتى ساز دەكرد و گەلای سەر عەببى كۋپانى پادەمالى؟. ۋەى تەمەنى لۈلدراۋم بەرەۋ كۆپم دەبەى؟. ۋەى تەمەنى بەرەۋ گۆر داكشاۋم بۆ كۆپم دەگىپتەۋە؟. ئەى تەمەنى بە پۈۋى مەرگدا ھەلشاخاۋم كىۋە دەچىت؟. بۆ لە ئاستى ناۋەيتانى كىژانى دەمى ھەرزەكارىت ۋا سامگرتەيت؟. ئەدى ئەۋانېش ۋەكى تۆ تەمەن لۈۋلى نەداۋن؟. خۆ ناشى ئىستاش قىۋەى پىكەنېن و زىنگەى بالۆرەيان بېت و داۋەكانى ھەناۋت بېسىنن؟. بۆ ئەترەشت لىيان چۈۋە و ترست نارەۋىتەۋە؟. ھەر ۋا پېچى مېزەرىك بوو... يەك پېچ و ئىدى كۆتايى ھات...

- خالە مېۋانمان ھات.

خوشكەزاكەم ئەۋەى گۈت. كە پۆشىتم، خوشكەكەم لەم كىژەى خۆى مندالتر بوو. ئىستا پېرەژنىكى پانوپۇرى دەمەۋەرە. شەرم لە كەس ناكە. خەسۋە... نەكە... ترس دەخاتە دللى نەۋەكانى خۆپەۋە. دەقىژىنى و نېرەكەر بۆ دايكى نەۋەكانى خۆى دەنېرى و چەسىپى بۆ كاكى خۆى ناكە. ئاى خوشكەكەم! چە قودرەت بوو لە دەرگاي ھەۋشە دەرەكەۋىت!.

ئىستا پەكت بەوۈ نەكەوتوۈۈ ئاخۇ من پازىم يا پازى نىم بچىتە بەغدا يا تاران يا پىشتى حەوت دەريا .

- كى؟ .

لەگەل پىرسىارەكەى خۇمدا خورپەم بە دۇدا ھات . دۇلى پىرىش بەرگەى خورپە دەگرى؟ . ھەر كىيەك بىن نابى ژىيە داۋەشاۋەكانى دلت بىزۈيىنى . نەخىر سىۋەش ناشى لە خورپەيەكى پىرانە بەولۋە بە دۇلە داتەپىۋەكەت بىخىش .

ھىشتا لە ھەق و حىيى پىرسىاران نەبىۋومەۋە ، بەژنىكى كەتەى رەشپۇش دەرگەى لى تارىك كردم :

- پايزە برا! ...

دەنگىكى گر ، ھەناسەى سوار و بانگىكى بىن باكانە پايچەناندەم . پستەكە كورت بوۈ بەلام بە چپە نەبوۈ... نە بە شەرم تەر كرابوۈ نە بە ترس كپ كرابوۈ . تەنھا كورتىيەكەى و كتوپرىيەكەى ھى ناسكەى ناسكى مل بە خەناۋكەى چاۋ بە كل بوۈ .

ھەستام . ۋەژۋور كەۋت . ۋەك مامرە كرى سەر بە مشكى ، پەۋى كچى چاۋ بە كل و خەناۋكە لە مىلى بە بىزەى شەرم و دوۋدلىيەۋە بە دواۋە بوۈ . پىكەنى . بەخىرى ھىنامەۋە . ئەمە ناسكە بوۈ؟! . ھەر لىگەپى لى! . ئىستا نا كەمىكى تر ، تلى تلىۋ دادەپمى و تەنھا ھەيكەلەكەى بە پىۋە دەمىنى . تەمەنى خۇى پىچاۋۋە . كچ و كچەزا و كورەزاكانى ، چاۋيان بە كل و خەناۋكەيان لە مل ، ھەر يەكەيان پۇلى ناسكەى دەگىرا : لىۋيان ئال و مەمكىان قىت و كراسيان سوور و ھەنگاۋيان ورد ، بە ناۋ تەمى شەرم و ھەزار و يەك ئارەزۋودا ھەۋلىيان دەدا بگەنە ناسكە . ئەى خودايە! . ئەم ھەۋلى پىرىۋونە بۇ؟ . ئەم ھەلپەى بە كۆتايى گەيشتەنە لە كۆپۋە دى؟ . بۇ ھەر يەكە لە شانەكانى جەستە ، لە سەردەمى سىپىرمىيەۋە ، مىلى خۇى بەرەۋ كۆتايى دەشكىپنى؟! . ئاى ناسكەى ناسك و كەرپەۋت و چاۋ بە كل! بوۈى بە حاجىش! .

چاوئیکم به کیزهکاندا گیرا. خۆیان له پهناى یهک نابوو... خۆیان به یهکهوه نووساندبوو و پهردهى شهرم و سهرسوڤمانیان له ئاستى پیره میڤردیکی ئه وروپانشین به خۆدا دابوو. پڕ بوون له پرسىارى نهگوتراو و دهرنه برڤراوى بئ وه لām. پڕ بوون له هزى قهدهغهکراو و بئ ئاکام. پڕ بوون له تریقهى پیکه نین و بالۆرهى تاساو. هر یهکهیان به شیوهیهک له شیوهکان، به سهردهمى کچینى ناسکه دهچوو، یهکیکیان نه بئ که چاوه نهرمهکانى و لیوه گۆشتنهکانى، سیوهیان وهبیر دینامه وه. بئ دهسهلاتانه چاوم تئ بپى. تا خوا پئی خوش بئ یا ناخوش، بئ شهرمانه لئى ورد بوومه وه... ورده ورده له بهر چاوم دهبووه سیوه: سیوخواردنهکى سیوهم تیدا دى. شهرمى ئه و هیمنى ئه و ههموو شتیکی ئه و، به تامى گۆزى مه مکیشیه وه، له جهسته منداله دا زندوو بوونه وه. سهرم پاوه شاند. دهتگوت ئه سپیکى په ککه وته: لای پاشه له وه سهگى برسى سهریان تیژه نیبووم، که چى گویم بۆ پاسکردنى میش راده وه شاند.

- ئه وه کیزهکى سیوهیه.

کیزهکى سیوه؟! سیوه هر بهخۆى بوو و زپوزندوو و ته پ و بر به رانبهرم دانیشتبوو و بزهى دهکرد. ئه وهى له سیوه دا هه بوو و له و کیزه دا نه بوو، عه شقه ئاگیرنهکى بوو و هیچى دى. بزهم بۆى کرد. بزهى بۆ کردم. له حاجى ناسکه م پوانى و به هه زار باره ترسه وه پرسیم: - ئه دى دایکى؟. سیوه له کوپیه؟.

ویرام... ویرام... ویرام وشه ی «سیوه» به زارى خۆمدا بیتم.

به ژنى باریک و مه مکى قیت و پوو له ئاسۆ. نئوان ههر دوو مه مکى، به مه زنده ی من و به پئوانه له گه ل سینگی ناسکه ی ناسکدا که من زیاد به رین بوو. هه میشه به کاوه خۆ ده پۆیى و له نجه ی ده کرد. به پیچه وانه ی ناسکه وه که په له ی بوو و گورج گورج هه نگاوى ده نا. تا لیویم ماچ ده کرد، ده جارێ به ده م هه ناسه برکپوه پالێ پئوه ده نام

ئەوجا مەودای يەك ماچى دەدا. سەد جار دەستم بۆ مەمكى دەبرد
ئەوجا پىي دەدا دەستم بەر يەككىيان بگەوئ. زۆرى برد تا لىۋارە
پەقەكانى مەمكى لە بەر زەبرى دەست و پەنجەمدا نەرم بوون. پام
نەدەبوو و نەدەبوو. قژى خاۋ، بە پىچەوانەى قژە لولەكەى ناسكەوہ.
كە دەستم بۆ قژى دەبرد، خاۋ دەبووہوہ و چ بەرھەلستىي نەدەكرد.
نابەلەد بووم و نەمدەزانى لە قژەكەيەوہ دەست پىي بگەم. تەناتە لە
جىي ژوانىشدا پەلەى نەبوو. بە كاۋەخۆ دەھات و بە كاۋەخۆ ململانئىي
دەكرد و بە كاۋەخۆ خۆى بە دەستەوہ دەدا و بە كاۋەخۆ جىي دەھىشتم.
ئاي سىۋەى دە بەر دلان! دەبىي ئىستا ئەویش وەك ئەم حاجى ناسكەيە
حاجى و داتەپىو بىي بۆيە ئەو كىژە كتومت سىۋەيەى پەخساندوہ يا
ھەمان سىۋە- قىت و ئارام بىي؟! سىۋە... وىرام... وىرام...
وىرام. وەك ئەو... بارەى بۆ يە... ھاجم كرد و سەد جار لە بەر
خۆمەوہ گوتم: وىرام... وىرام. ھەم ماچ. ھەم پە... خۆى لىي
ون كردم. دە پۆژان، لە خەمى دۆپاندنى ماچىي. دەموقلپ خۆى بە
عەرددا داۋو. نەخۆش و پەشىمان، لە مالەوہ دەرنەدەكەوت. ئەترەشم
چوۋ: دللى شكا؟! لىم پەنجا؟! ھاوپىي مندالىم و دلدارەكەى ئىستام
پەنجا؟! دوايى كە بىنىم، بە كاۋەخۆ بزەى كرد. ھەناسەى ھەوانەوہم
ھەوالەى كرد... ھەوانەوہ و ھەسانەوہ. يەكەم ماچ يەكەم كارەساتى
داۋى سىۋەخواردنەكە بوو. فەلسەفەى ئىبلىس لەوئوہ دەستى پىي كرد.
سىۋەنەبوايە، دايكە ھەوا و باوكە ئادەم، دەبوو ئىستاش لە دەم جۆگە
شىرى بەھەشتدا دانىشن و يارى بە سەرگەپيازىك بگەن و بىسوورپىن
و شوپنەواريان لە سەر گۆى زەويدا نەبىي. سوپاس بۆ سىۋەكەت
ئىبلىس!... سوپاس ئىبلىس! سوپاس يەزدان كە تەكلىفى كپنۆش
بردنت لەو سەرشتتە ياخىيە كرد، كە لە سەر داۋاي خۆشت داۋاي
پەت نەكردىتەوہ. قىپسىا لەم بوونەى من و با وەك ناسكە، تلىو تلىو
ھەلۆرەيم و ھەر ھەيكەلەكەم بمىيئ.

- ئەى نەزانى؟! .

ئەى خودايە ئەم بۆمبايە چ بوو حاجى ناسكە لە ناو كەللەسەريدا تەقاندەمەو؟ چەم نەزانى؟! . دەبىن چ لە سىئو قەوماين؟! . دەبىن مابىن و نەتوانى پىن بە جەرگى خۆى و دلە شكاوەكەيدا بنى و بىتە بەخىرەتەنەم! . ناشى يەكئ بى لەوانەى كە دەريپيان بە ئاريەلى تانكەكانەو هەلئاسران و دواى پاپەپىن، دەرلنگيان ئەملا بردى و بە ئاريەلى جىبەوہى كرد و نافەكى ئەولا بردى و لە سەر بارەگای خۆى هەلئواسى! . نەكا پاپەپىوہكان لە ژىرزەمىنە تاريكەكانەو جەلكانى ژىرەوہيان پفاندبى و دواى بىن تامبوون، دەسپەريان بە بۆنى شەوہتى قەديانەوہ كردبى! . ناكە يەكئ بى لە زەماوہندى دەيەمى خۆيدا، لە سەر شانۆى ھۆلەكانى ئەوروپادا، بە گۆچانكەوہ لەگەل ئاوازى (گانەلەوا) دا بە نيوەپووتى باييدا و پاشەلى بە دامىنى ھەتيوى سەرخۆشدا بسوئ و تا ناو پىلاويان پىن تەپ بكا و بداتە قريوہى پىكەنين! . نەلئى يەككە لە فروشراوہكانى قوشتەپە! . ئەى خودا سىئو چى لئ ھاتوہ؟! . بە شىخ و ميرەكانى ئەو خوارە نەفروشرابى و لە ھەموو سەرشۆپىيەكدا داويناوداوينى پىن بكريئ! . يەكئ نەبووبى لەو گولانەى دەم ئاوہەكى ھەلەبجە و لە دواى ھەموو كەتنىك و سەرکەوتنىكى ناوخوييدا، بە يەخەى پەنجەبىكەوہ ھەلئاسرابى! . نەبووبىتە دەنكە زىخىكى بيابان و تىكەلى گەردەلول بووبى! . ئەى خودايە دەبى سىئو لە ناو ئەو ھەموو كارەساتانەدا تووشى كامەيان بووبى؟! .

- چى؟! .

بە ترس و لەرزەوہ ئەوہم پرسى . وىرام... وىرام... وىرام . منى ترسنۆكى بەزىو، ناوئىرم پرسىاريشى بكەم . لە چارەنووسى سىئو دەترسم يا لە ھى خۆم؟! . ئەگەر پرسىارى بكەم، وەك ئەو سىنۆگوم ناكريئم؟! . دەلئى نامەوئى بزانم ئابرووى براوہ يا گيانى دەرھىندراوہ . دەبى سىئوہى سىنگ و مەمك پان و بەو دوايە نەرمونئول چى لئ ھاتبى؟! . غيرەتم دايە بەر

خۆم و پرسیمه وه ... به دهنگیکی نووساو و ترساوه وه پرسیم:

- سیوه چی به سهرهات؟.

بزه ی سهر لیوی کیژه شهرمه کان تارا. حاجی ناسکه خۆی به سهر
باسکیک و لایه کی سمته پانه کهیدا دا و له بهرده می خۆی پوانی:

- ئه نفال کران گشتیان ...

که می کړ بوو. دهستیکی بۆ ئه کیژه درێژ کرد که به سیوه دهچوو:

- ههر ئه میان لی مایه وه که بۆته کیژی من ... ئیتر ... گشتیان ... ئه ی

وشه دزیوه که ی توئی پیروژترین کتیب! ئه ی نه فرته هه می شه ییه که ی

ئیسنا و میژووی دور و درێژم! ئه ی تالانکه ره که ی مال و شهره ف و

نامووسم! ئه ی ته وقه ئاگرینه که ی ئه ستۆم! دهزانی چیت پامالی؟!.

دهزانی کیت پامالی؟! چووزهره ی ته مه نی منت له گه ل سیوه دا پامالی ...

چۆن توانیت ناسکترین جهسته بکه یته قوربانیه؟! ئاخیر چۆن؟!.

سیوه ی دیل هاته بهر چاووم. هه مان کیژی شهرمن و هیمن و ئارام:

یه کیکی که لیه سوور ده می نابوو ناو ده می. یه کیکی شال به سهر چنگی

له ناولنگی گیر کردبوو. یه کیکی که شیده به سهر هه یتا هه یتا کوتی

له لاپانی ده دا و زه لکاویکی سه وزی زه ردباوی به لاپانیدا داده چۆراند.

سیوه، له هه موو لاوه ده وره درابوو. ته نها چاوی هی خۆی بوون و

به ملا و ئه ولادا ده یگیران. ته ماشای ده کردم. دوو چاوی زهنده قچووی

تیبیریووم و پئی نه بوو تفی پۆ بکا منی سیی سال هه لاتووی تیدا نقوم

بی. ئای سیوه ...

ههر جاره و وه جبه یه ک و ههر یه که و به جۆریک و له لایه که وه خۆی پئی

داده مرکانده وه: مه مکه کانی وه کی جارن قیت بوون و مندال نه میژیوون.

ناوقه ده باریکه که ی لۆچی مندالبوونی تی نه که وتبوو. ئارام و هیمن و

له سه رخۆ. ته نها چاوی پپ بوون له ترس ... ترسی ده سه خه پۆکراو و

ده سه براو. ترسی که سی. که برا و باب و ده زگیران و دۆست و میرد،

سه ریان بۆ زۆرداریک گرتبی. شهرم بکا یا بترسی ...

پارچه پارچه جلەکانیان لە بەریدا دارپنی و دامان. فرەیاندا ئە دەم چالە پر لە جەستە پووتە کە. بۆ دواجار، لە هەموو لایە پێوەی لکان. نەوسنتترین پیاوانی جیهانیان بۆ ئەو کارە هەڵبژاردبوو. ئەوانە کە بە دەم سەرپرپینی ئینسانەووە پەحەت دەبن. ئەویش هەر لە منی دەپوانی. پێی پۆکردنی تەقی نەبوو. مەودای هێڵنجی نەدەدرا. مەودای خۆپیسکردنی نەبوو. تەنھا چاوە گۆشتنەکانی هی خۆی بوون و ئەوانەشی بۆ من تەرخان کردبوون. دەبیست دوا سووکایەتیم پێ بکا ئەوجا ئاوابێتە ناو چالەکەو.

بە پالێک سیوێیان هەوالە ی ناو چالە کە کرد و هیشتا نەگەشتبوو بە بنی چالە کە، دەستپێژ کرا. گوللە بەر مەمکە تورته‌کانی و لاپانە سفت و تەپەکانی دەکەوتن. جەستە ی سیوێ، هەر لە هەوا خەلتانی خۆین بوو. - ئەو چ بوو؟

حاجی ناسکە ئەوێ گوت.

سەرسام بووم. چ بوو؟! ئەویش گوتی لە دەنگی تەقە بوو؟! ئا... ئا، لە هەمان چاوترۆکاندا کە سیوێ خرایە چالەکەو، مەفرەزە یەکی ئالاً دەرلنگ و یەکی ئالانافەک پێکیاندا دا.

جووجەلەکانی حاجی ناسکە شلەژان و چوونە پەنای دایکیانەو. ئەوی مشکێ بەسەریش پەنای دان و پایمالینە بن بالی خۆیەو.

چاووم لە کێژە کە؟ سیوێ بری. شەمەرز جەستە ی بە دەستەو دابوو چاوە گۆشتنەکانی نەبێ کە زوو زوو تەمەنێ منی پێ دەکردن.

سەرفرازی

زەویيەكە چەمەنتۆپژ بوو. دیوارهكان چەمەنتۆ بوون. سەریانەكە چەمەنتۆ بوو. دەستشۆر و قەعدەى ئاودەستەكەش چەمەنتۆ بوون. دەرگاكەش، كە لای بنەوہی دەرکرایەوہ و دەبوو لە سەر چوارپەل پێیدا بێت و بچێ، بە پەنگی چەمەنتۆیی بۆیە کرابوو. هەستی دەرکرد هەوای ژوورەكەش چەمەنتۆیی بوو. ئەوہی لە ژوورەكەدا چەمەنتۆ نەبوو، دوو پەتوو و شیرەى بۆپێكە و گڵۆپەكە و خۆی بوو. چەمەنتۆی گرنجگرنج لە هەموو لاوہ دەوری تەنبوو.

دەیزانى كەى لە دەرەوہى ئەو ژورەدا خۆر هەلدی، چیشتان دادی، خۆر دەگاتە تاقى ئاسمان و بەرەو دەم كەل شۆر دەبیتەوہ و ئاوا دەبێ. دەیزانى خۆر لە گەلى جیڤا، ئاگر بە سەر پالە و پێبوار و وردەفرۆشى دەسگێڤدا دەبارینى و عارەقەى پەشیان پێ دەردەدا. دەیزانى خۆر سەگە بەرەلاكان بەرەو ناو قورپاوى پەش و بستە سیبەرەكانى نیوہپوان پاو دەنى. سەگەكان بستى زمانیان شۆپ دەكەنەوہ و دەهەژین. دەیزانى

لهو دهمه دا، دهره وه گهرمايه كه نيوه پوخه و به ولاتيک دهكا. يهك ميللهت دهخه ويئي. له نيوه پو به دواوه خور شور دهيته وه و سيبه ره كان زياد دهكن و جتي حه وانه وه ي سهگه كانيش فهاچ دهبي. كه خور دهگاته دم كهل، ئيدي سيبه ر نرخی خوي له دهست دهدا. دهيزاني له دهره وه، هه زاران ئاميري كاترمير، به چكه چك بزاونتي بازنه يي خور دهپيئون. دهيزاني كه دهبيته دووي پاش نيوه پو، دهسگيرپيكي ماندوو و ره شه لگه پاو، كه تازه تير نان و ماستاوي خواردوو و گهرما و تيري و جووتبووني ناوه ختي ئه و نيوه پويه، فرزه يان لي بريوه و كه هاي بابه ته كاني دهكا، رهگي گريان له دهنگيدا دهبيستريت و نه فرته له بوون دهكا. هاوسه ره كه شي له ماله وه يه. ئه ويش تيري و جووتبووني ناوه خت فرزه يان لي بريوه و باري پيلوي چاويان قورس كردوو. جاري دهخه وي و جاري به دم باويشكه وه، به روكي دهكاته وه و سينگ و مهكي باوه شين دهكا و زهنگوله ي عاره قه به لامليدا دينه خوراي.

دهره وه ي ئه و ژوره له گه ل چركه كاندا دهگورا. هه بوو ياخي دهبوو و هه بوو خوي به دهسته وه دهدا. هه بوو دهكوژرا و هه بوو له دايك دهبوو. چركه كان ئاگايان له خشي مار و ميروو هه بوو. ئاگاداري هه موو پووداويك بوون. ئاگاداري ئه و ژنه خه والوو و ميرده دازايوه كه ي بوون. ئاگاداري سهگه زماندرينه كان و ليكه كه يان بوون. ئاگاداري ئه و قالونچانه ش بوون كه به دم پاكردنه وه جووت دهبوون و چاوقايمانه په ناي سكه ئاسنه كانيان بهر نه دهدا و هه رايان دهكرد. قالونچه ي هاوين عه جايه بن. هه رچي گياندار هه يه گهرماي هاوين خاوي دهكاته وه كه چي قالونچه و خزمه كاني قالونچه، هه م جووت دهبن هه م پاده كهن و له هه په تي گورجوگوليدان. خو كه سيش نازاني بو كوي پاده كهن و له دهستي چي پاده كهن. قالونچه نازانن به كاوه خو برؤن. هه ر پاده كهن. كه س نازاني كه ي دهخون و كه ي دهخون. هه ر پاده كهن. مهگه ر ئه و كاته قالونچه به بي پاكردن ببيني كه ميرووله كه پروكه ي به سهردا دهكهن و به ره و

شاری خۆیان پایده کێشن. میرووله کانیش که خزم و په گهزی قالۆنچه، هیند به گرموگورپی پایده کێشن، ده لێی بۆ مزگهوتی ده کهن. تو بلێی شارێ میرووله مزگهوتی تیدا هه بێ؟

نهیده زانی کات که یه. لهو ماوهیه دا که کهوتبوه ئهو ژووره وه، به که ره سه کانی به ردهستی و جهستهی خۆی کاتزمیژیکی دروست کردبوو. بیستوچار سه عاتی دهره وهی به پێی هه لپشتنی عاره قه ی جهسته ی خۆی دابهش کردبوو. که ی عاره قه ناکات و که ی عاره قه ده کا؟. که ی عاره قه پشتن ده گاته ئه و په پری و که ی له که میی ده دا؟.

ژووره که دوو کونی لێ هه بوون. یه کێکیان له سه ر زه وییه چه مه نفۆرێژه که بوو و ئه وی تریان له نزیک ی بنمیچه که بوو. ئه وه ی بن دیواره که، له دیوی ناوه وه، په نجه یه کی پێوه ده چوو و ئه وه ی بنمیچه که، به مه زنده مه چه کێکی پێوه ده چوو. له به ر ئه وه ی کونه کان پوونا کایان نه ده دا، وای بۆ ده چوو له دهره وه را بۆری چه ماوه یان پێوه بێ. له هه په تی عاره قه پشتندا، با به کونی بن دیواره که دا ده چوو دهری و که ی عاره قه شی دهر نه دابا، با له کونه که وه ده هاته ژووری. هه وای ئهو کونهش بۆ ببوو به شیک ی کاتزمیژه که ی و له هه مان کاتدا ته ندروستی خۆی پێ ده پێوا. ئاخر ده ترسا عاره قه ی ترس دهریدا یا تایی لێ بێ. گه رمای بوایه ده بوو با له کونه که وه بچێته دهری ده نا تایی لێ بوو.

پۆژی دوو جاران کرته له سه ربانه که وه ده هات. یه کێکیان له سه ره تایی عاره قه پشتنیدا بوو و ئه وی تر له کاتی بێ عاره قه پیدا بوو. هه موو پۆژی دوو جاران ئهو ده نگ ی ده بیست. له کاتی بیستنی یه کێکیاندا با له کونه که وه ده هات و له کاتی بیستنی ئه وی تریاندا با به کونه که دا ده چوو دهری. مانگی بوو ده یزانی که پۆژی دوو جار ئهو ده نگه دی. به هه ر حال، لهو کاته وه که کهوتبوو سه ر فیله که ی شه ست جاری ژماردبوو. ئه گه ر له یه که م پۆژه وه ئه وه ی بزانیبا، ناوی پۆژه کانی ده زانی و ده یزانی چه ندی مانگی شه . بیری لێ ده کرده وه: یه کێکیان ده ی شه و

ئەوى ترىان دەى سەر لە بەيانی.

نەیدەتوانى ژەمە خواردنەکان بکاتە بەشى کاتژمێرەکەى، بەلام
حەفتەى پێى حسیب دەکردن. حەفتەى یەک جار شونێنەوارى گۆشت
لە خواردنەکیدە دەبوو. خەمە گەورەکەى ئەو بوو کە گەرما پەوابەو
چى بکاتە پێوانەى کات. ئەدى ئەگەر لەو ژوورەیان گواستەو چى
بکات؟. خو ئەگەر ئەو کەرەسانەیان لى بىسەنبايەو کە کاتژمێرەکەى
لى دروست کردبوون پەکى دەکەوت. لە هیچ کوێیک نەیدەتوانى ئاوها
بە سەر کاتدا زāl بێ.

کاتژمێرەکە نۆرەى کاتى لى گرتبوو. بە بىرکردنەو لە کات، کاتى
بەپێ دەکرد. هیندێ جار بیری دەچوو سەر قالۆنچەکان: هەر پادەکەن.
ئامێرە سیکسیهەکەى قالۆنچە نێرە، قەققەفە و قەققەکانى، وەک ئاریهەلى
پادیۆ دەچنە ناو یەکەو. نێرەکە لە مێیهە گچکەترە. مێیهە نێرەکە بە
کۆلەو دەگرێ و پادەکا. نێرەکەش، بە هەر شەش قاچەکەى، مێیهە
دەگرێ و قەققەکانى لى گیر دەکا و لە کۆلى نابێتەو. مێیهە هەر
پادەکا. مێیهە نێر بەکۆلەو، پەناى سکه ئاسنەکە دەگرێ و بەرى
نادا. هەر پادەکا. ئەگەر منداڵ بە نۆر لێکیان جیا بکەنەو و لە سەر
زەوى دایاننێن، هەر یەکەیان بە لایەکدا پادەکا. بەرەو یەک جێ پاناکەن.
قەت. هەر دەلێى کەتنیان کردوو و لە سزادان دەترسێن... دەترسێن
بە تۆمەتى زینا سزا بدرێن.

هیندێ جارێش دواى کرتەى نیووشەوى سەربانەکە، خەيالى بۆ ئەو پۆژە
دەچوو کە دەسگیر کرا: دە کەس بوون و یەک مەفرەزەیان لى پێکھێندرا.
دواى راھێنانێکی مەیدانى لە سەر دوو پەھەندى و گۆشەى وەرچەرخان،
کە لە لایەن کۆنەئەفسەریکەو پێیان کرا، پێیان راگیەندرا: «پێک بە
پێى نەخشەکە بکەن. چۆنمان گوت و چۆنمان تۆمار کرد وا بکەن، دەنا
ئێعدامى شوپشگێرپانە چاوەروانتانە».

ئێعدامى شوپشگێرپانە، هەم بکوژى پێى سەربەرز دەبوو هەم کوژراو. ئەو

ئىعدامى راستەقىنە بوو. بەينى بوو زاراۋەى راستەقىنە ھىز و ھۆشى خەلكى تەنى بوو: خەباتى راستەقىنە و شۆرپشى راستەقىنە و مافى راستەقىنە... كەۋتبوونە سەر زاران. ئەۋانېش كە بۇ ئەنجامدانى كارىكى شۆرپشگىرپانەى راستەقىنە دەچوون، يا دەبوو سەر كەۋتنى راستەقىنە بە دەست بەئىنن يا ئىعدامى راستەقىنە بىكرىن. شىر و خەت بوو.

نەخشە كە ئاۋا بوو: دەيەم كەس لىپرسراۋى ھەنگاۋنان و گۆشەپىۋانى كۆمپاسە كە بوو. ئەۋ، پىئ لە سەر بەردە قەۋزايىيە كەى ناۋ ئاۋى كانى جنۆكان دادەنئ و بەرەو بەردە سىپىيە كەى دەشتايىيە كە ۲۰ ھەنگاۋى فراۋان دەنئ. ھەرچى بىتە پىشى ناپئ لىئ لادا نەبادا ھىلە راستە كە تىك بچئ. دۋاى ھەنگاۋەكان، بە كۆمپاسە كە ۸۰ پلە بە لاي چەپدا دەپتون و ۱۲۰ ھەنگاۋى تر دەنئ. ئەۋ ھەنگاۋ دەنئ و دەيانژمىرئ و ئەۋانى تىرش لەگەلىدا دەژمىرن. بىرى دەكردەۋە و ناۋچەۋانى پىكدادابوو. بىرى كەۋتەۋە: گەيشتەنە كەندىك. لىپرسراۋ دەيۈست باز بدا.

- دەبئ باز بەدم.

- باز بەدى لاقت دەشكى و ھەنگاۋى تىرت پىئ نانرئ.

- باز نەدم ئىعدامى شۆرپشگىرپانە دەكرىم.

- كارەكە ئەنجام نەدى ئىعدامى شۆرپشگىرپانە دەكرى.

پىنەۋپەپۆيەكيان كرد و بەبئ بازدان ھەنگاۋى نا. سىيەم مەۋدا لە ناۋەراستى شەقامەپىيەك كۆتايى ھات. شەقامەكە قىرتاۋ بوو. گۆشەيەكى نەۋەت پلەبىيان پىۋا و كەۋتنەۋە ژماردنئ ھەنگاۋ. شەقامەكەيان گىرتە بەر و پۆيشتن. بە دۋاى يەكدا رىز بىۋون و ئەۋەى پىشەۋە ھەنگاۋى دەژمارد. ھەنگاۋى بەرەو شار دەژمارد... بەرەو سەربازگەيەكى قەراغ شار. ئەۋان خەرىكى رىپپوان بوون، لە دوو لاۋە پۈۋى پىرۆجەكتەريان تى كرا و لە ھەموو لاۋە مىلى چەكيان لى پاكىشرا. ھەنگاۋپىۋەكەيان بە چە گوتى:

- ئەمە ئەنجامى فەرمانشكاندەن. بازىم بدابا ئەمە نەدەقەۋما.

- نهء، له ژماردندا هه له مان كرد. دوا ژماردن، له بری ئه وهی ٦٤ بژمیږین
٧٥ مان ژمارد.

- نا، له سهر نه خشه که ٦٤ بوو.

- ٧٥ بوو...

- هه چۆنئ بئ، هه نگاهه کان ده يانگه ياندينه ئيره! ئه مه ئامانجه که يه!
دواي گرتن، هه ر يه که يان به لايه کدا برا. ئه م که و ته ئه و ژووره وه.
هه موو لايه کی چه مه نتۆي گرنجگرنج بوو. له چه مه نتۆ و عاره قه ی خۆي
کاتژمیږيکی دروست کردبوو. له ناو ئه و ژووره دا، هه موو کاتي خۆي
به پيوانی کات به سهر ده برد. هه رگيز ئاوها هه ستي به بوونی کات
نه کردبوو. هه رگيز ئاوها تيکه لاوی کات نه ببوو. هه ستردن به کاتي
راسته قينه و تيکه لاو بوون له گه ليدا، بۆ ئه و سهر فرازيی بوو. تيکو شانيش،
هه ر بۆ هه ندئ بوو. بيري ده کرده وه: ئه گه ر که ره سه ی کاتژمیږم نه ميئن،
بيړ له کو مپاس و گوشه و هه نگاو و که ند و هه لدير ده که مه وه ... ئه وه ش
سهر فرازييه کی تره .

ناههنگی نه نفال

په له هه وره کان، به بڼې بهرنامه و پېړه وی دیار، پېکدا ده هاتن. تنیکه لږ ده بوون و لیک دده بران و دیسان تنیکه لږ ده بوونه وه. سښه ره کانیشیان له سهر ته ختاییه که ی بهر مالان هه مان کایه یان ده کرد. ده تگوت زه وی ناویننه یه که و ناسمان قزی خوی له بهر دادیننې و دهیشیویننې و دایدننننه وه. دیمه ن و سښه ری هه ور نا ناسایی بوون و له دیمه نیشیان نا ناساییتر په نگیان بوو. هه ور، په نگی خاکی هاوینی گرتبوو و زه ویش چو قهره ی به هاریکی گهرمه سیر بوو: قهرسیله که ی بهر مالان، که سښه ری هه وری لږ ده په وییه وه سه وزیکي کال بوو و که سښه ریش دایده پوښی، سه وزیکي تیری نامال په ش بوو.

بایه کی توند له هه موو لاره هه لیکر دبوو. ده شې با له هه موو لاره هه لیکر؟. نه و دهمه و نیوارانه با سهری لږ شتو ابوو و سهری له داره پووته کانیش شتواند بوو. داره کان به هه موو لارا ده شه کانه وه، هه ور به هه موو لارا ده خولانه وه و تاله قهرسیله کان سهریان به هه موو لارا باده دا.

چ بوو؟ دیارده ی ئاخری زه مان بوو یا سه ره تایی؟

نمه بارانیك دایکرد. دلۆپه بارانه کانیش ئا ئاسایی بوون. هم له قهواره دا
ئا ئاسایی بوون هم له په نگدا. دلۆپی گه و ره گه و ره، به تفی برسییه ک
ده چوون بنیشت بجوئ و بیر له خۆراکی به تام بکاته وه. په نگیشیان
سوور یا خاکییه کی له بابته په نگي جلوه رگی سه ربازی بوو. چه ند
دلۆپئ باران بهر سه ر و نیوچه وان و ناوشانی که وتن. شلپه یان ده هات.
ده سستی به ته ویلئی خۆیدا هیئا و ته ماشای کرد. قورپا و بوو. موچرکیک
له ته وقی سه ریه وه دایگرت تا بنی پیئ. به په له خۆی به ژووریدا کرد
و بارانیش دایدا... به توندی دایدا. به لام قورپا و بوو... قورپا و ده باری.
«ئا سمان قورپ ده پیئ. ئا سمان خۆی و زه وی له قورپ ده نئ. ده بی کئی
لئ مردبی و خۆی بۆ له قورپ ده نئ؟ جا کئی ماوه تا خاک گولۆپژین
بکا؟. نۆری چوون و که می ماون... چاکه کانی چوون و خرابی ماون».

له په نجه ره وه ده یوانی. دار و به رد قورپاوی بوون. ئۆتۆمبیل و که ر و
به شه ر و عاره بانه قورپاوی بوون. پۆژه که ی بۆ بۆردومان له بار بوو... کام
فرۆکه وان له و قورستانه دا ده یوانی شتئ له شتئ جیا بکاته وه؟. کئ
ده یوانی کۆنه له تازه و چاک له خراب و به رد له به شه ر جیا کاته وه؟.

همه مووی هه ر قورپاوی بوو و همه موو شتئ، بگره پئچکه ی بارانی نئوان
ئا سمان و زه ویش، مه چیری قورپاوی پئکیان هیئا بوو. قورپا و جۆگه له ی
ده به ست و به خوړ خۆی به کۆلانه که دا ده کرد و له ویوه تیکه لای ئاویژگی
ماله کانی تر ده بوو و به هاژه هاژ، به ره و شیوه که ده چوو. که خه لکی
به کۆلانه که دا پایانده کرد، سه رتاپا خاکیان پۆشیبوو. سه روسیماشیان
خاکی بوو. بارانه که، چۆن به هاری و کتوپر دایدا، ئاوهاش کتوپر لئی
کرده وه. بایه که خستی و هه ور ئارام بووه وه. ده تگوت ئا سمان ژنیکه و
نۆبه ری بووه. له هه لپه و هاوار که وت و بزه ی ده کرد... شین و ساف و
خاوین بوو. به لام چ چلکاویکی پیوه بوو، چ قورپاویکی تیدا بوو، همه مووی
هه لپشته سه ر زه وی و دانیشوانی زه وی، به بنیاده م و ئاژهل و دار و

دهرهخته وه . هه رچی له سه ر زه وی بوو قورپوی بوو .
خه یالی پوښوو . ده تگوت مندالیکه و بو یه که م جار شتی ده بینئ ، به
چاو تاوتویی ده کا و له جیهانه به رته سکه که ی خویدا لیکی ده داته وه :
داخو بو خواردن ده شتی یا ناشئ ؟ . ئه دی ده شتی له زاری نئ ؟ . ئه م
قورپاوه چیه ؟ ! .

دهنگی ده رگا خه یالنه کانی په واندنه وه . به په له هه ستا . ده رگای کرده وه .
خاکیپوشتیک که ته نها هه ردوو چاوی خاکی نه بوون ، له بهر ده رگا که
وئستابوو .

- خوامالت ئاودانکا دیناریده ! .

له نیوان (خوا) و (مالت) دا بو شایی نه بوو . له نیوان (ل) و (ت) ی
مالتدا دزه بزوی نه بوو . به کورتی ، پرسته یه کی کوردی - ناکوردی بوو
و به ناو یه ک پاخوا قورپا گوزهری کرد . نه خیر! په یکه ریکی له قور
دروستکراو بوو و ده دوا . ده تگوت باوکه ئاده مه و تازه فووی پئدا کراوه و
خودا (هه موو ناوه کانی فیر کردووه) ، به لام به کوردی . به رانبه ر په یکه ره
قورپینه که راوئستا . چاوه خر و بزه کانی په یکه ره که نه ئینیان تئدا بوو .
ده ست و پئیان به سته وه و له په لوپۆیان خست . چنگیان له ناخی گیر
کرد و هه ست و خوستیان له بهر بری ... ئه و چاوانه چاو نه بوون . میلی
ماگنه تیکیکی زه به لآح بوون و پایانده کئشا . چاوه کان سپینه یان نه بوو ...
به چاوی مشک ده چوون . په ش و پر و ده ره په رپو .

هئشتا سیلاوی قورپا به به رده م ماله که دا ده ینا لاند . کئ ده زانی سیلاو
چ ده لئ و چ به سه رهاتیک ده گئیرته وه تا ئه و بزانی ؟ . به لام چاوه
جادووییه کان دهنگی ئاویان له دهنگی قور جیا ده کرده وه . ئاو و قور هه ر
یه که ی به سه رهات و کاره ساتیکیان بو یه کتر و بو مرۆی نه ژنه و دار
و به رد و که ری نه ژنه و ده گئیراپه وه . ئاو به سه رهاتی په نجا ساله ی خوی
بو قور ده گئیراپه وه و قورپش چی دیتبوو بو ئاوی باس ده کرد . ئه میش
له ناو جادووی بازنه ئاسای چاوه کانه وه ، که هه ر گه وره ده بوون و گه وره

دەبوون، بەسەرھاتەکانی دەدین و لە ئاو و قورپیشی دەبیستن:

ئاو: وای لەو پۆژەیی بووم بە شەختە!

قورپ: وای لەو پۆژەیی سەگێکی زل تەرمی کچیکی لە هەناووم هەڵتەکاندا!

ئاو: ئای لەو پۆژەیی تنۆک تنۆک بە بنپژاندنی پەوێ کێژ توامەو!

قورپ: وای لەو پۆژەیی دەیان جووتە چاو وەک هەڵمات بە سەرمدا گلۆر

بوونەو!

ئاو: دەنگت بەرز مەکە! ئەها ئەو پەیکەرە گوێی لیمانە.

قورپ: لە زمانی ئێمە تێناگا. تیشبگا ھۆشی لە دەست دەدا. خەڵکە

بە شیتە شیتە دووی دەکەون و بە خاکپەرستی لە قەلەم دەدەن. وای

لەو پۆژەیی دەیان کێژیان لە سەر سینگی من پالۆست و پەنگم سوور

هەلگەپا.

ئاو: ھەیی مەلعوون! بۆیە ناچار بووم بێتۆمەو و سوور ھەلگەپێم.

قورپ: لە باوەشی مندا کەتن دەکری و دواییش بە تۆ سەپۆش دەکری.

ئاو و قورپ ھاتنە سەر باسی ئاھەنگ. قورپ دەدا و ئاو گوێی گرتبوو:

(٢٠١) کێژیان بە قژ پاکیشایە ھۆلێکەو. ھەموویان پووت و نیوہ پووت

بوون. سیمايان زەندەقچوونی لێ دەباری و دەتگوت بۆ سەربێن

دەبێن. ئەفسەرێک، لەوسەری ھۆلەکە، لە پشتی میزێک دانیشتبوو

و (زەحلاوی)ی دەخواردووە. چاوی سوور بوون. چاوی بە کێژەکاندا

گێژا. مەمکی خەپ خەپ، پێستی ئال و پەمەیی، لاپانی توندوتۆڵ،

تووکە ھەرەمەیی خوار ناوک و ساقوسمتی سفت، ئاویان زایاندە زاری. قاقا

پێکەنی: (من ئەمڕۆ ھاروونم... ھاروونە پەشیدم. کێ گۆرانی دەزانێ؟!)

قەیدی نییە با بە کوردی بێ). کەس وەلامی نەدایەو. ئەفسەرەکە،

تەماشایەکی سەربازەکانی کرد کە بە لای دیوارەکانەو، چەک بە دەست

ئامادە وێستابوون. ئەوانیش تێیان کەوتن... مەمکیان دگەستن، بە

چەپۆک شلپەیان لە سمتیان ھەڵدەستاند، توند مەمکیان دەگوشین و

دەیانگەستن. زریکەیی کێژەکان ھۆلەکەیی پەردەکرد و قاقای ئەفسەرەکە،

گپ گپ تیکه لای زریکه کچانه کان ده بوو. ئاو: ئه رڼ بۆ سه گ لښی بدرڼ ده قروسکښی و مو لښی بدرڼ هاوار ده کا؟ که چی که، که لښی ده درڼ نقه ی لیوه نایئ!.

قوپ: قسه م پښ مه پره! چ ئاوازیکی نه شاز بوو. کیژیکي به ژن باریکی لاپان پووت، له ئه فسه ره که هاته پښښ: من گورانی ده زانم. ئه فسه ره که ده سستی بۆ سه ربازه کان بلند کرد: قیف!.

هموو سه ربازه کان ده سبه ردار بوون یه کیکیان نه بی که مندالکاریکی پووتی له ناولنگی خو ی لوول دابوو و ده یلرفاند. ئه فسه ره که دیسان قیژاندی: قیف!.

کیژه که ده سستی پښ کرد. دیواره کانی هۆله که، پۆلی شاخیان ده دی و ده نگیان ده دایه وه. سه ره تا، لاواندییه. ده تگوت دایکیکه و جوانو ی پۆله یه کی ده سپښ: باوه شینت که م... باوه شینت که م... به ریخانه ی ته پ.

له گه ل لاواندنه وه ی ئه ودا، سپسه ده که ی دی دایانه کاله ی گریان. ده تگوت گریانه کان زه نگو له ن و به مه چیری لاواندنه وه جه له کراون و هموو ویکړا ده لهرینه وه و ده زرنګینه وه. ئه فسه ره که قیژاندی: قیف! کیژه کان کپ بوون.

- هه لپه پکښ... هه لپه پکښی کوردم ده وئ... ده ی ریز بن و هه لپه پښ... ئه وجا پووی له کیژه باریکه له که کرد: توش گورانی هه لپه پکښ بلښ. ده ی به قوربانی کورد بم! ئه وه ی گوت و قاقا پیکه نی. پیکه که ی هه لقوراند و به توندی بنی په رداخه که ی به میزه که دا کیشا و گوتی: ئیبدده! کیژه باریکه له که چاوی به وانی تر دا گپړا: هه لپه پښ باشته ره. ده ی هیندیکتان ده ست بګرن.

پیز بوون. ده دوازه کیژ که جله کانیا ن له وانی دی ئه هوه نتر بوون و جه سته یان که متر به ده ره وه بوو، ده سته یان گرت. به دم گریانه وه ده سته یان گرت... به دم ترس و له رزه وه پیزیا ن به ست. کیژه باریکه له که ش

دەستی پێ کرد. کێژەکان، لە سەرەتاوە بە ئاستەم دەبزوان. وا دەبزوان گەردیان لە زەوی ھەلنەدەستان. ئەفسەرەکە ھەستایە سەر پێ و شیراندی: قیف! وا نابێ! چما وا دەزانن ھەلپەپکیتی کوردیم نەدیو؟! کە بەپێوەبەری ئاسایشی شاری (X) بووم ھاوێی حیزببە کوردەکانم، ژن و کچ و خوشکی نازداری خۆیانیان دەھێنان و ھەلپەپکیتیان بۆ دەکردم... سەمایان بۆ دەکردم... ستێپیان بۆ دەکردم. ھەرجارە و یەکیکیان لایاندەدا و لە باوەشم بایان دەدا. ئەگەر ئێوەش وەک ئەوان بە دلی من نەکن، چۆن حوشر فێرە سەما دەکړی، ئاوا فێرە ھەلپەپکیتی کوردیتان دەکەم... دەزانن چۆن؟. پشکوو لە بن پیتاندا پۆ دەکەم پشکوو پشکوو! دەی ھەلپەپن قەحبەگەل!... بەشی حەوت مەملەکەت دەکەن و من تێر ناکەن. ئەو نێرەکارانەتان تێ بەردەم؟!... کە دوا پرستەیی گوت دەستی بۆ سەربازەکان درێژ کرد. سەربازەکانیش بە بزە و نەرمە پیکەنینەو، دەمی خۆیانیان دەلستەو و ئامادەیی خۆیان دەردەبەری. ئەفسەرەکە قیزاندی: ئیبەدە!

دەستی پێ کرد: ھۆ مینە خانم مینە... بالاکەت بەرزە مینە. دە دوانزە کێژەکەش وردە وردە دەستیان کرد بە ھەلپەپین. لە ئەنجامی ھەرەشەیی ئەفسەرەکەدا، کردیانە سیپیی... دەگریان و ھەلەدەپەپین... - قیف!

لەگەڵ (قیف) ھەکەدا مشتیکێ توندیشی. بە میژەکەدا کیشا. کێژەکان لە جێی خۆیاندا بەنج بوون.

- دەی! ئەوێ ھەلنەپەپێ با چەپڵە لی بدا. ئیبەدە! خۆی لە سەرەتاوە دەستی بە چەپڵە کوتان کرد. چەپڵەکانی لەگەڵ ئاوازی کەدا پێک نەدەھاتن. لێرە و لەوێ ھۆلەکەو، بە پنچر پنچر چەپڵە دەستی پێ کرد. ھیندیکیان لەگەڵ چەپڵەیی ئەفسەرەکەدا پێک دەھات و ھیندیکیان نا. لە ئەنجامدا، دەتگوت زەماوەندی کوپی پاشایە. ھۆلەکە نرکەیی دەھات. کێژە باریکەلەکە دەپچریکاند:

عەيشۆكۆي ھەي شۆي ھەي شۆي... ھۆ دەلالتۆي ھەي شۆي ھەي شۆي...
کيزەکانی دی، ۳۰۰ بە جارى دەیانسەندەو و چەپلەیان دەکوتا. زرمەي
پيئي کيزەکان تۆزی لە زەوی ھەلدەستاند. گۆرانبيژەکە بيري ھيچي
نەما گۆرانی نەبۆ. ئەوانەش کە ھەلدەپەپين، فرميسکيان دادەباراند و
پييان بە توندی بە زەويدا دەکيشا و جاروبار پرمەي گريانيان تیکەلۆي
چەپلەکان دەبوو.

- قيف!

ھۆلەکە بوو گۆرستانیکي خامۆش.

- ياللا! ئەوھي جلی لە بەردايە خۆي پووت بکاتەو. پووت (کەما
خەلەقەنی پەببي).

بوو چەچپ. يەكەم کەس، ئەوھي گۆرانی دەچري، کراسە لاھەلدراو
گولگولییە چلکەکەي لە بەر خۆي دامالاند. ھيچي تری لە بەردا نەما.
زۆر ئاساي، بۆ ئەوھي دەستیکي بخاتە سەر شوينیکي جەستەي خۆي
و بۆ ئەوھي چاو لە ئەفسەرەکە بترووکين، چوو کراسەکەي لە سەر
میزەکە دانا. ئەوانی تريس يەکە يەکە ھەک ئەويان کرد. سەر میز و
دەوروپەري میزي ئەفسەرەکە پڕ بوو لە جلی ژنانە. يەك خەرمانی
گەرە. ئەفسەرەکە قا قا پیدەکەنی و چاوی بە ھۆلەکەدا دەگيتر کە پڕ
بوو لە کچی پووت.

- ياللا... ياللا... ئيبەدە!

دەست پي کرايەو: عەيشۆکۆي ھەي شۆي ھەي شۆي... ھۆ دەلالتۆي ھەي
شۆي ھەي شۆي...

بە يەك دەنگ دەسەندرايەو و بە يەك دەنگ چەپلە لئ دەدرا و
ئەشکيش بەردەوام دادەباري. کەس نەيدەزانی عەيشۆکي ئاوازي شاييە
يا ھي شين.

ئاو: ئەي بۆ لەرزت لئ. نەھات؟!.

قوپ: فرياً نەکەوتم. من لەگەل زرمەي پيياندا بەرز بوومەو و بە زەبەري

چەپلە بە حەوادا چووم و بە كونهكانى ھۆلەكەدا ۋەك مار كشام . ھەر كە
 دەرگە وتم، بايەكى ھار و شىتى گەرم پاپىچى كردم و بەرەو ئەم ناوچەيەى
 ھىنام . ئىدى تۆش لىم بووى بە مووى لوت و تا لىرە بە زەويتدا نەدام
 دەسبەردار نەبووى . من لە كونهكانەو دەرچووم و نازانم دواى من چ
 قەوما ... پەنگە ئىستاش ھەلپەپن ... ويستى بە (خوا بدا) يەك دەرگا
 بە پووى پەيكەرە قوپەكەدا دابخا، بەلام پەيكەرەكە لەوئى نەمابوو . دە
 دوانزە مێرمندال، كە ھەموويان قوپاوى بوون و ھەر چاو و ددانيان خاكى
 نەبوون، دەوريان لى دابوو و چەپلەيان دەكوتا و ھىندىكيان قوپاويان
 پيدا دەكرد: ھۆۆۆ ھااا ... ھۆۆۆ ھااا ... ھۆۆۆ ھااا ...

كە ئەویش لە بەر بارانى قوپدا بوو پەيكەرەكى خاكپۆشى قوپىن و لە
 نىوان عەيشۆكى و ھۆۆۆ ھااا دا سەرى لى تىكچوو بوو و نەيدەزانى كاميان
 كاميانە، بە ناو كۆلانەكان كەوت و مندالیش دواى كەوتن:
 ھۆۆۆ ھااا ... زمانحالى ئاۋ ھات . ھۆۆۆ ھااا ... زمانحالى خاك ھات ...
 ھۆۆۆ ھااا زمانحالى ئەنفال ھات ... ھۆۆۆ ھااا ...

چاوی پشیلہ

سہ عدوون، کوشتہ ی دہستی باوکیکی نالہ بار و چرنوک و کہلبہ ی پشیلہ یہ .
به مندالی، له سهر هيچ سزا دهدرا و به گه وره يي له سهر هيچ سزا نادرئ
و به كه يفي خوئ ده لئ و نمه كي ههر كه سي بكا، پشيله ئاسا، له ئه نجامدا
نمه كه رامبي پئ ده كا . ئه گهرچي ئيستا هه ست ده كا پاوه ند و زنجيري لئ
دامالون، به لام جاروبارئ ههر خه وني ئاجروباجر ده بينئ و به دهم خه ونه وه
ده قيژيني و هاوسه ره كه ي، به بيسميللا بيسميللا و خت خت پشيله بؤر،
ئاميزي پيدا ده كا . ئيستا، هه ول دهدا توندترين توله له زورتريه كه س
بكاته وه . ده يه وي توله ي خه تاكاني باوكي له هه موو باوكي بكاته وه . وهك
زوربه ي ئه وانه ي كه له بهر ئاگري توفاندن و ئه شكه نجه و نه زاني و نه بووني
به زه بييدا گه وه بووين، دداني خواروخين، كورته بنه و فيلبازه، شه پاني
و جنيوفر وشه . له هه موو ئه و خه سيستانه شي دامينتر ئه وه يه، كه س نازاني
وهك ئه و، ده سته چه وره كه ي خوئ به سهر خه لكی تردا بسوئ و كه س
ناتواني وهك ئه و خله له بري بله دانئ . به مندالی ده يزاني چؤن - ههر

نه بئ له ده جاران يهك چار - ئو ئاگره ي كه ده بوو به سهر ئودا دابارئ، به سهر (فه قئ يا غه نئ) ي برايدا دابارئئ و ئو به تئيه لدان بدا. «شهرت بئ به تئيه لدان دهم!»، زاراوه يه كي باوي ناو خيژانه كه يان بوو و هه موو كه س به هه موو كه سي ده گوت. زاراوه كه ش له گه ل خويدا كه وره بوو و له ئه نجامدا، گوږا و بوو به «شهرت بئ به گرتت بده م!».

به لئ، سه عدوون كوشته ي ده ستي باوكيكي ناله باره . ههر ناوه ينانئ باوكي به س بوو بۆ ئوه ي ناوكي بكه وي و به خويدا بميزئ. له سهر هه موو ئو ئه شكه نجه و ئازارانه وه كه له ده ستي باوكي ده يچه شتن، به ده ست خه ونئكي ناشه رعئ ناخوشه وه ده ينالاند، كه زوو زوو ده يبينئ: داكي به بووكي ده برا. ههر چاره و بۆ يه كئ ده گوږاويه وه . چارئ بۆ عه به قه ساب، چارئ بۆ عه له گاوان، چارئ بۆ به قالي سهر سووچه كه و چارئ بۆ ماموستاي ميژوو. درهنگ، زور درهنگ له هوي بينيني ئو خه ونه ناله بارانه تيگه يشت و ويژداني هه سايه وه . كاتئ سه روسه ودائ له گه ل كتييدا پهيدا كرد و ئاشناي فرويد بوو، ئه وچا هويكه ي زاني. هويكه ي دوزيه وه: هه زئ ده كرد يه كئ له وانه باوكي بوايه ... له باوكي خوي بيزار بوو. به دوائ باوكيكا ده گه را، هه رچيه ك بئ، ئو باوكي خوي نه بئ. عه زه تي ده خواست باوكي به قالي، هه مائي، فيته ري، سايه قئ پاسئ، پينه چيه ك، چه رچيه ك يا هه رچيه ك بوايه، به لام پؤليس نه بوايه . پئي وابوو پؤليسيه كه ي هوي ئو دلپه قيه يه تي.

كه مره خه سي باوكي ته واو ده بوو، باري سهر شاني سه عدوونش سووك ده بوو. ههر ئيوارئ كه ده يدي باوكي، وا زوو زوو گوپي پر ده كا له ئاو و به سهر پانتوله پؤليسيه كه يدا، ئه سپئاسا ده پرميني و دواي ده قئ ده كا و ده يخاته بن نوينه كه يه وه، ئيدي مژده ي ته واو بووني مره خه سيه كه ي بوو و پئي گه ش ده بووه وه. بۆ سه بينيش، هه ستي ده كرد جيهان، له گه ل هه نگاوه كاني باوكيدا به رين و به رينتر ده بيتته وه. چه ند له ماله وه دوور ده كه وته وه، نيوه تيره ي جيهاني ئه ميش دريژتر ده بووه وه. باوكي به دؤلبه

سه‌وزه‌که‌یه‌وه، به هه‌ورازه‌که‌دا هه‌لده‌گه‌را و ئه‌م له دوايه‌وه ته‌ماشای ده‌کرد. چه‌ند ناله‌بار بوو: پووژه‌وانه پۆلیسییه‌کانی، لاقیان گه‌لێ درێژ ده‌رده‌خستن. قایشه‌ په‌شه‌که‌ی پشته‌ی که‌ خوشی نه‌یده‌زانی چه‌ند جار سه‌ری شکاندووه، لێی ده‌بووه قامچییه‌که‌ی ده‌ستی ئیسرافیل و ئاگری لێ ده‌بووه‌وه. باوکی، له به‌ر چاوی سه‌گیکی در بوو و پاوی کۆمۆنیست و قاچاچی و نه‌یارانی ده‌وله‌تی ده‌کرد. ئه‌میش له‌خۆرا هه‌ستی ده‌کرد قاچاچی و کۆمۆنیست و نه‌یاری ده‌وله‌ته‌ بۆیه سزا ده‌درئ... هه‌ستی ده‌کرد نه‌یاری هه‌موو ده‌سه‌لاتیکه‌ و ده‌یه‌وئ وه‌ک به‌رزه‌ی پایزان، له سه‌رکه‌له‌ و زنجیر په‌ها بێ. باوکی، ئه‌و پاوه‌ی به‌ پاره‌یه‌کی که‌م ده‌کرد و به‌ گوناح و چه‌رامیشی ده‌زانی. گوناحیش، به‌ خۆینه‌وه‌ی چه‌ند ئایه‌تیکی قورعان پاک ده‌بووه‌وه و ئه‌ویش هه‌ر وای ده‌کرد. دوا‌ی هه‌ر پاویک، چه‌ند سووره‌تیکی ده‌خۆینه‌وه‌ و گه‌لێ جار خه‌تمه‌شی ده‌کرد. دوا‌ی هه‌موو نوێژیکیش ده‌سته‌ودوعا له‌ خودا ده‌پا‌پا‌یه‌وه‌ لێی خوش بێ. ئه‌گه‌ر دلێشی هه‌ر پاک نه‌بوا‌یه‌ته‌وه، ئه‌وا به‌ دلنیا‌یی‌یه‌وه‌ داخی خۆی به‌ سه‌عدوون هه‌لده‌پشت. پێی وا بوو جێی لێدانی باوک، ئاگری دۆزه‌خ نایسووتێتی و ئه‌و لێدانه‌ش هه‌م وه‌ک خۆینه‌دی قورعان خێره‌، هه‌م چا‌که‌یه‌کی‌شه‌ له‌گه‌ڵ سه‌عدوونیدا ده‌کا. ئه‌وجا بگه‌ر و بکوته‌ کویت دێشی! سه‌عدوون، پقی له‌ قورعانی‌ش بوو.

که‌ باوکی به‌ مره‌خه‌سی‌ش ده‌هاته‌وه، نیوه‌تیره‌ی جیهانی سه‌عدوون، له‌گه‌ڵ نزیک‌بوونه‌وه‌ی کاتی هاته‌نه‌وه‌ی و دوا‌ی له‌گه‌ڵ هه‌نگاوه‌کانیدا کورت‌تر و کورت‌تر ده‌بووه‌وه تا وای لێ ده‌هات هه‌چی ئه‌وتۆی نه‌ده‌ما تێیدا ب‌ب‌زۆ. نه‌یده‌زانی چ ب‌لێ و نه‌یده‌زانی چ ب‌کا تا ئاگری باوکی نه‌یسووتێتی و لێدان نه‌خوا. له‌ سه‌ر ئه‌وه‌شه‌وه‌ مندا‌لانی گه‌په‌ک، که‌ به‌ به‌زمی سه‌عدوون و باوکیان ده‌زانی، پێیان به‌ باوکی ده‌گرت: مام مه‌لا مام مه‌لا! سه‌عدوونی کوپت د‌ارتووی مزگه‌وته‌که‌ی سواخ دا! مام مه‌لا مام مه‌لا! سه‌عدوونی کوپت سێ پشیل‌ه‌ی کوشت! مام مه‌لا مام مه‌لا! سه‌عدوونی کوپت په‌نجه‌ره‌ی

مهكته بى شكاند. مام مه لا مام مه لا! سهدوونى كوپت، له سهر درؤ و بوختان، سى پوژ له مهكته ب دهركرالا. مام مه لا مام مه لا... ئىدى مام مه لاى پولىس ده بووه ده جال و منداله ورتكى شاره كى دوو ده كه و تن تا خراپه كار بيه كانى سهدوونى پى پابه يه نن و به زمى پاوه پشيله كه يان ده رچى. ئه وىش، يه كه يه كه ئيفاده ي وهرده گرتن و له ناو كه لله خويدا تومارى ده كردن و سزاكه شى ده برييه وه. جاروباريش له بهر خويه وه ده بيو لاند: مالوكوم ئه ولادوكم فيتنه تون له كوم... مالوكوم ئه ولادوكم عه دو. ون له كوم... لاهه وه لا... ئى... ئى... تىگه يشتم...

ئو به دولا به كه ي ده سى و لاقه دريژه كانى و پوستانه توقينه ره كان بيه وه ده هات و نالچه كانى پروشكيان ده هاويشت و ناگر له چاوه گچكه كانى ده بارى، ئه مېش له كه لله سهره گچكه كه ي خويدا به دواى درويه ك، يا پيلانئىكدا ده گه را (فه قى يا غه نى) ي براى به تيه لدان بدا و خوى دهر باز بكا. ده يزانى كه باوكى ديتته وه، چاكترين كارىك به و ده موده سته كه ده بوو بيكات ئه وه يه، تا ماوه ي دو سه عاتىك ماله وه ي بؤ چول بكرى. دواى ئو دوو سه عاته، دوور نه بوو غه زه به كه ي دامركيته وه. خو ئه گه ر مالىشه وه ي بؤ چول نه كا، باوكى فه رمانى پى ده كا: برؤ پشيله يه كم بؤ بگره و بؤم بهينه!

پينچشه ممه يه كى نيركى به هار، ده جالى باوكى به ره وى منداله وه كه به ده وريدا ده خو لانه وه و هه والى كرده وه ناله باره كانى سهدوونيان پى پاده گه ياند، هاته وه. پوستانه كانى جيره يان ده هات. يه كيكيان جيره يه كى دريژ و ئه وى تريان كورت. نالچه كانى پروشكيان ده هاويشت. خو پى به رى چاوى گرتبوو. گلينه ي چاوى، وهك گلينه ي چاوى پشيله، دريژوكه بوون. ده يفيشكاند و ناگر له كونه لووتيه وه دهرده چوو. له گه ل هه نكاوانانيدا، زه وى ده له رزى و په نگ له پووى سهدوونيشدا نه ده ما. هه ر كه خوى به حه وشه دا كرد، ته ق، دولا به كه ي دانا و قايشه ره شه كه ي پشتى كرده وه و دوو سى قايشى به سهره به ره زوانه كه ي، هه واله ي سه روگويلاكى سهدوون كرد.

خوین به سهریدا فیچقهی کرد و له ده‌رگای هه‌وشه‌وه ده‌رپه‌پی. باوکی له دوایه‌وه نه‌پاندی:

- برۆ پشیل‌یه‌کم بۆ بینه دهی سه‌گه ددانگرا! سه‌عدوونش، به ده‌م گریان‌وه ئاو‌پێکی لێ دایه‌وه: - ئه‌ی بۆ غه‌نی ئه‌و پاندانه‌ی دۆپاندوه که قه‌ول بوو بۆی به‌ئینی که‌چی له‌و ناده‌ی؟! هه‌ر له‌ من ده‌ده‌ی. پاندانه‌که‌ی کرده‌ قوما...

باوکی، له‌و باوکانه‌ نه‌بوو که دیاری بۆ مندالی خۆیان ده‌هێنن. هه‌رگیز، نه‌ غه‌نی زاتی کردوه داوای پاندانی لێ بکا نه‌ ئه‌و به‌ئینی داوه بۆی به‌ئینی. ئیدی غه‌نی کامه‌ پاندان بدۆرپێتی؟

- پاندانی چی هه‌تیو؟

مه‌لا پۆلیس شاره‌زای خه‌سیتی سه‌عدوون بوو. به‌ ئارامی لێی چوه‌ پێشێ و به‌ دوو په‌نجه‌ گوێچکه‌ی گرت و به‌ کاوه‌خۆ گوتی: «ئه‌و پاندانه‌ی (نه‌) دۆپاندوه که قه‌ول (نه‌) بوو بۆی به‌ئینم و (نه‌) یکردۆته قوما‌ریش. ده‌ برۆ ده‌ی!». ئه‌وه‌ی گوت و له‌ دلی خۆشیدا گوتی: لێهاتوه‌ و ده‌بێ به‌ شتی! سه‌عدوون، هه‌ر له‌ سه‌ری کۆلانه‌که‌ هێندێ خۆلی به‌ برینه‌که‌ی سه‌ریه‌وه کرد. ئه‌وجا چوه‌ سه‌ر کانیه‌که‌ و که‌وته شوشته‌وه‌ی برینه‌که‌ی و ئه‌و خوینه‌ی که‌ به‌ لامل و پشتیه‌وه‌ داچۆرابوو. مندالانیش به‌ ده‌وریدا گرد ببوونه‌وه‌ و پێده‌که‌نین. خوا پێی دابوون.

- چاکی لێدای، ها؟ هێ هێ هێ...

- با بچین پشیل‌یه‌کت بۆ بگرین. هێ هێ هێ...

- به‌ خۆت و باوکت داوای پشیل‌ه‌تان برپیه‌وه. هێ هێ هێ...

- به‌ هۆی پاره‌ پشیل‌ه‌ی ئێوه‌وه، مشک ته‌راتین ده‌که‌ن. هێ هێ هێ...

- سه‌عدوون سه‌گ نابێ؟! هێ هێ هێ...

رقی له‌ هه‌موویان بوو. ده‌سه‌لاتی هه‌بوایه‌ ده‌یکوشتن. به‌لام ناچار بوو. گوتی: «پشیل‌ه‌ له‌ کوێ هه‌یه‌؟ به‌لام نابێ به‌چکه‌ بێ و ناشیی به‌چکه‌ی هه‌بێ. باوکه‌م ده‌لێ ئه‌وانه‌ گوناخن.» ئه‌وه‌ی به‌ ده‌م گریان‌وه‌ گوت.

- باوكت پشيله بالدار ، دهوئ. هي هي هي ...

- خوت حەز لە پشيله تۆپيو دەكەيت. هي هي هي ...

- يەك پشيله پوو ناکاته گەرەكەتان. هي هي هي ...

- لە خوت و باوكت تۆقيون. هي هي هي ...

- ئەمپۆ سبەي، شار لە دەست مشك چۆل دەكرئ. هي هي هي ...

مندالەكان، دوو دوو و سئ سئ، بە نيازى پراوه پشيله، بە ناوشاردا بلأوهيان لئ كرد. هەموو شارەزاي ئەو كارە بيوون و زوو زوو ئەو پياوھتییەيان لەگەڵ سەعدووندا دەکرد و پشيلهيان بۆ پراو دەکرد. دەشیانزانى لە ھەر گەرەكێکدا پراوه پشيله بکرا، ئیدى ئەو گەرەكە تا ماوھى چەند ھەفتەيەك پشيله پوويان تئ نەدەکرد. دواى ئەو چەند ھەفتەيە، يەكە يەكە پشيلهكان، بە سلەوھ پەيدا دەبوونەوھ و ھەر كەسيکیان دەدى، بە تايبەتیی منداڵ، بە پەلە خوڤان دەرباز دەکرد و ھەلەدھاتن و خوڤان دەگەيانە نزيكتيرين ديوار يا سەربان. لەبەر ئەوھى دەمئ بوو منداڵان فئرى ئەو بەزمە بيوون، كەرسەي پراویشيان ھەبوو: دارى درئژى سەر بە قولاب، گونییە، دەسكئش و پەت. دوو سەعاتى نەبرد، بەردەم ماللەكەي مەلأ پۆليس بوو كەرنەقالى منداڵ و پشيله. مەلأ پۆليس يەك پشيله دەويست، ئەوان شەشيان ھئناوو. پشيله مالىيەكان بە دەستیانەوھ بيوون و بئخاوەنەكانیش لە گونییە نرابوون و دەمى گونییەكانيان لئ داخرابوون. مەرەپ و مياوھمياو و فیشكەي پشيله، تئكەلأوى پئكەننى بئتامى منداڵەكان دەبوون و زوو پەرزوو و گريانى سەعدوونش بيوونە (سوولآت)ى تئپئكى مۆسيقاى كئوى. كە باوكى بە دارئكەوھ دەرگاگەي كەردەوھ، سەعدوون ھەستى كرد دلئ ھەلكەندرا و ئئستا نا نەختئكى تر لە قورگيەوھ دئتە دەرئ. ناو دەمى تامى خوئنى دەدا. گريانەكەي زيادى كرد و بوو بە زوو پەرزوو.

- سەوتى داين! هي هي هي ...

- ئەمپۆ باوكى پئلى تازەي بۆ ھئناوھ! هي هي هي ...

منداڵەكان پئدەكەنن. يەكئ ليكى بە دەمدا دەھاتەخوارئ و يەكئ چلئ

هه‌لده‌لووشی و لووتی به سه‌رقۆلی کراسه‌که‌ی ده‌سپری. هه‌مووشیان، به نیچیر و که‌ره‌سه‌ی پاوه‌ پشیلە و یه‌ک دوو‌ گونیه‌ی به‌تاله‌وه، چاوه‌پوانی ئەشکه‌نجه‌دانی سه‌عدوون بوون.

باوکی به‌ره‌و منداله‌کان چوو و گونیه‌ پشیلە‌یه‌کی له‌ یه‌کێ له‌ منداله‌کان وه‌رگرت و شیرپاندی: چه‌ندی تێدایه‌؟ منداله‌که، به‌ ده‌م نه‌رمه‌ پێکه‌نینیکه‌وه‌ گوتی: یه‌ک پشیلە نێره‌ی زل. ئەویش داره‌که‌ی پاوه‌شاند و فه‌رمانی دا: «زۆر باشه‌! بپۆن ده‌ی بپۆن! له‌م ناوه‌ نه‌مێنن ها! دوو‌ر نه‌که‌ونه‌وه، قانون ده‌تانگرێ!» به‌ ده‌سته‌که‌ی تری، ده‌ستی سه‌عدوونی گرت و به‌ زیره‌زیر به‌ره‌و ناو‌حه‌شه‌که‌ رایمالی. که‌ ده‌رگا‌که‌ی داخست، هه‌ر ئەوه‌نده‌ی بلیتی یه‌ک و دوو، سه‌عدوونی لوولدايه‌ ناو‌ گونیه‌که‌وه‌ و ده‌می داخست. ئەوجا داره‌که‌ی هه‌لگرت و که‌وته‌ لێدانی سه‌عدوون و پشیلە‌که‌. سه‌عدوون پیتی خۆش بوو پشیلە‌که‌ خۆی مات بکات. پیتی خۆش بوو به‌ جه‌سته‌ی خۆی وا‌ په‌نای لێ بکا که‌ داری به‌ر نه‌که‌وێ. به‌لام پشیلە‌که، ده‌یمپرانده‌وه‌ و ده‌یمیواند و هه‌ر ئەوه‌ نوبوو‌ بێته‌ زمان. فیشکو‌هو‌پ و مپه‌مپی پشیلە‌که‌ تیکه‌لی هاواری سه‌عدوون ده‌بوون و مه‌لا پۆلیسیش هه‌ر لیتی ده‌دان و ده‌یشیراند: مالوکوم... ئەمه‌یه‌ک. ئەولادوکوم... ئەمه‌ دوو. عه‌دو... ون... ئەمه‌ سی. له‌کوم... ئەمه‌ چوار. مالوکوم... ئەمه‌ پێنج. ئەولادوکوم... ئەمه‌ شه‌ش. زینه‌تون... ئەمه‌ هه‌وت. له‌کوم... ئەمه‌ هه‌شت...

ده‌نگی مه‌لا پۆلیس و هه‌را و به‌زمی سه‌عدوون و پشیلە‌که‌ هه‌موو دراوسێکانیان ئاگادار کردنه‌وه‌ و به‌ ژن و پیاو و منداله‌وه‌ به‌ سه‌ریاندا دابارین و له‌ به‌ر خۆیان‌وه‌ ده‌یانگوت: «ديسان به‌زمه‌که‌یه‌!» هه‌رچۆنی بوو، مه‌لا پۆلیسیان له‌ گونیه‌که‌ دوو‌ر خسته‌وه‌. له‌ ماوه‌ی ده‌سته‌ه‌لگرته‌ی مه‌لادا له‌ لێدان، سه‌عدوون پوانیه‌ چاوی پشیلە‌که‌. ئاگره‌ی چاوی درێژۆکه‌ و مه‌يله‌و سوور بوون. سپینه‌شیان زه‌رد بوو. هه‌ستی ده‌کرد پشیلە‌که‌ لیتی ده‌پارێته‌وه‌. خه‌لکه‌که، به‌ کاوه‌خۆ و به‌ سه‌له‌وه، ده‌می گونیه‌که‌یان کرده‌وه‌. پشیلە‌یه‌کی زلی بۆر، به‌ر له‌وه‌ی ده‌رپه‌پێ، ماوه‌ی یه‌ک یا دوو

چرکه له ده‌روبه‌ری خوی پوانی. ئه‌وجا ده‌رپه‌ری و به‌چاوتروکانیک گه‌یشته‌سه‌ریانه‌که و له‌ویوه، ئاوپکی له‌هشاماته‌که‌ی ناو‌ه‌وشه‌که دایه‌وه. ئه‌وجا به‌قه‌له‌مبازیک، چووه‌سه‌ربانیکی تر و له‌چاوان ون‌بوو. سه‌عدوونش، که‌هه‌موو سه‌روگوئ و ده‌ستپلی خه‌لتانی خوین‌بوون و به‌زه‌بری که‌له‌به و چرنوکی پشيله‌که‌پئی پئی بیوون و هه‌موو سه‌روگوئی به‌دار گری گری بیوو، سه‌ری له‌گونیه‌که‌وه‌ده‌ره‌یتا و به‌دوو چاری ترساو و ددانی گری وه‌که‌له‌به‌ی پشيله‌وه، یه‌که‌یه‌که‌پوانیه‌ئه‌وانه‌ی ده‌روبه‌ری خوی و مه‌قی لێوه‌نه‌هات. ته‌ماشای ئه‌وه‌هشاماته‌ی ده‌وری خوی ده‌کرد که‌له‌چنگی پشيله و پۆلیس پزگاریان کردبوو، ده‌روونیشی پر ده‌بوو له‌بق و شهرم و دلی شیشپه‌ست ده‌بوو له‌هزی تۆله‌سه‌ندنه‌وه له‌پشيله و پۆلیس و باوکی و له‌هه‌موو باب‌ه‌ته‌باوک و ده‌سه‌لات و پزگارکه‌ر و کوته‌که‌به‌ده‌ستیک... له‌هه‌موو که‌سیک... له‌خۆشی... خه‌لکه‌که‌ش، لیک‌پاده‌مان و ته‌ماشای ئه‌ویان ده‌کرد. ژنه‌کان به‌چه‌په‌یانگوت: «ووی بیسمیلا! ئه‌وه‌چاری بۆ وان؟ ده‌تۆ سه‌یری په‌شیننه‌ی چاری بکه‌!».

ئه‌وی تر ده‌یگوت: «ناگه‌ری چاری درێژه‌!».

میرمندا لیکیش که‌به‌لای دایکییه‌وه‌ویستابوو، هه‌لیدای: له‌گه‌ل پشيله‌که‌دا، چاویان گۆپیونه‌ته‌وه‌!

سه‌عدوون، کوشته‌ی ده‌ستی پشيله و باوکیکی پۆلیس و پۆلیسیه‌!

سه‌عدوون دوو چاری شیزۆفرینیا هاتوه: له‌لایه‌که‌وه له‌پشيله‌ده‌ترسێ و له‌لایه‌کی تره‌وه به‌گژ پلنگدا ده‌چێ. له‌لایه‌که‌وه له‌پۆلیس تۆقیوه و له‌لایه‌کی تره‌وه پۆلیسانه‌خه‌به‌ر ده‌دا. لێی بیوون، کوشته‌ی ده‌ستی باوکیکی ناله‌بار و چرنوک و که‌له‌به‌ی پشيله‌یه و پۆلیسی و پشيله‌سیفه‌تی هه‌لکه‌وتوه. ئه‌ویک له‌نیوان مالنکی پۆلیسخانه و قوتاخانه‌یه‌کی ئینزیباخانه و گونیه‌پشيله‌دا هاتبێ و چووبێ و چ ده‌ره‌تانی تری نه‌بووبێ، هه‌ر وا ده‌بێ، وا!.

دووهم شهوی مالین*

که خۆر ئاوا بوو و نۆرهی مانگ هات تیشکی خۆی پهخش بکا و گۆرستانه که زیوباران بکا، مالین له گۆره که یه وه هاته ده ری. بای بالی دا و به کاوه خۆ کفنه که ی به خۆیه وه پینچا. له ناوکی به ره وخواری داپۆشی و لامل و سینگ مه مکی له گه ل تیشکی مانگدا که وتنه چاوبرکئ و ده تگوت مانگیش تیشکی ئه و ده داته وه. به ناز و عیشه وه به سه رکیله خواری خپچ و گۆره بی نازه کان و (الفاتحه) دا ههنگاوی ده نا و له نهجی ده کرد. خۆی با ده دا و جاروباری قریوه ی پیکه نینی تیکه لاری داوه زیوینه کانی مانگ ده بوو. دهستیکی به که مه ریوه بوو و چمکیکی کفنه بلورینه که ی پئ گرتبوو، که له بهر مانگه شه و دا زیوینیکی ئامال شین خۆی ده نواند، دهسته که ی تری به قژیدا ده هینا و قژه خاو و زهرد و دریژه که ی به پشتدا، به ره و باریکایی پشتی ده شکانده وه.

- ته ماشای ئه و شوخه بکه! شاجوانی گۆرستانه که مانه. ته ماشای عیشه و له نهج و نازی بکه. چه ندین سالی دنیا و ههزاران سالی قه یامه ته لیتره م و جوانی واپووی له م گۆرستانه نه کردوه. چه ندم مهراق بوو شوخیکی

ئاوھا بېتە ئېرە و بېتە سەرخېل و گەورەمان. بېتە پېشەنگى نېر و مى و گەورە و گچكەمان. ئوخەى ئاواتەكەم ھاتە دى. ئەو ئەختەرە سەرپشكەنى خۆمان گەورەبى لى نايى. ئەوەى كە ئەمەى گوت ژىنكى داپزاو بوو. كرم لە زارى ھەلدەوەرەين، جەستەى پزىبوو، لېرە و لەوئى لوولاقى بە دەرەوہ بوو. بزەى دەکرد و كرمى سېى لە زارى دەوەرەين و بەردەبوونەوہ بەر پېتى و بەو ناوہدا پەرت دەبوون. كفنەكەى، ببوہ چنگى داوى پزىو و لە ناو دەستىدا ھەلېگرتبوو.

ژنە پزىوہكە لە سەر قسەى خۆى پۆيشت:

- گوئىت لە قريوہى پېكەنېنېتى؟ ھەر دەلېتى زىنگەى زەنگولەى مىلى شەكەرانە. لەنجەولارى مراوېيانە و پەوتى جوانووى ھەيە. سەيرى چۆن مانگەشەو شەق دەكا!... سەيرى چەند جوانە! دەك ھەزارى وەك من بە بەلاگەردانى بى!

ژنە پزىوہكە ھەر قسەى دەکرد و كرم لە زارى ھەلدەوەرەين. كرمى ورد و درشت، لېرە و لەوئى جەستەيەوہ سەريان دەرەھېنا و بەردەبوونەوہ. ئەوہشى گوئى بۆ قسەكانى دەگرت، ژىنكى خەكەلە بوو. كونىكى خەپى بە قەدەر بنەپيالەيكە لە نىوان ھەردوو مەكيدا بوو. لای بارىكايى پىشتى ھەلتەكابوو. گوئى دەگرت و بە كاوہ خۆ دەستى بە برىنەكەى سەر سىنگيدا دەھېنا. برىنەكەى، ھېشتا كەمى خويىنى لە بەر دەپۆيشت و پېچكەيكەى بەرەو خوارى پېكەھېناوو. گوئى لە ژنە پزىوہكە دەگرت و ھېچى نەدەگوت. مالىن گەيشتە لايان:

- شەو باش!

- شەوت باش جوانى جوانان. شەوت باش گەورە و نازدارى گۆرستانەكەمان. خېر و خوشيت لەگەل خۆتدا بۆ ھېناين. ئەمشەوت لە دويشەوت خۆشتر و سەبەينىت لەمشەوت خۆشتر. گەورەبى ھەر لە خۆت دى. ئېمەى سەگى بەر قاپى ئەم و ئەو، ئىدى لە بەر گۆرى تۆ وەرەكەوين.

ژنە پزىوہكە ئەوانەى دەگوت و بە لېشاو كرم لە زارى ھەلدەوەرەين. لەگەل ھەر وشەيكدا، دەيان و سەدان كرم بەردەبوونەوہ و بەو ناوہدا پەرت

دەبوون و بەرەو گۆرەکانی تر دەکشان.

- شەوت باش خانمی جوان.

ئەمە وەلامی ئەو ژنە بوو کە کونڤ کەوتبوو نیاوان هەردوو مەمکی. ئەوەی گوت و بە کاوەخۆ دەستی بە برینەکیدایا هینا. کە تەماشای دەستی خۆی کرد، کرمیکی سپی بە نوکی پەنجەیهو بوو. هاواری لێ هەستا: - ئەمە چیه؟. ئەمە یەكەم جارە کرم هەبێ!

مالین بە بزەیهکی مەغزادارەو لێی پوانی. ئەوجا تەماشایەکی ژنە پزێوەکە ی کرد و پرسى:

- ئەو بۆ وا پزێویت؟.

- گەرە و سەرورە گۆرستانەکەمان! لە جیهانی زندوواندا ناوی قاچاغ و نەینیم ئاشکرا دەکردن. ئیستا هەر ناویک لەو ناوانە، بۆتە هەزاران کرمی نێر و مێ. لە شەم خستبێتە خزمەتی هەر غەوارەیک، هەر دلۆپە شەهوەتییە بۆتە هەزاران کرم. کرم لێی داوم. نە لە ژياندا بە بێ کرم هەلمەکرد نە لێرە هەلەکەم. من لەزەت لەم کرمانە دەبینم. بە بێ کرم هەلناکەم.

مالین قریوێ پێکەنینی بەرز بوووە. بە نیازی پۆشتن پشستی تێکردن و دوو هەنگاوی نا. کتوپر، وەک ئەوەی شتیکی بیر کەوتبێتەو، لە جیبی خۆیدا وێستا و ئاوری دایەو. پرسى:

- ئەرێ ئەو دوو شەو لێرەم و چ پیاروم بەر چاوەکەوتن. ئێرەش وەک قوتابخانەی زیندووکان نێر بە جیان و مێ بە جیا؟.

- نا خانم. تا لە ژياندا بووین، ژن بە پۆژ دەردەکەوتن و پیاو بە شەو. ئاخەر شەو قەلایان بوو. لێرەش، شەو قەلای ئێمەیه. ئەوان بە پۆژ دەردەکەون ئێمەش بە شەو.

- ئەدی قەت یەکتەر نابینن؟.

- بە. کە ئیواران دێینە دەرێ، ئەوان لە گەرپانەویدا دەبینن. لاقیان شۆر دەکەنەو ناو گۆرەکانیان و سەرنجێکمان دەدەن. بە یانیاویش کە ئێمە لاقمان شۆر دەکەینەو ناو گۆرە خۆمان، ئەوان سەر دەردێنن و سەرنجمان دەدەن. هەر ئەوەندە. پۆژی دوو جار. پۆژی ئێرە بۆ من سالتە... سالتی دوو جار.

مالین له بهرده می خۆی پاما و به دهم سه‌رپاوه‌شاندنه‌وه بزه‌یه‌کی کرد.
- خانم چۆن بوو ریټ که‌وته ئیتره؟. ئه‌دی چۆن بوو‌یته فه‌رمانپه‌وای
گۆرستانه‌که‌مان؟.

- دویټی شه‌و شیرزاد منی هینایه ئیتره و ناوی لئ نام شازاده‌ی جوانان و
نازداری نازداران. ئه‌و منی کرده گه‌وره‌تان، چونکه هه‌م ژنم و هه‌م جوانم و
هه‌م ناکوردم و هه‌م ناموس‌لّمان. ئه‌وانه مه‌رجی گه‌وره‌یی ئه‌م گۆرستانه‌ن
و هه‌ر من به‌ ته‌نئ ئه‌و مه‌رجانه‌م تیدا هه‌ن. تیگه‌یشتی؟.

مالین، بئ ئه‌وه‌ی چاره‌پوانی وه‌لامی پرسیاره‌که‌ی خۆی بئ، وه‌رچه‌رخا و به
ده‌م له‌نجه‌وه پۆیشت. ده‌پۆیشت و تیشکی هه‌لپژاوی مانگی شه‌ق ده‌کرد و
داوه زیویه‌کانی مانگ، خۆیان به‌ داوه زۆپینه‌کانی پرچییه‌وه ده‌نالاند. هینشتا
زۆر نه‌پۆیشتبوو، کیژئکی مندالکاری باریکه‌له‌ی دی، که‌ پوه‌و مانگ له‌ سه‌ر
چنچکان دانیشتبوو. له‌ به‌رده‌می خۆی ورد ده‌بووه‌وه و چاوی ده‌گپرا.
- ئه‌وه خه‌ریکی چیت کیژی جوان؟.

- ده‌بئ خه‌ریکی چی بم!. نابینی ملوانکه‌که‌م پساوه‌ته‌وه و به‌ دوا‌ی
موروه‌کانیدا ده‌گه‌رپم؟. جووتئ کوژه‌که‌ی دیار نین. له‌ دویټیوه‌ بۆیان
ده‌گه‌رپم.

- کچی جوان، له‌ که‌یه‌وه لی‌ره‌یت وا سپوسا‌غیت؟.
- دویټن. دویټن هاتم. دویټن له‌ ئاته‌شکه‌ده‌یان ده‌ره‌ینام. شپوشۆرپک
گوتی: «تۆ سه‌بیه‌ی منیت». وای گوت و ده‌ستی بۆ سینگم هینا. منیش
ده‌ستیم گه‌ست و پر به‌ ده‌مم پچپیم. ئه‌ویش شیره‌که‌ی به‌ ملمدا هینا
و ملوانکه‌که‌ی پچپاندم. ئه‌وه‌تا له‌وساوه خه‌ریکم ئه‌و دوو کوژه‌که‌یه‌ش
بدۆزمه‌وه ئه‌وسا بیانهوژمه‌وه.

- بۆتیا‌ن بدۆزمه‌وه کچی جوان؟.

کیژه‌که‌ سه‌ری هه‌لپری. به‌ سه‌رسوپمانه‌وه له‌ مالینی پوانی و ورده‌ ورده
هه‌ستایه سه‌ر پئ. به‌ سه‌ریدا قیژاندی: - ئه‌وه تۆ کوژه‌که‌کانم دزیون؟.
ئه‌وه‌تان له‌ جیی چاوی خۆت داناون. بینه‌ کوژه‌که‌کانم ویده‌وه ده‌له‌
سه‌گ!.

- كورژهكەى تۆ نىن. چاوم بۆ خۇيان شىنن. بۆتيان بدۆزمەو؟
كىژەكە بە دوودلىيەو، جارئ لە بەر پىتى خۆى ورد دەبوو، جارئ لە
چاوى مالىنى دەپوانى. بە كاوه خۆ گوتى: - نەخىر مەياندۆزەو. ئەگەر
ئەوانەى چاللى چاوت ھەو نەبن، دەرەوئى بياندۆزىتەو و بۆ خۆتيان ببەى.
نەبخۆى تالە! بە ھەرچى پىر و موغان ھەيە بزانم ئەوانەى جىئى چاوت
ھەون، دەرماندەھىتم.

- كىژى جوان! من بە ھەرمانى شىرزاد، خاوەنى خۆت و ملوانكەكەتم.
- ھەددت چىيە؟

مالىن پىكەنى. بە دەم پىكەنىن و پۆيشتنەو گوتى:
- من دەچمە پەناى ئەو گۆرە مەرمەپىيە و لە ناو تىشكى مانگدا مەلە
دەكەم. ئەگەر يارمەتيت لىم ويست، بى بە دوامدا.

- نامەوئ. چ يارمەتى تۆم ناوئ. ئىستا ئەختەر دىت و يارمەتيم دەدا.
مالىن بە دەم لەنجەو پۆيشت. دەرپۆيشت و سمتى بەرز و نەوى دەبوون.
ژنىكى جوانكىلەى بالابەرزى تووش بوو. ناوچەوانى پىكدادابوو. بە خىرايى
تىشكى مانگى شەق دەکرد. مالىن پىشى پى گرت:
- ژنە نازدارەكە بۆ كوئى وا بە پەلە؟

- ھەقت چىيە؟ بىستم ھاتووتە ئىرە و كراوتە گەورەى گۆرستانەكە. نە
ھەقى ھانتت ھەيە نە گەورەيى.

- بۆ ژنە نازدارەكە؟ خۆ ئۆو مۆوانتەوازن.

- نە نازدارم نە مۆوانتەوازن. بە دەستى تۆو ماندووى ھەردو دنياىم.
- تۆ كىيى وا ئاوا قسان دەكەى؟

- ئەختەر. ئەو ئەختەرەى بە ھەرمانى باوكت كوژرا.

- ئەختەر؟ ئەختەر خەتەرە. بەلام ئەختەر خۆت مەشپۆينە. نە من لە خۆرا
ھاتووم و بوومەتە پىشەواتان نە باوكم. چاوساغىك منى لىرە دامەزراندووە
و باپىرى ئەو چاوساغەش باوكمى ھىنايە ئىرە و دايمەزراند. ئۆو خۆتان
دەمانھىنن، خۆتان.

مالىن ئەختەرى جىھىشت. بە دەم قىرپووى پىكەنىنەو پۆيشت. ئەختەرىش

له دواوه به پځوه سهری دهکرد. مالین گه یشته گۆږه گوره مه پم پیه که .
کفنه که ی له خوی کرده وه و به دریزایی گۆږه که پایخت و به کاوه خو له
سهری پال کهوت. هیشتا به ته وای جیی خوی خوش نه کردبوو، دهستیکی
گرم و په نجه ئه ستور مه چه کی گرت. له گه ل گرتنیدا دهنگیکی گر له
گۆږه که وه هات:

- مالینه جاسوس ئوه لیږه چ ده که ی؟

مالین به دم قاقای پیکه نینه وه گوتی:

- یاشیخ! شیرزاد منی ناردوه. ئو منی به گوره تان داناه. دهستم به رده
یاشیخ. لیږه گوره دم و له وی په یکه رم بو ده تاشن. ناووم دهنن «دایکی
کورد». یاشیخ ده لپن په یکه ره که ی توش لاده بهن و په یکه ری ئه فسه ریکی
دوړای ئه و خوارانه له جیی داده نین. په یکه ری شاعیریکی سهرزی خوتان
لاده بهن و هی سهدی لیلی له جیدا داده نین، یاشیخ! ئوهش خه تایی
منه یاشیخ؟ چاوساگی زنده وه کان بریار ددها کی گوره ی ئیره بی و
په یکه ر بو کی بگری. دهستم به رده یاشیخ!

- نا مالینه جاسوس. گوره ی ژنایی گورستان ئه ختاره. ئو گوره ی
پیاوه کانیسه. با په یکه ریشی نه بی، ئو گوره ی زنده وه کانیسه.

- مه چه کم به رده یاشیخ. چون به بی فقیانه مه چه کم ده گریته؟ چما نازانی
من هم ژن هم غه یره دین؟

مالین ئه وه ی گوت و پیکه نی. له گه ل پیکه نینه که یدا مه که کانی ده له رانه وه.
ئو جا له سهری پویی:

- بوخوت له ناو میلله تیکی دواکه وتودا به کونه په رست ناوده بریی. که
دواکه وتوو به کونه په رست ناوت بهرن ده بی چی بیت؟! من دوستم گه لن
زورن و زور به هیزن. داروده سته ی توش، یه ک منه لاپراغیان به سه. من
پشتم قایمه یاشیخ. مه چه کم به رده یاشیخ. به رده با موویه ک بو شیرزاد
هه لئه کورپوزینم. ئو بی، به له شکرک ئاسکه که چه دیت و له گورت
دهردینن. هه لئه به ییه کی داپزاو له جیه که تدا ده شارپته وه. گرمیانییه کی
گیل له جیتدا سرنوگوم دهکا، تا من به که یفی خوم، خوم به تیشکی مانگ

بشۆم و بېزار نه کړيم. پووخان له دواى پووخانى تۆ، بۆ من سهرکه وتن له دواى سهرکه وتنه ياشيخ. بهرمده با باوکمت بۆ بانگ نه کهم. باوکم پيتان فيره ياشيخ.

- باوکت؟ چما تۆ باوکى خۆت ده ناسيت ماليه جاسوس؟.

مالين به دم قريوه ي پيکه نينه وه گوتى:

- چما ميچر ناسيت؟. بيرت چۆته وه ياشيخ؟. ئيستا من گه وره تانم، من. بۆ ئه وهى ژنان فير نه بن خورى زيرين له سهر شان و ناوچه وانيان دانين، فيريان ده کهم عه لقه به ناوکيانه وه بکهن. ئاوها، له لاره وهک باوکم خزمه تى زمانه که شتان ده کهم. وشه ي لى زياد ده کهم.

- وشه ي چى؟.

- ناوکه وانه، برؤوانه، به ره وانه، ...

- ئى؟.

- نه رم بووى ياشيخ؟. برؤيان کون ده کهن و عه لقه ي پتوه ده کهن. به ينى خؤمان بى، ئه لقه نيشانه ي نه برانه وه يه ... کؤيلايه تى بى برانه وه. که ئه لقه به هه موو جيتانه وه ده کهن، ده بنه ئه لقه له گوئى، ئه لقه له لووت، ئه لقه له بهر و ئه لقه له هه مووشت. ئه لقه کان ده بنه زنجير و ئيدى به ويستى خؤم ده يانه ينم و ده يانه به م. نا، به ويستى خؤيان ده بنه کؤيله م. مه چه کم به رده ياشيخ. سبه ينى مانگ ده بيته چواره شه وه. له ئيستاوه جيتى ددانم ده خورى. سبه ينى ده بمه دراکولا و گورستانه که چۆپر ده کهم.

- نا، مالين ليت نابمه وه. تا خؤر ليت نه دا به رت ناده م. تۆ برگه ي خؤر ناگرى. له گه ل گزنكى خوردا له ناو ده چيت. ئاشکرا ده بيت و گورستانه بهر ده کړى مالين. ئه وجا ئه خته ر ده بيته وه پيشه ننگى ژنانى گورستانه که. ده ستم به رده ياشيخ، خه ريکه به يان ده دا.

- با به يان بدا. چاوه پوانم خؤر ليت بدا. چاوه پوانى خؤرم خؤر.

- به رده ياشيخ. خوريش هه لبي هه ر ده ميتم. که خؤر هه لبي و هه ر ليته بم، کورپه کانى خۆت دين و جووتى بالى په شى زه به لاهى شه مشه مه کويره له ديار سهرم راده گرڼ و له خؤرم ده شارنه وه.

- تیشکی خۆر، بالی شه مشه مه کویره ده سمی و ده تکاته چنگی خۆله مییش.
- له هه موو جیهه ک ده یسمی، به لام لییره قهت نایسمی، قهت.
- با، ده یسمی. لیئاگه پیین لییره ش که له گامان بیت.
- نایسمی.
- با، ده یسمی. سبه یینیش نه یسمی دوسبه ی ده یسمی.
- به رمه ده یاشیخ. با داوه موویه ک بو باوکم و شیرزاد هه لئه کوپووزینم. دین و دنیا تیده گه یه نن: شیخ به بی فه قیانه مه چه کی ژنیکی غه یره دینی گرتووه.
- ئه و جا ده تکه نه شیخیکی بی ده سنوژ و گلاو. ئیدی مه نه جه له یاپراغیشت فت یاشیخ.
- لیت نابمه وه مالین. لیئاگه پیم یه ک دلۆپه خوینی تر بمژیت. لیت نابمه وه.
- شیخ مه چه کی مالینی به رنه ده دا. خۆر خه ریک بوو گزنگ بدا و شیوه ی مالین ورده ورده ده گورا. لۆچ ده که وته پوخساری. درز و تلۆق ده که وته پیستی جه سته ی. له پیکه نین که وت و هیواش هیواش ده په شوکا. ده وروبه ری گۆرستانه که ش پر ببوو له هه شامات. جووتی بالی رهش و زه به لآح به ناو هه شاماته که دا ئه م ده ست و ئه و ده ستیان ده کرد. خه لکه که هاواریان ده کرد. ده سته یه ک ده یانگوت:
- ده بی داپۆشری و بو سه رگه و ره ییمان بمینی.
- ده سته یه کی تر هاواریان ده کرد:
- نابی داپۆشری. با خۆر لیتی بدا و پسوا بی. با له کۆلمان بیته وه.
- ده بی...
- نابی...
- ده بی...
- نابی...

* به مای ئه م چیرلکه، چیرلکی (شیرزاد هه سه ن) ی چیرلک نووسه. کات و شوێن هه مان کات و شوێنی چیرلکه کی ئه ون: (شه و گۆرستان).

پانتۆلی جینس

هەردوو دەستی لە تەختە یەکی کەمێ کەوانەیی گیر کردبوون و بە کاوەخۆ لاقی دەبزواندن. وەها دەستی لێ گیر کردبوو، وەک ئەوەی جگەرگۆشەیی بێ. شەپۆلەکان دەهاتن و بە سەر سەریەو دەنیشتنەو و ئەویش، تەختە کەوانەییەکی بەر نەدەدا. شەپۆلەکان یەک بە دوای یەکدا و بە نۆرە دەهاتن. چنگی لە تەختە کە بەرنەدەدا. نوqm دەبوو و دەرەکەوتەو. بێ ئەوەی پێوەی دیار بێ بزەیی دەکرد: «کێ لە پۆژیکی وادا ئەمەیی دەست دەکەوێ؟ چەندین کەس پەلاماریان دا و ئەم لەوی دەفران ئەویش لەم! لە ئەنجامدا، بۆ من مایەو. بە دوو باسکە مەلە پێی گەیشتم. تەوا! نە کەس ماوێ لێمی بفرێتێ نە شەپۆل لە دەستمی دەر دێت. من و ئەم تەختە یە هاودلی یەکی. ئەو برۆ، منیش دەپۆم! چارەنووسمان بە یەکەوێ گرتی دراو. ئەو نقوم بێ منیش نقوم دەبم. چ قودرەتێک ئەمەیی گەیانە دەستی من؟ لە ساتی مان و نەماندا کەس ناپەرژێتە سەر کەس. هەر کەسە و دەلی پۆچی خۆم! منیش دەستم لێی گیر بوو و گوتم: پۆچی خۆم!»

شەپۆلئىكى سەر بە كەف بە سەرىدا شوپ بووۋە. نەيدەزانى ئەو
 چەندەم جار بوو شەپۆلى وا پەلامارى بىدا. شەپۆلەكە، ويستى تەختە
 كەوانەيىكەى لە دەست بفرېنى. ئەو جارەش نەيەشت. توند توند
 گرتبوى و بەرى نەدەدا. خەرىك بوو پەنجەكانى ماندوو دەبوون و
 تەختەكەش وەك ئەوەى لە ھەلپەى دەربازبووندا بى، بەتینتر خۆى
 پادەپسكاند. تەختەكە ھاوكارى شەپۆلەكانى دەكرد. لە ئەنجامدا، ھەر
 جارە و بە دەستىكى دەيگرت تا ئەوى دى پشوو بىدا. بەلام ماندووبوونى
 تاكە دەستەكە لە دوو بەرابەر زياتر دەبوو. ئەو، ھەولى دا بىخاتە
 بن بالى. شەپۆلئىكى گەورە ھات و چمكىكى بە سەرىدا دا و تەختە
 كەوانەيىكە لە دەستى پەرى. ھەولى دا بىگريتەو، بەلام شەپۆلەكە،
 بە يەك قەلەمباز دورى خستەو. لايە سىپىيەكەى لئو دەيار بوو و
 بستى نىزىك دەبووۋە و دە بست دور دەكوتەو. چاوى تى بربوو
 و بە كاوەخۆ مەلەى دەكرد. ھەولى دەدا ماندوو نەبى و دەستىشى لە
 تەختەكە گير بىتەو... چاوى ھەر بە دواى تەختە كەوانەيىكەو بوو
 تا لە نئوان شەپۆلەكاندا لئى بىز بوو.

«من لە كوئى و تۆ لە كوئى ئەى زەرياي بى سنوور؟ تۆ بۆ گەرميان
 ھاتىتە لاي من يا من ھاتم؟ چۆن و بەچى گەيشتتە دەفەرى من؟ يا
 من چۆن گەيشتمە ناو سنوورى تۆقینەرى تۆ؟ چۆن ھاتم و بە چى
 ھاتم؟ ئەو تەختە كەوانەيىت بۆ چى بوو وا لئىت فرائندم؟ من دەمويست
 پىى دەرباز بىم. ئەدى تۆ بۆ چىت بوو؟ كەمت تەختە ھەيە؟ ھەر ئىستا
 بەلەمىكى وات لووشدا ھەزاران تەختەى وەك ئەوەى پئوۋە بوون، كەچى
 چاووت ھەر لەمەيان بوو و وازت نەھىنا تا لئىت فرائندم! چۆن زەريا بەو
 ھەموو سامانەو كە ھەيەتى، ئاوا چاوپنۆك دەبى؟»

بىابانئىكى ساردوسرى ئاوا! شەپۆلە ورد و درشتە سەر بە كەفەكان، جئى
 پنچكە خوشترخۆرەكانيان گرتبۆو. ئەوان خۆل و تۆزيان لئى نىشتبوون
 و ئەمانە كەف! لە بىابان لم و لە زەريا ئاوا! لە بىابان گەرمای سووتینەر

و له زهريادا سهرمای نئیسکته زین. لهوئ گورگ، لیږه قرش و نه ههنگ. لهوئ عارب، لیږه قاچاخچی. لهوئ گورپی به کومه ل و لیږه کومه لی بئ گور. لیږه ته قهقهه قی به له می شپوشه ق، لهوئ هارپ و جبره جبری ده می شوؤل. لیږه: فریام که ون خنکام، لهوئ: فریای که ون بیکوژن... نه هیلن ده رچی! لیږه ئاو ته ختت له ده ست ده پښی و لهوئ مینت پیوه ده لکینن!

«من له کوئ و تو له کوئ ئه ی زه ریای بئ سنوور؟ من هاتمه ژوانی تو یا تو هاتیت؟ خواجه وهک مه شکه پښم بده! له م ساته وه خته دا زگم با ناکا. له بیابان، زگم ببوو به مه شکه ی پښدارو. هیښده م با کردبوو، چوارپه لم ببوون به چوارپه لی کیسه ل. ئیستا که پیویستیم به باکردنه، با ناکه م. وهک شه شپه لی جو لاییکه ره چوارپه لم درژن. چوارپه لم بوونه ته سه و ل بؤ جه سته م به لام هیواش هیواش به ره و سرپوون ده چن. ئه ی خواجه کوته ره یهک، بنه داریک یا ته په دووریک! خواجه دوورگه یهک هر جی هه ردو ده ستمی لی بیته وه. توخوا شه پوله کان! بینه سه هو ل و په ق بن تا خوم له سه رتان بگرمه وه! شه پوله کان! لیږه پښ سوار ی کو لتان بم و بمبه ن... به ره و که نار، هر که ناریک... که نار ی یوان... که نار ی تورک یا که نار ی گورگ. خه ریکم سر ده بم. نا، هیچی لی نییه، ته نها بیابانیکی ئاوه و ته راویله کی خه یاله. بیابانی ئاو، تا چاو بر ده کا ده کشی. لیږه وه تا ئه و شه پوله زله ی که ئیستا نیشته وه چه ند هه نگاوه... هه نگاوی چی؟ به باسکه مه له چه ند باسکه؟ پیوانه ی هه ردو بیابان، چ لم بئ چ ئاو، راست ده رناچی. مه زنده له هه ردو کیاندا ده سته وه ستانه. هه ردو کیان مرو خه والو ده که ن. خه ویش له ئامیزی هه ردو کیاندا مه رگه و به ئاگا هاتنه وه ی به دوا دا نای! من چی گه یاندمیه ئه م بیابانه ئاوییه؟ بوچی و له ده ستمی چی هه لاتم و هاتم؟ کئ که لکه له ی ئه م سه فه ره ته پ و سارده ی خسته که لله مه وه؟ ژیا نی شاهانه ی کوږه به گزاده کانی هه موو سه رده مه کان یا ژیا نی کوله مه رگی ئوردوگا که و خه لقه نده بنکړه کانی به شه ر؟

ئەى خوايە پڦم دە! شەپۆلەكان! تەختە كەوانەببەكەم وئدەنەو! من
 لە كوئى و تو لە كوئى ئەى زەرياي بئى سنوور و بئى دوورگە و بئى كەنار
 و تەپەدوور؟ چى منى گەياندە ناوەندى ئەم بىابانە ئاوييە؟ بەلەمە
 شريک؟ ئەدى چى منى گەياندە بەلەمە شري؟ قاچاخچيەك؟ ئەدى چى
 منى گەياندە دەستى قاچاخچى؟... ئەو دەلئى چى؟! چما بەوئى
 نازانى؟! ئىستاش ھەر نەزانىو؟! ئەوئى كاتى خۆى منى گەياندە
 بىابانى لم، ھەر خۆى گەياندميە بىابانى ئاو. ئەوسا وەك پەز پيشيان
 كەوتم... بئى ئەوئى ئارەزايى دەربېرم بەرەو بىابانى لم سوار بووم.
 ميزم بە خۆمدا دەکرد. ميز بە شەلتە بە ناو لۆريیە داخراوەكەدا پڑابوو
 و پەرت ببوو. ميزى ھەمووان، ھەمووانى تەر كړدبوو. برديانم. وەك
 پەز دەمباراند! من دەمباراند و لم نە دەببيستم نە دەنگمى دەدايەو.
 ھەموو دەنگيک لە بىاباندا دەخنکئ. ھاوارم دەکرد: «خوایی...» لمى
 زالم و زندەو ھەركانى بىابان و وشتر و عارەب و ئەستېرە و مانگ، نە
 دەيانبيستم نە دەنگميان دەدايەو. ئا، دەنگ لە بىاباندا دەمرئ...
 دەبئ تا ھيزت تىدايە بشپړينى تا دەنگت بگاتە دوو ھەنگاو ئەولانر.
 ھەر خۆم و دەمى شۆڤل دەنگى يەكترمان دەبيست و دەدايەو و بەرەو
 پووى يەك ببووينەو. ئەو بۆ كوشتنم، من بۆ پاراستنى ژيانى خۆم.
 دەمويست قەپ بە دەمى شۆڤلەكەدا بکەم و وەك كولتيرە بيقرتينم.
 ئىستاش ئەم بىابانە ئاوييە ھەر لرفەى دئ... دەلئ: پففف... ككشش...
 شلپ... پففف... فففووو! دەبئ كەس ھەبئ لە زمانى ئەم بىابانە ئاوييە
 ساردوسرە تىبگا؟ ئا، من لە ترسى بىابانى لم خۆم گەياندە ئەم بىابانە
 ئاوييە! زمانى ئەم لرفەلرف و زمانى ئەو گفەگف! نە لەميان تىدەگەم
 نە لەويان تىگەيشتم! خوايە ساتر نەدەى! ئا، ئا! ئەگەر قرشيک بىت و
 لاقىكم فت بکا! قرشى ئەم بىابەنە ئاوييە، وەك شۆڤلى بىابانى لم، نە
 بەزەبى دەزانئ نە خوا دەناسئ! قرش، ئەگەر لاقىكم بەرئ، سەولتىكم
 كەم دەبئ. خوئن لە جەستەمدا نامينئ و پەق دەبمەو. ئەوجا، ھىواش

هيواش به ره و بنى ئەم بياپانه ئاوييه قرش و قاچاخچى و قاچاخنشينه شۆر دهبمه وه و به ئەسپايى، بى ئەوهى هيج كۆيىم بشكى له سەر بڼه مەرجانىكى ليج دەنيشمه وه. له بەر دەرکى كۆنى بڼه عەگولنكى ئاويى يا له سەر پىشتى ئەستىره يەكى زەريا دەنيشمه وه. دەرزيئاژم دەكەن و تەپايى جەستم دەمژن. چاودەگيرم: چ بەهەشتىكە! ئەو پەنگانە لەو بڼ ئاوه چ دەكەن؟! خوا فرسەت بدا، هەناسەى ئاو هەلدەمژم. وەك ماسى و قرش. لەو بڼ ئاوه دهبمه پەنابەر و دەژيتم.

شەپۆلەكان تەختە كەوانە يەكەم و يەدەنە وه! ئەى خواى گەوره پەم دە! وەك هەمبانه پەم دە با سەر ئاو بكەوم! دوورگە يەكى يەك بىستى بپەخسىتە! ئاراستەى كەشتىيەك يا بەلەمىكى شپ بەرهو ئىره بگۆرە! چۆن لە بياپانى لم فريام كەوتى و لە بياپانى ئاو فريام ناكەوى؟ دەمى شۆڤلەكە، خۆل و كەستەكى هینا و من دەپارامە وه: خوايه بەرهو ئەولتەر! كەچى هیناى... لولى دا و هیناى و بە سەرمدا هەلپىشت. دوو كەستەك، يەككىيان كەوتە ئەملای سەرم و ئەوى دى كەوتە ئەولای. باش بوو خوا بە قسەى نەكردم! بە قسەى كردبام دەفە وتام! كەستەكەكان، سەريان لە هەموو قورساييهك پاراستم و كۆنكيش لە نۆوانياندا، پوووه دەموچاوم كرايه وه و هەناسەم دەدا. لە بڼ ئەو خۆلە وه كەس نەيدەبينيم. من زەندە چال كرابووم. من پيش خۆم دەدى. شۆڤلەكان پۆيشتن. گرەمە گرمان، زۆرى نەمابوو هەرهەس بە كەستەكەكان بىنى و هەناسەم ببپى. چەكدارەكانيش پۆيشتن. كەس لە وه تەر و دەوروپەرەدا نەما. من مامە وه و ژمارە يەك... تەرمى بەشەر، كە پيشتر ژن و پياو و كچ و كۆر بوون و مېزى هەموويان بەر هەموويان كەوتبوو. هەموويان، بە دريژايى ئەو پييه وەكو من باراندبوويان. هەموويان، ببوونە گۆشتى هەنجراو و ئيسكى تيكشكاو. ئەوهى لەو بڼ خۆلە وه بيزارى دەكردم، گەرمایى كەستەكەكان بوو. وەكى دى، لە هيجم كەم نەبوو. دلم لى دەدا و هەناسەى پاكەم هەلدەمژى و پيش خۆم بە پوونى دەبينى و زمانم

به لټومدا ده هټنا. خه يالېشم، جوان كاري خوی ده كړد و چاك ده مزاني ده بوو چ بكه! له چيم كه م بوو و چي ترم بويستبا؟ له هيچم كه م نه بوو. له هم مو نه وانه باشتو بووم كه كه وتبوونه ته پان بني چاله كه وه و يهك مه تر خوليان به سهردا درابوو. كچي جوان و كوپي نازاشيان له گه لدابوون، به لام جواني و نازايه تي به كه لكی چي ده هاتن؟ يه كټ له كيژه كان يه كجار جوان بوو، به لام ترس، كه من جوانييه كه ي شيواندبوو. له ناو هم مو ياندا من براوه بووم. من، بټ نه وه ي سهر شوږ بكه م و داوای لټيوردن له كه س بكه م، ژيانم بردبووه!

خوايه پغم ده! نيوهم بكه به همبانه و نيوه كه ي ترمي پټي دهرباو بكه! چوڼ له ناو بيستوپټنج كه سدا به ته نها من نقوم نه بووم، ناو هاش بمگه يه نه وشكان! وشكاني گورگيش بټي پازيم! به وشكاني درنده كان پازيم... درنده قسه يان له گه لدا ده كړئ، به لام ناو هيچ نازاني لرفه لرف و لوو شدان نه بټي. نقومبوون له ناودا ئيعدم كردنيكي بټي په ته. من چيم كړدوه تا ئيعدم بكرټم؟ خوايه پغم ده يا سهر ناو بكه ووم. خوايه جټي هه ناسه م له ناو نه م بيابانه ش بو بهيڼه وه! خوايه سهرمامه!... به شه پوله كان بلټي ته خته كه وانه ييه كه م ويده نه وه! نه وان ته خته يان بو چييه؟ خوايه پغم ده!

له بياباني لمد، نه فريك ويستي پابكا و گرتيانه وه. مينټكيان بو دانا و له سهر ي داياننيشانند. گوتيان: «نه گهر هه ستيت مينه كه ده ته قټي و پارچه پارچه ده بيت! بو خوت دانيشه و چاوهرواني په حمه تي خوا به!» ناو ها، له و بيابانه گهرمه دا كه هه ناسه ي سوار ده كړد، له سهر مينه كه جټيانه يشت. مينه كه ش داغ بېوو. وهك ئاسني قه د لورييه كه داغ بېوو. له لمه كه گهرمتر بوو. دلنيام ناو اته خواز بووه ميته كه پلاستيك بوايه. تا له چاومان بزر بوو، من هر ته ماشام ده كړد. بېرم لټي ده كړده وه: تا شه و دادئ له جټي خوي داده نيشي. شه و، كاتي مينه كه سارد ده بيته وه و هه ناسه يه كي حه وانه وه هه لده مژئ، يهك دوو گورگ بوئ

دین. بنی مین و دهوری گورگ! گورگه کان، هر به بۆن بۆی دین. هر هه لئاسی. گورگه کان په لاماری ده دن و له جی خوی ده بیروین و مینه که ده ته قی. دوی نه وه، لاشی له توپه تکرای دوو گورگ و کوردیک تیگه ل ده بن و کهس نازانی کامه یان پارچه ی کورده و کامه یان پارچه ی گورگ. تو بلئی مینه که کویره ک بووین؟ کئ گوئی له ته قینه وه ی بوو؟ کهس! به لام نه گهر وا بوايه، ئیستا له ناو نه م بیابانه ئاوییه دا تووشی ده بوومه وه. ئه ویش ده چوه هه نده ران! وهک من، به پانتولی جینسه وه ده که وته پئ... کئ ده لئ ده ربازیش نه ده بوو؟!

خوايه پفم ده! ئه ی بیابانی بی سنووری ئاو، من له کوئ و تو له کوئ؟! چی توی گه یانده من؟ نه وه موو پئی به بۆ چی هاتی و چۆن هاتی؟ به به له میکی شپوشه ق؟ یا من بۆ لای تو هاتم؟ ئه ی زه ریای بی سنوور و که نار و دوورگه! نه م لرفه لرفه ت هه راسانم دهکا. هر ده لئی له گه ل بیابانیکی وهک خۆتدا له حاله تی جووتبووندايت و خه ریکه په حه ت ده بیت! نه م لرفه لرفه به رده وامه چۆن ناکوژی و کئ به رگی په حه تبوونیک ده گری بیست چرکه بخایه نی؟ تو چه ند سه ده یه له باری په حه تبوونداي! تو خه ریکی لرفه لرفی هه وه سیت و منیش وا په ق ده بمه وه. مه رگی من، بۆچی په حه ت دهکا و چت له مه رگی من ده ست ده که وئ؟ ئه ی شه پۆله چا و چنۆ که کان! ته خته که وانه ییه که م ویده نه وه! ویمده نه وه با که مئ پشوو به باسکم بدهم! ویمده نه وه به هیوای مانه وه بۆم ببیته که شتییه کی به تین و ده ربازم بکا!

نه گهر ئیستا ده ستم له و مینه گیر بی که بۆ نه و کورپه گه رمیانییه دایاننا، ئامیزی پيدا ده که م چونکه له خنکان ده ربازم دهکا. دلنیام ئامیزی پيدا ده که م! تو بلئی ده ربازم نه کا؟! نه گهر ئیستا نه و دوو که سته که ی نه ملا و نه ولای سه رم به وشکی چنگ بکه ون، به هه موو سامانی دنیا ده یانکرم. ئاماده م له سه ر نه و مینه دانیشم که بۆ نه و کورپه یان دانا، به مه رجی له ناو نه م هه موو دلۆپه ئاوه یه کگرتوانه نه بی... به مه رجی له وشکان

بئ!... ئاخ وشكانى ھەوا خۆش و بۆن خۆش و بەتەن و مەسكەر لە
كوئى؟»

خەو سوارى سەرى بېو. سەرى دەسوڤا. دەروپشتى بېو بە چارخان
و چاوى لە ئاستياندا ھەلنەدەھات... خەو داىگرت و بەرەو بوورائەو
بردى... ھەستى دەکرد دەروپشتى پووناكە، بەلام بەردەمى تاريكە
و ئاوە قەترانىيەكەى بەر لووتى خۆى نەدەى. شەپۆلەكان، يەك بە
دواى يەكدا دەھاتن و داياندەپۆشى. تەختەدارىكى كەوانەى، يەك دوو
جار بەر سەرى كەوت. وەك ئاوە بوو دەستى ئازىزىك بىھوئ لە خەو
ھەلئىستىن. ھۆشى لە كار كەوت، بەلام دەمارەكانى جەستەى دەفەرىن!
لە ئەنجامدا، دەموقلپ لە سەر ئاوەكە پاكشا. وشەى (جىنس) كە لە
سەر گىرفانى راستى پانتۆلەكەى نووسرابوو، جارى بن ئاوەكەوت
جارى سەرئاوەكەوت... جارى بە پوونى دەبىندرا و جارى بە ئاستەم،
دەخوئندرايەو و نەدەخوئندرايەو. دەبوو جىنس... دەبوو جىنس...
دەبوو وئەى دراو... گىرفانەكەى تەرى، وئەى شووشەى كۆكاكۆلاى
لە سەر بوو: نەخوئەو نەسپتەو! شان بە شان تەختە دارىكى
كەوانەى، شەپۆلەكان دەيانبرد و دەيانھێنا و جارى بەرزيان دەكردەو و
جارى دەيانخستە بن خۆيانەو و زەرياكەش ھەر لرفەى دەھات...

سه‌بیه شیت

کچیکی مندالکاری پووتوقووت، منداله کۆرپه‌یه‌کی وه‌ک خۆی پووتی له کۆل نابوو و پایده‌کرد. مه‌مه‌که تازه بناغه‌کردوه‌کانی، وه‌ک دوو فه‌ریکه گوێز به‌ سینگیه‌وه لکاوون، و هه‌شتا گهنده‌مووی پیناسه‌ی په‌خسینی لئ نه‌پوابوو. پرچه درێژ و پره‌که‌ی، جارێ ده‌که‌وته سه‌ر پوخسار و سینگێ، جارێ ده‌که‌وته پشته‌یه‌وه و بایه‌که ده‌یشه‌کانده‌وه. به‌ ده‌م رادکردنه‌وه، ده‌می ئاوپی دواوه‌ی ده‌دایه‌وه، جارێ ته‌ماشای پێش خۆی ده‌کرد. تاوێ به‌ لای راستیدا ده‌پوانی، تاوێ به‌ لای چه‌پدا. ده‌ورو به‌ری، ده‌ریا به‌کی ته‌زاوێلکه و بیابانی گهرم و تۆقینه‌ر بوو. ناو ده‌می، وه‌ک بیابانه‌که وشک و هه‌ناسه‌ی وه‌ک گهری بایه‌که گهرم بوو. خۆر به‌ره‌و نیوه‌پۆ ده‌کشا و سیبه‌ری خۆی و کۆرپه‌که‌ی کۆلێ، بستێ له‌ به‌ریی دور که‌وتبووه. گهرما و گره‌ هه‌له‌یان ده‌کرد. تا چاو بر ده‌کا زینده‌وه‌ر دیار نه‌بوو ئه‌و جه‌سته هه‌شتا منداله نه‌په‌خسیوه پووته و کۆرپه‌که‌ی کۆلی نه‌بی. وا پایده‌کرد که ده‌می تیغیکی به‌ دواوه‌ بی و هه‌رچی بکا،

نابی بیگاتی. له و ساته دا، ئه وهی ده بوو له دهستی هه لێ، مه رگ بوو نه ک گه رما و تینویتی و ماندویتی و پووتی... ئه وهی به بیریدا نه ده هات، په ککه وتن بوو. ده بوو هه ر پا بکا تا له سنووری مه رگ، که نه یده زانی له کوێ کۆتایی دئ، ده رده چم. پشتی نه بئ، که مندا له که خۆی پێوه نوو ساندبوو عاره قه ی ده ردا بوو، ئیدی هه موو له شی وشک هه لگه رابوو و وئ نه ده چوو ته پایی تیدا بئ. له گه ل هه ر هه نگاو یکیدا، ته پوتۆز له به ر پیتی هه لده ستا و شانبه شانی قه لناشکه و که رخۆره و پنچکی وشکی تری ئه ملار و نه ولای، که به تیزیی غل ده بوونه وه، ده پۆیی. گفه گفی بایه که به رده وام ده هات و جاروباریش نووزه یه کی به ئاسته می مندا له که ی کۆلی تیکه ل ده بوو.

نه یده زانی له که یه وه راده کا. ویده چوو، هه موو ته مه نی، هه ر پایکردبئ و وه ک کار ئاسکیک که دایکی له ده ست پاوچی رابکا و به ده م پا کردنه وه بزئ، ئه ویش به ده م پا کردنی دایکییه وه له دایک بووبئ. نه شیده زانی بۆ راده کا. که تنیکی کردوه و هه موو که س و هه موو زینده وه ریکی پووی زه وی تا قییبی خوینی ده که ن؟. چ که تنئ؟! ئه وهی ده یزانی هه ر ئه وه بوو که لووله ی تفه نگیکی به دوا وه یه و ئیستا نا نه ختیکی تر ده پیکرئ. سونگی تفه نگه که، به ر له هه موو جییه کی، به ر ناولنگی ده که وئ. ئه و جا هه موو جه سه ته ی: سه ری، سینگی، زگی، رانی، پووزی، پاژنه ی پیتی... هه موو له توپه ت ده کرئ.

قژ و برۆ و برژانگی، له گه ل شوینه کانی تری جه سه ته یدا، لیک جودا نه ده کرانه وه و هه موویان، وه ک قمقمۆک، په نگی لمی بیابانیان گرتبوو. پا کردنه که شی، به غلبوونه وه ی قه لناشکه وشکه بۆره کان ده چوو که له ملار و له ولایه وه، به تیزیی ده هاتن و به لایدا په ت ده بوون، و هیندی جاریش به ر پاشه لی ده که وتن.

مندا له که ی کۆلی جیقه یه کی لێوه هات. ئه ویش هه ر هینده په وتی خۆی گوپی که نیوه ئاو پیکی لای شانی چه پی بداته وه که سه ری مندا له که

له سهری، له گه‌ل هه‌نگاوه‌کانیدا ده‌له‌رایه‌وه . نه‌یدی . پێ نه‌ده‌چوو بزانی
چی به‌ کۆله‌وه‌یه . ئه‌و شته‌ خپه‌ش یه‌کیک بوو له‌ ئه‌ندامه‌کانی له‌شی
و پێوه‌ی نوسابوو . خۆ ئه‌و که‌ پرایده‌کرد، بیرى له‌وه نه‌ده‌کرده‌وه قاجی
چ ئه‌رکیک ده‌بینن و سهری به‌ که‌لکی چی دێ . هه‌موو ئه‌ندامه‌کانی
جه‌سته‌ی بۆ پاکردن له‌ کاردابوون و ئه‌و شته‌ خپه‌ی سه‌ر شانیشی هه‌مان
ئه‌رکی ده‌دی . مندا‌له‌که‌، جیقه‌یه‌کی تری لیوه‌ هات . ده‌نگی به‌ ده‌نگی
به‌چه‌که‌ په‌رپست‌له‌که‌یه‌ک ده‌چوو که‌ دایکی له‌ هی‌لان‌ه‌وه‌ی هه‌ل‌دای و ئیستا
نا نه‌ختیکی تر مندا‌ل، مله‌ باریکه‌که‌ی به‌چپن .

سهری مندا‌له‌که‌، له‌ سه‌ر شانی ئۆقره‌ی نه‌ده‌گرت: ئه‌م‌لا و ئه‌و لای
ده‌کرد و هی‌ندێ جار به‌ره‌و خوار، بۆ لای باریکایی پشتی داده‌ته‌کا .
ئه‌ویش، هه‌ر به‌ ده‌م پاکردنه‌وه ته‌کانیکی به‌ خۆی ده‌دا و ده‌یه‌یتایه‌وه
جیی خۆی .

* * *

ده‌نگه‌ده‌نگی له‌ گوێی ده‌هات که‌ به‌ وژه‌وه‌ژێ با و خشه‌ی قه‌ل‌ناشکه
ده‌چوو . ده‌تگوت له‌ قورگیکی یه‌کجار گه‌وره‌ی به‌ قه‌ده‌ر بیریکه‌وه، که
ژییه‌کانی هی‌نده‌ی خرینه‌یه‌ک ئه‌ستور بن، ده‌نگ دێ: کوووو... ماااا...
کاااا... نییییی... چششش... لییی... ئووو... ئمم...

چاوی کردنه‌وه . ده‌وری به‌ سه‌ر گیرابوو . هی‌ندێ له‌ سه‌ره‌کان پێچرابوونه‌وه .
هه‌ر سه‌ره‌ و دوو چاوی پێوه‌ بوون و لیی ورد ده‌بوونه‌وه . سه‌ره‌کان، لیوی
خۆیان ده‌لسته‌وه . بزه‌یان ده‌کرد . لیک به‌ زاری هی‌ندیکیاندا داده‌چۆرا . له
پشت پرێزه سه‌ره‌کانه‌وه، دوو سێ تۆپه‌له‌ په‌پۆی په‌ش به‌ یه‌کدا ده‌هاتن:
پچ... شچش... چپ... به‌ په‌له‌ هه‌ستا . هه‌ردوو ده‌ستی خسته‌نه‌ پشته‌وه
و که‌مێ خۆی به‌ پێشدا شکانه‌وه . ته‌ماشای لای شانی چه‌پی خۆی
کرد . سهری هه‌لبێی و له‌ سه‌ره‌کانی ده‌وری خۆی پوانی: بزه‌یان ده‌کرد .
لیوی خۆیان ده‌لسته‌وه و ته‌ماشای یه‌کتریان ده‌کرد . یه‌کێ له‌ سه‌ره‌کان
که‌ ریشی، لای چه‌نه‌گه‌وه پاک سپیی بوو، له‌گه‌ل بزه‌که‌یدا ناو ده‌می

دەرکهوت: دوو سڼ ددانى پېښه وهى که وتیوون و ئهوانه ی که مابونه وه،
قاوه ییه کی توخ و ژهنگاری بوون و سنووری نیوان ددانهکانی و پووکى،
به چینیکی وهک هه ویر درزېر بېوو. سه ره که دهنگی لیوه هات: ئمم...
ئییی... ئووو...

ته ماشایه کی بهرده می خوی کرد. کراسیکی هاودامانی رهشی له بهر بوو.
هیچ شتیکی له بیر نه بوو. ته نانه ت ناوی خویشی نه ده زانی. ده تگوت
هه روا به گه وره یی، ئیستا له دایک بووه و هیشتا فیری قسان نه بووه.
جگه له وهی که لهوانه ی ده وره یی حال ی نه ده بوو، ده نگیشیان له
گویتدا، له بنی بیره وه ده هات. نه ده یزانی خوی کتیه، نه ده یزانی
ئهوانه ی ده وره یی کین یا چین. کومه له پهړۆ په شهکان بردیانه لای
خویان: شش.. چچ... ماا... ووو

بئ سوود بوو. نه هیچ تیده گه یی نه هیچی ده گوت. هه ر وا له بۆشایی
ده پوانی و هه ردوو دهستی له پشته وه تیکه پانده بوون. کومه له پهړۆ
په شهکان هیچیان لئ هه لنه کړاند. دواى تاوئ، له گه ل هاواری سه ره
پیره که دا، له ژوره که دهرکه وتن. له و ساته وه که به بیتهویشی برده بوویانه
ئه و گونده و له و ماله یان دانابوو، ئیدی ئه و ماله بېوه مه کوئ پیاوان.
دوو ده هاتن و یهک ده پۆیی. چی لئ بکه ن؟. ئه مه کتیه و له کوپوه
هاتوه؟! له ئه نجامدا هه ر هینده یان پئ گرینگ بوو که کچیک، په نگه
له کورده خائینه کان بئ، خوا له ئاسمانه وه بوی ناردوون. ئه وانیش،
شهر چ ده لئ وای لئ ده که ن:

- ژنی کافران، به پیتی شهر، گاینیان هه لاله .
- کوره منداله ... ئه وه کوا بهرگه ده گرئ؟! .
- بهرگه ناگرئ چش! .
- پیاوی چاک بن، خدا هه لئاگرئ. مندال و لیقه و ماوه . جگه له وهش،
کئ ده لئ کورده؟. چی کورد ده گه یه نیتته ئیره؟! .
- یه کتیکى باریکه له ی له چاو ئه وانی تره وه خاوین، وای گوت. دواى قسه که ی

ئو، بوو به غەلبەغەلبیکی به چپە: بۆ وا دەلێ؟! . بەزەیی به دوژمندا دێ؟! . ئەدی بپاری حکومەت وا نییە؟ . ئەدی ژنیشیان حەلّمان نییە؟! . هەموو به گومانەوه لێی پامان . ئەویش ملی مات کرد . پاش چەند چرکەیهکی بێدەنگی، به دەنگیکی کزۆلەوه گوتی:

- با پرس به مەلّا بکەین . بزانی کافره یا کافر نییە .

- پرسى ناوێ . من دەزانم کافره . ئەنفال بۆ کافر نییە؟ . حکومەت سەر و مالّ و ژنیانی بۆمان حەلّال نەکردوو؟ . جا هەر له دایک دەبن، به حوکمی شەرع و کتێب مارهیان له ئێمە بپاوه و بپاوهتەوه . هەر بێ شەرعییەکیش ئەگەر هەبێ . ئەستەغفیرولّلا یا رەبى . له ملی حکومەتە . ئەمە ، (سەبیه)یە و وهک بیابان و باران هی هەموانە . جا کێ کەیفی لێیە با لێی کەوێ . ئەوهی ئەمانەى گوت ، بپاوه پیرەکه بوو . قسەى ئو، وا دیار بوو، بۆ ئەوانی دی فەتوا بێ . که ئو له و قسانە بوووه، ئەوانی دی ماوهیک تەماشای یەکتریان کرد . یەکتێکیان که دیار بوو خۆی به خاوەنى مافی لێکەوتن دەزانی، به شەرمەوه گوتی

- من ... من له هەموو کەس ...

بپاوه پیرەکه قسەى پێ بپێ: دەزانم، دەزانم . بپۆتۆ سەردەق بشکێنە . بزانه ئەگەر بێبن بوو، خوینیشی حەلّالته .

سەردەق شکێن، ئاوپێکی لای سەبیهکەى دایەوه . لهوێ نەماوو . ئەمیش که خۆی به خاوەنى دەزانی، به دەنگیکی نێر و بلند کەوتە هاوار: کوا؟! ... کێ بردی؟! .

هێشتا به تەواوی له باسی دیارنەمانی نەبپوونەوه، زەلامێکی خودی ئو مالّەى که سەبیهکەى لێ بوو، به بزەوه له بەر دەرگاکه دەرکەوت . بێ ئەوهی وهژوور کەوێ، به دلّی خوشەوه و به دەم نەرمە پێکەنینەوه گوتی: گام! ... به وێژدانم سەرمۆر و بێ عەیب بوو... عەیب له و چاوانەمدا هەبێ، لهودا نەبوو . هەناری سوور بوو و به گونمدا تەقییەوه . ئەوهی گوت و تەماشای دەستی خۆی کرد و له سەری پۆی: دەلەسەگە گازیشت دەگرێ .

خاوهن مافه که خه م دایگرت و سه ری مات کرد... نهوانی دی پاش تاوئ، به دهم پیکه نینه وه لیك پامان. یه کیکیان گوتی: باره که لالا... یه کیکی تر گوتی: له گیانت خوښ! پیره که، سه رکه وتوانه پیکه نی. هیشتا پیکه نینیان نه په ویبوه، سه بیه له بهر ده رگا که په یدا بوو: هه ردو چاوی تا ده کرا کرابونه وه. هه ردو پیی که به خوځ و توژ داپو شرابوون، به خوینیکی گهش پتپت بېوون... به سه رسوپمانه وه ده یروانی... وینه ده چوو بزانی چ باسه.

* * *

به ینی بوو، کچیکی باریکه له ی مندالکاری په نگ زهرد، که وتبووه سه ر شه قامه کانی به غدا. هه ردو دهستی له پشته وه تیکده په پاند و که منی خو ی به پیتدا ده چه مانده وه. هه ر جاره و شه قامیکی ده گرت: له مسه ره وه پیتدا ده هات تا نه وسه ر. خو ی به هه موو دوکان و بازاپیکدا ده کرد. له هیندی دوکان وه ده ریان دهنه و له هیندیکی تر پرایانده مالییه ژوړی و له هیندیکی تریش، شتی پاره یا خواردنیان ده دایی و به پریان ده کر. هه رزه کاره کانی به غدا، ناوی (سه بیه شیت) یان لئ نابوو. هه ر بویان پیکه وتبا، بانگیان ده کرده لای خو یان و وشه یه کیان پی ده گوت. ئیدی نه ویش نه و وشه یی ده گوت و ده گوته وه. هه تا وشه یه کی تری پی نه گوترا با، ده سه به رداری نه وه یان نه ده بوو. بو نه وه ی وشه یه کیش بخه نه سه ر زاری، ده بوو بو ساتیکی که میش بی، سه رنجی بو لای خو یان پاکیشن دهنه وه رینه ده گرت. ماوه یه ک بوو، چه ند چوختیه کی لئ په یدا بېوون و وشه ی به یان فیړ ده کرد. پوژئی ده یگوت: «بته ریس»، پوژئیکی تر ده یگوت: «مه رتلکرد» و پوژئیکی تر ده یگوت: «خومه ینی».

به یانیانیه کی زوو به یه کئ له شه قامه کانداه به په له ده پویششت و هاواری ده کرد: «بته ریس». ژوری نه برد، هه موو سه روگوئیان شکاند و وشه که یان له بیر برده وه. ئیدی له بری گوتنی وشه، به سه روگوئی خویناوبیه وه، پاید ه کرد و ده یباراند.

سه‌بیه، ئەوێ لێ دەرچێ کە هێندێ جار دەیانبرده دەوروبەری گەڕە کە
 هەژارەکانی قەراغ شار و ماوێ یەک حەفته یا دە پۆژان لە کەڵاو
 و چۆلاییدا دەیانبەستەو و بزریان دەکرد، ببووە بەشیکی دانەبپاو لە
 شەقامە جەنجالەکانی بەغدا. هەمیشە هەردوو دەستی لە پشتەو
 تێکەدەپەپاند و بە پەلە دەپۆیی و ئەو وشە یا پستە کورتانە ی دووبارە
 دەکردنەووە کە دەخرانە سەر زاری.

پاش ماوێ یەک سه‌بیه، پستە ی مەیلەو درێژی دەگوت. جاری وا هەبوو،
 پستە ی سێ و چوار وشەییشتی دەگوت. لەوێش دەرچوو بوو بە زەحمەت
 وەربگرێ. ئەگەر قۆشمەکان زوو فریای کەوتبان، لە ماوێ پێنج
 دەقیقەدا، قسەیان پێ دەگۆپی. زۆربە ی زۆری ئەو وشە و پستانە ی
 فێریان دەبوو، جنسی و باسی ناولنگی خۆی و خەڵک بوون. گەلێ
 جاریش پستە ی سیاسیان فێر دەکرد.

کەس نەیزانی ئەو بەیانیه، کێ ئەو قسانە ی دەخستە سەر زاری.
 وەک پێشە ی خۆی، بە پەلە لەم دوکانەووە دەرەچوو و خۆی دەکرد
 بەو دوکانەدا. جاروبار، هەرزەکارێک یا تەنانەت پیاوی بە تەمەنیش،
 دەستیان بە ناولنگیدا دەکرد. ئەویش بێ ئەوێ خۆی بە خاونی ناولنگی
 خۆی بکا، بێ باکانە دەپۆیی و هاواری دەکرد: «کچی یەئجووجم».
 بە شەقامە کەدا، لە ئوتیلی (وەفد)ووە، بەرەو لای (برایەتی)،
 بە پەلە دەپۆیی و ئەوێ دەگوت. هەمووی دە خولەکی نەبرد، لە
 (برایەتی)یەو، بەرەو لای ئوتیلە کە گەپایەو و هاواری دەکرد: «کچی
 مەئجووجم». دیسان، بەرەو هەمان جێی پێشوو دەپۆیی و دەیگوت:
 «خوشکی یەئجووجم». ئەوجا بەرەودوا بۆو و هاواری دەکرد: «خوشکی
 مەئجووجم».

دیار بوو دوو چاودێر بوون. یەکیکیان لە مسەری شەقامە کە، لە بەردەم
 ئوتیلی (وەفد) وێستابوو، ئەوێ تریان لەوسەرەو، لای (برایەتی)
 بوو. ئەویان شتیکی فێر دەکرد، ئەمیان پێی دەگۆپی.

پۆڭى دوايى، دواى ئۈەى سەببە لە جامخانەى چاخانەىكەوۈ دىمەنى
 دوو پياۋى بەدفعەسالى لە سەر شاشەى پەنگاۋرەنگى تەلەقزىۋنەكە دى،
 كە دەميان نابوۋە ناۋ دەمى يەك و ھىندىكىش لە سەرەدا، بۆ دەممىزىن
 وىستابوۋن، شىۋە و سىما و پەفتارى گۆران. دەتگوت ھەموو شتىكى
 بىر كەوتۈتەوۈ:

لە ناۋ كەللەسەرىدا، دەنگى شۆڧل دەھات و بە سەر ھاوار و زىكەى ژن
 و مندالدا زال دەبوۋ. دەسپىژ دەكران... جنىۋ دەدرا و قاقاي پىكەنىنى
 پياۋ دەھات. لە بن پىيدا، ھەستى بە نەرمى و گەرمى جەستە و تەپى
 خويىن دەكرد. پەلى براكۆرپەكەى گرت و بە سەر تەرمەكاندا پەلەكىشى
 كرد. نە خۆى دەگريا نە براكەى. ترس، لە سنورى ترس دەرچوبوۋ.
 خۆى لە تىشكى گۆپەكان دزىبەوۈ و بە زگەخشكى، بە سەر تەرمە
 پووتەكاندا دزەى كرد. پىش بانكى موھەممەد و چاۋھەلپىنانى خۆرى
 خودا، لە سنورى چالەكە دەرچوو و برا كۆرپەكەى بە كۆلدادا و كەوتە
 پاكردن... ھەر پايدەكرد... ھەر پايدەكرد... لە گوندىك گىرسايەوۈ.
 لەوئ چى پى نەكرا؟ پياۋانى گوندەكە، بە ھەرزەكار و پىرەوۈ، بە نۆرە
 لىي دەكەوتن و ئازاريان بە پوحى دەگەياند.

بە دەم گريانەوۈ، كەوتە سەر شەقامەكان: دەستىكى لە بارىكايى پشتى
 نابوۋ و كۆلە ناديارەكەى پى گرتبوۋ، دەستەكەى ترى پادەوۈشاند
 و ھەلدەبەزايەوۈ و بە توۋرەبىيەوۈ دەقىيژاند: «كچيانم، خوشكيانم...
 ژنيانم دايكيانم...» بى ئۈەى لاداتە ھىچ دوكانىك يا پشوو بە خۆى
 بدا، لە نىۋان ئوتىلى (وەفد) و (برايتى)دا، دەھات و دەچوو و ئۈەى
 دەگوت و دەگوتەوۈ...

خەلكى بەغدا دەيانگوت: «سەببە شىت، شىت بوۈ!» . دەيانگوت:
 «دوينى ناۋى جنۆكانى دەگوت، بەلام ئەمۆ شەكلى كردوۈ و شتى نوئ
 ۋەرناگرئ». دەيانگوت: «سى مەۋج بوۋ و خودا دوۋى لى سەندنەوۈ».

دهيانگوت: «تازه سه بيه شيت هوشي وه به ردا هاتوته وه ... ئه مړو سبه ي
ده كوژري». ده يانگوت و...

نيواره ي هه مان پوژ، سه بيه شيت له و په ناديواره لچه په ي لاي ئوتيلي
«وه فد» كه وتبوو كه ده پوانيه (برايه تبي) و به خه تيكي په ش و
گه وره، ساله هاي سال بوو له قه دي نووسرايوو: «خه رميز» و كه س
نه يده كوژانده وه. خوئينكي گه ش، كه به ئاوي هه ناري سوور ده چوو،
له سه ريه وه، له سينگيه وه، له زگيه وه، له پانيه وه، له پوزيه وه و له
پاژنه ي پيه وه ده پويشت و له خوار «خه رميز» ه په شه كه وه، تيكه لاي
میزی ته پ و وشكه وه بووي چه ندين سالي بن ديواره كه ده بوو.

باوکم دزرا

نیگاری ژنیکی چاو مات و لهش تورت، که به توولیکی تهنکی په مهبی
خوی پیچابووه و گوی مهبی چه پی به ئاسته م وهک له ناو ته مدایی
دیاربوو، به دیواری لای مه تبه خه که وه هئواسرابوو. ئه و قوژینه ی که
کرابوو به مه تبه خ به دیوی ناوه وهی میحراب ده چوو. ته باخیکی دوو
چاوه و یاخچالیکی تیدا بوون و هیندی قاپوقاچاخ له سهر په فتیکی
پلاستیک، له سهرلا و به لای یه که وه دانرابوون.

نه خشه یه کی کوردستان و ئالایهک و وینه یه کی به بزه ی ستالینیش به
دیواره کی ئه مبه ره وه هئواسرابوون. لیواری په نجه ره که ش په یکه ری
سهره لینینیکی په ش و چه نه که ده په ریوی هینده ی هیلکه یه کی لن
دانرابوو.

له خوار نه خشه و ئالاکه به خه تی (نوسخ) ناوی خودا و پیغه مبه ر و
عه لی، له سهر په پویه کی قه رسیلی نووسرابوون.
ژووره که، به نقه نق جیی ئه و شتانه ی تیدا ده بوو که تیدا بوون.
قه نه فه یه کی دوو نه فه ری سه وز که بنه که ی ته ختی نووستن بوو به رانبه ر

ژنه پووته که و له خوار نه خشه و ئالاکه جیی بۆ کرابۆپوه . میژیکى گچکه شی له بهر دهم بوو که دوو کوپى چای پړ له قونکه جگهره ی له سر بوون و هیندئ گوڤار و پوژنامهش به لای کوپه کانه وه به بئ مبالاتی که وتبوون .

پهزا، قرتەى له ده رگا که ههستان و کردیه وه . به سهر ئه و قاقهز و پوژنامه نه دا بازى دا که به رید له کونى ده رگه وه ئاودیویان کردبوون . پیلآوه کانی داکه ندن و به لای جزمه فیچاوه کانیه وه دانان و چوه هه مامه که وه . شیرەى به لوه وه که ی بادا و ده تگوت ده رگای کارگه کرایه وه، هه موو ژوره که هه ژى .

ئه وه ی به رید بۆی هینابوو، له سهر میژه که ی دانان و له سهر قه نه فه که پان بووه وه و قاجیکی خسته لای کوپه چایه کان . یه ک یه ک پوانیه قاقهزه کان . له یه ککیکاندا کریکاریان ده ویست به لوه پاک کاته وه و ده بئ له سه عات شه شی به یانییه وه کار بکا تا سی ئیوارئ . شاره زایی ناوئ به لām پوخسته ی شو فیترى گه ره که . که نناسی نه خوشخانه له چواری ئیواره وه تا یه کی شه و... شاره زایی ده وئ .

«قسه ی حیز!... جا بۆ چاو به مانه دا بگتیم؟! . له دوو کار به ولآوه چی بکه م؟! . به لām ئه گه ر کاریک له پینجی به یانییه وه تا حوت هه بئ زۆر باشه . دوو سه عات کار مه سه رفی خواردنه که مه » . چاوی به شتی که وت: پتویستمان به (ژن/پیاو) یکی پوو خوش و ئارام هه یه دلئ جۆنیمان بۆ خوش بکا له پینجی به یانی هه موو پوژیکى هه فته وه تا شه ش و نیو . جۆنى، ئه گه رچی گه مالتیکی په ش و زله به لām له گه ل خه لکی قسه خوشدا میهره بانه .

«ها؟!... کوره ده لای به! . ئه و جا نۆره ی سه گه وانیه بیکه م! . به لām بۆ نه یکه م؟! . له کاره که ی هه مه چاکتر نییه؟! . من پارهم پتویسته و له بهر خاتری بابم هه رچی بکری ده یکه م» . چاوی بریه ژنه نیوه پووته که ی به رانه بری . ورده ورده سهری قورس بوو و پیلۆکانی لیک نیشن:

«قه له نگیکی به دهسته وه بوو و پانه مه پیکی پاده دا . پانه مه پ، نه سهری

هه‌بوو نه بن... جهمه‌ی ده‌هات. له میترگیکی به‌ره‌لا کردن و له سهر
 تاشه به‌ردیکی پەش دانیششت. له پەر مه‌په‌کان، یه‌ک یه‌ک پوویان به‌لا‌یدا
 وه‌رچه‌رخاند و به‌ره‌و لای هاتن. چاویان زیت بوو، ددانیان لێ گپ
 ده‌کرده‌وه و لیکاو‌یان به‌ لال‌غاو‌ده‌دا ده‌هاته‌ خورائ. مه‌پ بوون به‌ گورگ و
 سه‌گ و بۆی هاتن. به‌ قه‌له‌نگه‌وه، شه‌لم، کویرم تییان که‌وت. ده‌ره‌قه‌تی
 سه‌گه‌له‌که نه‌ده‌هات. هه‌موو شال‌او‌یان بۆ ده‌هینا و پیتی ده‌وه‌پین و
 ده‌یان‌م‌پانده‌وه... هاواری لێ هه‌ستا... ر‌ا‌چه‌نی».

شایه‌دی‌مان‌ت‌یکی هینا، سه‌یر‌یکی سه‌عاته‌که‌ی کرد و به‌ په‌له‌ بۆی ده‌ر‌چ‌وو.

«ده‌وری دوو سه‌عات سه‌گه‌وانی، چه‌وت سه‌عات ئاو‌ده‌ست پا‌ک‌کر‌ده‌وه
 و ده‌س‌ش‌ۆر س‌پ‌ین، ئه‌مه تو. هه‌شت سه‌عات‌یش... ئاخ! وه‌ره پا‌کیان
 که‌ره‌وه که‌چی به‌ چاوی سووک سه‌یرت که‌ن!... ده‌ی! ئه‌مه چه‌ند؟!
 ئه‌مه چه‌نده سه‌عات. وه‌لا‌ه‌ی که‌مه!».

- وه‌ره په‌زا!

- به‌لێ خانم!

- ها ئه‌وه په‌ته‌که‌یه‌تی، بی‌به‌ره ده‌رئ. ئه‌وپۆ چاره‌کی زووتر بی‌هین‌وه و
 قاوه‌یه‌کم له‌گه‌ل‌دا بخۆوه. کیسه‌ت له‌ بیر نه‌چی.

په‌زا، جۆنی ر‌ست کرد و پینج کیسه‌ نایلۆنی له‌ ناو یه‌کی خسته‌نه
 به‌ر‌کی و چووه‌ ده‌رئ. جۆنی، به‌ هه‌ر‌چی‌یه‌ک‌دا ده‌گه‌یش‌ت، دار بوایه،
 دار‌ته‌ل بوایه، قور‌نه‌ی دیوار بوایه، پیندا ده‌میزی و ئه‌میش به‌ دیاریه‌وه
 ر‌اده‌وه‌ستا.

- ده‌ بپۆ جۆنی حیزا!

- م‌پ‌ پ‌پ‌...!

- ده‌ بپۆ جۆنۆ مه‌رد!

- م‌پ‌... پ‌پ‌... چه‌پ چه‌و!

- تر‌ح‌ی‌و!

جۆنی که‌له‌ی لێ ده‌ره‌ت‌ان و به‌ هه‌ره‌شه‌وه لێی م‌پ‌انده‌وه.

- که مۆن جۆنى!

به و پرسته ئه وروپاييه، جۆنى هتور بووه وه.

- هه لآو جۆنى!

نه خيتر، جۆنى په شى قه ترانى كه وته كلكه له قى و نووزه نووز.

«ئى ئى... جۆنىش له كوردى بيزاره و پى قه لىس ده بى. داروين
په گه زى من و ئه م سه گه پى كه وه گرى ددها. نا به خوا په گه زم ناچىته وه
سه ر هى خاوه نيشى...»

پهزا، ده ستى به يه كى له كى سه كاندا كرد و پى ساييه كهى (جۆنى)ى له
سه ر قه راغى شوسته كه هه لگرت و كرديه كى سه كهى تره وه.

ژنىكى قه يره، په لى كى ژۆله يه كى جوانكيلهى گرتبوو و به ره و پوى پهزا و
جۆنى ده هاتن. مندا له كه، وى ستى به ره و لای جۆنى بى، خۆى له ده ستى
دايكى راپى سكاند و گوتى: «به لىنت ده ده مى سه يرى سه گه كه ده كه م
نه ك ئه و ده ره كى به سه ر په شه!»

سه يرى سه عاته كهى كرد. كاتى گه پانه وهى هاتبوو. به ره و مالى جۆنى و
پى ره ژن گه راپه وه بى ئه وهى بزه يه ك بۆ ئه و مندا له جوانكيله يه بكا كه
قه ت ته ماشاى نه كرد.

به بى تا قه تى، به پلى كانه كاندا هه لگه را. سى نهۆمى برى و به لای
ده سته راستدا و چووه به رده م ژوورى ژماره (۱۲). به نووكى په نجهى له
ده رگهى دا و به ژوور كه وت. قه ره وى له كهى بابى به تال بوو و تازه باليف
و چه رچه فى گۆر دى رابوون. هاته ده رى و هه ر له بهر ده رگه، لووتى به
لووتى ئه و سسته رده ته قى كه هه موو جارئ، به بى پى چوپه نا، حال و
وه زعى بابى پى ده گوت و ورده ورده له گه ل مردنى باوكيدا راپده هى نا:
«شىر په نجهى له جه رگدايه. دوو چه وتوو. بى ست پۆزى دى ناژئ».

«بابت ده مرئ... ناژئ... كوشنده يه... ده مرئ...»

- كوا باوكم؟!

ده ستى خسته سه ر شانى پهزا و له ده رگه كهى دوور خسته وه:

- به داخه وه . بابت مرد . ده بی قایم و خۆپاگر بیت .
 پهزا گێژ بوو . بهر چاوی تاریک بوو و له جیی خۆی پۆنیش .
 - وه ره ژووره که ی ئیمه دانیشه .
 پهزا جگهره یه کی پئ کرد .
 - ببووره لیتره جگهره ناکیشری .
 - ببووره بیرم نه بوو . کوا ته رمه که ی ؟ . ها ؟ . بابم که ی مرد ؟ ! .
 - وا له ژێره مینی ژماره (٢٠) ه . دوانزه و چل و پینج ده قیقه مرد . وا
 له یاخاڵدایه . مردنکی هیمن و بی ئازاری کرد . مۆرفین پتی ئازاری
 لی گرت .

* * *

« براكه م ! ئه وه ی دهیده یه تابووت كه سوکارت له نه بوونی دهرباز ده كا .
 هه رچیت هه یه یه ك تابووتی پئ نایا . له گۆرستانی كورده كان بینێزه و
 زوو زوو بچۆره سه ر گۆری و ... »
 « چه پكه گولێکی له سه ر دانئ و ... »
 « لیتره بینێزه و په نا به خوا . گریمان تابووتیش پهیدا بوو . ئه دی پاره ی
 فرۆكه و پیتا قه ی چوون و هاتنه وه ی خۆت ؟ ! . نا برا ! . لیتره ده بینێژین » .
 ئه مانه هه ر قسان بوون . پهزا برپاری خۆی دابوو ! .
 مارسدیسه كۆنه خه نه ییه كه ، له پێچه كان رهت بوو و گه یشته خوارئ .
 هه ردوو دیوی جاده كه دار و شینایی بوون و پپ بوون له سه یرانكه ران .
 ژن و پیاو و منداڵ ، خۆیان پووت كرد بۆوه و خۆیان دابوو به ر تیشکی
 هه تاو . ئه و ده شته شینه ، به له شی سپی و په مه یی و هیندئ جار
 به بۆر و پهش به له ك ببوو . له ولاتره وه ، ده ریا به ئارامی شه پۆلی
 ده دا . پهزا ، دهستی له فه رمان هه لئه ده گرت : « وه ره نرخ ی یه ك تابووت
 پاره ی شانزه ئۆتۆمبیلی وا بی ! . ئاخه ئه مه كه ی په وایه ؟ ! . وا باشتره .
 چاكه كرد . ئه وه ی ده مدا به تابووت و پلیتی فرۆكه ، دهیده م به دایكم
 و خوشك و براكه م . له جۆنی و قۆلگه لنگ بۆگه نیش دهرباز بووم .
 چی دی ئاوده ست و ده سشۆری مه یخانان پاك ناكه مه وه . ده سا خوای

دهكرد لهوئ هه‌لمده‌واسن. تهرمی باوكمه و ده‌یبه‌مه‌وه. هه‌ی! ئای
بابه‌ گیان! له‌ سه‌ره‌مه‌رگندا له‌ دیارت نه‌بووم و ئیستاش ناکرئ لای
خۆمه‌وه‌ت دانئیم...

پێهه‌که، که‌مئ سه‌ره‌وژوور بوو و ئۆتۆمبیله‌که‌ قورس ده‌پۆیی. تاکوته‌رای
بولگاری که‌ خه‌ریکی کێلگه‌ و ئاژده‌ل و کاری خۆیان بوون، به‌ جۆره
سه‌رسامیه‌که‌وه‌ سه‌یری ئۆتۆمبیله‌که‌یان ده‌کرد: مارسیدسیکی خه‌نه‌یی
کۆن، ته‌له‌فزیۆنیک له‌ سه‌ر چه‌نچه‌که‌ی قایم کرابوو. بولگاریا و دیمه‌نی
وا!.. سۆفیا (٣٠کم) ... سۆفیا (٢٠کم) ... سۆفیا (١٠کم) ... سۆفیا.

له‌ قاوه‌خانه‌یه‌کی فێنک و خۆشدا، قاوه‌یه‌کی به‌شیری خواردوه‌وه‌ و
جگه‌ره‌یه‌کی به‌له‌زه‌تی به‌ سه‌ردا کێشا. «بگه‌یشتمايه‌ ولات ... سه‌رم
به‌ سینگى دایکه‌مه‌وه‌ بنابا ئیدی ده‌حه‌سامه‌وه‌. چم هه‌یه، ده‌یده‌م به‌
چێشتخانه‌یه‌ک و له‌گه‌ڵ براکاندا به‌پێوه‌ی ده‌به‌ین...

جگه‌ره‌یه‌کی تری پێ کرد و به‌ره‌و لای ئۆتۆمبیله‌که‌ پۆیی. کارتۆنی
سه‌ر چه‌نچه‌که‌ نه‌ما‌بوو. ده‌می به‌ش کرده‌وه‌! چاوی به‌م‌لا و ئه‌ولادا
گیرا و هه‌یچی نه‌دی... ده‌ستی کرد به‌ گریان و به‌ پاکردن ئه‌و ده‌ورانه
گه‌را. خه‌لکی به‌ سه‌رسامیه‌وه‌ لێی راده‌مان. به‌ره‌و پووی پۆلیسیکی
دار به‌ده‌ست چوو:

- کوا باوكم؟!

- باوکی چی؟!

- دزییان.

قاقای پۆلیسه‌که‌ به‌رز بووه‌وه‌. هه‌ر به‌ ده‌م قاقاوه‌ گوتی: چیه‌ باوکت
زێڤ ده‌پێ تا بیدزن؟! بابی تۆیان بۆ چیه‌؟!

- په‌نگه‌ به‌ ته‌له‌فزیۆنیان زانیبێ.

- چیی؟! کابرا شیت بویی؟! خه‌لک چۆن پیاویان لێ ده‌بیته
ته‌له‌فزیۆن؟!

- نا نا. له‌ کارتۆنیکی ته‌له‌فزیۆندا بوو... مردبوو... ته‌رمه‌که‌یم له‌ ناو

کارتۆنیکدا دانا بوو... دزیوانه... به تەلفزیۆنی (۲۸) گرێیان زانیوه.

پەزا، تا شل و شەكەت بوو گەپا. كوچه و كۆلانی سۆفیا نەما سەری پێدا
نەكا. نە شوێنەواری بابی هەبوو نە هی کارتۆنەكە. لە ناو ماریسیدسە
بۆر لیی دانیشت و بە دەم جگەرە كێشانەوه، شریتیکی خستە سەر
تەسجیلەكەى. عەلى مەردا فووی پێدا كرد:

خۆم و عودەكەم شەو هەتا بەیان...

لەگەڵ پۆلیسیك و یەك دوو هەرزەكاری دەسبەتالدا تاوێكى دی گەپان.
لە گەپەكێكى پۆخلدا، دە دوازدە كەسیان دی لە شتێ گرد ببوونەوه.
خورپە بە دلی پەزادا هات. بە پەله دپی پێ دان و گەیشته دیار
بەرمیلێكى زپوزبیل. خۆی بوو... باوکی بە خۆی و كفنەكەیهوه، لە ناو
بەرمیلە زبلیكدا گرمۆلە ببوو: ئای باوه! - ئەمجارەیان بیخەرە ناو
موقەبای پسكیتەوه. پۆلیسەكە ئەوهی گوت و لییدا پۆی. پاشان بە دەم
پێوه، ئاورپێكى دایەوه و بە قاقای پێكەنینەوه گوتی: نا، نا... نەكەى!
دەنا بە پسكیتی دەزانن و دەبخۆن. بیخەرە موقەبای بزمەرەوه.

پەزا، بابی لە ئامیزگرت و بۆنساردییەكى سووك خۆی بە كەپوویدا كرد.
بە یارمەتى هێندێ لەو هەرزەكارانەى دەورووبەرى، تەرمەكەى خستە سەر
كوشنى دواوهی ئۆتۆمبیلەكەى.

- لەوێی دامەنێ نەبادا داواى پەساپۆرت و پێناسەى لێ بكەن.

- لە سەر چەنچەكە، لە سەر كورسییەكى شەتەك دە و باژۆ.

- بیبەرە لاى قەسابێك و...

- بۆ لە سنوقەكەى دانانێ؟! بیخەرە جانتایەكەوه و لەوێی دانێ.

پەزای نەژنەو، هەر بە گۆیى خۆی كرد. تەرمەكەى لە سەر كوشنەكە
شەتەك دا و وەپێ كەوت.

«- ئای باوه گیان! ئیستا بۆ خۆت چۆلەكەیهكى بآلسووكى بەهەشتیت
و لەم چلەدارەوه بۆ ئەو چلەدار دەفريت! - بەو خودایە لەویش منداڵە
توركێكت لێ پەیدا دەبێ و فاقیكى زیتكە بۆرت بۆ دادەنێ و تەق

ده تگرئ! تو بَلّی ئو بههشته پان و بهرینه یهک مندالّه تورکی
لئ نهبی؟! ئه تاتورک غه زای به باپیرم کرد و هیئنده ی غهیره دین پی
به کوشت دا تا بههشتی له سهر تاپو کرد! توش... تا هوش
هه بوو به و غه زایانه وه ده نازیت... ئه وهنده ی یۆنانی توپاند و هیئنده و
هیئنده ی ئه رمنی گۆشاوگۆش سه ربیری!! وه لّاهی وه بیلّاهی ده لّیم
ته سلیمی یۆنانیانن بکه م و بَلّیم ئه مه کوری ئو کابرایه یه! باوه!...
ئیسنا بههشت پرّه له کورد. لّییده ن له حه وش ی گه وه! باشه تو
چت بۆ من به جئ هیشتووّه تا ئه وهنده م ئازار بده ی؟! ئالای ولّاته که م
ده شه کّیته وه؟! میلله ته که م ژێرده سته نییه؟! ئی ئاخر بۆ یه کیکتان
نه بوونه ئه تا کورد؟!... بۆ؟! هه رچیتان کرد بۆ بههشتان کرد و گوتان
کرده دنیا. تو بَلّی پۆژیک مندالی منیش ئه م قسانه م له گه لدا نه که ن و
نه لّین: هه رچتان کرد بۆ کریکارانی دنیاتان کرد و گوتان کرده کورد؟!
نا... نا. وه لّاهی باوکه گیان چۆن له م دنیای پۆشنه چهند جارئ له
مالی خۆت وه درنرای، له و بههشته ش خوا بیانویه کت بۆ ده دۆژیه وه و
وه دهرت ده نئ! هیچ نه بی ده لّی سیوی حهرامت خواردووّه!».

ورده ورده بۆنی مردوو ناو ئۆتۆمبیله که ی ده ته نی. سۆزی پهزا، بوو
به بیزاری و هه لّپه ی جودا بوونه وه له و ته رمه: «تۆ باوکم نیت! تو
شوینه واری باوکمی. تو ته رمی کابرایه کی که به زیندویی باوکم بوو. تو
ته رمی! هه رچت کرد بۆ ئه مرۆت کرد که چی ئه مه ش حالته. ته ماشای
خۆت کردووّه؟! بۆنی خۆت ده که ی؟! باوکی په حمه تیت عه قلّی به وه دا
نه شکاوه ئه گه ر موسولماناندا، پۆژئ دئ ده لّی ئه وه ی ده یه وی به شه ره ف
بئ ده بی تورک بی. تۆش به پئی ئه ودا پۆیشتی به لّام شوکر هیچت
پئ نه کرا. منیش به هۆی کاردا نه وه ی هه لّی ئیوه وه، ناوی برای دینیم
لئ سه ندوو نه ته وه، به لّام ناوی برای چینییم پئ داو. زنجیره یه کی بی
برانه وه ی هه لّ. نازانم چ چاکه یه کی تۆم له سهره تا به م ده رده بچم
و ئه م بۆنه که سکوونه هه لّمژم؟! شه ویکی ساردوسپ، خۆت خزانده ته

ناو پیخهفه شپه‌که‌ی دایکمه‌وه و به هه‌ردوکتان منتان بنیات ناوه . که
 ژه‌هری منت لی بۆته‌وه وه‌ک ئیستا مات بویی . تا سملیشم لی پوا،
 هه‌ر نانم به شه‌قی مزی تووه ده‌خوارد . ئیدی منه‌تی چیم به سه‌ردا
 ده‌که‌ی؟! ئای که بابیکی موزیر بوویت! چاک بوویتایه پیم نه‌ده‌گوترا
 پیناسه‌سز و بی ولات . چاک بوویتایه، ئیستا کوڤخای مال و ولاتی خۆم
 ده‌بووم و تۆش به حورمه‌ته‌وه ده‌نێژرایت و بۆگه‌ن نه‌ده‌بوویت . ئه‌و
 میراتیانه‌ی که بۆ منت جی هیشتون - ولاتیکی ویران و داگیرکراو و
 ده‌ پانزه خوشک و برای برسی و هینده‌ی ئه‌وانیش خوشکه‌زا و برازای
 بی سه‌ره‌وبه‌ره، که کوردبوونی خۆیان پێ شه‌رمه . به‌رمالیکیشته له
 پاش جی ماوه که جیی ناوچه‌وانته کون بووه . ئۆف له‌م بۆنه! . چاووم
 ده‌تۆزیته‌وه! . چت بۆ جی هیشتم دلم پیتی خوڤش بی؟! ها؟! . دلته هه‌ر
 به‌وه خوڤش ده‌کردم که ئازاین . یه‌ک جار نه‌بوو بلێی ژیرین . هه‌ر ئازا و
 ئازا... وه‌ک شیر و پلنگ که هه‌رگیز به‌ مرۆ نابن . شه‌رت بی هه‌رچی له
 کورده‌واریدا باو بی من نه‌یکه‌م . من نه‌ برای دینیم هه‌یه نه‌ برای چینی...
 وه‌للاهی نه‌تگه‌یه‌نمه‌ ئه‌و گۆرستانه‌ی که باوکتی لی نێژراوه... خۆ بۆنت
 کوشتمی...»

ئۆتۆمبیله‌که‌ی خاوه‌کرده‌وه و به‌ ده‌سته‌پاستدا، به‌ره‌و چالاییه‌ک لای دا.
 که‌می له‌ جاده‌که‌ دوور که‌وته‌وه و به‌ دیار که‌ندیکه‌وه ویستا . هینده‌ی
 بلێی یه‌کودوو، چالیکی درێژۆکه‌ی هه‌لکه‌ند و ته‌رمه‌که‌ی بابی تیدا درێژ
 کرد و لایه‌کی که‌نده‌که‌ی به‌ سه‌ردا پماند: « ئیدی ئه‌وه دواقوناغه و لێی
 بنوو . ترسی ده‌لک و چه‌قه‌لیشت نه‌بی... ناتخۆن... تازه ناخوریی...
 بۆنیشت که‌س گێژ ناکا... به‌ دوعا باوکه‌ غه‌ریبه‌که‌م...»
 به‌ره‌و سوڤیا بای دایه‌وه و ئازاوتی...

خۆلەمیش

پېشكەشە بە گېانى (م ك)

«هەولئى لەناوبردنى مەترسى، ھەر لە مار و دووپشك و ھەزىا و دوژمنى
ھىزىبىيە ۋە بگرە تا دەگاتە پەرزىنكردنى دەورى گۆمىكى قوول، خۆى لە
خۆيدا، ۋەك ترسى مردن و لەناوچوون و ھەولئى خۆباردن لە مەترسى،
ھەلپەى مانە ۋە بەردەوامبوونى ژيان و ئارەزووى مەھكەردنە ۋەى ئەو
ھەپەشانە ۋە كە لە ژيان دەكرىن. لابردن يا لاکەوتنى يەك مەترسى لە
سەر ژيان، ئاسودەيى و تەزووى جووتبوونى تىدان... ئەويان بۆ مانە ۋە
و ئەميان بۆ بەردەوامبوون. دەلئىن ئە ۋەى ھەولئى لابردنى مەترسى دەدا
ئازايە... ئە ۋەى خۆى لئى لادەدا ترسنۆكە. شاي ئازايان ئە ۋەى لە كاتى
ھەولئى لابردنى مەترسىدا بكوژرى. ئى خۆ ھەردو كارەكە بۆ يەك
مەبەستن... من ترسى مردنم ھەيە بۆيە دەمەوى ھىچ ھەپەشەيەك لە
سەر ژيانى خۆم نەھيئەم. نامەوى كەسە نزيكەكانىشم ھەپەشەى مردنيان
لئى بكرى. دەزانم بە ھۆى ئەو ھەولەمە ۋە دەكوژرىم. ئەمىر دەكوژرىم.

بەردىڭ لەو عاسمانەوہ دىڭ و بەر كەللەى سەرم دەكەوڭ... گوللەيەكى
 شىت و ھىڭ و كۆنەپەرسىت و نەخوڭدەوار و دز دىڭ و بەناوى ھۆش
 و ژىرىي و پىشكەوتنخوڭزى و پوناكبرىي و دەسپاكيەوہ نووكى دلم
 دەسمى... ئەمىڭ پىم لە كەللەسەرىكى (باڭ)ى ۱۹۶۴ ھەلدەكەوڭ و بە
 ھەلدىرىكى ھەزاربەھەزاردا گلۆر دەبمەوہ و ھەپروون بە ھەپروون دەبم
 ... دەبم بە (باڭ)ى (۱۹۶۴). دەكوژىم و بە كوشتنم چلەدارى دەخرىتە
 سەر ئاگرى شەپ، دارى ژەقنەبووت گول دەكا، ژنىكى دى بىوہ ژن دەبى،
 مندالىكى دى ھەتىو دەكەوڭ، خوشكىكى تر براپۇ دەكا، براىەكى تر
 پشتى دەشكى، دۆستىكى تر خەم دەخوا، بەيانىكى ترى ئاگرخۆشكردن
 بلاو دەكرىتەوہ، ئەوہندەى دى كوڭرايى بە سەر خۆرى ئازادىدا دىڭ، لە
 پرسەمدا كىشە دەقەومىڭ. چما ھەر ئەمجارە مندال ھەتىو كەوتوہ؟
 بۇ ھەر ئەمجارە ژن بىوہ ژن بووہ؟ بۇ ئەوہ يەكەم بەيانى شەپ دەبى؟
 نا... ئەم چەرخ و دۆلابە دەسووپىڭ... تا ئەملا ھەبى دەبى ئەولا دەبى
 و تا ئەولا ھەبى دەبى ئەملاش ھەر ھەبى... تا ئەم نەفەوتى ئەو
 نافەوتى و تا ئەو نەفەوتى ئەمىش نافەوتى. كە بە گوللە سەد لەو
 دەكوژى، بە شەق و برسېكردن دووسەدى بۇ زىاد دەكەى. ئەوانىش
 كە بە گوللە سەدلەم دەكوژن بە شەق و تۆقاندن دووسەدى بۇ زىاد
 دەكەن. ئەمانە، ئەگەرچى ھەپەشەن لە سەر بوونى يەك، تەواوكەر
 و ھۆى مانەوہى يەكترىشن. بەرداشە و دەگەپىڭ. بۇ ئەوہى نەھارپىڭ
 بوومە بەشىكى بەرداشەكە و تا ئىستا دەمھارپى... كەچى ئەمىڭ بەخۆم
 دەھارپىڭ. بەردە و بەرد دەھارپىڭ. دوو مارن، ئەمانە دوو ئەژدىھان و
 قەپيان بە كلكى يەكدا كردوہ. كلكى يەك دەخۆن و ئەو بازىنەيى كە
 پىڭيان ھىناوہ تەنگى دەكەنەوہ. بازىنەكە تەنگ دەبى، تەنگ دەبى تا
 كەلبەى ئەم لە پشتەملى ئەو قايم دەبى و كەلبەى ئەو لە پشتەملى
 ئەم دەچەقى. ئەى كوا كلكى درىژيان؟ نازانم. خەلك پىيان دەلڭن
 شەھىد!... شەھىدى كوردايەتى!

وہک پیشہی گہلن جاری، ہەردوو دەستی لە پشتەوہ تیگپەپاندبوون. سەری بلند پارگرتبوو و سینگی دەرپەپاندبوو. بە بەر سیبەرەکەدا دەهات و دەچوو. من دەلێم سەد جار هات و چوو تۆ بلن هەزار جار. جاروباری، بە تووپی تەفیکی پۆ دەکرد، جاروباریکیش بزە ی دەکرد و خیرا خیرا چاوەکانی دەتروکاندن. هیندێ جاریش لە بەر خۆیەوہ دەدوا:

نازایەتیم لەو ساتەوہ دەست پێ دەکا کە کۆتایی بە هەولێ نەهیشتنی مەترسی سەر ژیانم دینم. دەگەرێ. بەرداش و شالۆی خوین دەگێرێ، داری ژەقنەبوته و بە خوین چرۆ و گەلا و گول دەکا. بە ژێردەستی و زەلیلکردنی خەلک گەشە دەکا. بە خۆرگیان پوناک دەبێ. ئەمڕۆ دەکوژیم. مندالێ هەتیو دەکەوێ، ژنی بیوژن دەبێ... خەمی ژن و مندال و خوشکم نییە، خەم نییە لە بری بەیان چ گەردەلوولی بۆ خۆشکردنی ناگر بەرپا دەکەن. خەم نییە بکوژەکانم چ ئاھەنگی دەگێن. خەمی ئەو کەسەمە کە بە چاوی تەرپەوہ سەرچۆپی هەلپەپکێی ئاھەنگی کوشتنم دەگرێ. هەلدەپەرپێ چونکە حیزبەکە ی قەلایەکی قایمی دوژمنەکە ی پماندووە. ئەشکیش دەوەرینێ چونکە قەلایەکی قایمی خۆی پووخوا. خەمی ئەو کەسەمە کە دوا ی مایە ی خۆی دەکەوێ و وەک هەزاران مایەپووج سەنگەری تۆلە دەگرێ... دەکوژیم. بەردێ لەو عاسمانەوہ دێ و بەر کەللە ی سەرم دەکەوێ. گوللە یەکی کویری ژەھراوی کە لە ۱۹۶۴ ھوہ بۆم لە بۆسەدایە دیت و نووکی دلم دەسمێ. پیم لە کەللەسەریکی (باچ) ی ۱۹۶۴ ھەلدەکەوێ و بە ھەزاربەھازاریکدا گلۆر دەبمەوہ و ورد و خاش دەبم...

دوو پۆژ بوو کە دەستی لە شەر بەردەبوو، خەيالێ وەک فلیمی بەرەواژ بەرەو دواوہ ی دەبرد. ھەموو زامێکی بەسەر کردنەوہ و بە ھەموو بزە و خورپە و ھیوا و کۆستەکوشتنێکی پابردووی خۆیدا چووەوہ. دوو پۆژ بوو کە بیری لەو پۆژە دەکردەوہ پێخەلۆکی ھەلپژا و بەملا و ئەولای دەستیدا خزا، خۆشییەکی سەیری پێدا دەهات. بە خرووی برینی

خۆشه‌وه‌بوو ده‌چوو. دوو پوژ بوو كه چاوى ده‌چوونه‌ خو، ده‌ستى بهر شانى ده‌كه‌وت: «هه‌سته... هه‌سته!». خه‌وتنى ده‌خه‌وى به‌خه‌به‌ر نايه‌يته‌وه. «! جارئ، باريكه‌له‌يه‌كى كه‌له‌گه‌تى چاوسه‌وزى به‌بزه، به‌نهرمى ده‌ستى به‌شانيدا ده‌هيتا و ئه‌وه‌ى ده‌گوت و به‌كاوه‌خۆ لىئى دوور ده‌كه‌وته‌وه. ده‌پوښت و جاروبار ئاوپىكى لىئى ده‌دايه‌وه. چى ده‌ويست؟. گه‌ردنئازايى ده‌ويست يا گله‌يى هه‌بوو؟!. نه‌يده‌زانى. چاوى ده‌چوونه‌وه‌خه‌و. پىټلۆكانى لىئى ده‌بون به‌دوو خشت و بوئى هه‌لنه‌ده‌بپان. ده‌ستىكى تر شانى ده‌بزواند. ئه‌مه‌يان كورپىكى لوى چاو به‌ديققه‌ت بوو. بزه‌ى نه‌ده‌كرد. چاوى پىر بوون له‌گله‌يى. لاونيو به‌دياريه‌وه‌ ده‌ويستا و ده‌يگوت: له‌جيهاننىكى خۆله‌ميشيدا يه‌ك ده‌بينىن. تىكه‌لاوى مشكى و جامانه‌ى پزىو ده‌بيت. هه‌ر كه‌رتىكت به‌كه‌رته‌مه‌نديلىك و له‌ته‌خه‌نجه‌ريكه‌وه‌ ده‌لكئ. له‌سه‌ر سنوور، له‌گه‌ل ئالاي سه‌ر باره‌گاكه‌تدا، گه‌رده‌لوول ده‌تبات و ده‌ته‌ينئ... زۆرت نه‌ماوه‌ به‌مراد بگه‌ى.

«ئهم‌خه‌ونه‌ ئاجروباچپانه‌ چين ده‌يانبينم؟!. ده‌زانم ئه‌وه‌يان كئى بوو. به‌لام ئه‌ميان له‌يه‌ك كاتدا چه‌ند كه‌سى بوو: شه‌وقى، شىركۆ، حه‌مه‌، فه‌ره‌اد، بارزان... كئى تريس بوو؟. زۆر كه‌س بوو. هه‌موو مردوو و نيوه‌مردوو و مردوى به‌شى زيندووخۆر بوون و هه‌موو هه‌ر گله‌بيان هه‌بوو!. ده‌كوژيئم. ئه‌مپۆ ده‌كوژيئم. به‌ردئى له‌حه‌واوه‌ دئ و به‌ر كه‌للەى سه‌رم ده‌كه‌وئ. گولله‌يه‌كى به‌شىرپه‌نجه‌ ئاودراو دئ و نووكى دلم ده‌سمئ. ئيدى خه‌ونى ناخۆش نابيئم. خه‌ونه‌كانم بو زيندوووه‌كان و نيوه‌ زيندوووه‌كان جئ ده‌هيتلم. ئه‌دى ئه‌وه‌مو هه‌رايه‌ى كه‌ساله‌ى ساله‌ له‌ناو مۆخه‌سه‌رمدا تۆمار ده‌كرئ چييان لىئى دئ؟!. چۆن ده‌سپه‌ردينه‌وه‌؟! هيواكانم، توورپه‌بوون و هه‌لچوون و پىكه‌نينه‌كانم، به‌لئىن و دۆستايه‌تى و خورپه‌ و سۆز و ئه‌وين و هه‌ستى تازه‌ و سه‌يرى باوكايه‌تيم چييان لىئى دئ و چۆن له‌ناو ده‌چن؟!. خۆ شتى بوونى هه‌بئى نافه‌وتئى به‌لكو ده‌گۆرئ. ئهم‌تۆماركراوانه‌ به‌چى ده‌گۆرئ و ده‌بنه‌وه‌

به چي؟! . ئاخىر دهنهوه به چي؟! . دهبي كهس ههبي كهلكيان لئ
 وهرگرئ؟! . ئهمو پۆمانى ژيانم كۆتايى دئ. تىكه لاوى مشكى و جامانه
 و خه نجر و مه ندیل ده بم. ئهمو نوخته بو پستهي ژيانم دانهئ. «
 گه پايه وه سهرده ميكي ونبوو. منداليى بوو يا ههرزه كاريى؟ . به يانييه كي
 سهره تاي به هار بوو. عاسمان وهك حاجه تى ماله هه ژار لئسرابووه . زه وي،
 نمه شه ونم دايپوشيبوو. خوړ، به نازه وه سهرى له كهل دهرده هينا، گيا و
 قهرسيلى ته پ و پاراو قرچه قرچى گه شه كردنيان لئوه دههات و تىكه لاوى
 جريوه ي چۆله كه ي هاروهاجى له ترسى منداļ زيرپه كردوو ده بوو. خوژگه ي
 ده خواست ئه و خوړه دوا خوړ بي كه ده ييبيئي. پئي خوڅ بوو ئه و هه و
 كه مي سارد و ههست بزويته، قهت نه يهك پله گهرمتر بي نه ساردتر
 بي. بۆنى شه ويۆ تىكه لاوى بۆنى خاكي ته پ و بۆنى قهرسيلى لاسخوراو
 ده بوو و له گهļ هه وای شيداردا خوړى ده كرد به سيبه كانيدا. چ ده بوو
 ئه وه دوا هه ناسه بوايه و تا ئيستا پئي بژاييه و چ هه ناسه ي ترى به
 دودا نه هاتبايه ؟ . به يانييهك بوو و جاريكي دى نه هاته وه . خوژگه ي
 ده خواست هه موو شتي وهك كاتژميري شكاو له جيى خويدا بوه ستي:
 خوړ يهك بستي دى به رز نه يئته وه، شه ونم نه يئته وه هه لم، باران نه بي،
 چۆله كه كان تا ماون له ترسى منداļ فپكه فپك بكن و بجريويئن، يهك
 هه ناسه ي ئه و به يانييه هه لمژئ و تا هه تايه پئي بژئ. به خوڅي، له وه
 تيرتر نه بي، برسيتر نه بي، سه رماترى نه بي، گهرماترى نه بي. ده بي
 يونس پئغه مبه ر، به يانييه كي وای له ورگي نه هه نگدا بوړه خسا بي و
 چه ند سه د ساļ دريژهى بوويى بۆيه ئه و ماوه يه خوړى گرت.
 «ده كوژييم. ئه و سنووره ده بريم كه هه موو زيپوحي لئى توقيوه . چۆنه
 پئش كوژرانم وه سيئى خوړم بنووسم؟! . نا... يهك وشه بنووسم، به
 ليكدانه وه و شيكردنه وه، سه د لاق و باسك و بالئ لئ عيجاد ده كرى
 و سه د وه سيئم به ده مه وه ده كرى. زۆرن ئه وانه ي وه ستاي درۆى دواي
 مردوون به لام ئه وانه ي وه سيئت به ده م مردووه وه ده كن، چه ند كه ميش

بن، چند بچو کیش بن، هن. نایکه م. وه سیت ناکه م. وه سیتی من به که لکی مردوو دئ. جیهانی مردوو کیشی تیدا هه شبن که من. به لام له جیهانی زینده وه ری ئه م مه لبه نده دا، دهرده دهر وو گه یشتوته ناو مؤخی گچکه ترین ئیسقان. شیتخانه یه که و پۆلی ساغی تیدا ده بیدرئ: منداله وردکه ی پدین سپی و چاویلکه له چاو و عه سا به ده ست و میزه ره له سهر، خوینده واری سهر له گیزهر دهر نه کردوو، دز و درۆزن و حیزفرسه تی کرئکار، کرئکاری ئاغا و سه رمایه دار، پق و قین و ململانی نیره که رانه ش، جییان به هۆش و سۆز و خۆشه ویستی چۆل کردوو. جیگۆرکئ به هه مووشتی کراوه... پشته وقیبه نوێژ بکه سه د موسولمانی هیئت بۆ ده بنه مورید. به رداشه و ده گه پئ و ده ها پئ. ئه مۆ منیش ده ها پردیم. چند چرای هیوا له دلمدا خامۆش ده بن؟! هیوای چی! کوا هیوای ژیان له گۆرپستاندا هه یه؟ ئیمه دوا ی پبیاز نه که وتین، دوا ی داره مه یه که وتین و دواقونا غمان گۆرستانه. ئه وان دوا ی درۆ که وتن و جاشایه تییا ن هه لال کرد و به ئاگر پاراومان ده که ن. چاکترین پوودا وئ له دوو که له کتوی پوو بدا که له شه ردا شاخیان تیک گیراوه تفهنگی پاوچییه که لیکیان ده کاته وه. ده نا به جووته هه لده دیرین. با هه لدیرین! خهلقه نده ی وردی دز و پیاو خۆر و نه خۆش له سهر ئه م گۆی زه وییه گه وره و گره نه دا هه ی چیه نه بی چیه؟! من چی ده گۆرم و به ره و کوئ ده بیه م؟ پیاو کوژی له په یکه ردا، له تابلودا، له گۆرانی و موسیقادا، له شیعردا، له چیرۆکدا، له حیزبایه تی و به ناوه کوردایه تیدا، له عیباده تی خودادا، له مزگه وت و باپ و مالدا په نگ ده داته وه و سه دای هه یه. خوینرپشتن بووه به پیشه و خویننه پشتن ده سه به تالی و نه داریه. ئاخو چ ده بی مۆ خۆی دادگایی خۆی بکا و خۆی شایه دیی له سهر خۆی بدا و له ئه نجامیشدا خۆی سزای خۆی بدا. ده بی کام ده سه لاتداری ئه م ولاته سه د جار خۆی هه لئه واسئ؟! ئه وه ی له مالی خۆی دانیشتوه و ده ترسئ و برسییه تی خۆی هه لئاواسئ، مندالان خۆیان هه لئاواسن،

پیرەژنە نەخویندەوارەکان خۆیان ھەلناواسن، کوپژگە و کیزۆلە
 ھەرزەکار کە بۆ یەک سوپیان دەبێتەو و ئەرەشیان لە یەکتەریش
 چوو ھەلناواسن. سەرچەمی ئەندامانی پێشکەوتوی ئێرە و
 ئەوئ خۆیان ھەلناواسن. کادیرەکان بە ھەرزەن خۆیان ھەلناواسن.
 ئەو ھە وەیزانی دەولەتی بۆ دادەمەزری خۆی ھەلناواسن. دوو پیاو
 ھەرە گەرەکان و یەک دوو یەکی دەوریان، وا خۆیان ھەلناواسن: سنگی
 بە دیواریکەو دادەکوتن کە بستی لە بالایان بەرزتر بێ. پەتیکی لووس،
 ئاوریشم، ناسک - پەنگە بۆینباغ یا بابەتە قەیتانی بێ - بە سنگەکەو
 دەکن. لە سەرخۆ بە دەوری ملیاندا پێچی پێ دەکەنەو. بە ھەردوو
 پەنجە کەلە، فشار دەخەن سەر ھەردوو شادەماری لامیان کە خۆین
 دەگەینەننە سەریان. فشار دەدەن... فشار دەدەن تا تووشی سەرەگیژکە
 دەبن. ئیدی پەتەکە جێی پەنجەکەلەیان دەگرێ و فشار دەدا. چۆکیان
 شل دەبێ و دواي تۆزی، زمانیان مۆر ھەلناگەرێ و بستی شوپ دەبێتەو
 و لە درۆ دەکەوێ. بەرداشیش لە گەر دەکەوێ و لافاوی خوین دەنیشیتەو
 و مالی دزراو بەسەر دەکریتەو.

پەلەپیتکە ی تەنگەکانیان، نووکی قەلەمیان، خانووبەرەیان،
 ئۆتۆمبیلەکانیان، ژمارە ی شەریکی نوپیان، ئاودیوکردنیا، ملیۆنە
 دۆلارەکانیان، شیعیان، پۆژنامەیان... ھەموو شایەدییان لێ دەدەن و
 پەنجە بۆ چاویان دەبن. ئەندازیاری پاکەتفرۆش، مامۆستای سەرتاش،
 ھەرمانبەری بۆیاغچی و ھیندێ لە ژنە بێ نان و نەوا ناچارەکان کە
 لە بەر سێبەریاندا لەشی خۆیان دەفرۆشن شایەدن. ھیندێ مەلّا و
 شیخیش خۆیان ھەلناواسن. ھیندێ لە کەسوکاری شەھیدانیش خۆیان
 ھەلناواسن. من بارەگای سەر بە ئالام ھەبوو و دامخست. بۆ داینەخەم،
 ھا؟! کۆمەلێ بوین سەرچەمی میللەتەکە ی خۆمان خۆش دەویست
 بەلام تا پەقدان بگرێ پەقدان لە تاکەتاکە ی میللەتەکەمان بوو. پەقدان لە
 خۆمان بوو. جیھانیک، بە لەپیاو تەختی خەلکەو پیاوی تێدا بێ

ھەرەسى ھېنا. دەستە تېكپەپاۋەكانى لېك ترازان. كەوتە جېھانىكەۋە،
 لە ھەموو لاۋە خۆلەمىش دەبارى. ھەور خۆلەمىش بوو، زەوى خۆلەمىش
 بوو، تەم خۆلەمىش بوو، باران خۆلەمىش بوو. بايەكى سارد ھەلى كرد
 و گەردەلوولى خۆلەمىش بەرپا بوو. گەردەلوول، لوولى دا. خۆلەمىشى
 پچىو نەبى شتئ نەبو دەستى پېۋە بگرئ. گەردەلوول بردى... شاخى
 بېرى، دۆلى بېرى، تەختايىيەكانى گەرميانى بېرى. گەردەلوولى خۆلەمىش
 بردى و بردى تا گەياندییە زنجیرە شاخەكانى ھەمرىن. جەستە سارد
 و سەرەكەى كېشا بە تاشەبەردەكاندا: چ جادویەك بە چاۋتروكانىك
 گەيانتییە ھەمرىن؟. خۆ جارئ ھەمرىنتان پزگار نەكردوۋە! چاۋ داخە
 و بېكەرەۋە، دەگەیتە جئ مرادى خۆت. دەى كوئت دەۋئ شەپرى تېدا
 دامەزىنى؟. خانەقى؟! كەركوك؟! دوز؟! پردى؟! كەس ۋەكى تۆ بە
 مراد نەگەىشتوۋە. دەى كوئت دەۋئ؟! بارەگایەك ئالای ۋلاتەكەتى لە
 سەر بىشەكېتەۋە يا پەتېكى قەنارەى سەوز يا زەرد؟!. چت دەۋئ؟!.
 تۆش ۋەك ئو لەتە خەنجەرە ۋئو مشكى وجامانە تېكئالۋانە، ۋەك
 ئو مەندیلە سېپىيە لېرە دەبېتە يادگار و مېژوۋ دەتجوئ و دەتجوئتەۋە.
 چت دەۋئ؟. تەنھا بېرى لئ بکەیتەۋە دېتە دى. چت دەۋئ؟.
 لە جېھانە خۆلەمىشییەكەۋە بېرى بەرەو خېزانەكەى فېرى. بە چاۋى خۆى
 دېتى: كۆمەلە خەلکېك، مشتئ لە میللەتەكەى، نمونەى سەرلەبەرى
 میللەتەكەى بە ھەموو سۆز و پق و دووبەركى و خوئن بە فېرۆدان لە
 يەك مالدأ كۆبېوونەۋە. بزهى غەرەز، ھەلقەرچان لە ناخەۋە، تالۋى خەم؛
 شىرىنى ھەۋال؛ گەشبوۋەنەۋە و گورژاندنەۋە، تارىكستان و خۆرھەلات لە
 يەك مالدأ، لە يەك ژووردا و بگرە لە يەك سىمادا دەبىندران.
 ھەر باۋەپنەكردنى بەس بوو بۆ ئوۋەى بېتەۋە مالدأ باۋانى خۆلەمىشى.
 ئاى ھەش بېارئ! چما نازانن كەللە سەرى (باج) لە تاشە بەردزۆرتەر؟!.
 لە پەنا بەردىكى ھەمرىن بوو.
 - دەى چت دەۋئ؟!.

- ماندووم. ماندووی سه‌فه‌ریکی دوورم. ده‌مه‌وی خه‌وی بخه‌وم خه‌وبینی تی‌دا نه‌بی. نامه‌وی که‌س، به‌تابیه‌تی لاه‌ چاو به‌دیقه‌ته‌که‌ خه‌به‌رم کاته‌وه. ده‌مه‌وی به‌لای مشکی و جامانه‌کی شیخه‌وه بخه‌وم... به‌لای ئەم خه‌نجه‌ر و مه‌ندیله‌وه ده‌نووم.

گه‌پایه‌وه سه‌رده‌میکی ونبوو. مندالی بوو یا هه‌رزه‌کاری؟. به‌یانیه‌کی سه‌ره‌تای به‌هار بوو. عاسمان وه‌ک حاجه‌تی ماله‌ هه‌ژار لی‌سرا‌بووه. گیا و قه‌رسیل، نه‌مه‌شونم دای‌پۆشی‌بون. خۆر، به‌نازه‌وه سه‌ری له‌ که‌ل ده‌رده‌هیتا، گیا و قه‌رسیلی ته‌پ و پاراو قه‌چه‌قه‌چی گه‌شه‌کردنیا‌ن لی‌وه‌ ده‌هات و تی‌که‌لاری جریوه‌ی چۆله‌که‌ی هاروها‌جی له‌ ترسی مندا‌ل زی‌ه‌کردوو ده‌بوو. ئەو هه‌وا که‌مێ سارد و هه‌ست بزۆینه، قه‌ت نه‌یه‌ک پله‌ گه‌رم‌تر ده‌بوو نه‌ سارد‌تر. بۆنی شه‌ویۆ تی‌که‌لاری بۆنی خاکی ته‌پ و بۆنی قه‌رسیلی لاس‌خوراو ده‌بوو و له‌ گه‌ل هه‌وای شیدا‌ردا خۆی ده‌کرد به‌سی‌یه‌کانیدا. ئەوه‌ دوا هه‌ناسه‌ بوو و له‌و ساته‌ به‌دواوه‌ پێی ده‌ژیا و هه‌ناسه‌ی تری به‌دودا نه‌ده‌هات. به‌یانیه‌ک بوو، وه‌ک کاتژمی‌ری شکاو هه‌موو شتی‌کی له‌جێ خۆیدا وێستا: خۆر یه‌ک بستی دی به‌رز نه‌بووه‌وه، شه‌ونم نه‌بووه‌وه هه‌لم، باران نه‌بوو، چۆله‌که‌کان له‌ ترسی مندا‌ل فرکه‌فرکیان ده‌کرد و ده‌یانجریواند... له‌جێیه‌کی دووری ئەو به‌یانیه‌ نه‌مه‌شدا، دوو به‌رداش به‌سه‌ری که‌دا ده‌گه‌پان... ده‌گه‌پان و ده‌یانها‌پی...

نوشته

شله ژابوو. ههستی دهکرد ترس توپیکه و له هه موو لاوه دهووری ته نیوه. هه جیه کی جهسته ی ببوو به پيشۆله یه کی ترساوی سه ره بخۆ. چاو له هه لکۆلین ده ترسا و گۆی له برین و ناوچه وان له داغمه و نینۆک له هه لکه نین و گون له خه ساندن. ئامیره سیکسیه که ی وه ها کرژ ببۆه وه و چووبوو ناوه وه، چی دی ئامیری نیرینه نه بوو. خوینی جهسته ی له شکرکی تیکشکاو بوو و له دهست و پیوه به ره و ناو هه ناوی پاشه کشه ی ده کرد. چاوی ببوونه دوو چۆله که ی ترساو و بی ئۆقره ی دهستی مندا له هه ژار، که چاره نووسیان به سه ره له که ندن ته واو ده بی. له سه عاتی که ده جار... سه د جار... هه زار جار گۆره که ی دایکی ده هاته وه بهر چاوی. ده یویست دایکی زندوو ببیته وه و خۆی بچکۆله بیته وه. بچووک و لووس و خز بیته وه و بجیته وه ناو هه ناوی دایکی. ئه وپی به لاوه له هه موو جیه که سه لاهه تتر بوو. حه زی ده کرد سه ره بخاته سه ره پانی دایکی و ئه ویش به چمکی که واکه ی داپۆشن؛ وای داپۆشن، له چاوی خۆر و خه لکی بشاریته وه. له جیه که ئۆقره ی نه ده گرت. ده هات

و دهچوو. له م ژورده وه دهچوو نه ژورده و له لای نه په نجه ره وه دهچوو لای نه په نجه ره و جاروباریش دژئاسا، به دهم ته ماشاگردنی نه ملاو نه ولاوه خو دی ده گه یانده درگای حوشه که و گوئی هه لده خست. له هه موو هاتوچوونیکدا سه یریکی وینه هه لواسراوه که ی ده کرد. به گومانه وه لیی پاده ما. وینه که، وینه ی پیاویکی چاکه ت سپی بوو؛ له گه ل پیکه نیندا سمیلی ببوو به خه تیکی پاست و پان، چاوی باریک ببونه وه و گولیکی سووریش به سهره وه ی وینه که وه، به جامه که وه چه سب کرابوو. ته ماشای ده کرد و به په له پایده کرده لای په نجه ره که و له وپوه گوئی هه لده خست و بۆ دووری ده پوانی.

عیززه ت لایکی بیستوچار ساله ی تیکسمپراوی به خو بوو. به پچر پچر رابردوی بیر ده هاته وه. بانگیان ده کرد: هاورپی عیززه ت که یریم فه یسه ل. ناوها ناویان ده خوینده وه و خه لاتیان ده کرد و ده ستیان ده گوشتی و ده ستیان به شانیدا دها. بیر ی ده کرده وه: «رابردوو هه میشه میژووه. پووداوه کانی رابردوو به شیکن له میژوو، که چی وا له من زندوو ده بنه وه. نه وه ی دوینی پوی دها گه پراوه ته وه سهرم. پووداوه کانی دوینی پیم پیده که نن. لسته ی ناوه کان به دهم قاقای پیکه نینه وه به دیواره کاندا هه لده گه پین و چوارچیره یه کی سوور بۆ وینه که پیکه ده هینن. چم به خوم کرد؟. نه مرق قه یامه تی دوینییه و کاتی زندوو بونه وه ی مردووه کانه. ده ستم شایه دیم لی ده دن، زمانم شایه دیم لی دها، قه له م و قاقه ز و وایه ری ته له فون شایه دیم لی ده دن. چ بکه م؟. وینه که بگرم و له توپه تی بکه م یا لیگه پیم؟. نه م پاپه رینه سهرده گری یا تیکه ده شکی؟. قوما ره له سهر کامه یان بکه م؟. چه که که م هه لگرم و هیرش به رمه سهر خه لکه که یا هه لیگرم و بچم به رگریان لی بکه م. بیانکورژم یا له گه لیاندا خه لکی تر بکورژم؟. نیوان سه نگره ی خه لک و سوپا داوه موویه که. بچمه کامیانه وه؟. له م دوو پپه نه عله تیبه کامیان هه لبریزیم؟. چاوه پوان ده بم تا بزنام ته رازوو به کام لادا ده شکسته وه. له گه ل سهرکه وتوودا ده بم.

خوداش هەر له گه‌ل سه‌رکه‌و توودایه .

«هاوړئ عزیزه‌ت که‌ریم فه‌یسه‌ل» له ناو که‌لله‌یدا ده‌نگی ده‌دایه‌وه و زایه‌ل‌ی دایکیشی ده‌نگه‌که‌ی ده‌سپیه‌وه: «عیزه‌ حیز ناو‌ئو قوونده‌رانه به‌رده ... هه‌رچی خو‌پړی ئه‌م شا‌ره هه‌یه له تو گرد بوونه‌ته‌وه». پټیان گوت: «ناب‌ی جنیوی وا به‌ ناوه‌که‌ی تو بدرئ. یا ده‌بی ناوی خو‌ت بگو‌ړی یا زمانی دایکت بې‌ریت». خیر و بی‌ر و ده‌سه‌لات له ناوه‌که‌یدا بوو و سو‌زیش له دایکی. کامیانی نه‌وئ؟ به‌ یه‌ک حه‌ب زمانی دایکی ب‌ړی و ناوه‌که‌ی هی‌شته‌وه. خه‌ریک بوو بو‌ هه‌ناوی دایکی بال‌ بگرئ. خو‌ی دایکی خو‌ی کو‌شت. پټیان گوت: کو‌ړی حیزب وا ده‌بی ... وا نه‌بی با نه‌بی».

له په‌نجه‌ره‌که‌وه به‌ره‌و ده‌رگا‌که چو‌و. له‌ویشه‌وه به‌ره‌و په‌نجه‌ره‌که‌و. زوو زوو ته‌ماشای وینه‌که‌شی ده‌کرد. ده‌تگوت وینه‌که‌ قه‌ت ئه‌وه‌ی دو‌ینئ نییه‌. وه‌ک دو‌ینئ نو‌ورانی و به‌ هه‌یه‌ت و پشتوپه‌نا نه‌بوو. ده‌تگوت پ‌تیویه‌کی گه‌ره‌. سات له‌ دوا‌ی سات به‌های خو‌ی له‌ ده‌ست ده‌دا. ده‌نگی ته‌قه‌ و هاتوها‌وار چه‌ند نزیک ده‌بووه‌وه و ئه‌که‌ش ئی‌سکی گران‌تر و گران‌تر ده‌بوو و گه‌پ‌تر ده‌بوو.

«چ بکه‌م؟ ده‌بی باو‌کم ته‌گبیریکم بو‌ نه‌کا؟! خو‌ بکه‌ومه ده‌ست ئه‌و خه‌لکه‌وه له‌توپه‌تم ده‌که‌ن. من ئازارم به‌ زور که‌س گه‌یاندوه». به‌لام باو‌کی له‌ مال‌ه‌وه نه‌بوو. ژنه‌که‌ی و کی‌ژه یه‌ک سالانه‌که‌شی له‌ مال‌ه‌وه نه‌بوون. هه‌ر خو‌ی به‌ ته‌نها به‌ سه‌ر پشکو‌ی چاوه‌پوانیدا ده‌هات و ده‌چوو. جیهانی وه‌ها لئ ته‌نگ ببو‌وه، ببوو به‌ تو‌پ‌کی سفت و وردچندراو. ترس ببوه‌ قورقوشمی تواوه و جی‌ی خو‌ینه‌که‌ی گرتبو‌وه. ده‌نگ و هه‌را نزیک ده‌بوونه‌وه. له‌ په‌نجه‌ره‌که‌وه به‌ره‌و دو‌وری پوانی: سه‌دان سه‌ربازی بی‌ چه‌ک ده‌ستیان خسته‌بووه. سه‌ر سه‌ریان و پ‌یان ده‌کرد. ئه‌وانه تا دو‌ینئ له‌رزیان ده‌خسته‌ دل‌ی خه‌لکه‌وه. کی‌یان مه‌به‌ست بوايه‌ تیربارانیان ده‌کرد و کام کی‌زیان مه‌به‌ست بوايه‌ بنیان ده‌پ‌ژاند.

ئىستا يەك چەقەنە بۇ كاميان لىدەى دەرپىكەى بەردەبىتەو. يەك لەشكر دوودەكىن و پەت دەبن... يەك لەشكر حيزن و تەسليم دەبن... يەك لەشكر لە پىشۆلەى ناو تۆپ پىشتوپەناى عىززەتە. پىشتوپەناى عىززەت كەرىم فەيسەلە. ئەمىش لە مەلەكەى خۆيدا چاوپوانى يەك چەقەنەى تا دەرپىكەى بەربىتەو بن پىتى.

بەر لە چەند پۆژىك مەلەكەى پەر دەبوو لە خەلك. بەخۆشى لە مەلەو نەبوايە خەلك ھەر دەھاتن. بە تەنەكە ھەنگوین و گىسك و كاوپەو دەھاتن. ژنە جوانەكەى، بە پىكەنن و پووى خۆشەو پىشوانى لى دەكردن. ھەر يەكە لەوانە كارىكى ھەبوو: ئەم كوپى گىرابوو و ھاتبوو بۇ بەردانى و ئەو خانووى لى زەوت كرابوو و ھاتبوو بۇ ۋەرگرتنەو و ئەوى تر مەردى گىرابوو...

دەيانگوت عىززەت زەلام لە ئىعدام دەردەكا. بەرزانى مام فەرھاد، ئەو لە ژوورى ئىعدام دەرىكرد. دوايى كە بەر بوو، مام فەرھاد دىناي پەر كرد: عىززەت كەرىم كوپەكەمى لە ژوورى ئىعدام دەر كرد و يەك تەنەكە ھەنگوین پىرىشى نەويست. ئىدى عىززەت بوو شەخسە پەشە. بەر دەرگا و مەلەكەيان، ھەمىشە جەمەى دەھات.

زەمانە ئىدى! ئەو زەلامە ببوو بە جىر و كون نەبوو خۆى تىدا بشارىتەو. خۆى دەيزانى چى كر دوو. دەيزانى چەندى بە كوشت داو. بىستى بە كوشت دەدا و يەكىكى دەرباز دەكرد. ترس وەك تارىكەشەو دەورى تەنى بوو. تارىكەك وەك قور مەدای بزاوتنى لى دەگرت. لەشكرە تىكشكاوەكە لە پەنجەرەكەو ديار بوو. دەتگوت لافاوى تۆقاندنە و عىززەت پادەمالى. تەماشاي لەشكرەكەى دەكرد و ئاوپى لە وىتەكە دەدايەو. تا دوتنى ئەو وىتەى پىشتوپەناى بوو، بەلام وا خەرىكە ببىتە دوژمنى: «دايگرم؟!». ژمارەى سەربازە دوودەكەىكان چەند زىاد دەبوو، ئەويش زياتر بە لای داگرتنى وىتەكەدا دايدەشكاند: «دايدەگرم!». ناوى كوژراوكان وەك مەروولە بە

دیواره‌کاندا هه‌لده‌گه‌پان. جاروباریکیش، ناویکی گه‌ش له ناو ناوه‌کاندا
ده‌دره‌وشایه‌وه: به‌رزان ... سیروان ...

ته‌ماشای له‌شکره‌که‌ی کرد. ئاوپی له‌وینه‌که‌ دایه‌وه. به‌ دوو هه‌نگاو
گه‌یشت وینه‌که و ده‌ستی بۆ هه‌لبێی تا دایگرێ. به‌ توندی له‌ ده‌رگا
درا. له‌ جیی خۆیدا مه‌یی. ده‌ستی به‌ قه‌د وینه‌که‌وه‌ وشک بوو. وینه‌که
پێده‌که‌نی. ده‌تگوت به‌ حالێ ئه‌و پێده‌که‌نێ و بیزار نابێ. جارێکی تر
له‌ ده‌رگا درا. ئه‌م جاره‌یان توندتر له‌ ده‌رگا درا. ده‌ستی داگرت و به‌
کاوه‌خۆ به‌ره‌و ده‌رگا که‌ چوو. له‌ پشت ده‌رگا که‌وه‌ هه‌ستی پاگرت. به‌
ترسوله‌رزوه‌ پرسى: «کییه‌؟!». ده‌تگوت ئه‌و «کییه‌» یه‌ پێشۆله‌یه‌که
و له‌ ناو هه‌زاران پێشۆله‌ی تری ناو توپێکی ته‌نگدا، به‌ ته‌نها ده‌رباز
بووه‌ و له‌ شه‌قه‌ی بالێ داوه‌.

- منم کوپم، منم. ده‌رگا که‌ بکه‌وه‌!.

به‌و ده‌نگه‌ی باوکی توپی ترسی له‌توپه‌ت بوو و شوینه‌واری نه‌ما. خوین
گه‌پایه‌وه‌ پوخسار و ده‌ستوپیتی. ئارام بووه‌وه‌. ده‌رگا که‌ی کرده‌وه‌ و
باوکی، بێ ئه‌وه‌ی هه‌یج بلێ، به‌ره‌و ژووره‌وه‌ چوو و به‌ ده‌م هه‌نگاوانه‌وه‌
بانگی کرد: وه‌ره‌ کوپم وه‌ره‌! به‌ جووته‌ به‌رانبه‌ر یه‌ک پاویستان.
عیززه‌ت چاوه‌پوانی یه‌ک وشه‌ی په‌حمه‌ت بوو. چاوه‌پوانی ده‌روازه‌یه‌ک
بوو لێیه‌وه‌ ده‌رباز بێ. ده‌می داچرپیوو و به‌ دوو چاوی زه‌نده‌قبراووه‌وه
له‌ زاری بابی ده‌پوانی.

- کوپم حکومه‌ت شکا.

...

- کورد ده‌ستی به‌ سه‌ر هه‌موو شتی‌کدا گرت. ها بگره‌! ئه‌و کاغه‌زه‌م
بۆ په‌یدا کردی. بپۆ بده‌ره‌ پال ئه‌و خه‌لکه‌ و وا بزانه‌ تا ئیستا هه‌یج
پووی نه‌داوه‌.

عیززه‌ت کاغه‌زه‌که‌ی یه‌کاڵا کرده‌وه‌. لای خواره‌وه‌ مۆر و ئیمزای سووری
پێوه‌ بوون. له‌ سه‌ره‌وه‌پا خویندیه‌وه‌. عیززه‌ت ئه‌ندامی حیزبیکی

شۆڤشگىڭىرى كوردستان بوو. كام شىخ و كام مەلا دەتوانى نوشتەى
وہا بكا؟. ئەم نوشتەى، ھار و شىتى چاك دەكردەوہ.

- لە كەىەوہ؟.

- نووسراوہ. سى سال دەبى ئەندامىت.

- ئاخر...

- ئاخر و ماخرى ناوئىت. چت بۆ ئەوان كرددوہ بۆ ئەمانىشى بكة و
تەواو. ھەموو لايەنىك خەلكى وەك تۆيان دەوئ. لە ئاسمان بە دواى
خەلكى وەك تۆدا دەگەڤئ. تىگەىشتىت؟.

تا ئەو قسانە كران وئەكە كەوتە ژئىر پئوہ: ئەمە ناچارىى بوو كوڤم،
ناچارىى! ھەر پۆڤئ قەوما، دەبى ھەر ئەمە بكةىن كە ئىستا دەىكەىن.
دەى خۆت ئامادە بكة با بڤۆين.

كتوپر عىززەت ھۆشى وەبەردا ھاتەوہ. ئىدى رىك دەىزانى دەبى چ بكا
و چۆنى بكا. جەلەكانى گۆڤىن و چەكى ھەلگرت و زۆرى نەبرد خۆى
لە پئشەوہى خەلكەكەدا دىتەوہ. گەىشتە ئەو جىبەى كە ناوى وەك
مىروولە زۆرى لئى تۆمار كرابوون. ھاوارى دەكرد: دەى بە قوربانى كوڤ
بم! دەى كوڤىنە چىتان بەر دەست كەوت بىسووتئىن. شوئىنەوارى
ھىچيان مەھىلنەوہ.

سووتا، شارەناوہكان سووتا. ھەموو ناوہكان سووتان و لەگەل دووگەلدا
چوون بە ئاسماندا. ھەزاران ناو بوون بە گەرد و لە چاو بزر بوون...
ئاگر ھەموو ناوہكانى سڤىيەوہ... شوئىنەوارى ناوہكان لە ھىچ كوئىدا
نەما... ئەو ناوانە، ھەرگىز نەنووسرابوون...

لافتا

«ته‌نهام، خودای به بان سهرانه‌وه ته‌نهام! له ناو یه‌ک ده‌ریا مروڤدا ته‌نهام! ته‌نهایی پښم بۆ خوښ ده‌کا به دواى زاتى تودا بگه‌پښم و بتکه‌م به هاوده‌مى خوښم. له ته‌نهاییدا ده‌توانم بتدۆزمه‌وه. تۆ له کوڅى نیت؟ کوڅت به دوودا نه‌گه‌پښم؟ ده‌مه‌وڅى بتدۆزمه‌وه تا نه‌پښى شیتنه‌بوونى ئەم خه‌لکه‌م بۆ ئاشکرا بکه‌ى. من شیتم؟ ئەم خه‌لکه‌، خودا نازداره‌که‌م، چاویان په‌ریوه‌ته ته‌وقى سه‌ریان: نه‌ ده‌بینن نه‌ ده‌ژنه‌ون نه‌ تیده‌گه‌ن. ئەم خه‌لکه‌، به‌ هه‌موو کاره‌ساتن شوکرانه‌بژښن و (نه‌ء) نازانن. له‌گه‌ل ریتى پاست - چه‌پ، پاست - چه‌پدا مه‌ش ده‌که‌ن و خه‌ت به‌رناده‌ن. هه‌ر که‌سئ بیه‌وڅى ریتىمان به‌ سه‌ردا به‌سه‌پښن ده‌یسه‌پښن. ئەمانه‌، به‌ر له‌ هاتنى پوڅى چه‌شر، چه‌شر ده‌کرښن و که‌س ئاگای له‌ که‌س نییه‌. دایک ناپه‌رژښته‌ سه‌ر به‌چه‌کى خوڅى و باوک منداللى خوڅى ناناسن. ئەمانه‌، نه‌ ده‌بینن نه‌ ده‌ژنه‌ون نه‌ تیده‌گه‌ن. چاو له‌ حه‌وا ده‌پوڅن و نازانن کوڅوه‌ ده‌چن. ئاشکرا بوونم ده‌وڅى خودا نازداره‌که‌م!».

عه‌ولاړه‌ش له‌ سه‌ربازى ده‌رکرا. لیژنه‌ى پزىشکان شیتنبوونى سه‌پاند و

مۆریان کرد. (متخلف عقليا) بووه مۆرىک و پټوهی نرا. وهک گامیش ناوچهوانی داغ کرا. ئیدی هه موو ئهوانه ی که چاویان په پریبوه ته وچه سهریان و نه دهیانبینی نه دهیانبیسست نه تیده گه یشتن، که لله یان پر بوو له (متخلف عقليا). به دهسته جه معی له دار و بهرد و هور ده پارانه وه وهک ئهویان لی نه یات. شانازیان ده کرد که وهک ئه و نه بوون. ده پارانه وه: خواجه وهک عه ولا پرش ریتمی راست - چه پمان لی تیکنه دهی! خواجه وهک ئه و شیت نه بین!

مهشیان ده کرد. زرمه ی پټالویان ده هات و له گه ل سهریازی ئه وسهری دنیا دا تۆزیان له باوه غولغول و شامه غه ریه هه لدهستان. کهس به موو له ریتمی راست - چه پ لاینه ده دا، عه ولا پرش نه یی. عه ولا پرش، که گوئی له راست - چه پ ده بوو، ته ره ده بوو. ئه و، له گه ل ریتمه که دا نه ده گونجا. که عه ریفه که بۆی باس ده کرد لاقی چه پ و باسکی راستی بۆ پیشه وه بهاوئ و لاقی راست و باسکی چه پیشی بۆ دواوه، خۆی به هه لوه شاوه یی ده دی. باسکیک و لاقیکی له و پیشه وه که وتبوون و باسک و لاقیکیشی له دوايه وه به جئ مابوون. که ده یانگوت: راست - چه پ، ئه و له ریز ده رده چوو و پایده کرد. ده ترسا هه لوه شیته وه. ده یانگوت عه ولا پرش له دلی خۆیدا هه ره له یلی ده لی و له گه ل ئه و ئاوازه دا پاده کا. هه ره له یلی نه بی عه به عه بیی نییه.

«خودای به بان سهرانه وه! که گویم له چه پ - راست ده بی تۆز له باوه غولغول و شامه غه ریه هه لده ستینئ، حه شرئ ده بینم ئه وسهری دیار نییه. باوه غولغول ده بینم خه لتانی خوینه و که لله سه ر به کفره که ی شامه غه ریه وه هه لواسراون. ئه و ده شته ی نیوان باوه غولغول و شامه غه ریه، هه زاران که سیان پټدا رهت ده کرین. هه موویان، چاویان په پریوته ته وقی سهریان و نابین و ناژنه ون و تیناگن چ باسه. کهس ناگای له کهس نییه. دایک ناگای له به چکه ی خۆی نییه و باوک ئه ولادی خۆی نابینئ. ئه وه ی من ده یبینم کهس نابینئ. ئه وه ی من ده بیستم کهس نابییستئ. شه پۆله زۆر کورته کان ده ژنه وه م. په نگه کانی خوار

وه نه وشه يیه وه ده بینم. لرفه ی سهربازه غهواره کان دیته بهر گویم که ده ستریزى ده که نه سهر ژنان. ژنان، پوومه تی خوځان ده پڼ. گویم له خزه ی برینی پوومه تیا نه. بۆچی ئه وه ی من ده بینم که س نایبینی؟. بۆچی هر من ئه وه حه شاماته ده بینم که له داهاتودا، به ده شتی نیوان ئه وه دوو جییه پیروزه دا پته ده کرځ و به ره وه خوار، به پځیه کیاندا ده به ن که پځی نییه و بۆ جییه کیان ده به ن، که جځ نییه؟. ئه گهر بشزانن ده یان به ن، نازانن بۆ چی ده یان به ن. چاویان له ته وقی سهربانه و پځی ده که ن. هر منداله کانیا ن نازانن بځده نگ بن. ژنه کانیش زمانیا ن له کځلان ناچځی و ده می خوځان ناگړن. پیاوه کان، کامیا ن سمځلیان له سمځلی هه مو ان زلتره، زه لیلتره. پیاوه سمځلزله کان له مردن ناترسځن به لام له ترسی ئه وه ی به سمځل رپانکځشن، خوځان ده مرڼ. نابځی ده ستی که س بهر سمځلیان بکه وځی. له بهر ئه وه، به بځ کرکه، له پځشی حه شاماته که وه ده پځن. هه ره سمځلزله که یان، به رانئاسا له پځشی هه مو انه وه ده پوا و با سمځلی ده شه کځځځته وه. ته می ژنان ده که ن بځده نگ بن. چاو له مندالان سوور ده که نه وه تا کر بن. هه ره سمځلزله که ته گبیر بۆ پیاوان ده کا: بیا نو مه ده ن به ده سته وه با به سمځل پامانه کځشن. ده ستریزى بکه نه سهر ژنیش قسه مه که ن تا سمځلمان گه لاه نه که ن. منداله کانیش سهر پڼ قسه مه که ن با سمځلمان پیس نه بځی و ده ستی ئه وه گه وادانه ی بهر نه که وځی.

ژنه کان سمځلیان نه بوو بۆیه زمانیا ن له کځلان نه ده که وت: (گوو به قوپگی باوکی چاکتان! هه ی زالمی زالمباوکانه! به راز به به رازی خو ی لځمانکه وځی به لام بۆنی ده رمان ئه سپځی و هه ناسه ی ترشاو ی ئځوه مان بۆ نه یات. کافر باوکانه! بمانکوژن له وه چاکتره فه سالی سه گسارتان ببینن!).

منداله کان سمځلیان نه بوو بۆیه ده وځران بگړن. منداله کان له دوا ی دوا وه ده پځځځځتن و ده گړیا ن. خودا نچا که که م! ئه وه ی که ده بینم داهاتوه ... پابرده ی داهاتوه. نا، داهاتووی پابردوه. نازانم. کات بۆ تۆ چۆنه

خوداکەم؟ من وام بە سەر لوتکە ی کاتەو. پابردە و داهاتووم لێو
دیارن. کات تیشکیکی سەرۆی وەنەوشەییە و بە بەردەمدا دەگوزەری.
بۆچی ئەوێ من دەیبیستم کەس ناییبستی؟ بۆچی ئەوێ من دەیبینم
کەس ناییبینی؟ دەشی لە ناو جیهانی کوێر و کەپدا چاووم ببەستم و
گویم بئاخەم؟ نا، خودا زاناکەم، نا.

دەرکرا. دەیانگوت: وای لە خۆت سەر بە هەشی عەبە شیت! وە ی
نەگبەتی نانبرپاو عەولاً پەش! تازە نانت بە ئاوترا ناگا. کەس کار و
کاسبیت پێ نادا. پوو لە هەر جێیەک بکە ی بەردباران دەکرێ. زەوێت
لێ دەبێتە ئاسن و ناکێلدرێ. ئاسمان بارانت بە سەردا ناباریت. کێ پوو
بە شیت و هاری وەک تۆ دەدا؟ خوداش لات لێ ناکاتەو عەبە شیت. بە
هۆی تۆو غەور دەبین عەولاً پەش. غەزەبی تۆ هەموان دەگرێتەو. ئەو
عالمە بەخۆ دەکەون و لە هەر جێیەک بتبین بەردبارانت دەکەن. خودا
شاخ دەبینی و بەفری تێدەخا عەبە شیت. هەر خۆی دەزانی چ گوناھیکت
کردوو مالدوێران. نەگبەتی لە نەگبەت بوو بۆ لە شاری کوێرندا دەست
بە چاوتەو ناگری؟ بۆ لە پیتمی راست - چەپ لاتدا مالدوێران؟ خۆ تۆ
لەو عالمە زیاتر نەبووی عەبە شیت. بۆ دەسبەرداری هەرە لە یلی نەبووی
سەرلێشیواو؟ چاوقایم! کەللەپەق! کۆنەپەرست! بەشەری سەردەمی
بەردا! کە گوێیان حکومەت ئیدی دەپرێتەو. حکومەت خودای سەر
ئەرزە و نەشر بەو خەلکە دەکا یا حەشر کەیفی خۆیەتی. ئەوێ لێی
هەلگەرێتەو کافەر. ئەوێ لە پەوتی لایدا بێ ئیمانە. وە ی لە خۆت
قورپەسەری عەولاً پەش!

خودا جوانەکەم! ئەگەر پۆیشتنی سەر دوو لاقان باو نەبا، نیوێ ئەو
خەلکە لە سەر چوارپەل دەپۆیشتن. چی باو بێ ئەوان وا دەکەن. لادان
لە پیتمی چەپ - راست باو نییە بۆیە لێی لانادەن. خودا نازدارەکەم
من نامەوێ وەک ئەوان بم. بۆ ئەوێ وەک ئەوان نەبم، بمگۆرە. بمکە
دلۆپێکی زەریای خۆت.

عەولاً پەش ریزپەرە، لە خەت لادەدا. تەنهایە. پوو لە هەر جێیەک دەکا

تېپه لده دهن. کراوه ته تۆپ. ئەم تېپه لده دا ئەو دەيقۆزېته وه. به دهم پېکه نينه وه تېپه لده دهن. ئەو يش ناچار بووه به پۆږ بخه وئ وشه و بيدار بئ. ئەوان تېپه لده دهن، ئەو يش له خودای خۆی ده پارېته وه: (خودا نازداره کهم بيانبه خشه چونکه تېناگەن. دهمکەن به تۆپ بيانبه خشه. به ره و دهشتی کاکی به کاکی پيش حەشاماتی ژن و مندال دهکەون بيانبه خشه. بۆ زنده به چالکردنی خۆيان به چرنۆک چال هەلدهکەن، بيانبه خشه. تېناگەن خودا باشه کهم. ئەمانه، فيری به خشين و ليپوردن. فيرن به دهسته جه معی لاقی چه پيان بۆ پيشه وه بهاون و باسکی چه پيان به ره و دواوه. فيرن بپارېته وه. له گه وه ده پارېته وه بۆيه زوو زوو له توش ده پارېته وه. له مندالييه وه فيره پارانه وه دهکړن. بيانبه خشه خودای باش. به خشين خه لاتيانه. ئامانج و سه رکه وتنيانه. ئەمانه، خودا چاکه کهم، به بئ پيتم و دهستور ناتوان ههنگاو بنين. دهستور نه بئ يه کتر دهخون. بيانبه خشه خودا جوانه کهم. فيکە پشوويان بۆ ليدري پشو ددهن دهن تا خۆيان نه پسيئن پشو نادن. فيکە خه وتنيان بۆ ليددهن دهخون دهن قهت ناخون. فيکە پابوونيان بۆ لينه دهن، ههتا مردن دهخون. به فيکە خواردن و خوارنده وه نه بئ نه دهخون و نه دهخونه وه. فيکە کفر کفريان پئ دهکا و فيکە ئيمان ئيمانداريان دهکا. فيکە فهلسه فهديانکاته فهيله سووف. فيکە شوپش شوپشيان پئ بهرپا دهکا و فيکە فيک ميشکی تهقاندەم خودا جوانه کهم. به يهک فيکه به دهسته جه معی دهبنه پۆشنبيير و به يهک فيکه نه فرهت له پۆشنبييري دهکەن. بيانبه خشه خودا بهريزه کهم چونکه تېناگەن. که من بهردباران دهکەن کاری فيکه. بيانبه خشه ...

گوئی له دهنگی پياويک بوو. هه ر به دهنگه کهدا زانی ته مەنی چهنده و هه ر لایه کی سمیلي چهنده. به کول دهگريا و وهک ژنيکی جه رگسووتاو دهیلاوانده وه: فاله فاله ... لافنا لافنا ... فلانا فلانا ... لانا لانا ... عه ولا رهش به ره و دهنگه که چوو. چۆنی بير لی کردبۆره وه ها بهر، پرسى: «خاره لۆ وه دهکەى؟». به چه وهلامی دایه وه: «وس به

سه گه شیت! . مه به ستم ئه نفاله . »

- ئه دی لۆ به ئاشکرا نایریتی؟ . لۆ جیتی عرفان ده گۆرپی؟ .

- دواپی نامبه خشن . ئه گهر به ئاشکرا بیلیم لیبوردنم بۆ ده رناچی . نابئ
کهس بزانی هه رچی ئه و لاد و نه وه م هه یه ئه نفال کراون . نابئ کهس بزانی
هه ر به خۆم ماومه ته وه . ئه گهر بزانی نامبه خشن ، نا ! .

- چما ئه توو نیاده رتالیت دوات بیرته وه ؟ . به ده نگیکى برند هاوار بکه :
ئه نفاله ... ئه نفاله ... ئه نفال ! .

- نیاده رتال چیه ؟ .

- ئه تووی . هه ی مه یموون ! . مه یموونیش به چکه ی بخورئ ده زیقینئ .
ئه نفاله ئه نفال . گیت لیمه ؟ . ئه نفال ، لافنا نا . ده برئ ده ی ! . به ده نگیکى
برند برئ : ئه ... نف ... ال .

- ئه ... نف ...

- ده ی ! . ده ک داوه شینی پیره سه ! . ده ی بابی بابم . برئ : ئه نفال ! .

- نا به خوا عه به شیت ، ناویرم . حکومت نه مه خشن خوداش نامبه خشن .
باوکم به په حمهت بئ وه های ده گوت . مه لا نه جمود دینیش وه های ده گوت .
هاوړئ عه زکیش هه ر وا ده لئ . هه موو مه زه به کان هه ر وا ده لئ . هه تتا
دکتور هینیش هه ر وا ده لئ . دکتور هین عه مریکه لیژانه و ده چیت هه ر
جییه ک ...

- ئا ، ده چته هه ر جییه کی په عه تییه کی وئ ده دهن

- ئه ویش ده می پتوه ده نئ ...

- ده رئ : هاوار لۆ لیبوردنئ ! لیبوردن لۆ نما ؟ . لۆ ...

- ئه وه ی نه چیت به غدا په نج به خه ساره ...

- ئه وه ی نه چته بغدا گه وره نابئ . ده رئ ئاخ به غدا ... عه ی حه لا به غدا ...
خودا نازداره کهم ببه خشه . که ره و که ر دۆزه نابینئ . مه پکی بئ
ده سه لاته و مه پ دۆزه نابینئ . له گه ل که ره که ی عوزیر و سه گه که ی
ئه سحابلکه هف و مه پی سمایلۆکدا حه شری بکه و بیخه ره به هه شت . له
به هه شت چی زۆره گیا زۆره و ئه میش گیاخۆره . خودا جوانه کهم خۆ

له به ههشتت کهم نابیی، ده بیبه خشه و بیخه ره به ههشته وه. بیبه خشه و نه ه.

* * *

بهینیی باو بوو: ئه و عهولا په شه یه کیک بوو له و شیتانه ی هه ولیر که بهرگرییان کرد. ئه و سه رشیته نه له گه ل پیتی چه کداران و خه لکه که دا پیک نه که وتن و له جیی خویاندا مانه وه. که هه موویان کوژران، عهولا په شه دهستی له شه ر هه لگرت و خوی دزییه وه. خه لکه که رایانده کرد و شیتنه کان، شیتانه بهرگرییان ده کرد. هه ره سمیلزله کان له پی شه وه رایانده کرد. دوا ی ئه وان سمیلقه ی تانی و ئه و جا سمیلتا شراو. ئه و جا هه رزه کار. دوا ی هه رزه کار ژنه کان پاینده کرد و دوا ی ژنه کانیش مندا ل. هه موان به پیخاوسی رایانده کرد و باسپیش هه ر (هات... هات) بوو. عهولا په شه له خوی پرس ی: که نگ ی سمیلزله کان له دوا وه ده بن؟ زوری بیر کرده وه تا زانی: له بهر نه نگاریدا له دوا ی دوا وه و له پاکردندا له پی شی پی شه وه ن. حاجی ئه حمه د وای نه کرد. که خه لکه که رایان کرد، ئه و دهستی دایه تفهنگ و به سمیل و بن سمیل پویشتن و به ته نها مایه وه. پیی راگه یان دن: ئیوه برۆن، من که می ئه و له شکره دوا ده خه م تا نه جاتان ده بن. هه ر واشی کرد. ئه و به ته نها بیست ده قیقه له شکره که ی دوا خست. باجه که ی ئه وه بوو دوا ی کوشتنی، سه ریان له جه سته ی جیا کرده وه. وه ک حه زه تی حوسین.

عهولا په شه له یه که م سمیلزله وه پید ا هات و پارایه وه تا گه یشته مندا له کان. ده یو یست بهرگریی بکری، به لام که س گو یی لی نه ده گرت شیتنه کان نه بن. حاجی ئه حمه د نه ما بوو به گو یی بکا. شیتنه کان بهرگرییان کرد تا تا قیان لی برا. عهولا سه رکرده یان بوو. هه ر که یه کیکیان لار ده بووه وه، ده چوه دیاری: «سه گه شیت کوژرای؟. عه یب ناکه ی! ده هه سته ده ی هه سته دوا وه شیی! ئیمه نه بین له شکر ده گاته سمیلزله کان».

عهولا په شه پاکردنه که شی شیتانه بوو. که هه موویان کوژران ئه و هاواری کرد: «ئهن له گه ر زۆربه دا نابم. مادامه کی هه موتان کوژران، ئهن

دهمینم!».

دهروونناسهکان دهیانهوئ فیری بکهن بلئی «لأفنا» و ئهویش نالئی. تهماحی دهخه نه بهر وپاره ی دهدهنئ، ههپهشه ی لیدانی شیخی لئ دهکهن و جگهره ی لئ دهپهن، ههر نالئی «لأفنا». دهیکه ن به توپ: ئه م تیییه لدهدا و ئه و دهیقوزیتته وه، ههر نالئی. ئه و له گه ل زۆربه دا نابئ. ئیستا زنجیری له لاق و پیله و له کونجیکدا کهوتوه و کار و پیشه ی دواندنئ خودایه: «نابینن، ناژنه وهن، تیناگه ن، نازانن چ دهکه ن! خودا نازداره که م بیانبه خسه . مه پهن و مه پ ناچنه دۆزه خ. له گه ل پیتمی میگه لدا ده رنابه م خودا جوانه که م. ئه م کونجه م بۆ به ئیله خودا گیان. ئیره بۆ من په رستگایه و لیمی مه ستینه تا تیکه لئ خۆت ده به مه وه . ته نهام و به دوا ی ته نه اییدا ده گه پیم. پرسیار له ناو سه رمدا زاوژی ده که ن و چی دی له ناو که لله مدا جییان نابیتته وه . خه ریکه سه رم ده ته قئ خودا جوانه که م. ئه ی خودا جوان و هه مه ته رح و هه مه په نگه که م! ئه م پرسیارانه ی ناو سه رم به سه ر ئه و خه لکه دا دابه ش بکه . با به رسن ئاخۆ لأفنا چیه . بۆ ئه و عاله مه خۆی لئ لاده دا؟. خۆ ههر ئه وه نده یان خۆشه فیره پرسیار بن. پیم وایه ئیدی ههر ده پرسن و چاوه پوانی وه لām نابن. که س نابئ وه لām بداته وه . به لām یه کیکی وه ک من ده بئ له پیتمی پرسیاران لادا و وه لām بداته وه: لأفنا ئه نفالی به ره واژه . سه رکه وتنی به ره واژه . شه هاده تی ئه نفالکراوان «به گونمه وه» ی قوماربازانه . لأفنا ژيانی به ره واژه ... سه رفرازی به ره واژه ... به ره واژه خودا جوانه که م، به ره وه واژه!».

به ینیگه په یکه ری پیاویکی کورته بنه ی شریۆش له چوارپیتیانیکدا، له سه ر سه گوپه کی مه پمه پ دانراوه . کراس و شه روا له که ی به نیشانه ی پرسیار ی ورد ورد نه خشیندراون و خاله توخه کانی جه مه دانه که ی و قۆپچه کانی کراسه که ی، نیشانه ی پرسیارن. پۆژی له دایکبوان و مردن و ناوی خۆی و بابی، له سه ر مه پمه په که ی بهر پیتی، ههر به نیشانه ی پرسیار هه لکه ندراون. نیشانه ی پرسیار به ره وی هه یه و شار و ولاتی داگرتوه .

ئەو خەلکە وا پراھاتون ھەموو پۆژیکى ھەینی، دواى نوێژ، خۆپیشاندان ساز دەکەن. کە دەچنە مزگەوت، یەک یەک و دوو دوو دەچن. بەلام کە دەردەچن، دەلێی بە تیللۆه دواياندهکەون و ھەلیاندهبەن. بە لیڤاش دەردەچن و مل بە یەکەو دەنن. ھەفتە نییە یەکیک یا دوو نەبیته بن دەستوپێوھ. کە دینە دەری، ھەر یەکە موقەبايەک لە باخەلی دەردەھینن و بەرزى دەکاتەوھ. ھەر یەکە لە موقەباکان، نیشانە یەکی پرسىارى لە سەر تۆمار کراوھ. تاوێ بە دەورى پەیکەرە کە دا دەسورپنەوھ، ئەوجا بەرەو پەرلەمان، بە بێ دەنگى دەکەونە پێ. ھەموو جارێکیش لە نیوھى پێدا تووشیان دەبێ بە تووشى لاویکەوھ، کە لە پەرلەمانەوھ بە تەنھا دیت و موقەبايەکی بەرز کردۆتەوھ کە نیشەنى سەرسورپمانى لە سەر کراوھ. کە مەش دەگاتە پەرلەمان، ئەویش دەگاتە پەیکەرەکە و یەک دوو جار بە دەوریدا دەخولیتەوھ. خەلکە کە تا بانگى عەسر لە پەرلەمان بە بێ دەنگى دەوێستن و دواى بانگ دەچنەوھ مزگەوت و بە موقەباى بەر باخلیانەوھ نوێژ دەکەن. نیشانەى پرسىارەکان لە سەر دلایان دادەنن و نوێژ دەکەن. پرسىارى سەر موقەباکان شەق دەبەن و ھەر یەکەیان ھەزاران نیشانەى پرسىارى وردى لێ دەکەوێتەوھ و وەک میروولە، لە بەر پزەندیانەوھ پێچکە بەرەو چالێ چاویان و کونەگوێیان دەبەستن. پرسىارى ورد ورد بە سەر بەرەکاندا پەرت دەبن و نەخشەکان تیکە دەن. کەس چرپەیان نابیستێ. ھەموو ھەفتە یەک ئەو پیتە بە پێوھ دەچێت و لاوھ شپۆشەکە، نەبێ کەس لێى لاناڤات. ولات و شار بوونەتە یەک نیشانەى پرسىار و لە ھەموو جێیەکەوھ دیارە. ئا، باو باوى نیشانەى پرسىارە. میلی کاتژمێرەکانیش بە نیشانەى پرسىار دروست کراون.

بەرەو دۆزەخ

پیرەژنیکی حەفتا - هەشتا ساڵی دەمبەتالی بەدفعەسالی، کە سیمایەکی
هەرەشەنامیزی هەبوو و لە هەمان کاتدا بزه‌یه‌کی بە سەر لیۆه‌وه‌ بوو،
بە قالدەرمەکاندا، بەرەو پووم هەڵدەگەرا. من سەرەوخوار دەبوومەوه. کە
گەیشتە ئاستم، بزه‌کە‌ی بووه‌ پیکە‌نین و دوو ددانی خڕینه‌برە‌ی زەردی
دەرکە‌وتن. چۆن مۆنالیزا بە بزه‌کە‌یرا دیارە کە ئاوسە، ئەویش بە بزه‌کە‌یرا
دیار بوو ئاوس بوو. ئە‌ری مۆنا لیزا ئاوس نەبوو؟! ... سەد مەتە‌ل لە بزه‌ی
مۆنا لیزادا هە‌یه و ئاوسبوونی یە‌کیکیانە.

گەیشتە بە‌ردە‌مم و بە‌ گویمدا چرپاندی: «ئاوسم... زگم حە‌وت مانگانە.
حە‌وت مانگ بە‌ر لە‌ ئیستات لە‌ بیرە‌؟. ئاودە‌ستی مە‌یخانە‌کە‌ت لە‌ بیر
ماوه‌؟!». موچرکم پێ‌دا هات. وه‌ک ئە‌وه‌ی لە‌ ژێ‌ر ئە‌شکە‌نجە‌دا دانم بە‌
تاوانگە‌لیکدا نابێ‌ کە‌ ئە‌نجام نە‌داون، بێ‌ ئە‌وه‌ی یە‌ک وشە‌ بلی‌م، ئاوها
لە‌ ناخە‌وه‌ دانم بە‌ تاوانی خۆ‌مدا نا. بە‌‌لی‌ لە‌ بیرمە. ئە‌وه‌ی لە‌ ئاودە‌ستی
مە‌یخانە‌دا دروست دە‌بێ‌ دە‌بێ‌تە‌ بە‌رھە‌می عیشق! بە‌ ترسە‌وه‌ تە‌ماشای
زگیم کرد و دیتم. راستی دە‌کرد حە‌وت مانگان بوو. پیرە‌ژنیکی حە‌فتا

- هه شتا سائهم لئ ئاوس بوو. هه به پهنگ و پوخسار و بزه که پیا دیار بوو که زگه که ی کوپه. جگه له وهش، ژنه فالچیبه کی ناوله پخوین پتی گوتبووم: «تو ده بی به باوکی حهوت کوپ و قهت کچت نابی!».

ده ورو به رم تاریکستان بوو، به لام تیشکیکی به هیز و هه مه پهنگ له پرۆجه کتهری بنمیچه کانه وه له پوخساری من و پیره ژنه ئاوسه که ی ده دا. تاریکستانه که، هه زاران جووته چاوی تیدا بوون و هه موویان له ئیمه یان ده پوانی. هه موو چاوه کان ده چروسکانه وه و هیندیکیان به سه ر زه ویه که دا گلۆر ده بوونه وه و هیندیکیان له مۆله ق به حه واهه و یستابوون و له ئیمه یان ده پوانی. له ناو ئه وه زاران جووته چاوه دا هه ستم به بوونی جووته چاوی باوکم ده کرد که ئاگریان لئ ده بووه وه و منیان داده گیرساند. مه حال بوو له وه موو چاوانه و له چاوی باوکم ون بم. دوا ی بزه یه کی گالته نامیزی پیره ژنه ئاوسه که، هه موو چاوه کان بوون به چاوی باوکم. چاوی باوکم، بوونه گه ردوایتک و هه موو چاوه کانی تری تیدا کۆ بوونه وه. گه رداهه که ی باوکم منیشی لول ده دا. تاریکستانه که ی ده ورم بوو به یه ک قه واره ی پر له باوکم و هه په شه ی لئ ده کردم. له ده ست باوکمی ناو تاریکستانه که پامکرد... تا تینم تیدا بوو، به ره وه جییه کی ده ره وه ی ئه و جییه تاریکه پر له باوکمه پام کرد. ده تگوت دوویشک ده بارئ و من به به ر بارانی دوویشکدا له ده ست دوویشک هه لدیم. له نئوان عیشقی ئاوده ستی و جه زه به ی باوکمدا چ بکه م؟!

هاوته ریب له گه ل جۆگه ئاوه که دا، به گورگه لۆقه پام ده کرد. تاریکی ده وری ته نیبووم و هه موو تاریکیه که باوکمی تیدا بوو. باوکم، ته نها له و دوو سئ هه نگاهه دا نه بوو که چاووم فره قی ده کرد. جۆگه ئاوه که م نه ده دی به لام گویم له خو په ی ئاوه که ده بوو، که ئاوازیکی مه رگه پنه ری له گه ل هه ناسه م و ورده به ردی بن پیم و به ریپمدا پینکده هیتا. چاوه ئاگرینه کانی باوکم له ناو تاریکیدا، جاروبار بلاچه یان ده دا. چۆن جووتی چاو هه موو تاریکایی شه و پر ده که نه وه ئه و دوو سئ هه نگاهه نه بی که فره قم ده کرد؟! . ئه و که تنه ی من کردبووم، هی ئه وه نه بوو باوکم لیم خو ش بی. نا،

که تنیکی وام کردبوو ده‌بوو به نه‌مریی له ژیر نه‌شکه‌نچه‌دا بمینمه‌وه. من گیایه‌که‌ی گلگامیشم دزیبوو و مار بئ تاوان بوو. له ده‌ست نه‌و نه‌مرییه، به‌ره‌و دۆزه‌خ هه‌لده‌هاتم. دۆزه‌خ و مه‌یخانه و قه‌چه‌خانه و قومارخانه، جینگه‌گه‌لێک نه‌بوون باوکم چاوی پێیان بکه‌وئ. پێم وا نه‌بوو باوکم پێی بکه‌وئته‌ دۆزه‌خ. نا، که‌سێ سهری بجێ نوێژی نه‌چێ و چوار حه‌جی کردبێ و گه‌وره و گچکه بۆ ته‌به‌پوک ناوله‌پیان ماچ کردبێ، خۆ سه‌گی هار نه‌بووه بجێته‌ دۆزه‌خ. باوکم له دۆزه‌خ چ ده‌کا؟! نه‌و هه‌ر ده‌بێ بجێته‌ به‌هه‌شت و منیش دوژمنم نه‌و جێیه‌ بوو که نه‌وی لێ بێ.

باوکم، هه‌ر له‌پێکی به‌قه‌ده‌ر ده‌رخۆنه‌یه‌ک بوو. چاوی پروشکی ئاگریان لێ ده‌رده‌هات. به‌ سه‌ر به‌رددا برۆش‌تبا پروشکی ئاگر له‌ به‌رده‌کان ده‌بووه‌وه. له‌ به‌ر نه‌وه‌ی له‌ پۆلیس ده‌ترسا، عه‌ززه‌تم بوو هه‌موو جیهان ببه‌ پۆلیس. ئاخ پۆلیسی به‌سۆزی و لاته‌که‌م... ئاخ پۆلیسی نه‌جاته‌در و ژيانبه‌خش!... بۆ زیاد ناکه‌ن؟... بۆ زاوێژ ناکه‌ن؟... نه‌ی خودا سا نه‌و پیره‌ژنه‌ حه‌فتا هه‌شتا سه‌له‌یه‌ی لێم ئاوس بوو، پۆلیسیکی ببێ و په‌تی قه‌ناوه‌ بخاته‌ ملی باوکم. خوايه‌ ده‌سا ببێته‌ سه‌رۆکی پۆلیسی هه‌موو دنیا و که‌له‌چه‌ بخاته‌ مه‌چه‌کی هه‌موو نه‌و پیاوه‌ به‌هه‌شتیانه‌ی که‌ له‌ باوکم ده‌چن.

به‌ ده‌م هه‌ناسه‌برکێوه، شان به‌ شانی جۆگه‌ ئاوه‌که‌ گورگه‌لۆقه‌م ده‌کرد. ده‌نگی به‌رده‌وامی ئاوه‌که‌، له‌ سه‌ره‌تاوه‌ ئاوه‌دانیی بوو به‌لام دوا‌یی لێم بووه‌ بێده‌نگییه‌کی قورس و تۆقینه‌ر. له‌ ده‌نگی به‌رده‌کانی بن پێم ده‌ترسام. له‌ ده‌نگی هه‌ناسه‌ی خۆم ده‌ترسام. له‌ ده‌نگی ئاوه‌که‌ ده‌ترسام. ده‌نگی به‌رده‌وام بێده‌نگی به‌رده‌وامه‌ و خه‌وه‌ینه‌ره‌، به‌لام ترسی باوکم که‌ هه‌موو تاریکه‌شه‌وه‌که‌ی لێم پێ کردبوو، لێنه‌ده‌گه‌را خه‌وم بێ. خه‌وی چی!! هه‌ر ئێستا نا نه‌ختیکی تر باوکم پشته‌ملم ده‌گرێ و یخ ده‌کا. به‌ خۆمدا ده‌میزم و له‌ سه‌ر نه‌وه‌ش نه‌مریی ده‌خاته‌ سه‌ر ته‌مه‌نی نه‌مریمه‌وه و ئازارم ده‌دا. نا، وا چاکه‌ هه‌ر پێ بکه‌م... بپۆم تا پاسه‌وانانی دۆزه‌خ ده‌بینم و داوایان لێ ده‌که‌م په‌نام به‌دن. له‌وئ، ده‌بمه‌ شوانی مار و دووپشک. ده‌بمه‌ چاودێری نه‌و تێلایانه‌ی که‌ خه‌لکیان پێ دارکاری ده‌که‌ن. له‌گه‌ڵ

ژنه که ی ئه بوله هه بدا ده بمه کۆلکیشی سووته مه نی کولخه نی دۆزه خ. کئ ده لئ نامکه نه چاودیری ته رازووی خیر و شه ر؟. کئ ده لئ ده فته ری پاکبونه وه ی خه لکم ناده نی. ئه وئ بۆ من له هه موو جییه ک ئارامتره . له وئ نه حه وئمه وه له هه چ جیئ تر ناحه وئمه وه . ئاوسکردنی پیره ژن شتی نییه سزای نه بی. سزای ئه مه به شیوه ی نه مرییه و تا هه تا پاکبونه وه ی نییه . چاوی باوکم، هینده ی دۆزه خ ئاگریان تیدان و له دۆزه خیش سووتینه رتن. جگه له هه موو ئه مانه ش، دایکی ناموباره کم که هیشتا شیره خۆره بووم مرد و به جیئ هیشتم، له وئ باروبه نی خستوه . چۆن دلئ هینای جیم به ئلئ؟. له سه ر تاوانی وا چۆن ناخریته دۆزه خه وه؟. ده زانم ئیستا ده موپلی هه لقرچاوه و قژ و برژانگی سووتاوان. به لām خۆ پئی ده کړئ حه فته ی جارئ پوخسه ت له چاودیران بخوازی و بیته لای خۆم و مار و دوپشکه کانم.

هه ستم ده کرد باوکم وا به دوامه وه یه . ئاوپم ده دایه وه و ته ماشای ئه و مه ودا کورته م ده کرد که چاووم دهیدی، که من ئاسوده ده بووم. باوکم له و دوو هه نگاوه دا نه بوو. کئ ده لئ له ناو یه که م هه نگاوی ناو تاریکییه که دا نییه؟. ها که زانیت که وته به ر مه ودا ی بینیم. ئیدی چۆم ده شکئ و خۆم به ده سته وه ده ده م. به خۆمدا ده میزم. ئه ویش، وه ک ئه وه ی شتی بجوئ، ددانئ به چیره وه ده با و بیئ ئه وه ی زاری بکاته وه ده لئ: ئه مه شت کرد؟. هه چ نه ما پیره ژنی حه فتا - هه شتا ساڵه ئاوس بکه ی؟. ئاخ به نه نکئ من ده شئ نه ک تۆ. هه ی مه لعوون! ده بیئ سه د ساڵ له دۆزوخی مندا به سه ر به ریت! هه ی زۆل! ئابرووی منت بردا. ئه و وا ده لئ و بزهی پیره ژنه که ش له ناو تاریکی ئاسماندا ده رده که وئ. ماوه یه کی که م کاس ده بم و گویم له ده نگئ ئاوه که نامینئ. ئاو کوا ده نگئ هه یه . به رد ئاوی به رکه وئ ده نگئ ده بیئ. ئه و ده نگه هی ئاوه که یه یا به رده که؟. په نگه ئه و ده نگه، ده نگئ که مه ی جووتبوونی ئاو و به رد بی. لرفه یان دئ. ئاو به ماسی ئاوس ده بیئ و به رد به قه وزه . به لām خۆ باوکیان نییه سزایان بدا، ئیدی بۆ بترسین؟. ئاو له ترسی سه رچاوه هه لئ به لām به رد له جیئ خۆیدا ده میتئ. من له

ترسی باوڪم هه ٿڌيم و پيره ڙنه ڪه، له ڙير تيشڪي پرڙجه ڪت ره ڪه، به بن منهن تي ده ميئن. ٿو ٻو ڪوئ بچن؟. ٿو به منڊال ٿاوسه و من به ترسي به خؤداميزين... من به ترسي نه مري ٿاوسم.

باوڪم، وهڪ له شڪريڪي بن ڪوڙايي تاريخستانه ڪي لئ پر ڪردبوم. من چه قى بازنه يهڪ بوم و ٿو بازنه ڪه. نيوه تيره ي ٿو بازنه يه، تا ده هات ڪورت ده بوه وه و هاڪه زانيت باوڪم، له هه مو لاهه گه مارڙي دام و ده ستي ليم گير بوو. پووناڪايه ڪي زيونم هاته پيش. ليم يه قين بوو باوڪم له و پووناڪايه دا نيه. به ته وڙم به ره و پووناڪايه ڪه چوم. چ بيمين؟: ديوارى ڪي چوار هينده ي به ڙني من ٻلند، له به رده ممه. ديواره ڪه، له ٿاوي ڪي يه ڪجار پوون دروست ڪرايوو. خشتي نه بوو يا هه بيوو و له ٿاو بوو. ته ماشاي دواوه وه ڪرد؛ باوڪم به ڪيردي ڪه وه به دواوه وه بوو. لاي چه ٻم باوڪم بوو و له په گه وره ڪي ٿاماده ڪردبوو. لاي راستم، جڳه ٿاوه ڪه بوو و دهنگي بربوو و بيوو به زهرياهه ڪ گاميشي لووش ده ڪرد. باوڪم له ڪه ناره ڪه يدا ويستا بوو و دوزمنانه سهيري ده ڪردم. به رده ميشم ديوارى ڪي زيونى ٿاو بوو.

دهنگي ڪوتي: مه ڀو! ٿو ديو ٿو ديواره شاري تاوانه.

دهنگي ڪوتي: مه ڀو! ٿو ديو ٿو ديواره، شاري بيده رپيڪاني جيهانه.

دهنگي ڪوتي: ٿوئ قه حبه خانه يه و پوي تي مه ڪه.

دهنگي ڪوتي: ٿو ديو ٿو ديواره جي خيانه تڪارانه و مه ڀو!

دهنگي ڪوتي: ٿو ديو ٿو ديواره، فريشته ي لئ لالوپال ڪه وتون و له بهر رپيواران ده پارڙته وه له گه لئاندا جووت بن و ڪه س بيڙي ناي لا به لاياندا بڪاته وه.

دهنگي ڪوتي: ٿو ديو ٿو ديواره ولا تي ٿه نذازه يه. دار و بهرد و چال و گردى بازنه يين. به ره و هر جيئه ڪ بڙي به نئون بازنه دا ده رڍيت و بازنه يي ده رڙي. سيڳوشه و چوارگوشه و پينتاگون و په ره بول، گوشه و لا و تيره يان تي ڪچروه و ٿاسمانيشيان پر ڪردو ته وه. نيوه تيره ي چهوت و گوشه ي سفر چاوت ده رڍين. مه ڀو!! له و ديواره ٿاوديو مه به!

دهنگیک که به دهنگی نه نکم دهچوو گوتی: مه چۆ! . ئه و دیواره مه بپه! . له وئ شیش سوور دهکه نه وه و به قوونی خه لکیدا ده که ن. له وئ، ده بی ناوی تلۆقه ی خۆت بخۆیته وه . ئه وئ دۆزه خه و مه پۆ! . پیره ژنان حه فته ی جاریک دینه ده ری و له بهر سییه ر داده نیشن و ته شی ده پیسن و لفکه بۆ بهه شتییه کان ده چنن و ده رخۆنه بۆ دۆزه خ ساز ده که ن.

ئه و قسانه، له بری ئه وه ی بمرستین هانیان ده دام. کهسیان نه یانگوت باوکت له وئیه. کهسیان نه یانگوت جووته چاو تاریکایی ئاسمانیان پر کردۆته وه و به سه ر زه ویدا گلۆر ده بنه وه و ده چروسکینه وه و لیت ده پروان. کهس نه یگوت پیره ژنی ئه ویت لئ ئاوس ده بن و بزهی گالته ئامیزت بۆ ده که ن. هاواریک له ناو ناخمه وه هات به لام خۆم نه مبیست: چۆن ئه و دیواره ببپم و به ژوور که وم؟ .

«ملی پئوه نئ. ملی پئوه نئ خۆی ده کرپته وه ... مل نئ ده ی مل نئ و بیسمه ...» مل پئوه نا و به جهسته ی خۆم دیواره که م سمی. ئه و دیو دیواره که، پۆژ بوو. پۆژیککی پووناک. نه باوک له وئ جیی باس بوو نه ترس. ئه وئ، تا چاو بپ ده کات ته ختان بوو. ئه وئ، ولانی هیوا بوو. هیوای ته واو بوون و ده ستپیکردنه وه. جۆگه ئاوی به خو په خو پی لئ نه بوون به لام هه زاران چه رپئ پیکدا هه لقا ژبوون. له خۆرا پئیه کم گرته بهر و پۆیشتم. هه زاران سه ره ته شی له دهم پئیه که که وتیوون. کلکه ته شی شکاو و نیکی ژهنگن به و ناوه دا په رت ببوون. ده رخۆنه ی شکاو و قولابی چنن و لفکه ی نیوه ته واو ئه و دهم پئیه یان ته نی بوو. دهستم بۆ هیچیان نه برد و هه ر پۆیشتم. ترسم نه بوو باوکم پئمرا بگات. ئه و ناوچه یه ناوچه ی دۆزه خ بوو و باوکم له وئ نابئ. له شم سووک بوو و ده روونم ئاسوده بوو و به ره و دۆزه خ، به دهم گۆرانیکوتنه وه ده پۆیشتم. تا ژماره ی نیک و کلکه ته شی و سه ره ته شی و قولاب و ده رخۆنه زیاده تر ده بوو، له دۆزه خ نزیکتر ده بوومه وه و به خته وه رتر ده بووم و بۆ هه میشه له چاوی ئاگرینی باوکم و بزهی پیره ژنه حه فتا - هه شتا ساله ئاوسه که و هه زران جووته چاوی ناو تاریکایی دوور ده که وتمه وه .

رښه‌کە‌ی حاجی

وا بۆ حەوت ساڵ دەچئ ئو درۆیە‌ی له‌گه‌ڵدا کراوه‌ . ئو دهمه‌ له‌ پا نه‌که‌وتبوو . هه‌شتا گوړیکی مابوو و ده‌یتوانی بچپته‌ ده‌رئ و ته‌نانه‌ت بۆ نوێژی هه‌ینیش ده‌چوو . به‌لام ئیستا ته‌واو په‌کی که‌وتوو . مه‌رگی دووهم کوپری ته‌ژنۆی شکاندبوو . دوو شه‌به‌قی گه‌وره‌ که‌وتبوونه‌ جه‌رگیه‌وه‌ . که‌ ته‌رمی سییه‌م کوپری هاته‌وه‌، دوو پۆژان به‌ دزییه‌وه‌ بزه‌ی ده‌هاتئ . مه‌رگی ئه‌وه‌یان له‌ ترسی سووکایه‌تی پیکردن و ته‌نانه‌ت کوشتنیش ده‌ریازی کرد . ئه‌وه‌یان پیشه‌یه‌کی نه‌بوو کوشتن نه‌بئ . به‌لام دوا‌ی دوو پۆژان، هه‌موو خراپیه‌کانی بیرچوونه‌وه‌ و کزه‌ له‌ دلێه‌وه‌ هات و کونیک‌ی تر کرایه‌ جه‌رگی . چۆن به‌رگه‌ی سئ شه‌به‌قی گه‌وره‌ی جه‌رگی بگرئ؟ . ئیدی په‌کی که‌وت و که‌ راستیشیان ده‌کردوه‌، زۆریه‌ی جار شه‌رواله‌که‌ی ته‌پ بوو .

وا بۆ حەوت ساڵ ده‌چئ ئو درۆیە‌ی له‌گه‌ڵدا کراوه‌ . ئو دهمه‌ له‌ پا نه‌که‌وتبوو . نزیکه‌ی حەوت ساڵ له‌مه‌وبه‌ر، سه‌رکرده‌ی کول چوو ه‌ماله‌ میر و لێی میوان بوو . ئه‌میش وه‌ک سه‌رکرده‌ی کول، که‌ هه‌موو ته‌مه‌نی دژی میر و به‌گ و ئاغا و سه‌رمایه‌داران به‌ سه‌ر بردبوو، به‌ره‌و ه‌ماله‌ میر

بچي ئم بۆ نه چي؟. به خشه خش به رهو ده رگا گه وره كه چوو. يه كي له
چه كداره چاوديزه كان به رهو پيري هات.

- ها مام حاجي خيره؟!

- هاتووم سه ركرده ي كول ببينم، كارم پتي هه يه.

چه كداره كه چاويكي له هاوه له كه ي خوي داگرت. پويي كرده حاجي:

- مام حاجي ئيستا سه ركرده ي كول ميواني زوره و فريا ناكه وي قسه ت
له گه لدا بكا. سبه ي به ياني وه ره وه چاوه پروانت ده بئ. باشه؟. من هه والي
هاتني توي ده ده مي. سبه يني به شينه يي قسه ي دلي خوتي پي بلئي.
باشه؟.

- كورپه ميواني چي!. من باوكي سي شه هيدم... من باوكي شي ره كه ي
كه ركوكوم. چه كداره كه بزه ي هاتي. چاويكي تري له هاوه له كه ي داگرت و
به پويه كي خوزه وه گوتي:

- كام شي ره؟. كه ركوك پره له شي ره. هه موو كه ركوكيه كان شي ره و پلنگن.
كامه يان كورپي تويه؟.

- من باوكي شه هيد وريام. وريا شيت... وريا شيت نه ده ناسي؟. هه ر
به ره يه كه نه وي تيدا بوايه سه رده كه وت.

- كورپه كه ت شيت بوو يا شي ره بوو مام حاجي؟

حاجي دوو چاوي ته پي تي پري و كه مي ليتي پاما. بي نه وه ي هيج بلئي،
گوزچانه كه ي كرده چه قى باز نه يه كه و سه ده وه شتا پله به ده وريدا خولايه وه
و كه وته وه سه ر جووته خه ته هاوته ري به كه ي خوي. به خشه خش به
سه رياندا كه وته پئي. فارگونى قه تاري بيركه وته وه كه سكه ي خوي به رناندا.
نه ويش سكه ي خوي به رنه ده دا. به نيازى گه پانه وه ي سبه ي به ياني به ره و
مال بووه وه. له به ر خويه وه ده يگوت: شيت بوو يا شي ره بوو؟. وه لا الهى
منيش نازانم. هه تا له زياندا بوو به ره و پوو وريا شي ره بوو و له پاشمله ش
وريا شيت بوو.

به خشه خش به سه ر هيله هاوته ري به كاندا ده پويي و دلۆپ دلۆپ ميزيش
ده كه وتنه نيوان خه ته كان وه. كه گه يشته وه به ر ده رگاي ماله كه ي خوي،

کوپ و کچه کانی وهک گه له گورگ په لاماریان دا:
 - بۆچی چوویته ماله میر؟
 - بۆ ده رۆژه چوووی؟
 - چوووی پاره ی خوین وه رگریت؟!
 - به پاره ی فیشهک ده ژتی؟ هه ر فیشه که و چه ندت ده ده نی؟
 - له دوو گه ز خام به ولاره چی ده به یته قه بره وه؟
 - بۆ ئابروومان ده به ی؟
 - چما میر ئیمه به پیاو ده زانی تا بچیته مائی؟ سه رۆکی کول ده سستی
 کئی نه برپوه تا تۆله ی کوپت بۆ بکاته وه؟
 - گوتیان چی؟ چییان پئی گوتی؟ ها؟
 دوو چاوی ته پی هه لبرین. که من به پوخساره کانی ده وری خۆیدا هه لپوانی،
 نه و جا گوتی:
 - پاره یان پیم بدابا ئاوها به گیانم در نه ده بوون. نه یاندامی. گوتیان
 سه رۆکی کول مێوانی نۆره و نا په رژیته سه ر ئه وه ی قسه ت له گه لدا بکا.
 گوتیان سه به ی نی وه ره وه و به شینه یی قسه ت له گه لدا ده کا. سه به ی نیش
 ده چمه وه.
 ئه و شه وه هه ر بیر لئ ده کرده وه. درۆیان له گه لیدا کرد یا به راستیان
 بوو. سه به ی به یانی ده چیت و سه رۆکی کول به پێخواسی به پیری وه
 دئ و ده سستی زیاره ت ده کا. کۆشک و ته لاریکی وهک ئه وه ی میری بۆ
 داده مه زرینن. دیوه خانی ده بئ و خزمه تی ده کهن. ئه و جا کوپ و کچه کانی
 خۆشی له گه لیدا نه رم ده بن. ئاوها به تووپی نایدوینن. سه رۆکی کول
 پیاویکی به وه فایه. ئه و هه رزه چه کدارانه چوزانن وریا شیت، شیره که ی
 که رکوک کئی! سه رۆکی کول هه ر به خۆی ده یناسی. چما هه ر وریا
 نه بوو به سوعه ته وه ده مانچه ی له سه ر سه ری داکی سه رکرده ی کول
 پاگرت و گوتی: «پاره م ده ده یتن یا بئ داکت بکه م؟». سه رۆکی کول
 چاک ده زانی وریا کئی. سه به ی نی ده چیته وه کئی.
 دیسان خه ته که ی خۆی گرت وه بهر. خش... خش وهک فارگونی قه تار

سکەى بەرنە دەدا. دڵۆپ دڵۆپ مەز دەکەوتنە نێوان خەتەکانەوه. جارێ گۆچانەکەى دەستی لە جێیەک هەڵدەکەندرا و لە جێیەکى تر دەچەقی، جارێ کلاشەکانى خەش... خەش بە سەر خەتەکاندا دەکشان. گەشتە بەردەم ماله میر. نە ئۆتۆمبیلی دوا مۆدێل دیار بوون نە چەکدار. گەشتە بەر دەرگا و پەق لە جێى خۆیدا وێستا: «ئێستا هەر بەخۆیەتى. دیارە هەموانى بەپێى کردووه و بەخۆى چاوه‌پوانى منە. بە پیرمه‌وه دێ و دەستم ماچ دەکا. ئەوجا دەستم دەگرێ و دەمباتە جێیەکەى خۆى و بە تەنیشتمه‌وه دادەنیشێ. پێم دەلێ: بەندەى موخلیستان شەرەفمەندە. دوینی نەمتوانی دەستان زیارەت بکەم. خۆت دەزانى سەگوسوال زۆرن و مەودام نەبوو. ئەمڕۆ بۆ جەنابتان تەرخان دەکەم. جەنابت باوکی شیرێکی کەسى بە پێوى نەدەزانى».

بە کاوه‌خۆ سەرى هەلبێی. چاوه‌ تەپەکانى لە دەرگاکی برین. دەرگاکی ئاسنێکی پتەو و قاوه‌ییەکی سوورخەن بوو. گۆچانەکەى بەرز کردەوه و تەق تەق لە دەرگای دا. پاش تاوێک، ژنێکی کە لەگەت دەرگای کردەوه. تەماشایەکی حاجی کرد. ئەوجا بەملا و ئەولای دەرگاکیدا پوانى و لەگەڵ هەر ئاوردانەوه‌یەکدا بسکە قەترانییەکانى دەلەرانەوه: ها مام حاجی! بە خێرێ! ئەمرێکت هەبوو؟

- هاتووم سەرکردەى کول ببینم. قەول بوو چاوه‌پوانم بێ. ئەوه‌ى گوت و تک تک مەز بە نافەکەکیدە هاتە خوارێ. هەناسەیه‌کی هەلکێشا و لە سەرى پۆی: دوینی هاتم گوتیان میتوانى زۆره و سبەینى وەرەوه. ئێستا هاتووم بە خەلۆه‌تیی ببینم.

- مام حاجی، سەرکردەى کول بەرەبەیان پۆی. لێرە نەماوه.

- ئەى منى لە بیر کرد؟

مام حاجی بە کاوه‌خۆ نیوه‌ بازنەیه‌کی کرد و بە سەر سکەکەى خۆیدا، بە خەش بەرەو مال گەپایه‌وه. کوپ و کچەکانى وەک گەلەگورگ دەورەیان دا...

نزیکەى حەوت سال بەر لە ئێستا ئەو درۆیه‌ى لەگەڵدا کراوه. ئێستا هێزى

ئەوئى نىيە بە خۆى بچىت. ناتوانى بە ھەمان ھىلى ھاوتەرييدا بىوا. تا ھىز لە چۆكىدا مابوو ھەفتەى يەك دوو جاران بە سەر ئەو دوو ھىلەدا دەپۆيى و دەگەراپەو. دواى ئەوئى ھىزى ئەما، ئىدى خەللى بەو پىيەدا دەھاتن و دەچوون. مەپ و بزنى پىدا پەت دەكران. تراكتورى پىدا دەھاتن و دەچوون. بوو شارپىيەك لەو گۆرە و ئۆتۆمبىلى پىدا دەھاتن و دەچوون. سەركرەدى كول بىپارى دا ئەو پىيە بۆ بەردەم مالىە مير قىر بگرى. وا بۆ ھەوت سال دەچى ئەو درۆيەى لەگەلدا كراو. ئىستا بە چوارەستە ھەلئىدەكرن و لە بەر دەرگای ھەوشەى دادەنن. لەويو چاودەپىتە مالىە مير. ھىندى جار ئۆتۆمبىلى نوپىاو دەورى مالىەكە دەدەن. كە ئۆتۆمبىلەكان دەبىنى، بانگ دەكا:

- وەرن... وەرن بمبەن بۆ مالىە مير.
- چ كارت بە مالىە مير داو؟. دەچى سوال دەكەى؟.
- نا، ھەر دەچم پىيان دەلئىم بۆ درۆتان كرى؟. دەبىن بزەنم بۆ درۆيان كرى.
- باوہ گيان. درۆى ئەوانە درۆ نىيە. درۆى ئەوان پىداويستى پۆژە.
- ئەى بۆ قۆلىيان بىرم. بمبەن.
- حاجى خۆى و مندالەكانى خەرىكى ئەو قسانەن: تەق و گرم و شرىق...
- دەرگای ئۆتۆمبىلەكان دەكرىنەو و دادەخرىنەو. خرم و خر، چەكدارەكان سوار دەبن. حاجى لە دللى خۆيدا دەلئى: «ئا، ئىستا بۆ لای من دىن. ئا، بۆ ئىرە دىن. سەركرەدى كول دادەبەزى و دەستم زيارەت دەكا. پىالە چايەك لە مالىەكەم دەخواتەو. ئا، دىت و لادەداتە لام... سەلام دەكات. كە دەمەوى لە بەرى ھەستم، دادەچەمى و دەستم دەگرى و ناھىلى ھەستم. بۆ ئەو جوان نىيە من لە بەرى ھەستم...»
- ئۆتۆمبىلەكان دەكەونە پى و بە خىرايى بە سەر پىيە قىركراوہكەى حاجىدا دەپۆن و لەولای مالىە حاجىيەو، بەرەو جادە سەرەككىيەك پىچ دەكەنەو. حاجىش بى ئەوئى چاودەروكىنى، تا لە چاوى ون دەبن ھەر تەماشايان دەكا.

داشی دامه

«بیستو چەند سال؟ بیستی چی، ئەوا سیوسێ سالە! سیوسێ سال بەر لە نیستا بۆ دواچار گوندەکەم جێهێشت. هیچ شتیەک بە هیچ شتیکی منداڵ و میرمداڵ و هەرزەکاری ئەو سەردەمە ئەوێ نەدەچوو. دواپیش، هیچ شتیەک بە هیچ شتیکی خەلکی ئەو ولاتە ئەوروپا نەدەچوو. لە قوتابخانەی گوندەکەدا، بیرکاری پۆلیسیکی پەزاقورس بوو و هەر هێندەت دەزانی بەک دوو قوتابی بە دلی شکاوهوه، یا بە دەرگادا دەتفاندەوه یا بە سەر دیواری قوتابخانەکەدا ئاودیوی دەکردن و پاش ماوه یەکێ کەم، دەیکردنە پێشمەرگە، جاش یا دامەزانی بلیمەت یا پۆلیسی خالی پشکنین. بیرکاری گیانلەبەرێکی تۆقینەر بوو و لە ناو قوتابخانەکەدا، هەندێ جار لە سەر شیوێ مامۆستا و هەندێ جار لە سەر شیوێ کتێب و دەفتەر و هەندێ جارێش لە سەر شیوێ دار، خۆی پیشانی قوتابیەکان دەدا و وای دەترساندن ئیدی بپرای بپڕ پوویان لە قوتابخانە نەدەکردهوه! کەچی ئەو بیرکارییە درێندەیه، بۆ من ببووه پشیلەیهکی نەرموتۆلی دەستمۆ و وەک هەویریش لەگەڵ هۆش و دەستوقەلەمدا دەهات. وەها دەستم بە سەریدا

ده پښې، وهك دڼو په ستابوومه ناو قوتووی چرایه كه وه و كه ی كارم پټی
 هه بویه دهرمه كرده ده ری. ده ست له سهر سینگ له خزمه تمدا ده ویستا:
 فهرموو گهرم چ فهرمانیكت هه یه؟! من له جیهانی بیرکاریا پاشا بووم
 و كه س نه ده وړا بیر له وه بكا ته وه كووده تام به سهر دا بكا. كووده تایان
 كرده، كڼ مه مله كه تی بیرکاری پټ به پڼوه ده چوو؟ كڼ وهك من ده یتوانی
 به پټی یاساكانی بیرکاری په فتار بكا؟ كڼ ده یتوانی لیدانی دلای خوی،
 له ماوه ی سالیكدا بزمیږی؟

كوڅله كانی بیرکاری، به چاوترووكانیك شیعیان له بهر ده كرده، كه چی
 منی شای بیرکاری، كوڅله ی له بهر كړدنی شیعر بووم. دوو پڼو هه ولی
 له بهر كړدنی شیعیكم ددها، نه وچا له تاقی كړدنه وه دا یه كه م به یتیم بیر
 نه ده كه و ته وه تا نه وانی دی به دوایدا بیڼ. هه موو شیعره كه وهك زیره به
 بیركدا شوږ ده بووه وه و بیرم نه ده كه و ته وه و نه ده كه و ته وه...»

دواپوړی له و گونده دا مؤړیك بوو و بیره وه رییه كانی به مؤمی سوور خه تم
 كرده بوو: كه باریان كرده، نه و هاوه لانه ی كه بیرکاری، یهك دوو سال پښتر،
 یهك به دوا یه كدا ده ریپه پاند بوون، له بهر خوړه تاوه كه دانیشتبوون و
 دامه یان ده كرده. یه كڅكیان پښمه رگه بوو و به هوی گفتوگووه گه پابووه.
 نه وی دی كه به رانبه ری دانیشتبوو، جاش بوو و بهر لیبور دنی شوږش
 كه وتبوو. سیه میشیان، كه ماوه یهك بوو ببووو پولیسی خالی پشكنینی
 نیوان دوو شار، بڼ سهر دان گه پابووه ناواییه كه و هر جاره و یارمه تی
 یه كڅكیانی ددها: نه و داشه بهر په پښ، نه و داشه ی بده ری! یا ده یگوت:
 نه كه ی كوره نه و داشه لانه به ی؟!

- كاكه نیمه بار ده كه ین.

- ده نه و داشه بخو، ده ی! نه ری به خوا ناغم كرده! بار نه كا و بار نه كا،
 كه ره كه به كوتهك هار نه كا! ده بیخو هه ی له گیانت خوښ بی! چما
 وا ده زانی به خیری نه كم داشت ده ده می؟! چما نه و داشم له و ده شته
 دوزیوه ته وه؟! ها؟ ده بیخو ده ی!

نه وه ی به رانبه ری كه پښمه رگایه تی به سیمایه وه دیار بوو، به دیار

داشه‌کانه‌وه دامابوو. به کزیه‌وه داشه‌که‌ی خوارد و له‌ولاوه‌ی دانا و به‌رانبه‌ره‌که‌شی دایه به‌رئ: «یه‌ک... دوو... سئ و ئه‌وه‌ش ئاغه!» به‌ردی‌کی په‌شی سوورخنی خواروخچ، له‌دوهم‌خانه‌ی ئه‌وسه‌ره‌وه جیی خۆی کرده‌وه و ئاگیانه له‌خانه‌کانی ده‌پوانی...

قسه‌که‌ی دوپات کرده‌وه:

- جه‌ماعه‌ت بار ده‌که‌ین و هاتووم خواحافیزیتان لئ بکه‌م!
ئه‌وانیش که چاویکیان له‌داشه‌کان بوو و چاویکیان له‌و، نیوه‌هه‌ستان هه‌ستان و ده‌ستیان بۆ درژ کرد.

- خوا حافیزتان بئ!

- به‌خیر و خۆشی!

- خوا ئاگادارتان بئ!

ئه‌ویش به‌کزیه‌وه خواحافیزی کرد و گوتی: «خوا یار بئ ئیوه‌ش و منیش له‌گفتوگوه‌کی تردا یه‌کتر ده‌بینینه‌وه!»

- «نا، ئه‌مه‌ ناخر گفتوگوه‌ی و ته‌واوا هه‌موو شتی بپاوه‌ته‌وه و پیکه‌وتین! وا ده‌زانی سیاسه‌تیش بیرکاریه‌؟!» پێشمه‌رگه‌که‌ وای گوت و جاشه‌که‌ دوا‌ی ئه‌وه‌ی که‌من له‌داشه‌کان ورد بووه‌وه، به‌لاچاو ته‌ماشایه‌کی کرد. دوا‌ی ئه‌و مالاواییه‌ ساردوسپه‌ ئیدی چاوی به‌گونده‌که‌ نه‌که‌وته‌وه. ئه‌و مالاواییه‌، سیوسئ سالی به‌دودا هاتن: که‌رکووک... شاخ... دیوانیه‌... شاخ... ئۆردوگای زیوه‌... شاخ... ئۆردوگای ئه‌ندیمه‌شک... شاخ... شام... تاران... شاخ... ئه‌وروپا و ئیدی له‌وئ جیی خۆی گرتیه‌وه و دایکوتا... چ شاخ به‌دووی ئه‌وروپادا نه‌هات. هه‌ر جارێ به‌شاخه‌کانی ئه‌لپدا په‌ت بوايه، هه‌ناسه‌یه‌کی ساردی هه‌لده‌کێشا. شاخه‌کان ته‌پ و پاراو و به‌پیت بوون و بۆ شوپشی چه‌کداری له‌بار بوون. ئه‌دی بۆ که‌س له‌وئ شوپشی نه‌ده‌کرد؟ بۆچی مافیاکانی ئیتالیا نه‌یانده‌دایه‌ شاخ؟ بۆچی ئه‌فریقاییه‌ په‌شه‌کانی ئه‌لمانیا و مه‌غریبیه‌کانی ئیتالیا، که‌به‌رده‌وام سووکایه‌تییان پێ ده‌کرئ ناده‌نه‌ ئه‌و شاخانه‌؟! ده‌لئی کوئین و ئه‌و شاخانه‌ نابین!

نه و مالواويه بووه تابلۆيك و له په پړه پوچيدا هه لکه ندره. داش و خه ته
 سپيه کاني سهر چه مه نتوکه، بهرده وام له بهر چاوی بون و دامه چيه کان،
 محمه د و سه عید، هه میشه هر نه و دووه، نه مبه و نه و بهریان لئ
 گرتیون و هومری پولیسیش له نیوانیادا دانیشتبو و هر جاره و
 قسه ی بۆ یه کیکیان ده کرد. محمه د، چاوی به چاوی که لله ی پاککراوی
 مه پ ده چوو و ده تگوت هه میشه، ده مولیوی بۆ چرتلیدان له سهر پیته.
 سه عیدیش، پی ده چوو هه میشه سه غله ت بی و چاو بۆ په نایه ک بگپری
 خوی لئ به تال بکاته وه. دوو پیز به ردی پهرش، به رانه بریان له دوو پیز
 به ردی سپی گرتیوو. شانزه ی پهرش و شانزه ی سپی. بهرده نازاکانی
 پیزی پتیشه وه، چ پهرش چ سپی، زوو هتیشیان ده برد و زوو ده خوران و
 له کۆل ده کرانه وه و له ده ره وه ی خانه کاند، به بی ناز کومه ل ده بوون.
 بهرده لاته کانی پیزی دواوه، کتوپ فرسه تیان ده دی و ده بوونه ناغه و
 به ناو به ردی نه یار ده که وتن! محمه دی پتشمه رگه و سه عیدی جاش و
 هومری پولیسیش قریه یان ده هات... محمه د، ده بووه به ردیکی سپی
 و ده که و ته ناو خانه یه که وه و سه عیدیش له خانه یه کی به رانه بردا ده بووه
 به ردیکی پهرش و بۆ خواردنی یه کتر، به پقه وه له یه کتر پاده مان. خویان،
 به ویستی خویان ده بوونه داش و یه کتریان ده خوارد... نه وان خه ریکی نه و
 که مه یه بوون و خه لکی گونده که ش باریان ده کرد و ده گه پانه وه و ده بوونه
 جووتیار و بهرده وامیش لییان ده کوژا و لییان ده مرد و زاوژیان ده کرد.
 پایان ده کرد و ته سلیم ده بوونه وه و له قاوشی به ندیخانه ش زاوژیان ده کرد
 و زیاد ده بوون. له ده می گفتوگودا لییان ده کوژا و زاوژیان ده کرد و
 کاتی شه پ لییانده کوژا و زاوژیان ده کرد و له په ویشدا هر به دم پتیه،
 له په نابه رد و له ناو که لاهه کاند زاوژیان ده کرد. ژنه کانیان، له پرسه دا
 ناوس ده بوون و له په ودا مندالیان ده بوو و منداله کان به دم پتیه گه وره
 ده بوون و دلدارییان ده کرد. که گفتوگو کوتابی ده هات، نه و سی دامه زانه
 لپهاتوه ش لیک داده بران و هر یه که و له خانه ی ته خته یه کی گه وره دا،
 نازایانه له پیزی پتیشه وه جی خوی ده کرده وه. له خه یالی نه و پاشایه ی

بیرکاریشدا، شەرپ بوايه يا ئاشتى و گفتموگۆ، ژيان ناخۆش بوايه يا خۆش، هه مان ديمه ن بوو... ئه و داشه بخۆ! ئه و چه كداره بكۆزه! ئه و كه لاوه يه بته قيتته وه! ته تسليم به! دواى عافوات بچۆره ناو ته ختهى دامه كه وه! پلكه چه مدئى بسكشۆپ كۆپىكى بوو! كيژه كه شى كۆپىكى بوو و مام ئه حمه د كۆژا. مام سه مه د له ئه نفالدا له سه ر لوتكه ي خاڵخاڵان وه ستابوو و توند زه كه رى خۆى گرتىبوو و به ره و كه ركوك، گوايه فرۆكه كانى لى وه دىن، پايده وه شانده و ده يشپراند: كه ووادانه! هه ر لى مان بكۆژا! وه لّلاهى تا ئه مه مابى ئىمه هه ر زياد ده كه ين!

مه مه ده يش پى ده گوت: هه ي بى دين! بۆ به ره و قىيله زه كه رت ده رده كه ي؟! - به ره و كه ركوك ده رمكردوه!
- به ره و قىيله وه ستاويت!

مام سه مه د به ساردىيه وه هه رامه كه ي پىچايه وه ناو شه رواڵه كه يه وه و به بى ده نكى، هه ندئ چپه چپى ده كرد! ئه و يش يه كى بوو له وانه ي كه له ده ست بىركارى، به سه ر دىوارى قوتاخانه دا بازى دابوو و به ده رگاى مزكه وندا چووبوه ژوورئ.

ئه و دواړه ژى گونده كه، به رده وام ده هاته خه ونى. دامه و داشى دامه ي سه ر چه مه نتۆكه و مه مه د و سه عىد و هۆمه ر و چارى مه پ و چرت و په نايه ك بۆ خۆبه تالكردنه وه، هه ميشه لايه نى زالى خه ونه كانى بوون. كه لى جار له خه ونه كانىدا، داشى په ش و سپى تىكه ل ده بوون و په ش، سپى و په شى ده خوارد و سپيش هه ردوو په نگه كه ي ده خوارد و كتوپ به ردئىكى به له كى نيوه په ش و نيوه سپى، ده بووه ئاغه... كه لى جارىش ده بووه داشه هاره و ئىدى له گرتن نه ده هات! هه ندئ جار لاپى ده گرت و قه دبى ده پۆيى و هه ندئ جار به سه ر خه ته كاندا په لامارى ده دا.

«من خه رىكى چىم؟! كه ي ئه م كه مه شىتانه يه ي ناو كه لله سه رم كۆتايى دى تا ئه م خه وناشه كۆتايان بى؟! ئه و داشه بخۆ! ئه گه ر نه يخۆى نابى؟! نا نابى! له و پۆژه وه ياساى بۆ ده رچووه و له پۆژنامه ي په سمىدا بلاو كراوه ته وه، دامه چپيه كان جىبه جىي ده كه ن و كه گوتيان بىخۆ، ده بى

بیخۆی، جا بهرده‌کان گه‌وره بن یا بچوک، بهرد بن یا پشکو یا قه‌وانه
 فیشه‌کی ده‌مانچه و تفه‌نگ! داشیش که خورا، ئیدی له ده‌روه‌ی گه‌مه‌که‌دا
 تووڤ ده‌درئ. نابئ تووڤ نه‌درئ؟! ناکرئ به‌ردی سپی، له بری ئه‌وه‌ی
 شازده بن، چوارده بن و به‌رانبه‌ر هه‌ژده یا بیست به‌ردی په‌ش گه‌مه
 بکه‌ن؟! ناکرئ خانه‌کان، له بری ئه‌وه‌ی، هه‌شت به هه‌شت، شه‌ستوچار
 بن، ئۆ به ئۆ، هه‌شتاویه‌ک یا یانزه به یانزه، سه‌توچلوچار بن؟ یانزه
 که‌په‌ت یانزه سه‌توچلوچار ناکا؟ نابئ هه‌ر ساته و یاسایه‌ک بۆ ئه‌و
 گه‌مه‌یه دانرئ و په‌چاو بکرئ؟! ئه‌نجامی به‌ردی سپی ئه‌وه‌یه یه‌ک داشی
 لئ بمیخته‌وه و بمیته‌هه‌ره و له باشترین گه‌مه‌یدا قایمه‌ ده‌رچئ. قایمه
 بۆ سپی برده‌وه‌یه. داشه‌هه‌ره، گۆگرداسا له گرتن نابئ! جرت به‌ملا
 و فرت به‌ولا! جارئ له خانه‌یه‌که‌دا خۆی ده‌بینیته‌وه و چوار چاودێر بۆ
 پاراستنی به‌ دیاریه‌وه‌ن، جارئ به سه‌ر خه‌ته‌کاندا و به‌ نیوان خانه‌کاندا
 فره‌تی لئ ده‌کا. هه‌ندئ جار ده‌که‌ویته‌ ته‌نکاوه‌وه و زۆری نامیئن بخورئ،
 به‌لام فریایه‌سی کلاوسووری په‌نای داشه‌کانی به‌رانبه‌ر فریای ده‌که‌ون و
 ده‌ستی ده‌گرن و به‌ لاپیدا ده‌ربازی ده‌که‌ن. ده‌ربازی نه‌که‌ن گه‌مه‌که کۆتایی
 دئ و ئه‌وه‌ش نابئ پوو بدا! ئه‌نجامیش هه‌ر پاکردنه ... پشوو نه‌ده‌ی! ئه‌ی
 خوایه چۆن باوه‌رم به‌ محمه‌د کرد؟ ئه‌و، جارئ سپییه و جارئ په‌شه!
 له‌مدیو شاخه‌که بئ سپییه‌و و له‌مدیوی بئ په‌شه، به‌لام سه‌عید به‌رده‌وام
 په‌شه! له‌ بنار بئ یا لووتکه، له‌مدیو بئ یا له‌مدیو، له‌ دووره‌وه له‌ هم‌وو
 که‌سه‌وه دیاره په‌شه، په‌ش! که داشی په‌ش هه‌بن، ده‌بئ داشی سپیش
 هه‌بن، به‌لام ته‌نها له‌ ناو خانه‌کاندا نابئ... ده‌که‌ونه سه‌ر خه‌ته‌کانیش...
 جارئ خۆیان به‌م خانه‌یه‌دا ده‌که‌ن، جارئ به‌ودا! مام سه‌مه‌دیش به‌رده‌وام
 تووڤه ده‌بئ و زه‌که‌ری پاده‌وه‌شینی و هه‌په‌شه‌ی زاوزئ و زیادبوون ده‌کا!
 مادام گه‌مه ده‌که‌ی، گه‌مه‌ت پئ ده‌کرئ. ئه‌وه یاسای ده‌قه‌ری دامه‌ستانه.
 هه‌ر له‌ مندالییه‌وه به‌ سترپسکان ده‌ست پئ ده‌که‌ن. سئ رپسکان گه‌مه‌ی
 مندالانه به‌لام خۆ ئاماده‌کردنیشه بۆ دامه... ته‌نها یه‌ک شت سترپسکانیان
 لئ تیکه‌ده‌دا: سه‌گه‌لبپن... سه‌گپاندن! که ده‌لین ئه‌وه سه‌گه به‌ره‌لایه‌که،

پاکردووه کانی دهست بیرکاری، پښ به خه ته کانداه خشیښ و بهردی ستریسکان پهرت ده کهن و دهست ده دهنه هتپکه بهرد و دووی ده کهن. ساعاتی دوو سعات هم کولان و نه و کولانی پښ ده کهن. له نه نجامدا له گونده که ده ریده کهن و ملی به و ده شته وه دهنښ. سه گی تاین، بستی زمانی شوپ ده کا و شه ویله ی که ف ده کا. له هه ژمه تدا، هه ندی جار کلکی خوی ده گه زئ. به هر لایه کدا پاده کا، یه ک دوو مندالی به رده دهست پیشیان لی گرتووه. له نه نجامدا، ده که ویتته گوشه یه کی بی ده رفه توه و به خویدا ده پښ! ده پښتن و دوی نه وه ش زور نابا ده یکوژن. بهر له وه ی بیتوپښتن، لاقیکی یا ده سستی ده شکښتن. نه و جا لاقه که ی تری. هه ندی جار هر چوارپه لی ده شکښتن. ئیدی له جتی خویدا مات ده بی و ته نها سه ری به ملاونه ولادا باده دا و که لبه بی که لکه کانی گر ده کاته وه. قه پ به کلکی خویدا ده کا. سه گه که، هه ناسه ی له بهر ده پښ و نه وانیش نارام ده بڼه وه و به کاوه خو، به ره و ناوایی ده گه پښته وه. که س باوه پ ناکا نه و منداله خه والوو و خاو و خلیچکانه، هر نه و هاروها جانه بووین که که می پښتر په لاماری سه گه که یان ده دا. که س باوه پ ناکا نه و که لکه سه گه، هر نه و سه گه بی که نه ختی پښتر بډ ده بازکردنی گیانی خوی کلکی خوی گه سستی و نه و هه موو پاکه پاکه ی کردبی! نه مه چ قه شمه ریچارته که!

دوی سیوسئ سال، به سه ری پووتاره و قز و سمیلي سپی و جانتایه کی په شی سه فهره وه گه پایه وه. هه تا له گونده که نښیکتر ده بووه وه، بیرکردنه وه ی چتر ده بوو: «هر ده بی نه و هه موو کاره ساته، خه لکی نه م دییه ی گورپیښ. ئیستا جاشیتی شووره ییه! ئیستا دزیی پسواییه و سه گه لبرپښ شه رمه زارییه! ئیستا. له بری دامه کردن، نه و خه لکه خه ریکی زانست و پیشه سازی و بازگانښ! ئیستا هه موویان، برایانه شانیان داوه ته به ری و کاروباری ولات پاده په پښن! ئیستا شه هیده کان، وه ک نیرگز سه ریان له خاکه وه ده رهیتاره و بډ نه و پیشکه وتنه بزه ده کهن! به دلنیا ییه وه محه مدیش بوته نیرگز! نا، سه عیدیش کوژراوه! نه دی گوزه هر له پتی ناودا ناشکی؟!»

که ئۆتۆمبیلەکه گەیشته سەر پردی سەر زێیه‌که‌ی نێژیکی گوند، که ده‌یان جار پاوه‌ماسی و مه‌له‌ی لێ کردبوو، کۆمه‌لێ گنجی نیوه‌پووتی دی، که ده‌وریان له‌ نێره‌که‌ریک دابوو. به‌ هه‌موویان به‌رزیان کرده‌وه. که‌ره‌که‌ خۆی پاده‌پسکاند و وه‌ختابوو بێته‌ زمان. به‌ هه‌موویان، له‌ سەر پرده‌که‌وه و به‌ سەر په‌رژینه‌که‌یدا، هاویشتیانه‌ ئاوه‌که‌وه و شلپه‌یان لێ هه‌ستاندا! به‌لام که‌ره‌که‌ کلکی خۆی نه‌ده‌گه‌ست! زمانیشی شۆپ نه‌بوو! شۆفێره‌که‌، له‌ به‌ر خۆیه‌وه‌ بۆلاندی: ده‌ک جوانه‌مه‌رگ بن! ئه‌وه‌ له‌ بری نوێژ و ته‌عاتیانه‌! به‌لام خۆ که‌ریش باوی نه‌ماوه‌! با بیتۆپێتن پیاو! که‌ر به‌ که‌لکی چی دی؟

که‌ گەیشته‌ ئاواپی، بیری هه‌ر لای که‌ره‌که‌ و بۆچوونی شوفێره‌که‌ بوو. دێیه‌که‌، هه‌چ شتیکی وه‌کوو خۆی نه‌ماوو. یه‌ک خانووی سیوسێ سāl له‌ وه‌پێش نه‌ماوو. دارستانی که‌ بوو له‌ ئاریه‌ل و بورج و عه‌مودی کاره‌با. گۆرپه‌پانێک بوو له‌ ئۆتۆمبیلی هه‌مه‌په‌نگ! پواڵه‌تی گونده‌که‌ به‌ ته‌واوه‌تی گۆرپابوو. یه‌ک خانووی قوڕ له‌و دێیه‌دا نه‌بوو. به‌ مه‌زه‌نده‌ی خۆی له‌و جێیه‌ وه‌ستا که‌ جاران مālێ خۆیانی لێ بوو. له‌ ئۆتۆمبیله‌که‌ دابه‌زی. سێ پیره‌مێرد سه‌ریان به‌ دیار ته‌خته‌یه‌کی دامه‌وه‌ خوار کردبوو و چوار مندālێش، بۆ فێربوونی دامه‌، به‌ دیاریانه‌وه‌ وه‌ستابوون و ته‌ماشایان ده‌کرد... به‌ره‌و لایان چوو و سلّوی لێ کردن. بێ ئه‌وه‌ی ته‌ماشای بکه‌ن، به‌ چپه‌ سلّویان سه‌نده‌وه‌. یه‌کێ له‌ پیره‌مێرده‌کان، به‌ خۆشییه‌وه‌ هاواری کرد: «بخۆ! ده‌ی ئه‌و داشه‌ بخۆ! ئه‌رێ به‌ خوا ئاغهم کرد! سلّو له‌ تۆ سلّو له‌ تۆ یار... سلّو له‌ تۆ سلّوی بۆندار... ده‌ باشه‌، ده‌ی: ئه‌وه‌ یه‌ک... دوو... سێ و ئاغه‌! ها ها ها!» ئه‌ویش به‌ خۆ و جانتاوه‌، به‌ دیاریانه‌وه‌ وه‌ستا و ده‌ستیکی له‌ گیرفانیدا بوو و بلیتی فڕۆکه‌که‌ی تاوتوێ ده‌کرد.

به رزبوونه وه

پشتیان کرده خوځان و پوویان له چاله که کرد. چالیکي لاکښه یی دوو - سئ مه تر پان، نیوه پر بوو له جهسته ی خوځناوی، چاوکی به تهرمه کاند ا گټرا... کیژ و کوپ و ژن و پیاو به سر یه کدا که وتبوون. ره شبه له کیکی هرامی مهرگ بوو. هیندیکیان دهله رزین. دیمه نه که ژیا نی له لا خوځه ویست کرد. ناخی دهیویست بژئ. له و دمه تر سناکه شدا دهیزانی ژیان چهند دهره فته کی کم بی، نه وهنده شیرین ده بی. له تهرمه کان پاما و بیر ی کرده وه: ده بی چهند پاراپیتنه وه! ده بی چهند به سر ده ستوپتی جه لالادی خوځاندا که وتبن! به پارانه وه و ده ستماچکردن بکوژی خوځانیان مه ست و به خته وهر کردوه. تو بلئی وایان کرد بی! په نگه هیندیکیان وایان کرد بی و هیندیکیان تفيان پو کرد بی. من نابی بپارپمه وه. نا، ناپارپمه وه. بی منه تیان ده کم تا به خته وهر نه بن. ئامانجی ئیستام به دبه ختکردنی نه وان و به خته وهر یی خو مه! خو هرجی بکه م ههر ده مکوژن! ده با به به خته وهر یی بمرم. ده سبه رداری داوه مووی پارانه وه ده بم که ده زانم به رگه ی هیچ ناگرئ.

لهوسه‌ری چاله‌که‌ی پوانی. (شیرین)ی هاوسه‌ری دهستی (مینا)ی
 کیژیانی گرتیوو و که‌می له ئاسق بلندتر له بۆشایی و مۆله‌ق ویستابیون.
 ده‌مولتیویان ده‌بزواند. له‌بزواندنی ده‌مولتیویان حالیی ده‌بوو: «مه‌ترسه!»
 لییان مه‌ترسه‌با به‌خته‌وه‌ر نه‌بن! با ئه‌و جه‌سته‌ماندووه‌ت به‌ده‌م
 پێکه‌نینه‌وه‌له‌کۆل بیت‌ه‌وه. مه‌ترسه!... کاریکی وا بکه‌ئه‌وان له‌بزه‌ی
 تو بترسن». چاوی به‌چاله‌که‌دا گێرا. ده‌یزانی جه‌سته‌یان له‌وییه، به‌لام
 نه‌یدیقتن. دیسان ته‌ماشای ئه‌وسه‌ری چاله‌که‌ی کرده‌وه. له‌ویوه، که‌می له
 ئاسق بلندتر له‌بۆشایی ویستابیون و چاویان له‌م بری‌بوو. شیرین توولیکی
 سپی له‌به‌ر بوو... مینا، هه‌موو جه‌سته‌ی خۆی به‌گه‌لاه‌نجیر داپۆشی‌بوو
 و پێده‌که‌نی.

چاوی گواسته‌وه‌به‌رده‌می خۆی. ده‌می چاله‌که‌خویناوی بوو. ته‌ماشای
 تارمایی شیرین و مینای کرد. بزه‌یان ده‌کرد و به‌چاوبانگیان ده‌کرد.
 سه‌رسام بوو. پێرئ، به‌ده‌م قیزه‌و هاواره‌و لێی دا‌پان. مینا خۆی
 به‌سینگیی‌هه‌لکاندبوو و به‌زۆر له‌سینگیان هه‌لپچری. هه‌ستی
 ده‌کرد گۆشتیان له‌سینگێ پچری. ئازاری ئه‌وه‌هه‌لپچینه‌له‌ئازاری
 چه‌قۆ کوشنده‌تر بوو، که‌چی خۆشه‌ویستی بۆ ژیان لێ نه‌گه‌را بم‌رئ.
 چنگیان به‌باسکی شیریندا کرد و به‌په‌نجه‌یان چالیان ده‌خسته‌باسکه
 خرپنه‌که‌یه‌وه. هه‌ر بۆ ئه‌وه‌ی خۆی بژئ، به‌رگه‌ی گرت و نه‌مرد. ژیا‌نه
 به‌رتنه‌گه‌هه‌رپه‌شه‌لیک‌راوه‌که‌ی لا خۆشه‌ویست بوو. هه‌ناسه‌ی ده‌ویست.
 هه‌وای بیابانی تیکه‌لی بۆنی خوین و عاره‌قه‌چ بۆنیککی خۆشی هه‌بوو! نا،
 ئه‌وه‌هه‌وای نه‌ده‌ویست بلکو هه‌وا به‌خۆی ده‌ویست بچیته‌سییه‌کانیه‌وه.
 سییه‌کانی و هه‌وا ئه‌وینداری یه‌ک‌بوون و پتی‌ویستیان به‌یه‌که‌هه‌بوو.
 ئه‌وینیککی دووسه‌ره‌بوو.

«مه‌پارپۆه. پارانه‌وه‌ت به‌خته‌وه‌ریان ده‌کا. پارانه‌وه‌ت ده‌یانکاته‌فه‌حلی
 به‌ده‌سه‌لات. به‌شه‌ر، که‌ده‌کوژئ یا ده‌کوژئ، ده‌گه‌پێته‌وه‌سه‌رده‌می
 سه‌ره‌تا. ئه‌وه‌ده‌مه‌ی به‌په‌و ده‌ژیان و یه‌ک‌پارووی بێ‌ماندووبوونیان

جنگ نه ده که وت. له په ویکدا به کیځ ده بوړه زړدار و نه وانی تر لټی
 ده پارانه وه و به پارانه وه به خته وه ریان ده کرد. به نوږه نوږ داوای
 لوقمه یه ک گزشتیان لټی ده کرد و نه ویش به مړه مړ پټی ده دان بخون.
 پارانه وه ت عیره قیان ده کا. پارانه وه ت له گوئیاندا ده بیته ده نگیکی هیند
 جنسی په حه تیان ده کا. پټیان پټیکه نه و زه لیلیان بکه. چاو بېره چاوایان
 تا وهک شای ناو چاله که ی به رده مت دابه زیت... وهک هه لټو بنیشیته وه...
 ده ی وهک هه لټو بنیشه وه»

شیرین بزه ی ده کرد. وهک سهرده می هه رزه کاریان، به نازی چاو بانگی
 ده کرد. مینا، هر به چاو و ده مولیوی، وهک سهرده می مندالی گپوگالی
 ده کرد و نامیزی بټی ده کرده وه. پشته وه یان ناسمانیکی په می ی بو و
 خوریکی سوور و له خوری ناسایی گه وره تر له ناسووه به رز ده بووه و
 قره خاوه که یانی دره وشه دار ده کرد. نه می ش بزه ی بټی کردن و به خته وه ری
 له سیمایدا پټشان دان. به چاو، سه د «وا هاتم» ی پټی گوتن. ته ماشای
 لای ده سته راستی خوی کرد. پیره میړدی ناوایی، پاشای دامه و سټبه ری
 مزگه وته که، پوهو چاله که به چوکدا هاتبو و ده له رزی. جاروباری ناوپی
 له سهربازه کان ده دایه وه و ده پاراپه وه: «بیکه نه راهی خودا مه مکوژن!»
 من هیچ نه کردووه! له وته ی هه م دژی حکومت نه بوومه!... نه م
 کابرایه دژتانه... دژمنتانه... هه قی په میکرده... بیکوژن... من
 مه کوژن...» سهربازه کان به قسه کانی پټده که نین. به وشه کانی به هیژ
 ده بوون و هه سستی ده سلا تیان گه شه ی ده کرد و توانای ده سترپیژیان زیاد
 ده بوو. ته ماشای لای ده سته چه پی خوی کرد. هاوپیکه ی سهرده می
 مندالی، سهرباز، که له قوزتیدا که س شانی له شانی نه دده و کام
 کیژی گوند بلټی، به یه یک بزه بوی ده که وته ته نکاوه وه، ده پاراپه وه و
 ده گریا... به نوږه نوږ بانگی دایکی ده کرد و ده یویست بیخته په نای
 چمکی که واکه یه وه. سهربازه کانیش به ده م قاقای پټکه نینه وه ریز ده بوون
 و تغه نگیان سوار ده کرد و خویان ناماده ده کرد.

«من ده بئ زه لیلیان بکه م. تف پۆ ده که مه پوخساریان. ئه م جهسته به لایه
ئه وهنده ناهیتنی بۆی بپاریمه وه ... من وهک پاشای دامه و کورپه قوزه که ی
ئاوایی ناکه م. نا ... من وهک ئه وان ناکه م. هاوسه ری به سۆزم وا دیم!
کیژه جوانه که م وا دیم ... دیم! به ده م قاقای پیکه نینه وه دیم ... دیم و
ئه و پوخسار که متیارانه به تیکشکاوای جئ ده هیلم ...»

له که یه وه شه مال دژی باوکسالاری و نامووسپه رستی بو؟! ئه وه تا
ئه نفال بووه شۆپشیک دژی هه ردوکیان. ئه ویش وهک شیرین و مینا
لیپرسراو بوو له جهسته ی خۆی و هیچی تر ... ئه نفال هاوسانی بوو له
نیوان نیر و میدا ... ته نانه ت مندالیش له گه ل گه ورده دا یه کسان بوو.

تا ئه و کاته ده یویست بژی با به سه رشۆپیش بی. یه ک تۆژی هه وای تر
هه لمژی با هه وای کۆیلایه تیش بی ... یه ک چرکه ی تر با به سه رشۆپیش
بی ... پڕ به سییه ک هه و هه لمژی با ژه هراویش بی ... یه ک به ردیکی تر
ببینی با خویناویش بی ... یه ک شتی تر ببینن، هه ر شتی، با تفهنگی
دهستی بکوژی خوشی بی ... یه ک ههنگاو پڕوا با به ناو ژیه مۆی ئاگریشدا
بی. به لام کتوپر یاخی بوو. له ناخه وه له ژیان هه لگه رایه وه. به ده م بزه وه
وه چهرخا و پووی له چه کداره کان کرد و پته و و په پ پاوئستا. سیمای
چه کداره کان شتوا و پهنگ له پوویندا نه ما. یه ککیان فه رمانی دا: پووه و
چاله که بکه وه سه ر چۆک! ده ی خائین!

- نا! ده مه وئ که ده مردم، به چاوشۆپی بتانبینم. ده مه وئ ئه و کاتانه تانم
بیر بیه وه که به سه ر پیللادا ده که وتن و ده پارانه وه ...

فه رمانه ره که بۆی هات و دایه بهر دار. خوین به سه ریدا فیچقه ی کرد.
ههستی به ئازار نه کرد. دهستی هه لئه بپی پئیش به لیدان بگرئ. چاوی
نه ترووکاند. له بری ئازار، جیی لیدانه کان ده خورا ... خروویه ک ده خورا،
حهزی ده بزواند.

«های، های! خۆ زالبوون به سه ر ترسی مه رگدا خۆی جۆره ژیانیکه.
په پینه وه یه به سه ر پردی سیراندا به ره و به هه شت. تیکشکاندن نه یاره.

زەلیلکردنیتی... پووخاندنیتی...» چاوی هەلبێری و بە دەم بزەوه و بە سەر شانی نەیارەکهیدا دووری پوانی: ژنەکهی، یا تارمایی ژنەکهی، خەریک بوو خۆی بۆ پووت دەکردەوه و بە بزەوه بانگی دەکرد: «وەره! وەرە ئازیزم ئیستا کاتیتی!... وەرە خرووی برینت دامرکێنم!... وەرە!...»

فەرماندەرەکه شیتانە دەقیژاند و دەستی پادەوه شاند. شەمالیش بێ ئەوهی بیزوێ، بزەوی دەکرد. خوێنی گەرم بە پوخساریدا دادەچۆرا. دەمی پێ بوو لە تامی خوێن و گۆشتی خاو. دەتگوت پۆژێ لە پۆژان ئەم تام و بۆنە ی کردوون. بەلام کە؟ پەنگە پۆژێ بووبی کە هیشتا مرۆ دپندەیهکی کە لاخۆر بووبی و ئاگری بەکار نەهێنا. پۆژگارێک، کە گۆشتی بە کالێ و خوێنەوه خواردبێ. خەزی لێ بوو پەلاماری نەیارەکهی بدا، بەلام ماندویتی و شەونخونی و پێگای بێ پرانەوهی بیابان پرزەیان لێ بریبوو. چاوی هەلبێری و (شیرین)ی وەک کۆترێکی سپی. لە ئاسمانێکی پەمەییادیت. سووک بە هەوادا دەهات و دەچوو و قاقا پێدەکهنی و بانگی دەکرد. سینگ و مەمکی پووت بوو و دەتگوت منداڵ نەیمژیوه. ئەمیش بە پەرۆشەوه بزەوی بۆ دەکرد و دەمودگانه خۆیناویەکهی هەرەسی بە فەرماندەرەکه دەهێنا. فەرماندەرەکه، شیتانە و بە پەله گەرایەوه و دوو سێ هەنگاو لای چەپی چەکارەکانەوه وێستا. شیراندی:

- ئامادە بن!

لە ناو شیرەیی دەنگیدا پەگی گریان دەبیسترا و هەست بە بێدەسەلاتیی دەکرا. خێرا خێرا چاوی دەترووکاندن. شەمال، لە کونجیکی بنی هەستیەوه بەزەیی پێدا هاتەوه. بەلام زوو فریا کەوت: «دەبی زەلیلی بکەم، زەلیل... خۆ من خودا نیم بەخشنده بێ» ئەوجا تەماشای پشتهوهی چەکارەکانی کرد و بزەیهکی خەزنامێزانەیی

کرد. بزەیی شیرین، پێی نەدەدا هەست بە بوونی چەکارەکان بکا. شیرەیی فەرماندەرەکه بە ناو بیابانەکهدا پەخش بوو و بێ ئەوهی دەنگ بداتەوه، نەما: - دەستپێژ!

شه‌مال له جیی خۆیدا وێستا بوو. گوئی له ده‌ستپێژ بوو به‌لام هه‌ستی به هیچ نه‌کرد. ده‌ژیا و هه‌ناسه‌ی ده‌دا و تامی خوین و گوشتی خاوه له ده‌میدا بوو و شیرینیش له پشت چه‌کداره‌کانه‌وه، به به‌رگێکی ته‌نک و سپیه‌وه بزه‌ی بۆ ده‌کرد و به ناز بانگی ده‌کرد. به لای چه‌پیدا پوانی. کۆره قۆزه‌که‌ی ئاواپی له ناو خوین و لمی ده‌م چاله‌که‌دا هه‌لده‌پلکا و جه‌سته‌ی، به هیوای ده‌ربازبوون، به خێرای شه‌یتانۆکه به‌ره‌و ناو چاله‌که ده‌کشا. به لای ده‌سته‌پاستیدا پوانی و دیتی: خوینێکی گه‌ش له جه‌سته‌ی پاشای دامه و سییه‌ری مزگه‌وته‌وه به‌ره‌و ناو له‌که ده‌کشا و لم هه‌لیده‌مژی و بزری ده‌کرد. ته‌ماشای جه‌سته‌ی خۆی کرد. چ عه‌یبی نه‌بوو. هه‌تا توانی قاقا پێکه‌نی و له چه‌کداره‌کانی به‌رانبه‌ر خۆی پاما. پێده‌که‌نی و ده‌ستی به لاپانی خۆیدا ده‌کێشا. گرمه‌ی هه‌وری فه‌رمانی ده‌ستپێژ به‌رز بووه‌وه: - ترسنۆکانه!... نه‌تانپیکا!... ده‌ی جارێکی ترا! ده‌ستپێژ!

گوئی له ده‌ستپێژ نه‌بوو به‌لام گولله‌کانی ده‌دی به لی‌شاو به‌ره‌و ته‌ویڵ و سه‌ر دلی ده‌هاتن. کتوپر، ده‌تگوت دژخینی شه‌رواله‌که‌ی به‌زی و که‌وته بن پتی، ئاوها جه‌سته دامالا و که‌وته سه‌ر زه‌وی. له ئه‌نجامدا، جه‌سته‌ی خۆی له به‌ر خۆی دامالاند. هه‌ستی به بارسووکیه‌کی خۆش ده‌کرد. ئه‌و جه‌سته شه‌که‌ت و برسی و چل‌کنه‌ی له کۆڵ بووه‌وه و داوای هیچی لێ نه‌ده‌کرد. نه‌ پشوو نه‌ ئاو نه‌ خه‌و. به‌خۆشی، هیواش به‌ره‌و به‌رزایی هه‌لکشا. تارمایی ژنه‌که‌ی و کێژه‌که‌شی، هاوته‌ریب له‌گه‌ڵ ئه‌ودا به‌رز ده‌بوونه‌وه و قاقا پێده‌که‌نین.

ئاوپی له جه‌سته‌که‌ی خۆی دایه‌وه: له ده‌م چاله‌که که‌وتبوو. خوینی گه‌شی له به‌ر ده‌پۆیی. ته‌ویڵی دوو سێ کونی تی که‌وتبوون و سه‌ر سینگی‌شی ببوه سه‌ره‌ن. سه‌ربازه‌کان، به خه‌مباریه‌وه ده‌وره‌یان لێ دا‌بوو. ناوچه‌وانیان گرژ بوو. فه‌رمانده‌ره‌که‌یان، په‌یتا په‌یتا ده‌ستی به ته‌ویڵی خۆیدا ده‌هێنا و ئه‌مسه‌ر و ئه‌وسه‌ری ده‌کرد...

هه موو رښه گان ده چنه وه قاهيره*

ده تگوت له ناسمانه وه به ربښته وه ناوهندی قاهيره. له سهر پرده كهی سهره وهی دورگهی زه مالکی قاهيره، به دیار پووباری نیله وه نیشتبښوه. ناوی پووباره كه، ههر له خوارووی سوودانه وه پیسیی پاده مالی تا نه و جییه: ماسی مردوو، له ته قرژال، پیخی فیل و كهركه دهن، لولاق و كه للهی وردبوو و پیخه لږکی به شهری خوارووی سوودان، پاشه پږی نه وت و داروپه ردووی خانووی پوخاو، بهرماوهی خواردنی دانیشتونانی دهم نیل... و زپوژېل و كه لاکي سهگ و پشيله و مهیمون، و ههرچی فېره ده درئ، نه و پووباره له گه ل خویدا، به له توبه ت كراوی رایمالیبوو. بښتیکی كه سكوون، بښی غه در و خوینرپیژی و كویلایه تی و كږپه و، له قوولایی مښووه وه، له ناوجه رگهی نه فریقاوه، له سهرده می فیرعه ونه كانه وه ده هات و خوی ده كرد به لووتی نه مدا.

«نم خه لكه چڼ گيژ نابن؟ چڼه وا له م جییه بڼگه نه ناگويژنه وه بڼ جییه کی دی؟ نه مانه له بڼگه نی خرابه كاری و نامرؤفايه تی و كویلايه تی بار كراون و به بڼ بڼگه نی هه لئاكهن! له وه ته ی ههن، ههر وا ههن... به

بئ خواردنى بەرھەمى تاوان و ھەئەزىنى بۆنى تاوان ھەئەزەنە و ئاژىن. نەيدەزەنى بەرھەمى تاوان بەرھەمى تاوان. ئەمبەر يا ئەمبەر؟ ھەردو بەر بۆ ئەمبەر ھەم بەر بۆن. دەزەنى لەمبەر سەتەدا، ئەمبەر لەمبەر ھەم، لەمبەر نەمبەر. ئەمبەر لەمبەر سەتەدا لەمبەر تووشى دەمبەر، لەمبەر تووشى نەمبەر. يەك شەتەك، ناتوانى لە يەك كاتدا لەمبەر بۆن. بەخۆشى ناتوانى لە يەك كاتدا لەمبەر بۆن. لەمبەر دەمبەر نەمبەر ھەمبەر. لەمبەر سەتە چارەنوسسازەدا، لەمبەر سەتە بەرھەمى تاوان. دەمبەر يا لەمبەر بۆن يا لەمبەر. چۆن بۆن لەمبەر بەرھەمى تاوان بەخت يارى دەمبەر و بە ئامانجى خۆى دەمبەر و لەمبەر بەدەختى تووشى دەمبەر؟.

پەشتى دابو بە پەزىنى پەزەكە و ھەمبەر چارە و بەلەكەدا دەمبەر. خەلەك دەمبەر و دەمبەر. ھەمبەر، خۆيان لە يەكتر لەمبەر و خۆيان بە يەكدا دەمبەر... ئەمبەر دەمبەر ئەمبەر. مەمبەر سەمبەر، ھەمبەر بە يەك دەمبەر و كەس ناتوانى بىناسىتە و پەنگە خۆشيان يەكتر نەناسنە. ھەمبەر يەك پەنگە و يەك قەبارە و يەك شەنە و ھەمبەر يەك مەمبەر سەمبەر: كارکردنى دەستەجەمعى بۆ مەمبەر سەمبەر. خەلەكە ھەمبەر چەشەنە و ھەمبەر سەمبەر و ھەمبەر پەنگە و ھەمبەر سەمبەر. ھەمبەر يەك مەمبەر سەمبەر و ئامانجىكى ھەمبەر. يەكتر دەمبەر شارەك بۆ خۆى چۆن بگا و يەكتر دەمبەر شارەك لە يەكتر تەكەدا. بە كراسى قۆلکۆترە، بە چاگەتە، بە دیزدەشە، قەلەو، لاواز، مەن، نەزەر، پەزەر، مەندال... دەمبەر بۆ كار، بۆ پەزەر، بۆ دىز، بۆ سەردەنى دايەكە، لەمبەر باوەكە دەمبەر پەزەر... ئەمبەر خەرىكى چۆن بۆن؟ لەمبەر ئەمبەر بۆن و بۆن، بۆ جەپەكانىيان نەگەزەنە؟ ئەمبەر ھەمبەر لەمبەر چۆن؟ ھەمبەر سەمبەر، سەمبەر نوپەنە ھەمبەر! ئەمبەر دەمبەر دۆكانى عەترەتەشە و لەمبەر كار دەمبەر... مەلەكەيان لەمبەر و دىتە ئەمبەر بۆ كار. ئەمبەر تەريان لەمبەر دەمبەر ئەمبەر بۆن... ئا، تا گۆشت بەرگەت. ئەمبەر بۆن لەمبەر سەمبەر لای خۆى نەگەزەنە؟ ئەمبەر بۆچى ھەمبەر ئەمبەر بە

په له ن؟ ده لټی هه لټانده بڼ. نه گهر که سټک له سهر نه م پټچکه په دا په له نه کات، ده بټته بن ده ستوپټوه. هه مووان ناچار بن په له بکن. نامانجی هه ر په که شیان نه و په بهه سټته وه. خوږان بؤ هه سانه وه ماندوو ده که ن!... دواييش بؤ ماندوو بون ده هه سټته وه. نه م بازنه داخراوه له پای چی و هه تا که ی؟ له سهر ده می فیرعه ونه کانه وه ناوهان!»

له و خه یا لانه دا بوو، ژنټکی جوان، باریکه له و سپیلکانه، له و بابه ته ی که هه میشه بوو کی خه یا لټی نه م بووه، ده سټی مندالټکی له خو ی جوانتری گرتبوو و له و به ره وه ده هاته نه م بهر. به ده م بزه وه هه نگاوی ده نا و هه موو بوونی نو قمی به خته وه ری بوو. جاروبار، سهری به لای منداله که دا لار ده کرده وه و قسه یه کی ده کرد یا قسه یه کی له منداله که ده بیست و بزه که ی زیادی ده کرد و منداله که ش ده یدایه قریوه ی پټکه نین. له لای ده سته چه پیه وه ده هات و به ره و لای ده سته راستی ده چوو. ته ماشای هه موو که سټکی ده کرد و بزه ی سهر لټویشی گورانی به سهر دا نه ده هات. گه یشته به رده می نه م... ته ماشایه کی کرد و به ده م بزه کردنه وه تټپه پری. نه م یس وهک نه و خه لکه، بزه یه کی جوانی بهر که وت... «خهرمانی بزه به ره که ت!»

نه و ژنه ی به قیبله نومایه ک دانا که پټی راستی پیشان بدا. مادام له لای ده سته چه پیه وه دټ، ده بټ نه م یس به ره و نه م بهر بچټ. مادام به ره و نه م بهر دټ، ده بټ نه م یس نه و نا راستیه بگرټ و به دوویدا بپوات. نه و بؤ کوټ بچټ، به خته وه ری له وټیه و نه م یس تووشی چاکه نه بټ، تووشی هېچ نایټ. ده بټ دووی که وټ... ده بټ به لای باسکی راستی خویدا وه رچه رخټ و بپوا. بیري ده کرده وه: «ده بټ بړوم... بړوم، تا ده گه مه نه شک وټیک، ده له دټوټکی تیدا نوستووه. مه مکی چه پی راخستووه و به مه مکی راستی، جوان خو ی داپوشیوه. له خه و هه لده سټی و ده گرمینټی و ده لټی: بؤن دټ... بؤنی بیگانان دټ... له م ده ورومه کان دټ...»

به خه یا له قوړه کانی خو ی پټکه نی. ده له دټوی نټستا، دواموده له بهر ده کات و سټ چوار زمان ده زانټ و هه ر به بزه، له سهر ته وقی سهر ده تختات و

ئەمبەر و ئەوبەرى پرده‌کەت پىڭ دەکات و لەناوت دەبا. پۆشت... ھىواش
 ھىواش دووى ئەو شۆخە دەم بە بزه‌یە کەوت. خەلک خىرا پىيان دەکرد
 و ئەم ھىواش. داوى ھەموو دوو سى ھەنگاو، شانى بەر یەکیک دەکەوت
 و لەگەڵیدا دەیگوت: «عەفوەن!» تا لە پرده‌کە پەپییەو، پەنگە سەد
 جار «عەفوەن!» ی گوتی! «چەند ئاسانە داوى لىبوردنیان لى بکەیت!
 ئەمانە، ھەر لە خۆیان دى داوى لىبوردنیان لى بکەیت!» خۆ یەک کەس
 بەوى نەگوت «عەفوەن!». خۆ ئەوانیش شانیان بەر شانى ئەم دەکەوت!
 ئەدى بۆ داوى لىبوردنیان لى نەدەکرد؟ ھەر لەبەر ئەوێ وەک خۆیان
 پى نەدەکرد، بەرھەلستى پۆشتنیان بوو و ھەمووشیان درکیان بەو
 دەکرد. ئاخى ئەم فیری پۆشتنى جى تەختان نییە و ئەوانیش فیری
 پاکردن بە تەختاندا... ئەو خەسلەتە، لە کرۆمۆسۆمى ئەم و ئەواندا ھەر
 ماو. کە گەیشتە ئەوسەرى پرده‌کە، نە ژنە کە دیار مابوو نە منداڵە کە
 بەلام ھەستى دەکرد شیرینایى بزه‌کەى، بە پەرژىنى پرده‌کە و پەرپەو
 و سیمای خەلکە کەو مابوو... ھەموو شتىک، لە ناو ئەو بۆگەنییەدا بزه‌ی
 دەکرد. ئەمیش بزه‌ کەوتە سەر لیوى و چاوى پەرپوون لە بەختەوهرى. بزه‌ی
 ئەو ژنە ھەستىكى تیدا دروست کرد، دەتگوت پىشتەر لەو جىیەدا، جارێكى
 دى ژیاو. دەتگوت ئەوێ پرودەدات، دووپاتىوونەوێ پروداوى سەد...
 دووسەد سال، ھەزار... دوو ھەزار سال پىشتەر و ئەم بە چاوى خۆی
 دیویەتى. دەبى ئەو کاتە ئەم کۆلەلگى ئەھرامەکانى فیرەون بووبى!
 دەبى پۆژى لە پۆژان یەکى بووبىت لە سەربازە ئازاکانى سەلاحەددین!
 بیری دەکردهو: «من ئەم جىیەم دیو!... من جارێكى دى لەم جىیە
 ژیاوم و ئەم بۆگەنییەم بۆ ھاتوو. من بە ھەرزەکاری، لە سەر ئەم پرده،
 لەگەل کىژىکدا ژوانم ھەبوو. لە سەر ئەم پرده... لەمبەرەیدا، تا ھەناسەم
 سوار بوو، دەمىم مژىو. ئەو ژنە جوانەى کە ئىستا تىپەرى، دۆستى من
 بوو... من و ئەو، یەكترمان خوێشەدەویست. ئا، دەلێى دۆنێ بوو: جى
 ئەو بىنا شەش نەزمیە، تەختانىک بوو، کایان لى دەفرۆشت. لەملای ئەو
 بىنا سپیە بەرزەو، کە ئەو دەمە خان بوو، لە ناوہ‌پاستى خەلکە کەدا

به سترابوومه و بهردباران دهکرام. ئو دهم بهخندهيش بهردباران دهکرا. پېنچ شەش هەنگاو لاوڵای منهوه، به ستوونیکهوه به سترابووه و بهردباران دهکرا. سەدان کەسی بەرد بە دەست، لە پاهێ خۆدا بەردیان تێدەگرتین تا خێریان بۆ بنووسرێت و بچنە بەهەشت. بەرد وەک تەزرە بە سەر سەرمدا دەباری. بەردەکان، لە بەردی لای خۆمان قورستر و پەقتر بوون. بەلێ بەلێ، من لێرە بەردباران کراووم. بەلام کە ی؟. نازانم کە ی... کە بەردباران دهکرام، دەمتاشراویکی سەبیل بە دەم و شەپقەلە سەریش بە دەم بزووه تەماشای دەکردم. بە دوو پەنجە ی، نیشانه ی سەرکەوتنی کرد و بزوێکی سەرکەوتوانە ی بۆ کردم. زمانی حالێ ده یگوت: «چارەنووست لە دەستی مندایه!» پێم وایی ئو دهمە سەرباز بووم. دهموێ بزانی و ناتوانم بزانی... بۆم نیهی بزانی، چەنکە زانیی ئو بابەتە شتانه لە من قەدەغەیه. من لە سەرە فرمان جێبەجێ بکەم، نەک بزانی».

بەلام خۆ ئو یە کەم جار بوو ئوێ ببینییت! ئەدی ئو هەستی دووبارەبوونەوه یه چی بوو؟

«دەبێ پەگنێکم لێرە بێ. دەبێ پارچە یهکی زندووم لێرە بێ. من خۆم نا، بەلکو پارچە یهکی ترم لێرە یه و بەردەوام ناگادارم دەکاتەوه. پێم دەلێ: ئو تەمام لێرە!... فریام کەوه!... دەنگم لە بنی حەوت خشتی بناغە ی ئه هرامه کاندایه!... نا، من... دە هەنگاو لە دیواری مزگەوتە کە ی سەلاحەددینه وه دوورم... فریام کەوه!»

دەنگە کە لە ناو بیرە وه دەهات. هاواریکی خنکاو بوو و کەس گوێی لێ نەدەبوو. لە ناو بیرە وه یا لە ناو قوولایی پۆحی خۆیه وه دەهات؟! نەیدەزانی. لە هۆشی خۆی دلتیا نەبوو: «دەبێ پاست بێ؟ دەبێ پاست بێ لەوێ بپاری چارەنووسی هەموو مرقایه تی بدريت؟ نا... هەموو مرقایه تی نا. لەوێ بپاری لە سەر چارەنووسی دانیشتوانی باشووری سوودان و فیل و تەرس و فەلەستینی و کورد و ئو و من دەدریت. چارەنووسی فەرەنسییه کان چ پەيوەندی بەم شوێنە وه هەیه!»

بە لای پاستدا لایدا. لە ناو ئو بۆنە بۆگەنەدا، بۆنی بنیشتەتالە و

خه نارهکی میخهک و کفر و بۆنخۆشکهی گهرمیان، ههستی ده بزواند. قاهره و بنیشته تاله و بۆنخۆشکه؟! بۆ نا؟. ئه دی ئه و قاهره یان گوتوه؟. بنیشته تاله بش وهک ئه م، خۆی له بن زمانی ماریکدا شار دۆته وه و گه یشتۆته قاهره ی به ههشت. لێره، به کاوه خۆ ده تویتوه و داده زاییته ناو لمی ده م نیله وه. بنیشته تاله، له گه ل قه وچه ی سۆزانییه کی له شفرۆشدا لێره گیرساوه ته وه. خۆ په نگیشه له بن زمانی فرۆشیاری کچه گهرمیانیه کاندا بووین! ئه دی ئه م لێره چ ده کات؟ کێیه و چ کاره یه؟!.

ئا دۆزییه وه. یه کێکه له لیژنه ی به دوا داچوونی چاره نووسی ئه نفا له کان و به ته کلیف چۆته ئه و. پێیان گوتبوو: بچۆ راپۆرتیک له سه ر ژنه فرۆشراوه کانی گهرمیان بنووسه ... بزانه سه ر به کێن! ده بی چاره نووسیان بزاندین!

»تەحاً!! بەشی من هەر راپۆرتنووسینه! له سه ر ژن، له سه ر پیاو، له سه ر ئه وه ی ده لێ له ل. من ده بی هه ندێ شتی شاراوه ئاشکرا بکه م و هه ندێ شتی ئاشکرا بشارمه وه ... وه هایان بشارمه وه، وهک ئه وه ی هه ر له بنی نه بووین! من جاسووسی دهستی دووه می جاسووسانم. په ره موچه ی زه په قووته م و به هه وای هه ناسه ی مندالیک به ئاسماندا ده چم. بۆ ئه وه ی بیمه مودیر، یه که م ئه رکم سووککردنی خۆمه تا ئاستی په ره موچه ... تا ئاستی سه گی پۆلیس: بۆن به جانتا کانه وه بکه بزانه شیعری میعری نادۆزیته وه به زمانی نه یاردا هاتین!. بۆن به دلّه کانه وه بکه بزانه هیچیان بۆ کێزه کانی قاهره زوخوا نارپژن! بۆن به نیگای پێبوارانه وه بکه بزانه کهس به چاری سووک ته ماشای سۆزانییه په سمیه کانی باره گای بالا ناکات!. بچۆ بزانه کهس، که چیا ده بینن حاج بووه و ده قه وچن، قه شمه ری به کلیپه هونه ریه کان ناکات! ده بی بۆنت تیژ و چاوت تیژ و چه قوی زمانیشت تیژ بن تا ببیته مودیر و وه زیر ... برۆ بۆ فرۆکه خانه! برۆ بۆ سه ر پرده که ی قاهره! ... برۆ ... برۆ تا ده گه یته ده لّه دوێک ... مه مکی چه پی له بن خۆی پاخستوه و ... »

ئا هوو! ده لّه دیو ده سه برداری خه یالی ناییت!. ئه و به دوا ی ئه و کێژانه دا

هاتبوو كه له قاهره ههپاچ كرابوون. ئهگه منداليان ههبن، ئيستا ههزدهكارن... به خوي دهگوت: «ئاستا ئيمامي عهلي نهماوه تا، وهك ئهوسا بووه پهناي مندالي ژنه جهلهولاييه تالانكراوهكان، ئيستاش بيبته پهناي مندالي ژنه فروشراوي دهوروبهري جهلهولا! ئهوپياوه بويه نهما تا مندالي ژني تالانكراو بئ پهنا بن! من هاتووم بزانم راسته به ئالاي بهرؤكيانهوه، به دهم كۆرنيشي نيلدا دهست به دهست دهكهن! دهمهوي بزانم شهرهفي ئهوهيان ماوه دليان بۆ ولاتي خويان لي بدات! ئهمانه خيانهتكارن... دهليان ههروه موويان خيانهتيان له ميللهتي خويان كردوه! وهي بابيه لهم كاري من، وهي بابيه! بهر لهوهي بمنيرنه ئيره، ههروه مان كارم دهكرد... دواي ههمان ئهه نهفرانه كهوتبووم تا هيلانهيان بدۆزمهوه و داويان بۆ بنيمهوه! ئههه پيشههه! من له سهرمه نهيني وردوردی دلي ئهمانه بدۆزمهوه و به فهددهش فايلى زلي سهرقافلهي وهيل بشارمهوه... بدۆزمهوه و بشارهوه، تا هيچ رهسهنايهتیهك نه مينيئت!»

بۆني خهناوکه دههات... بۆني بنيشتي كوردی و كفهرهكاني گهرميان بۆ لووتي دههات... بۆني عارهقهی بن ههنگل و گۆرهويهكاني مهجيد ههساري دههات و تيكهلاوي بۆني خوينهكهي دهبوون... بۆني مهركههه دههات. بۆني خويني كچيني و خويني وشكهوهبووي ئهمديو و ئهويوي بهرده رهنگاوهرهنگهكاني ئيسماعيل خهيات دههات... بۆني بارووت و دووكل و ناگر و ههواي گهرميان دههات... بۆني تووپهبووني گهرميان دههات... بۆني ژيوانبوونهوي خواپهههستي و خاكپههستي دههات... بۆني ژيوانبوونهوي شههيد دههات... بۆني ژيوانبوونهوه چهند كهسكوونه!

به دووي بۆنهكهدا چوو... تا دههات تيزتر دهبوو. له بارپيكي بيرهفروشيدا بۆنهكه كهسكوونتر بوو. كه رهت بوو، بۆنهكه كهه بووهوه. گهرايهوه، بۆنهكهش گهرايهوه دوخي توخي خوي. خوي پيدا كرد. وهك سهگي فروكهخانه بۆني دهكرد. ئهه ميژ بۆ ئهه ميژ، ئهه نهفر بۆ ئهه نهفر، تا دۆزييهوه: «بهلام ئهه سهروسهكوته نابئ يهكئ بئ لهوان! كوا؟ خۆ ئالاش به برؤكييهوه نيهه! نابئ ئههه يهكئ بئ لهههژده كيژه

فرۆشراوانه‌ی گهرمیان. چاو مه‌پی، قز خه‌نهی، جه‌سته داته‌پیو، کیسه‌ی
چاو هه‌لئاوساو، لیو وه‌ک تکی خوێن سوور و قیزه‌ون، ورگ ده‌رپه‌پیو و
ته‌مه‌ن له‌ نێوان سیوپینچ و چل سال!

- ئه‌م کاته‌ت باش! به‌ عاره‌بی ئه‌وه‌ی گوت. «عاره‌بی، تاجی سه‌ری
زمانه‌کانه و ده‌بێ به‌ر له‌ هه‌موو شتی‌ک، ئه‌و زمانه‌ تا‌قی بکریته‌وه‌!
عاره‌بی زمانه‌ی قه‌یامه‌ت و عه‌ره‌ر و وه‌یل و هه‌ردوو به‌ری نیله‌. عاره‌بی،
زمانه‌ی قه‌ومی هه‌ردوو به‌ری به‌رده‌کانی سمايله‌. ده‌لێن به‌رده‌کانی سمایل،
پۆحیان تیگه‌پاوه‌ و هه‌ر یه‌که‌ به‌ لایه‌کدا فره‌تیا‌ن لێ کردووه‌. هه‌ندیکیان
له‌ بن نه‌فه‌قی (باب الشرجی) که‌وتوونه‌ و ده‌رژه‌ ده‌کن... ئه‌وانه‌ی بن

نه‌فه‌قه‌، په‌نگیان کال بۆته‌وه‌ و به‌رد ده‌نگی لێهه‌ بێ، ئه‌وان نا»
ژنه‌که‌، مژگی له‌ جگه‌ره‌که‌ی دا و دووکه‌له‌که‌ی هه‌لپژانده‌ سه‌ر میژه‌که‌
و به‌ سه‌ر میژه‌که‌دا په‌رتی کرد. ده‌نگوت دووکه‌لی هه‌له‌پنایه‌وه‌. له‌ به‌ر
خۆیه‌وه‌، بێ ئه‌وه‌ی وه‌لامی ئه‌م بداته‌وه‌ یا ته‌ماشای بکا، به‌ چه‌په‌ گوتی:
«هه‌ر ئه‌م خۆپیه‌م که‌م بوو!» به‌ کوردی ئه‌وه‌ی گوت. جگه‌ره‌که‌ی،
که‌ هه‌شتا به‌ نیوه‌ نه‌ببوو، نوشتانده‌وه‌ ناو ته‌پله‌که‌که‌ و کوژانديه‌وه‌.
سووراوی لێوی به‌ قونکه‌که‌یه‌وه‌ ما‌بوو. ئه‌میش، هه‌ر به‌ سه‌رسو‌رمانه‌وه‌
ته‌ماشای ده‌کرد. بۆنی بنیشت و ئه‌م سه‌روسه‌کوته‌! ده‌بێ ئه‌و بۆنه‌ له‌
مۆخه‌که‌یدا ما‌بێ! وه‌ک سامگرتوو، بێ ئه‌وه‌ی خه‌می (خویریتی)یه‌که‌ی
بێ، به‌ کوردی گوتی:

- تو کوردیت؟

جووتی چاوی گه‌وره‌ی شیدا‌ر و پر له‌ جنۆکه‌ و کاره‌سات و سه‌رسو‌رمانی
هه‌لپه‌رین. چه‌ خۆشحالییه‌کی پێوه‌ دیا‌ر نه‌بوو. ئه‌گه‌ر یه‌کێ بووێ له‌و
هه‌ژده‌ فرۆشراوانه‌، به‌ پێی ته‌مه‌نی، ده‌بوو یا جه‌سیبه‌ بێ یا سه‌وزه‌...
- ناوت سه‌وزه‌یه‌؟

ده‌سکی جانناکه‌ی ئالانده‌ باسکییه‌وه‌ و گورج هه‌ستایه‌ سه‌ر پێ. به‌ په‌قه‌وه‌
چاوی تی بری و به‌ ده‌نگی به‌رز گوتی:

- من سه‌وزه‌م... من کویتانم... من جه‌سیبه‌م... گه‌لاویژم... چه‌مه‌نم...

- ده تۆ جارىڭ دانىشه! ... دهمەيىڭ قىسەت لەڭەلدا بىكەم ... من بۆ ھەوالى
ئۆيۈە لىزەم! ئەو ناۋانە لە كوئى دەناسىت؟
ھەر بە پۆيۈ بەردەوام بوو:
- كامتان پىاۋە، من خوشكى ئەۋەتەنم ... كامتان مەردە، من كىيى
ئەۋەتەنم ... كامتان شايە، من ئۇنى ئەۋەتەنم ...
- دە تۆ ...

ھەتا دەمى گرتى، تىڭكى كىرە چارەى. تىڭكى گەرم و لىچ، بە ناۋچەۋانىدا
ھاتە خورائى و زوۋ سارد بوۋەۋە. ھەردوۋ پىۋمەتى داپۇشى و زەنگولەيەكى
بە جىيى سىمىلەۋە چەسپ بوو. بە دەر لە دەسەلاتى خۆى، بىرى كىرەۋە:
«بە دوۋى ئەو ئۇ دەم بە بەزەيەدا نەھاتىبام، ئەم تەفەم لى نەدەكرا!
بەلام كى دەللى لە برى ئەو تەفە، لەۋبەر گوللەيەك چاۋەپوانم نەبوۋ؟!
ھەرچۆنىك بى، تەف لە گوللە باشتەرە!»

بە پەلە ئەۋدوۋ مېزەكەى چۆل كىرە و پۇيشت. لە جامەكەۋە دىتى، بە لاي
دەستەپاستدا لايدا ... ھەر دەپۇيشت و تەف دەكرد. ئەۋەى لە جىيەكەيدا
مايەۋە، سۈرۈۋەكەى لىۋى و قونكە جگەرەكە و نىۋ پەرداخ بىرە و
تەفەكەى بوو، كە ھىشتا نەيسرپىۋو. دەستەسپەكەى دەرھىئا و چاۋىكى
بە دەۋرى خۇيدا گىترا و دىتى چەندىن جوۋتە چاۋى پەشى پىر لە بىزە و
بەزەيى تروسكەدار سەپىيان دەكەن. تەفەكەى سىپىيەۋە. لە بەر خۇيەۋە
كەۋتە دوان: «بۆ ۋاى كىرە؟ خۆ من ھاتم بىدوئىم! خۆ قىسەى خراپم
نەكرد! كوردىيەكەى ھىچ تىككەچۈۋە. گەرميانىيەكەى تەۋاۋ دەۋى ... بۆ
كوئى چوۋ؟ ئىمامى ەلى فرىاي مندالى ئەمىش بىكەۋە و بىكە بە سەربازى
لەشكرى خۆت! ... بىكە سەربازى لەشكرەكەت و بەرەۋ نەمان ... بەرەۋ
نەمرى پىشى كەۋە! ... قىرپىيا لەۋ تەفەى كە پۆى كىرە!»

بە پەلە ھەستا. بە لاي پاستدا لايدا و پۇيشت. لە ناۋ دەرپايەك سەرى
بەشەردا، كە ھەموۋ ھەلەبىز و دابەزىان دەكرد. سەرى ناسىيەۋە. لە ناۋ
بىستۈھەشت ناۋدا كامپانە؟. دوۋى كەۋت ... كە گەيشت پىتى، بە بى
سەلەمىنەۋە باسكى بە باسكىدا كىرە و پىتى بە پىتى ئەۋ دەپۇيشت. ئەۋىش

هیچ خۆی تیکنه دا و له گه لیدا پێک پێی ده کرد و سه ربازان، ههنگایان ده نا. چی دی بۆنی بنیشت و میخهک و کفری گه رمیان و بۆنخۆشکه و ژیاوبوونهوی لێ نه ده هات... بۆنی بیر و میز و نیکۆتی لێ ده هات... نیکۆتی نیکۆتی که سکوون.

- بۆچی نه و تفهت لێ کردم؟

- هه فده ساله نه و تفه کو ده که مه وه... نه مپۆ ده رفه تم ده ست که وت پۆی بکه م و پۆم کرد. هه فده ساله چاوه پوانی زبڵدانی چاره ی که سیکم که منی به زمانی شیرین به داوه وه کرد و دامی به جامبازی ژنه کورد. هه فده ساله له زمانی که پیم به زمانی تو بگه پێ تا نه و تفه له کو لی خۆم بکه مه وه.

- من هیچ نه کردوه!

- هه مووتان، هه موو شتی کتان کردوه. جاش، به عسی، مه خابه رات... هه رچی وهک سیپاله کو ن به پێی کردم، کوردی که وه کو توی له گه لدا بوو تا تیمبگه یه نێ چۆن سووک بم و چه ند سووک بم... باوک و دایک و براکانیشم... بۆ براههک یا که سیکی خۆم توانی تریک له تو له ی من بکه ن؟ ئیستا به ملی شکاوت بۆ تاقیبی من هاتویت؟ له بری براکانم هاتوی یا نه و ناموزایانه م که له سه ر من شه په خه نه ریان ده کر؟ خۆ ئیستا شه په تریش نا که ن! له بری نه و جاشه هاتویت که له که له به ری تاویره به رد ده ره یێ نام و به ده م قاقای پێکه نین و «سه یدی سه یدی» یه وه، وهک چه پکه گوڵ ته سلیمی نه فسه ریکی کردم تا دواتو کی ئاوباره و جوانیم بخواته وه؟ هاتوی داوای لی بوردن ده که یه ت؟ له بری کێ؟... ها ها... یا هاتوویت گوشاو گووش سه رمی پیت و ئابوو بکری ته وه... ها ها... ئابوو ی کێ؟...

- پێزی خۆت بگره خانم!

دایه وه قریوه ی پێکه نین: یا گه ده ع ئوسکو ت!

- بۆچی کرد ته عاره بی؟

وه لآمی نه دایه وه. له کو لی خووشی نه ده کرده وه. نه شیده گوت وه ره. وهک

پارچه جلیکی بهری، وهک تاکیکی پیلارهکانی، به بئ ئیراده و بریار، دهیبرد. ئه‌میش به بئ ده‌نگی و بئ ئه‌وه‌ی چ ده‌سه‌لاتی هه‌بئ، ده‌پۆشت. به ده‌م پووباری نیلدا پۆشتن. سه‌ده‌نگاوێک له‌لای مزگه‌وته‌که‌ی سه‌لاحه‌ددینه‌وه، خانمێک، خۆی دابوو به‌ سه‌ر په‌رژینی ده‌م پووباره‌که‌دا و به‌کێک وێنه‌ی ده‌گرت و وێنه‌ی له‌گه‌لدا ده‌گرت. ئافره‌ته‌که، تا ژوو ناوکی به‌ ده‌ره‌وه‌ بوو. پێستی، سپیه‌کی ئه‌وروپاییانه‌ بوو و ئه‌لقه‌یه‌کیش به‌ ناوکیه‌وه‌ بوو. خانمه‌که‌ی شانی ئه‌میش، سه‌لاوێکی قه‌شمه‌رینامه‌زی لێ کرد. ئه‌ویش، به‌ ده‌م ترسه‌وه‌ به‌ره‌و لای هات: «به‌ خوا به‌ شوێنمدا هاتن!... من تاقیبه‌ی تۆم کرد، به‌لام له‌وێ نه‌بوویت!»

- دووپاتی بکه‌یه‌وه‌ هه‌ردوو چاوت ده‌ردێم! ئه‌وه‌ کێیه‌ له‌گه‌لندا؟
- کرپاریکی باشه‌! خه‌لیجیه‌!

- ئا ده‌ی کوا؟ چه‌ندی پێ داوی؟... نا، دوا‌ی حیسابته‌ له‌گه‌لدا ده‌که‌م.
ژوو بکه‌پێته‌وه‌ ها! ئه‌مشه‌و وه‌زیری دادی ولاتی جنۆکان... ولاتی ژۆله‌کانی به‌لقیس، تۆ یا به‌کێکی وه‌ک تۆی گه‌ره‌که.
- به‌ چاوان!

نه‌یده‌زانی مه‌سه‌له‌ چیه‌. یا ده‌یزانی و له‌ خۆی تێکه‌ده‌دا. خانمی هاوشانی، به‌ مه‌غزاوه‌ ته‌ماشای کرد و بزه‌یه‌کی کرد:
- ئه‌و پێشه‌یه‌ی ئێوه‌ کردتان، ئێستا من ده‌یکه‌م. جیوازییه‌که‌ ئه‌وه‌یه‌ که ئێوه، منی کێژ یا ده‌زگیرانی خۆتان به‌ فرۆشتن دا، منیش پروسپییه‌کان ده‌فرۆشم! هه‌ر هه‌مان پێشه‌یه‌ ها! به‌لام ئه‌وه‌ی ئێوه‌ له‌مه‌ی من توختره‌.
بۆ ئه‌وه‌ی له‌م کاسبییه‌م تێبگه‌یت، تا ئێره‌م هێنایه‌ت. ئێستا وه‌ل به‌ و بپۆ ملت بشکێته‌!

- نا، نا پۆم! هه‌تا قسه‌ته‌ له‌گه‌لدا نه‌که‌م، نا پۆم! ده‌بێ بۆم باس بکه‌یت...
خانمی گه‌رمیانی، ته‌ماشایه‌کی ده‌ورو به‌ری خۆی کرد. هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ی بلێی یه‌ک و دوو، سه‌ - چوار زه‌لامی که‌ته‌ی بازو به‌ند له‌ مه‌چه‌کی سمیل باریکی لێ په‌یدا بوون و ده‌وریان دا. ئیدی به‌ر چاوی تاریک داهاات. کاتیکیش وه‌ناگا هاته‌وه‌، په‌سا پۆرت و پاره‌که‌یان به‌ چاکه‌ته‌که‌وه‌ برده‌بوو.

هەرچی پێ بوو بردبوویان. پێلاوه کانیشی نه مابوون. به لاره لاره، دهستیکی به پهڕژینی دهم نیله وه گرتبوو و دهستیکی به لوته خویناوییه که یه وه بوو... و دهڕویششت. پاش ماوه یهک، له پهلوپۆ کهوت و له جییهک دانیششت. بێ ئه وهی دهسه لاتی به سهڕ خۆیدا بشکێت، دهستی به گریان کرد. به کۆل ده گریا. گریانی قه تیسماوی ته مه نیکی دورودریژی له دهم نیلدا ده ریه پاند... ژیاو نیوونه وهی هه موو ژیانی، بووه ئه شک و به چاویدا هاته خوارێ.

ژۆری نه برد، به رده می پڕ بوو له پاره ی ورده. هەرچی ده هات، شتیکی فره ده دا به رده می. شوینه که ی، له مزگه وته که ی سه لاهه ددینه وه دور نه بوو... «مالت ئاوه دان بێ سه لاهه ددین! لێره فریام که وتیت! کێ ده لێ تو کوردا به تیت نه کردوه؟ قاهیره چ شاریکی مه زنه! خه لکه که ی چ خێره ومه نندن!»

ئه مێش، وهک بیستوهه شت کیژه که له قاهیره گیرسایه وه و کهوته سه ر سکه ی خۆی: «ژنه کانی قاهیره چه ند ناسکن! ئاوی نیل، له ناوچه رگه ی ئه فریقاوه دینه ئێره، که چی له ولاتی منه وه ژن پاده مالیت... پووداوه کان، له تاریکایی میژووه وه دینه ئێره... پێبواره کان، له هه موو شوپینکی جیهانه وه دینه ئێره... ژنه فروشراو و له شفرۆشراو، له هه موو دنیاوه دینه ئێره... هه موو پێیه کی دنیا به قاهیره وه به ستراره و هه موویان ده که نه ئێره... منیش هاتمه ئێره... هه موو گه وره پیاوانی کورد دینه ئێره و به به رده می مندا پهت ده بن... به به رده می من و چیمه ندا... من و گه لاوێژدا... به به رده می من و نازانم کام یه ک له و بیستوهه شت کیژه فروشراوانه دا ده گوزه رێن و نامانناسن و نامانینن... نا، نایانه وێ بمانینن. که چی که له دوا ی نیوه شه ودا مه ست ده بن و زه وقیان ده بزوێ، ده ستودا مانمان ده که ون... ئه و بیستوهه شته، مندا له کانیشیان پێ گه یشتوون بۆ ئه و کاسبییه ی که له چاره یان نووسراوه! منیش بوومه ته یه کی که له وان. منیش چه سه ته ی ژنه رووسی ده فروشم... ئێستا منیش بازرگانی به و بیستوهه شت کیژه و کیژی ئه وانه وه ده که م. ئێستا بووینه ته

سیونۆ و دەبینە پەنجا و دەبینە سیسەد و سێ ھەزار و سیسەدھەزار و ھەر وا دیت و زیاد دەکەین تا دەبینە ھەوت ملیۆن ... ھەوت ملیۆنی خشت. پیاوی گەورە لێپرسراوی ھەموومانە ... پیاوی گەورە، بینباشی ... ملیۆنباشی ھەموومانە. پەنجی ناولنگە فرۆشراوەکان بۆ ئەوانە. بازارپەمان گەرمە و تا دێ گەرمتر دەبێ. گەرمتر و گەرمتر دەبێ و دراو دەبارێ و کەلاکی ولاتیکی مردوو دادەپۆشیت! دەبارێ و عەیب و عاری کەتنکەرەکان دەشارێتەو.

ھەموو پێپەکان دێنەو قاهیرە!

ھەموو ئاوەکان دێنەو قاهیرە.

ھەموو خائینەکان دێنەو قاهیرە.

ھەموویان دێنەو قاهیرە ... جامبازەکان ...

پۆچی ھەموو ئەنفالکراوەکانیش دێنە قاهیرە و بە دواى خوشک و دایک و کیزی خۆیاندا دەگەرێن. بە دواى گەلاوێژ و چیمەن و لەیلا و پەیمان و گولیلک و شلێر و کویتستان و سەوزە و مندا دەگەرێن. کەسمان ھیچ مۆر ناکەین ... من یەکیکم لەوان و ھەر وا تف کۆ دەکەمەو تا پوخساریکی زبڵدانم تەوش بێ و پۆی بکەم ... ئەو پوخسارەى منى بۆ راپۆرتنۆسین نارد ... ئەوانەى بە دواماندا دەگەرێن، یەكە و چەقۆیەکیان پێپە تا بە خۆینی ئێمە ئابروو بشۆنەو ... خۆینی خۆیان گووی سەگیش ناشواتەو. نێرەپیاوی سمیل بابێ، ئابرووی خۆیان بە مەرگی ئێمەى بە داووەو کراو و فرۆشراو دەشۆنەو».

پەیمان پلانیکی داناو. پەیمان ھەر عاشقە سودا سەرەکەى جارانی گەرمیانە و بیرى ناچیتەو کە پۆژێ لە پۆژان، کارامزێکی سێی جاوبەلەکی گەرمیان بوو. بیرى ناچیتەو ھەر لە دلی خۆیەو، لە جێپەکی نەهێنى ناو دلییەو عاشقی چەكداریک بوو پێیان دەگوت پێشمەرگە. ئەو دەمە، (پێشمەرگە)ى بە لاو جوانترین وشە بوو و ئاگای لێ نییە (پێشمەرگە) دەروژە داکن. پەیمان، ئیستاش خەریکی بێرکردنەو یە لە خەبات، بەلام دەترسێ بگەرێتەو و بۆ سڕینەو ی عار بیکوژن. پەیمان پڕۆزەپەکی

ههیه: مادام زۆریه ی سۆزانییه کانی قاهیره کار بۆ ئیمه دهکەن، با خەریکی دروستکردنی ولاتیک بین! ئه‌میش، هه‌میشه سه‌رزەنش و پێنماپی ده‌کات: دروستیشی بکه‌ین، پیاوه سه‌لاره په‌وشتبه‌رزەکان شه‌قیکی تی هه‌لده‌ن!... کچی ولاتی دروستکراوی ده‌ستی سۆزانی ده‌وی؟ سه‌ری خۆت مه‌هیشینه، په‌یمان!.

بی هیوایی ده‌ستی به‌ سه‌ر سه‌روه‌شدا کێشاوه و پۆژ له‌ دواي پۆژ په‌شبینتر ده‌بی... هه‌موو ئه‌نفالکراوه فرۆشراوه‌کانی قاهیره و منداڵه‌ دووپه‌گه‌کانیشیان، پۆژ له‌ دواي پۆژ په‌شبینتر و په‌شبینتر ده‌بن و له‌ ناو خوینی وه‌چه‌ی فیرعه‌وه‌نه‌کاندا ده‌تۆینه‌وه... دواي ئه‌و هه‌موو سالانه‌، ئیستاش له‌و ساته‌ ده‌ترسن که‌ براهیه‌کیان، ئامۆزایه‌کیان، پوورزایه‌کیان، ده‌زگیرانیان یا هه‌ر که‌سیکی ده‌قه‌ری خۆیان ده‌ماری پیاوه‌تی ببزوی و بیته‌ و به‌ تیغیکی تیز گری ملیان هه‌لبێی و به‌ خویته‌که‌ی، ئابروو بکپێته‌وه‌!... به‌لام نا. که‌ دین، ئه‌وانیش وه‌ک ئیمه‌ لێره گیر ده‌خۆن و ده‌بنه‌ ئه‌ندامی ده‌سته‌که‌مان... با بێن... با بێن تا ئه‌وانیش وه‌ک په‌یمان بیر له‌ دروستکردنی ولاتیک بکه‌نه‌وه... با بێن...

* له‌ قوولایی پۆحه‌وه‌ هه‌ست ده‌که‌م ئه‌و بیستوه‌هشت کچ و ژنه‌ کورده‌ که‌رمیانیانه‌ی که‌ عاره‌به‌کانی عیراق به‌ مه‌له‌اکانی میسریان فرۆشتن، یه‌که‌ به‌ یه‌که‌یان خوشکی من... کۆژی من... ده‌ستنویژم له‌ هه‌یچیان ناشکێت. هه‌ست ده‌که‌م خاوه‌نی بیستوه‌هشت خوشکی فرۆشراووم و ده‌سه‌لاتدارانی بێ باکی کوردستانیش داوام لێ ده‌که‌ن که‌ براهیه‌تی له‌گه‌ڵ فرۆشپاره‌کانیاندا دامه‌زرێنم. من براهی ئه‌و کێژانه‌م و له‌ که‌سوکاریان زیاتر، هه‌ست به‌ که‌سه‌که‌وتنی خۆم ده‌که‌م... له‌گه‌ڵ ئه‌وه‌شدا، دواي لێبوردن له‌ که‌سوکاریان لێ ده‌که‌م.

کینتاور*

به شیتم ده زانن یا نازانن، به جهه ننه م! گوايه خویان زور عاقل و ته اون! چما شیخ، که ده یه وی عاقلم بکات، به خوی زور عاقله؟ خو من برپارم نه دابوو هه موو شه وی نهو په یکه ره تارماییه بیته سهردانم. په یکه ری تارمایی! نا نا، تارمایی په یکه را! به لام ده بزوا و قسه ی ده کرد و خه می ده خوارد و... وهک ئیمه ومانان... وهک عاقله کانیش ژیوانبوونه وه و نازاری ویزدانی هه بوو. نهویش پیده که نی. کهس هینده ی نهو تارماییه راستگو نه بوو. نهو مالویرانه نه یده زانی درویان بکات! که یه که م جار هاته سهردانم، بۆ سبه یی بردیانمه لای شیخ! باوکم به شیخی گوت: «مامه شیخ! به قوربانی هیممه ت و به ره که تت بم! نه م کورهم شیت بووه! دوینن، عه یب نه بن، عه یب و عه له می نه بوو که چی به یانی که هه ستا، نویری نه کرد. پیی گوتین: من نویر ناکه م چونکه نه نجامم وه یله... ئیدی بۆ نویر بکه م؟ ئیوه ش مه یکه ن! به خودا هه موومان نه وه نه نجاممانه! عاقیبه تی گشتمان وه یله. وه یل به تاییه تی بۆ ئیمه دانراوه! که پیم گوت چووزانیت، گوتی: نه مشه و یه کئ له وه یله وه هاته لام و

باسی کرد... پتی گوتم جارئ ماوتانه به لام له نه جامدا هر دینه لای
من... دینه وهیل...»

شیخیش دارکارییه کی چاکی کردم و له گه ل هر لیدانیکدا هاواری بۆ
جددی ده برد. ده لاین گوايه جددی نهو، ده گه پیتته وه سهر ئیمامی هه مزه .
لیده و لیده!... که شیخ لییده دام، ده بوو باوکم، به دهستی خوئی
بمگرت. هه ردوو ده ستمی له پشته وه تیکده په راند، هه ردوو چۆکی له
پشتم گیر ده کرد و شیخ لییده دام. باوکم بۆم ده گریا، به لام به ری
نه ده دام. دلۆپه نه شکى به چاودا ده بارى و بۆ شیخیشى ده گرتم.
ده یگرتم و به کپووزه ی ناو دلپه وه هاواری ده کرد: «گیان! گیان! به
قوربانتم بم کورپه چاکه که م!... گیان! چى بکه م چار نییه پۆله! چار
نییه هر ده بی دارکارییه کی پیرۆز بکرتیت!» ده گریا و توند ده ستیشى
ده گرتم تا شیخ چاکم لئى بدا. منیش به ناچارى چاک بوومه وه! ترخپو!
چاکبوونه وه ی چى؟! هه موو شه وئى نهو فریشته یه ده هاته سهر دانم و
جئى لیدانه کانى بۆ تیمار ده کردم. ده ستمی نه رم و فیتک و شیدار بوو.
دواى لیدانه کان، ئیدی چ قسانم نه ده کرد. نهو، خووشى پتی گوتم باسم
بکه یه، شیخ چوارم یخه ده کیشیت... ناووم نه یه نى ها!. نه وه ی ناووى
وهیل و نه هلى وهیل به یئنى، له هه چ کوئى جئى نابیتته وه! نه هلى وهیل،
پیاوى خوئان نار دۆته ئیره و کل له چاوان ده دزن! چاودیرانى وهیل لیڤه
ته راتین ده که ن و که س پئیان نازانیت! نه که ی باسم به که ی، نه که ی، ها!
منیش که له نئوان «باسى بکه!» ی شیخ و «باسى مه که!» ی نه ودا
بپیارى گرده بپرم هه بوو، گوتم: به چاوان گو له کتوبیه که م! به لام نه گه ر
لیشت توڤه بووم، هر وه ره وه سهر دانم. من تازه به بی تو هه لئا که .
تو به ناو خوینه که مدا ده سوو پیتته وه! من لیڤه ش بم، هر له گه ل تو دا
له وه یلم. زۆر سوور بوو له سهر نه درکاندنى دیداره کاتمان. که ده یگوت،
لای که س باسم نه که یه، چاوى زه ق ده کردنه وه! چاوه کانى هینده جوان
بوون، پۆحم له ناو گلپنه کانیدا ده توایه وه. چاوى گه ش... گه ش بوون.

دهیگوت: من زۆر له چاودێرانی وهیل دهناسم هاتوونه ته ئێره! ئهوانه
 بوون ئیهمهیان نارد... ئهوانه بوون ئیهمهیان له کلۆره دار و نیوان تاشه
 بهردهوه دهرهینا و سواری پاسیان کردین! نهکە ی ها! منیش، که ههموو
 جهستم بهنج دهبوو، سهرم به دهم له رزهوه پادهوه شاند و پیم دهگوت:
 به چاوان... به چاوان... هه رگیز ناید رکینم! من له تو زیاتر که سم نییه و
 تۆش ته نها منت ههم! به لینی دا جارێ ده سبهردارم نه بێ. چهند جارێک
 تووه بووم و توو په کرد و به جیتی هیشتم، به لام دوا یه که دوو شهو،
 قیت ده هاته وه! به خزی و چاوه که شه کانییه وه... به خو و به مەکه
 قیته کانییه وه ده هاته وه! داده نیشته و به باله شینه کانی، جهسته خرت
 و تورته و پروته که ی خزی داده پۆشی. ها! به خیر بیته وه گوئی وهیل.
 به جووته پیده که نین... قاقامان تیکه له ده بوون... ده بووین به یه که
 بوونه وهری له هه چنه چووی به دگۆراو... ناومان له خۆمان ده نا خوینی
 سه رباره په سته که به ره کانی سه لاهه ددین... ته پوتۆزی سمی ئه سپی
 سواری هه میدی... په تی ملی سیداره ی ئه ندامانی په رله مانه که ی
 ئه تاترک... ئاردی ئه نفال.... ئاردی نهوت... ته پوتۆزی شوپش... خوین
 و خۆله میشی شه هید... شوینه واری ئه نفالکراو... قنچه که به ردی ناو
 پیلاوی پيشمه رگ... لاقی شکاوی میزی گفتوگو. ئه و نیوه شه وه ی که
 دوا ی تۆران و توو په بوون ده که پابه وه، تا پيش به ره به یان، قه ده ری دوا ی
 که له شیر ی پیره ژنتۆران پیده که نین. به ره به یانیش، له شه ققه ی بالی
 ده دا و ده پۆشیت. به ر له پۆشیتن ده یگوت: عه زیزم، من نابێ خۆر لیم
 بدا و ئاشکرا بم! ده بی تا هه تایه به نه ئینی بمینمه وه! ده بی من هه ر له
 تاریکیدابم. ئیستاش، ده بی برۆم... به هیوا ی دیداری نیوه شه و یکی ترا
 ده مگوت: بۆ نابێ که س بتبینی؟ با ههموو دنیا بتبین و بتناسن! با
 بزائن تو له وه یلیت. ناوی ئهوانه بلێ که ناردیانیت.
 ده یگوت: «شیتووت! من خۆم نه ئینییه کم و نابێ که س بمزانیت. من
 مه ته لیکم نابێ که س هه لمبینی. من خۆم به ره می پکه وتینکم نابێ

ئاشكرا بکری و نابی ئاشكرا بکریم. من کاریکی سه سورپهینه ری جیهانم و نابی که س تېمبگات... « ئه و جا لئی ددها و ده رۆیشت... ورشهی بالی ده هات... کوکوختی بان داره که ش هه لده فرین و تا به یانی هیلانه واز ده بوون.

له دوایه وه هاوارم ده کرد: «باشه، به لام هه نه بی که می زووتر وه ره وه!» هیدی هیدی به سه سه رمدا ده خولایه وه. ده یگوت: ناتوانم، نا!... پتیه که م که لئی دووره! هه موو که سیک له وئیه ناگاته ئیره!... منیش، له بهر ئه وهی هیشتا خوینم ته ره، ده توانم بيم! که خوینم وشک بیته وه، منیش ناتوانم! هه موو سه ره تايه ک کوتایی هیه و کوتاییش سه ره تاي شتیکی تره. سه ره تاي شتیکی نوئ. سه ردان، که دهستی پئ کرد، به مالوایی کوتایی دئ. کوتایی دهست پئ دهکا و سه ره تايه کی دی دئ. ئه و ده رۆیشت و من نیوه عومر ده بووم. هیند هاوارم ده کرد و ده گریام تا قورگم ده گیرا و چاووم سوور هه لده که پان. له سه ره تاوه، باوکم ده هات و به دهنگیکی گپ و به (لاحه وله وه لا لاحه وله وه لا و بیسمیلا بیسمیلا) سه ری باده دا و به ده ورمدا ده هات و فووی ده کرد: «پفففف... بیسمیلا... پفف» به لام له ئه نجامدا، ئه ویش بیزار بوو و وازی لئ هینام. به ته نها، تا خۆره لات، بۆ په ریزاده که م وهک سه گ ده ملووراند. که خۆر هه لده هات، خه مه کانی منیش به تیشکه کانی خۆردا هه لده که پان و ده رۆیشتن. ئیدی به هیواوه، چاوه پوانی نیوه شه و ده بووم و له بهر خۆمه وه پیده که نیم و قسانم ده کرد: هۆ تۆزی سمی ئه سپی سواره ی حمیدی!... هۆ ته پوتۆزی پاسی ئه نفالکراوه کان!... هۆ سه فته دۆلاری سه ر میزی قومار و گفتوگو!... ده وه ره وه هۆ گولیکه سووره که ی وهیل!... ده وه ره وه چاومه ستی مه مک قیتی بالشین! ده وه ره وه به داوه وه بووی ئامۆزا و برا! ده وه ره وه خوشکه ده زگیرانه دایکه نازداره که ی هه موومان!

به لام هاوارم بئ سوود بوو! قهت بهر له نیوه شه و نه ده هات. که

دەشەات، بە دەم بژەیهکی شیرینهوه، لە بەر دەرگاکی خۆی دەتەکاند و بالی پادەوهشانند. تۆزێکی مەیلەو زەردی لی دەتەکی. هەندێ جار خۆلەمیشیش بەو ناوەدا پەرت دەبوو. ئەو شەو، بژەیهکی جوانی کرد: ها شیتەکم! ئەمڕۆ بۆ ئەوەندەت بانگ کردم؟ خۆ لێتەگەپای ملوانکە پچراوەکەی هاو دەمەکانم بھۆنمەوه! لێتەگەپای دوو چەیان لەگەڵدا بکەم و پازی دلی خۆیانم بۆ ئاشکرا بکەن! ئەوەندە بانگت کردم، لێتەگەپای پشووێک بدەم! خۆ لێتەگەپای سەعاتەکم میقات بکەم! سەعاتەکم، یەکەم دیاری بوو لە چەکدارێکی چلکنم وەرگرت... دوا دیاریش بوو.

لەگەڵ هەنگاوەکانیدا، مەمکەکانی بە ئاستەم دەلەرانهوه. دەتگوت هەرگیز دەستپەنجەی کەسیان بەر نەکەوتوو. چاوە گەش و پەشەکانی، پۆچی منیان بەرەو ناوێوەی خۆیان هەڵدەمژی. هەرچیم لە بیر بوو، بیرم دەچوو و پێدەکەنیم! ئەویش دەستی بە پێکەنین دەکرد... بە جووتە پێدەکەنین. ئەو پەرییە بالشینە دەبوو بە هەموو کەسم: خوشک و دایک و دەزگیران!

چەند شەویەک لەمەوبەر کە هات، گوتی: شیتە خۆشەویستەکم! ئەمە دواجارە دیمە سەردانیت. خۆینی منیش وشک بووێوە! وەیل، پێتەکەی گەلی دوورە و کەوتۆتە لای خۆرئاواوە. حەوت فەرسەخ لە بن زەوییه. تا تۆ نەیتە ئەوێ، ناتبینمەوه. ئەمشەو دوا شەو لە لات دەبم.

هەستم کرد زەوی و ئاسمان پێک کەوتن و من لە نێوانیاندا پلێشامەوه. گریام... هاوارم کرد. پێم گوت: کە دەزانی چی دی نایەیتەوه سەردانیم، مەڕۆ! هەر لێرە بە! دەستم دامینت مەڕۆ!

گوتی: نابێ، نا! من لێرە بم، خۆین سەردەبا. من لێرە بم، دەبێ برای خۆم ئاشکرا بکەم! من لێرە بم، لووتکە دەکەوێتە ژێر پێلا! نابێ من لێرە بم. لێرە، تەنها تۆ دەمناسیت... باوکی خۆم نامناسیت... برای خۆم نامناسیت. بە هەموویان منیان دۆراند. تۆش، شیتە شیرینەکم، ئەگەر شیت نەبیت نامناسیت! با ئەمشەو باسی خۆمت بۆ بکەم، ئەوسا بڕۆم.

باش گویم لئ بگره ... به لام بۆ که سی نه گێرپته وه، ها! که شیخ لئی دای تا ناووم بلئی و باسم بکهی، درۆ بکه. نه گهر راستیه کان بلئیت، به داویکه وه ده بیت لئی ده رنایهیت. شیخه که ت، شیته جوانه که م، به دهستی خۆی منی نارد وهیل. شیخه که ت، شیته قنجه که م، به قه له می خۆی سه فه ری وهیلی بۆم ئیمزا کرد. نه که ی، ئامان نه که ی ناووم به ری! گوتم: چاکه! ناوت نابهم. بۆم باس بکه با له خویندا رهگ داکوتیت... بۆم باس بکه فریشه بالشینه چاو ره شه که م! چت به سه ردا هاتوه، بیخه ره ده ماره کانی خوینمه وه با وهک تلیاک هۆگرت بم... با وهک ئاین بجیته مۆخه کانه وه. بۆم باس بکه نازیه که م! چۆن شیخ توی گه یانده وهیل؟ شیخ! ئه دی من چ کاره بووم؟ براکانت و ده زگیرانت چیان ده کرد؟ ئه دی که س نه بوو له وئ له وه یلت بپاریزیت؟ گوئی: من... گوتم: ئی!

گوئی: براهی کی نازداری منیان له په نا دیواریکدا راگرت تا ده سپرئی لئ بکه ن. پارامه وه نه یکوژن. دهستی پیس و پیللوی چه په ل و بۆگه نم ماچ کرد تا نه یکوژن. پالیکیان پیوه نام، به سه ر دایکدا به ربومه وه و لنگم نیشانه ی سه رکه وتنیان دروست کرد. وهی له و سه رکه وتنه! ئه و جا پارامه وه: توخوا به ر له وهی بیکوژن، با ئامیزیک ی پێدا بکه م! ته نها ئامیزیک ی پێدا ده که م و به س! ئه منه که خست می و قۆنده ره که ی خسته بان ده مم. گوئی: قه حبه واز دینی یا تۆش له گه لیدا بتۆپینم؟

براکه میان له به ر چاووم کوشت... دهنگی ته قه ی پیاوانی وهیل کاسی کردم. ئا ئا، پیاوانی وهیل بوون! ئه منه که، به کوردی پێده که نی... به کوردی. ئا، په له ی خوین، به قه د دیواره که وه مایه وه. وهک په له خوینی کچینی فریشه کان بوو... به و خوینه ده چوو له یانه ی ئه فسه ران له به ر من چوو. په نگه که ی هه ر به گول ده چوو. شتوازی گولیشی گرتبوو. براکه م بووه گولیک و به دیواره که وه نووسا. وهک گه وه ره ده چروسکایه وه. جهسته ی براکه م، دارمایه سه ر خۆله که... ده می له زهوی چه قی.

ده تگوت نزرگه ی گرتووه . پوچه که شی، که وهک په لکه زېړینه په ننگاو
په ننگ بوو، به تیشکینکی باریکی هه تاودا هه لگه پا. نازانم بۆ کوئ! گوتم:
ئو ئه مننه کئ بوو؟

گوتی: واز بینه شیتوویتی نه گبهت! ئیستا گه وره یه! له ناوی مه پرسه!
منیش، له گه ل که سه کاندا دامانه شاخ. ئیه! گوتمان ئیره پاکه. که چی
له وئ به داوه وه کراین. منیان له کونه فیرار ده رهئنا. سواری پیکاپینکی
دایو شرایان کردین. هه موومان کیژی مندالکار بووین. من، سیوه، شلیتر،
به هار و به هره... ده رپئی منیان کرده به یداغ و به رهو یانه ی ئه فسه ران
ئاژاوتیان. له و پوژه وه دهسته یه ک په یدا بوون پازی نابن که س باسی
شهره ف بکات. بۆ ئه وه ی ئیمه نه بینه مال به سه ریانه وه، ئیمه به
شهره فی خویان نازانن.

که من داما. دوو دلۆپ ئه شک به چاوه درشته کانیدا هاتنه خورائ.
دلۆپه کان به زیو ده چوون. به رده وام بوو: بردیانین بۆ یانه ی ئه فسه ران.
شه و... نا، به سه ر ئه مه یاندا باز ده ده م. به رگه ی گێپانه وه ی ناگرم...
یه که م هه نگاوی وه یل له ویه بوو. خوینی وهک په له خوینی براکه م
دوو باره بووه وه و بووه گولیلکینکی سوور و که وته بن جووتی کلآشی
کورددیه وه. په نگی خوینی کچینی من و ئه وه دهسته کیژولانه بووه
په نگی فره شی بهر پلیکانه ی فرۆکه. من نازانم کئ به سه ریدا وهک
تاوس خو بادهدا، به لام هه ست به جووتی پیلآو ده که م که به سه رمدا
ده گوزه رین. با بگوزه رین!... ئه وه ش پێچی میزه ریکه. په نگی فره شه که،
خوینی کچینی ئیمه و زامی براکه مه. تان و پۆی فره شه که، په راسووی
دانیشتوانی وه یله. که ئه و جووته پیلآوه به سه رماندا ده گوزه رین،
په راسووه کان خره میان دئ و خوین زچه ی دئ. ئه و خره و زچه یه
له گوئی دانیشتوانی وه یلدا دهنگ ده داته وه... هه موان ده ست به گوئی
خویانه وه ده گرن و ده نالینن... شپته شه یدا که م! تۆ گویت له خره می
په راسوو نییه؟ مه گه ر هه ر تۆ بییستی، شیتۆکه که م!

گوتم: گویم لښه تی... له گه ل باسه که ی تودا ده بیښم. به سهر یانه ی
نه فسه رانیښدا باز مه ده.

گوټی: ناخر نهو باسه لای زنده وهرانی نه م ده فهره نابړوچونه. دوايي،
شهره فیان له که دار ده بڼ.

نه وه ی گوت و پښکه نی. منیش پښکه نیم. به جوته پښکه نین و قاقامان
تښکه لی یه ک بوون. له و ساته دا گویم له ده نگی باوکم بوو که به
بیزار بیوه هاواری کرد: هوو بها سه گه شیت! نه وه به چ پښده که نیت؟
من کړ بووم به لām فریشته ی بال شین هر پښده که نی. گوتم: وس به! با
باوکم گوټی له ده نگت نه بڼ!

گوټی: نا، نه وه ی شیت نه بڼ ده نگی من نابیسټی. توی شیت گوټ لیمه
و به س! که سی تر نا!

گوتم: ئی؟ به رده وام به!

گوټی: نا، دوايي سواری پښکاپه داخراوه که یان کردین. بهر له وه ی
سوارین، دیم له قه دهر گاکه ی نووسرابوو: وهیل!... نا نا، نووسرابو:
به ره و وهیل! من پیشتر بیستبووم وهیل چییه. ده یانگوت دلښکه
له ته پان بنی دوزه خ. وهیل بو نه وانه یه که چاو داده گرن وقرچوکی
ده که ن... من له ژياندا یه ک جار چاووم داگرتووه نه وهش له چه کداره
چلکنه که. نه وه ی کاترمیړیکی کچانه ی به دیاری دامی... ئیستاش زو
زو میقاتی ده که م. ئیره و وهیل کاتی جیاوازیان هه یه و ده بڼ هه موو
شه ویکی سه فهر بیگورم. وینه ی دلښکی سوور به پشته که یه وه بوو. نه و
دل، ئیستاش ماوه. ده یانگوت قهت میقات ناکړی. به لām با، ده کړی. ئی
خو پاره شه م نه بوو هه تا قرچوکی بکه م و شیاوی وهیل بم. نا هه رچون
بم، هر ده بڼ نه وئ جیم بڼ. توش... نه وانه ی ماون هه مووتان... نه وه
جیتانه!

نیدی هر نه وه بوو... به ره و وهیل چووین. ده که سی تریش بوونه هاوړی
سه فهرمان. پښکه ی وهیل نه ده برپایه وه نا. پشانه وه و میزمان ده کرده بنی

خۆمان و له ناويدا دهگه‌وزاين و بۆنى خۆمان خۆمانى ده‌تاساند... يه‌ك درزىكى بچووك كه‌وتبووه نىوان دوو پارچه چىنكۆى پىكاپه‌كه‌وه و هر جاره و يه‌كىنكان ته‌ماشائى ده‌ره‌وه‌مان ده‌كرد. ده‌ره‌وه كارسات بوو، به‌لام پووناك بوو. ده‌ره‌وه بىابانىكى بى سهرتا و كۆتايى بوو. له نه‌جامدا گه‌يشتىنه وه‌يل. وه‌يل، چاللىكى قوول بوو... به‌ژنه زه‌لامىك ده‌بوو... دوو شوقلى لى بوون... كه دابه‌زين، له سهره‌تاوه چاومان هيجى نه‌ده‌دى. تىشكى خۆره‌كه وه‌ك ده‌رزى به چاوماندا ده‌چه‌قى. دوايى، ورده ورده به دم پۆه بهر چاومان پوون بووه‌وه. بىنيم دوو هه‌نده‌ى ژماره‌ى ئىمه چه‌كدار وه‌ستابوون. هه‌موويان، چاويان وه‌ك چاوى كه‌ر گيل بوو. شه‌فره‌ى به‌راز و سمى گاميشيان هه‌بوون. هه‌موويان كىنتاور* بوون.

گوتم: شىخه‌كه‌ى منيش له‌و بابه‌ته‌يه. سمى كه‌ر و كلكى سه‌گ و سه‌رى به‌راز و پشتى بارگير و دللى گورگ و سىماي به‌شه‌رى هه‌يه... شه‌وان ده‌بىته ده‌له سه‌گى به‌با و به پۆزىشه‌وه شىخه.

گوته‌ى: ئا ئا، خۆيه‌تى... هه‌مان بابه‌تن. ده‌يانمړانده‌وه. له دم چاله‌كه به ريز پايانگرتين... يه‌كىكى شه‌فره درىژيان، كه كه‌مى دوور وه‌ستابوو، هاوارى كرد: ده‌ستپىژ!

ئىدى جه‌ستم، له هه‌موو لايه‌كه‌وه تۆزايه‌وه. له بهر ماندووتى و برسيتى هه‌ستم به ئازارىكى ئه‌وتۆ نه‌كرد. هه‌رچۆن بى، هينده‌ى ئازارى يانه‌ى ئه‌فسه‌ران ئازارم پى نه‌گه‌يشت... تۆزانه‌وه‌يه‌كى سووك، له بن پىستى جه‌ستم بوو... خۆ په‌نگه ئازاريش نه‌بوو. په‌نگه له‌زه‌تى له‌كۆلبوونه‌وه‌ى بارى گرانى سه‌فه‌ر بوو. ئىدى گه‌يشتمه دوا قوناغ: وه‌يل.

گوتم: وه‌يلى دواقوناغ چى لى بوو؟

گوته‌ى: دوو كىژ، سه‌ريان پىكه‌وه نابوو و له شتى ورد ده‌بوونه‌وه. پىم گوته‌ى: «كىزه‌كان ئه‌وه خه‌رىكى چىن؟» يه‌كىكيان سه‌رى هه‌لبى و به

دهم بزه يه کي شيرينه وه گوتي: «ئو کابرايه ملوانکه کي لي پساندم و ميره کاني پتوه ده کهم». گوتم: «کام کابرا؟» گوتي: «ئيتستا ليره بوو... پيم وايه بۆ تالان گهراوته وه ئاراپخا... سئ خوشکيشي بردم به ره و... نازانم ئو کاوله ي خوارئ. له جهله ولاوه بۆ فروشتني هينايين و من له يره، خوم له دهستي راپسکاند و ئويش تيريکي له ناوشانم دا» گوتم: په ريزاده بالشينه کهم! تو باسي چي ده کهيت؟ جهله ولاي چي و ئاراپخاي چي؟

گوتي: توانهوو... ئو کيزانه له و رپيه دووره دا ملوانکه يان پساوه و وا خهريکي پتوه کردني ميره کانيين. يه کئ دهستي بۆ مه مکيان بردوه و ئه وانيش خويان راپسکاندوه. هه رکه سئ بچيته وه يل، ميره ويه کيان بۆ پتوه ده کا و هيتستا به نيوهش نه بووه. دوينئ شهو، من ميره وي خوم بۆ پتوه کردن. که توش بييته ئوئ، ميره ويه کيان بۆ پتوه که!

دهنگي که له شيري پيره ژنتوران هات و وهک کوتهک به رکه لاله ي سهرم کهوت. ته زوي سارد، يهک به دواي يه کدا به جهسته ما گه ران. ده بوو به روات و من ئيدي نايييمه وه. بزه يه کي شيريني کرد و گوتي: وه ره سهرت بخه ره سهر رانم. که من پشوو بده، ئه وجا من ده پوم... وه ره خه مخوره شيته کهم، وه ره!

لار بوومه وه و سهرم خسته سهر راني. به باليکي دايپوشيم و دهستيکي خسته سهر سهرم. دهستي به سهرما دههينا. زوري نه برد، چاووم قورس بوون... خه و لولي دام. وهک هه لم، به ئه سپايي به رز و نه وي ده بووم و ئه ملا و ئه ولام ده کرد. نازانم چه ندی پئ چوو... چه ند خه وتم؟ نازانم. باوکم و دوو خه ليفه ي شيخ به ژوور که وتن.

- جه نابي شيخ ده تيه ويئت. ده بي هه ئيتستا له گه لماندا بييته خزه تي. گوتم: جه نابي ته ره ماش مني بۆ چييه؟ ئو ده له به بايه چ کاريکي به منه؟

برديانم. به حه يزه ران هه موو جهسته م شين هه لگه راوه. باوکم توند

گرتمی تا نه بزویم. باوکم دلسوزانه گرتمی و ده گریا. یاشنځ، بیکه م به قوربانی یه ک شاپه پی بالی فریشته که م، ده نه پښت: ناویان بلئی! ... ناوی نه و کافران بلئی!

نایلیم! هرگیز ناوی نالیم ... به که س نالیم فریشته ها له وهیل! با که س نه زانئ، نا! نه گهر بزائن هر دوو گزی چاووم دهر دینن، تا خوین سهر نه با ... نا، خو نه گهر بشزائن، خو یانی لن به خاوه ناکه ن ... بو بیزائن؟ یا شنځ ده لئ: جنوکه ی کافر چوونه ته په په ی دلییه وه. ناخر جنوکه ش کافر و موسولمانیان هن ... ناوی نه و کافران بلئی هه ی کافر! ناویان بلئی هه ی زه ندیق!

قوت نایلیم! هرگیز باسی فریشته بالشینه که ی وهیل بو شنځ ناکه م. هرگیز باسی وهیل و پښکای وهیلی بو ناکه م ... هرگیز باسی ملوانکه ی پسوای کچانی پښندراو و فروشراو ناکه م. نه و باسانه هر بو خوم چاکن. نه باسی چاوه کانی فریشته بو شنځ ده که م، نه باسی شاپه په شینه کانی. خلیفه کانی شنځ، خه ریکی بویا غکردنی سمیل و قرزبان و کوا ده په رژینه سهر باسی وهیل! با دانیشتوانی وهیل هر له دلی مندا بن و که س پتیا ن نه زانئ! با ته نها دلی من وهیل بیت، دلی من! جییه که یان گهرمو گوړه ... با شنځ، قوت به جییه که یان نه زانئ نه ک لپیان بپووخینئ! با که س به جییه که یان نه زانئ نه ک له لای شنځ بیدرکینئ. شنځ هه زار سهره داوی به دهسته وهیه ... شنځ ... ته پلنکی په شی دووسه ره ی دوو ناوازی هه یه. که پتیدا ده مائی، شه یتان و کینتاوری قولله ی قافی لن گرد ده بڼه وه و ده که ونه به زمی سهر گهرمی ... شه یتان و کینتاوره کان، هر یه که و له بن بنچکیکه وه دینه دهرئ و به زم ده گڼن. منیش چاوه پوانم به ره و وهیل، به ره و چاره نووسی خوم گلور بیمه وه ... چاوه پوانم میروویه کی ملوانکه ی کیژه تالانکراوه کانی جه له ولا پتوه بکه م ...

***کینتاور: گیانه ورپکی نه فسانه ییه، نیوه ی جه سته ی نه سپه و نیوه که ی دی مرقه .**

پۆستەر

ئىدى ئەرە پۆزگارە و ئامانى نىيە . پۆزى لى پۆزان، خاوەنى ئەم پۆستەرە،
كە ساوا بوو، ئاوا گروگالى دەکرد: «گىغ...غ... قاايىت.... دااا...
بفف...» ئىدى تۆش ئازا بە و ۋەرىگىپە سەر زامانى تەلەكە بازان . بە
ساوايى، سەر بە ھىچ قەۋمىك نەبوو. ۋەك كورد پىتى (گ) دەگوت و
ۋەك عارەب (غ) و ۋەك ئىنگلىز (ف).

لە بەر خۇيەۋە دەدوا. نا، بۆ من و تۆ دەدوا. ئىستاش ھەر وا بۆمان
دەدوئى. خاوەنى پۆستەرەكە نا، بەلكو ئەۋەى باسى پۆستەرەكە دەكا
بۆمان دەدوئى. دەزانى خۇشى زۆرى نەماۋە بېتتە پۆستەر. دەدوئى:
«تەمەنىكە چاۋەپوانى گۆيزانىكم لە ناۋ قالبە سابوونىكەۋە لىم پەيدا
بى و لە كاتى خۇشوشتندا، ناۋلەپم يا جىيەكى لە ناۋلەپم ھەستىارتەر و
ناسكتەر شەقۇپەق بكات و ھاۋارم لى ھەستىنى. كزەى گۆيزان ئازارنىكى
بەسۋىيە . چۆن دەشەى لووسى سابوون بە بى سزا بە سەر بچىت؟. نابى! .
بۆ ئەۋ ھاۋارە ماووم و بۆ ئەۋ ھاۋارە دەزىم! . تەمەنىكە چاۋەپوانم لە كاتى
بۆنكردىنى گۆلىكى پەمەيى بۆنخۇشدا، زەنگەسۋورەكە، يا ھىچ نەبى

ههنگێکم لێ پهیدا بێ و به نووکی لووتمهوه بدا، یا له گه‌ڵ هه‌لمژینی بۆنی
گولێکدا، مێشوو له یه‌ک به بۆری هه‌ناسه‌مدا بچێته سیه‌کانمه‌وه و وه‌ک
ترشه‌ی ناتریک بیسووتین. چاوه‌پوانم له ناو خه‌وێکی قوولدا چه‌قویه‌ک
به بنی دۆشه‌که‌مه‌دا بێ و بیسمی و قه‌به‌رغه‌م له گه‌ڵ خۆیدا کون بکات.
چاوه‌پوانم لێم ئاشکرا بێ که دارا دوو داری نه‌دیوه و ده‌ی دیوه و ئیدی
هه‌رجیم له سه‌ر ئه‌و دوو داره‌ نه‌فره‌تیه‌ی پۆلی یه‌که‌می سه‌ره‌تاییم بنیات
نراوه، درۆ ده‌رچێ و دارمێ و له پۆلی یه‌که‌مه‌وه، ئه‌مجاره‌یان له ده
داره‌وه ده‌ست پێ بکه‌م. ده‌بێ دیسان فیزی پیتی (ه) بیه‌وه. ده‌بێ
دارا چه‌ند داری دیبێ! که‌س نازانی دارا چه‌ند داری دیوه. چاوه‌پوانم
گولله‌یه‌ک به سه‌ر هیلێکی راستدا بێ و که‌له‌ی سه‌رم بسمی و له
چاوتروکانێکدا، هه‌موو چه‌سته‌م هه‌ره‌س به‌یئن... سه‌رم به سه‌ر شانمدا
و شانم به سه‌ر برپه‌ی پشتمدا و هه‌موانیش به سه‌ر چۆکدا دارمێن
و هه‌ردوو چۆکیشم بچه‌مێن. چاوه‌پوانم وه‌ک تۆپه‌له قورپک دازایه‌مه
سه‌ر زه‌وی. چاوه‌پوانم ئه‌ستیره‌یه‌ک داچۆپێ و چه‌قه‌که‌ی لیڤه، له سه‌ر
پێخه‌فه‌که‌م جیگیر بێ، یا بروسکه‌ی هه‌وری په‌شی به‌هار له ته‌وقی سه‌رم
بدا و بمکاته خه‌لووز. چاوه‌پوانم به‌یانیه‌ک له خه‌و پاپه‌رم و به چۆکی
خۆمدا بکێشم: پوو‌خانی سه‌ددام و چوونه‌وه‌م بۆ که‌رکووک، چ خه‌ونێکی
خۆش بوو! خه‌ون له حه‌قیقه‌ت خۆشته‌، خه‌ون تاکه شتی‌که به بێ
چاودێر و په‌زنامه‌ندی ده‌قه ده‌قگرتوه‌کان و چاودێره‌ چاوزه‌قه‌کان ئاره‌زوو
جێبه‌جێ ده‌کات. چاوه‌پوانم مندا‌له کۆریه‌یه‌کی چوار پێنج مانگان چاوه
خړ و گه‌شه‌کانی ببریته ناو چاووم و تا ده‌می ده‌گرێ تفی‌ک بکاته چاره‌م.
چاوی مندا‌ل، هه‌موو ئه‌و نه‌ینیا‌نم ده‌درکێتن که له خۆشم شار‌دراوه‌ن.
به‌لا که گه‌وره‌ ده‌بن، بیریان ده‌چێته‌وه چیا‌ن له ناخم دیوه. چاوه‌پوانم...
به‌یانیه‌کی فیتی‌کی هاوین هه‌ردوو گۆی چاووم به‌ربنه‌وه سه‌ر مێزه‌که‌م و
به‌ره‌و ئه‌وسه‌ری مێزه‌که‌ غل ببه‌نه‌وه و منیش په‌لاماریان بده‌م تا نه‌که‌ونه
سه‌ر زه‌وی و ئه‌وجا به‌ره‌و مه‌نه‌ۆله‌که‌ گلۆر ببه‌نه‌وه و بۆ هه‌میشه‌ بز

بن. که دهیانگرمه وه و له جیتی خۆیان دایاندەنیمه وه، هەر تاکە وتاک
 دایاندەنیمه وه بە لکو نیوهی پەشتینهی راستم له لای سەر وه دیار بێ و
 ئەوی دی لای خواره وه. یا پەشتینهی یەکیکیان بکەوێتە لای پشته وه.
 چاووم ئاوهاش بن، له قەپۆکیان چاکتره. خۆ کەس پێم نالێ: یا خوا
 پیرۆزت بێ، چاوی شووشەت کردووه! یا: چاوه شووشەکت ناخوڕی؟ یا
 ناسوپی؟ یا سەد پرسیاری قۆپی دی، کە مەگەر هەر چاوشووشە بزانی
 وه لایمان بداتە وه. چاوه پوانم له بەهەشتیکی ئارامدا کە تیایدا، جەستە
 پووتی لووسکە و نازداران، وهک گەوهەری پەرتکراو، بن دارەکان و دەم
 جۆگەکان تیشکباران دەکەن، له هەورێکی تەنکە وه، کە وهک تارا پوو و
 پوخساری خۆری بەهاری جیهانی بەهەشت دادەپۆشی، دووپشکە بباری و
 بە سەر ئو جەستە نازدارانەدا بکەون... دەترسێم بە سەر جەستە پووتی
 منیشدا بکەون. بە سەر سەرمدا بکەون و هەر یەکە و له لایەکە وه چەم
 لێ هەڵسێنێ. دووپشکە! ترسەینەرترین خەلقە ندەیه. له بەر ژەهرەکی
 ترسەینەر نییه، بە لکو هەر شیوهی ترسەینەر. ناشیرینه و لاقی زبەر و
 ختووکەیکی تۆقینەر دەگەیهێتە پێستی مرۆ. دەلێن دووپشکە و مشک
 و مار و سیسەرک دەسکرێ ئه هریمه نن نهک ئه هورامه زدا. چۆن دەبێ
 ئه هورامه زدا شتی وه ها خراپ دروست بکا!. تەنانەت هەندێ نووسەر و
 بیرمەندیش، پەنگە دەسکرێ ئه هریمه نن. وا نەبێ، ئو سیسەرک و
 دووپشکانە چین له زاریانە وه دینه دەری و ختووکە تۆقینەر بە هزر و
 هەستی مرۆ دەگەیهێنن؟ ئه هورامه زدا گوێ دروست دەکا و ئه هریمه نیش
 زەنگە سوورە لێ پەیدا دەکا. ئو، سابوون دروست دەکا و ئه م گوێزانی
 تی دەهاوێ. ئو سەر دروست دەکا و ئه م گوللە ی بۆ دەنێرێت. ناخ
 کە له کاتی دەمۆدومدا له گەڵ ئه هورامه زدادا، چۆن ئه هریمه نیش بە
 گالته پێکێرندە وه لێم پەیدا دەبێ و چاو دادەگرێ! لێناگەرێ بە دلی خۆم
 قسان بکەم و بلییم: ئی بەخشێندە مەزنەکە، بمبەخشە!. لێ ناگەرێ له
 یەک کردە ی ناشایستە ی خۆم ژێوان بیمه وه و بۆ کاری ناشایستە تر،

پشتم ده گری و هانم دده تا گۆزه کهم له پئی کانیدا بشکیت و ئهوجا تا ده می ده گری، چپتیکم لی بکیشیت. به ره دیوی تاریکی بوون هانم دده و له ئیزدانم دور ده خاته وه. به ره له زه تی جه ستم ده با! لی ناگه پئی دلنیا ب که (هرچی نه فس ویستی، بۆ بنیاده مه که خۆی، زه ره ره). له زه تی هه موو ته مه نی جه سته کۆ بکه یته وه و له یه ک چرکه دا بیانته قینیه وه ده تکریت. له زه ت کوشنده یه. به ددانپیشه یه کیش، هه موو ئه و له زه تانه ی ته مه ن، که ده سته پینانه وه گرتوه یا له بیرت ماون، له بیر ده چن و ده سپینه وه و ده بنه هیچ... هیچ... ئهوجا بهنجیک، ده بیته سه ره وه ی هه موو له زه ته کان. نا، له زه تی هه موو دنیا ئه وه نده ناهیتن ددانپیشه یه کی پئی ده ی! ددانپیشه، یه کیکه له ئازاره بچوکه کانی ژیان.

چاوه پوانم له ئازادیدا، به هه ناسه بریک، به دووی به ندیوانی خۆمدا بگه پیم و به عه شقیکی ئاگرینه وه دیواری به ندیخانه ی خۆم دروست بکه م و زنجیری بیلیم خاوین بکه مه وه. من که ی ده توانم به ئازادی، به وه موو شه قامه زۆر و دریزانه دا بپۆم و بگه پیم و که س نه ب پیم بلێ کیه ده چیت یا نابێ لیره وه برۆیت! من له کوێ ده توانم به ئازادی ئه وه موو سه یرانگه و باخچه و شوینه جوانانه بگه پیم و بیر له به ندیخانه و ددانپیشه و ئازاری گورچیه نه که مه وه!

من ده ترسیم له هه موو (خۆش) یک و له هه موو (ئارام) یک و له هه موو (جوان) یکدا، ناخۆشی و بشیوی و ناهه مواریم لی په یدا بن. له جیهانیکی لووسدا دپک و گوێزان به مۆخ و خه یالما ده چن و له ماچکردنی نازداریکدا به ردبارانم له بیره. له گه شتوگوزاردا ده ره ده ری و له ئاهه نگدا شیوه ن و له ماچی ناو ده مدا خیانه ت و له شۆرشدا جاشایه تی و له سه ره به رمال قومارخانه و له چاره ی پیردا قوما و له هاویندا به سته لک و له به هاردا پایز و له پۆژی پووناکدا شه وه زه نگ و له به زه ی مندا لدا گه لبه ی گورگ و له ردیته ی شاره زایانی ئایندا شاره ئه هریمه نم بیر دینه وه. بۆ ده بی به رانه به جوانی ئه هورامه زدا، ئیسکی گرانی ئه هریمه ن هه بی و لینه گه پئی جوانی

ئەھورامەزدا، لە ھەموو شتێکدا پەنگ بداتەو؟. بۆ؟.

کامیان چاکترە: ئازاد بێ و ھەترەشم لە دیلیتی چوویی، یا دیل بێ و ھیوای ئازادی لە دڵمدا گۆپکە بکا و پێی بژێم؟. ھەمبێ و ھەک شیت بەرگری لە ھەبوون بکەم یا نەمبێ و خەونی خوش بە بوونەو ھەبێم؟ لە پۆژی نیوە پۆدا لە ھەوژەنگ بترسێم یا لە ھەوژەنگدا گزنگی خۆرم لە بێر بێ! سەرژەمینکی پێ دوویشکە و گۆیزان باشتەرە کە تیایدا، لە قوولایی پۆخەو ھەبێر لە گۆلزار و چەمەن بکەمەو یا چەمەن و گۆلزارێک کە ھەمیشە بترسێم تۆلەمارێک یا دوویشکەیک لە بێر بکەم؟. لە ناو لەشکری ئێزدان بێ و لە ترسی لەشکری ئەھریمن تۆقەرەم نەبێ یا سەربازی ئەھریمن بێ و بە نیازی بەخشنەویی ئێزدان بێ؟. چەندین چاودێری شیتووت لە ناخمدان! ئەم چاودێرانە، ئەرکی پاستەقینە ی خۆیان بە جێ ناگەن... یا ھەر دەبێ ئاوا بە جێی بگەن! ئەمانە، ھەک کە لە شێری ناوہخت، لە ناوہختدا ئاگادارم دەکەنەو. لە بری مژدە ی بەیان، لە بەیاندا ھەوایی شوومی ھەوژەنگی ھەوای داھاتووم دەدەن. ئەمانە لە ھەنگ دەترسێن تا لەزەت لە بۆنی گۆل نەکەم. لە پاستەپیدا، جەردەم لە بیرە و لە پێکەنیندا قۆلپە ی گریان. مە نازانم ئازاد بێ. مە ناتوانم خۆم بپار بۆ خۆم بەدەم. چەند پێی ھەلبژاردنم پتر بێ، داماوترم. مە ھەم تا کە سێک پێم بێ: ئا ئەمە جێتە و ئەمە ئەرکی سەر شانتە! دەبێ کەسێ ھەبێ پێم بێ: ئەرکی تۆ ئەو ھەوای قۆندەرە بۆیاغ بکەیت! بپوختی ئەو ئازادییە کە لە داھێنانی مۆفە قیلبازەکانە! ئازادی پێچەبەدەورەکی زۆرزانانە ی بە دەوری کۆیلا ی تیدا... گۆرینی کۆت و زنجیری کۆیلە ی، لە قەید و ئاسنی ژەنگنەو بۆ زیو یا زێپا! ئازادی ئاواتی خەلکە لاواز و ترسۆکەکانی کۆمەلگە ی سەرژەمینێ گورگستانە! ئەوانە ی گۆشتنەخۆرن خەونی پێو ھەبێن. ئەو ی نەتوانی ملی کەس بشکێنێ، بۆ ملنەشکاندنێ خەلکی، ملی خۆی بە شکاندن دەدا. لەو ھەتە ی مۆ ھە ی، ئەو ی ویستییێ کەس

هه‌لنه‌واسرئ، یا هه‌لئوسرا، یا ده‌ستی کرد به هه‌لئاسینی ئه‌و خه‌لکانه‌ی
له‌گه‌لیدا بۆ نه‌هیشتنی هه‌لئاسین ده‌ژیان و ده‌مردن. بئ دینترین که‌س
ئه‌وانه‌ن که دین ده‌که‌نه پێبازی به‌شه‌ر. ئاخ له‌ ده‌ست مرۆفی قوما‌ربازا...
هر خۆی به‌زه‌یی هه‌یه و هه‌چ درنده‌یه‌کیش ناگاته درنده‌یی خۆی. به
هه‌ردوو باردا، زنده‌پوویی. ده‌یه‌وئ له‌ به‌زه‌بیدا بگاته ئه‌هورامه‌زدا و له
درنده‌بیدا بگاته ئه‌هریمه‌ن. چۆن ئه‌م دووه‌ دژ به‌یه‌که، له‌یه‌ک پۆج و
یه‌ک جه‌سته و یه‌ک جیهاندا پێکه‌وه‌ ده‌بن؟ چۆن کار نا‌که‌نه سه‌ر یه‌کتر؟
کفرم کرد مه‌مکیکی توندم گرت، ئیدی مه‌مکی توندم لئ بوونه نارنجوکی
پڕ له‌ بزمار و له‌ته‌ گوێزان و گری فوسفور. هه‌ر ده‌ستی بۆ به‌رم، پێمدا
ده‌ته‌قیته‌وه. کفرم کرد بۆنی گولیکی جوانم کرد، ئیدی هه‌موو گولیک
پڕ بوو له‌ ئه‌ژدیه‌ی حه‌وتسه‌ر و گه‌ردنیا بۆم به‌رز کردۆته‌وه. کفرم کرد
جاری به‌ گوئی ئه‌هریمه‌نم کرد، ئیدی چاودێری ناخم ئاگادارم ده‌کاته‌وه:
گولله‌یه‌ک دیت، به‌ سه‌ر هه‌لێکی راستدا به‌ تیرێ دیت و که‌للای سه‌رت
ده‌سم. ده‌بن خۆشی و ئارامی و ئازادی و جوانی هه‌لبێنمه‌وه. نابن
هه‌یچیان له‌ ناو ئه‌م قاوغه‌دا بمێنن که‌ ده‌بن ته‌نها بۆ پۆج و جیهانی
جنۆکان چۆل بکړن و له‌ خزمه‌تی ئه‌هورامه‌زادا بێ. ده‌بن ئه‌م جه‌سته‌یه
وه‌ک سه‌گی به‌ره‌لا له‌ سه‌ر زبڵدان وه‌رکه‌وئ و بستیک زمانی شوپ بکاته‌وه
تا بیر له‌ سیبه‌ر و ته‌پایی زه‌وی بکاته‌وه. کامیان به‌هه‌شته؟ له‌ سه‌ر
نوینیکی پاک، له‌ به‌ر کۆندیشن پال بکه‌ویت و له‌ ترسی له‌ ده‌ستدانی
ئه‌وه‌ی هه‌ته‌ خو نه‌تباته‌وه، یا له‌ سیبه‌ری ماله‌یکدا که‌ ژنیک دله‌رمی
تێدایه و تا سه‌عات سیی دوا‌ی نیوه‌پۆ چاوه‌پوان بیت به‌ منداله‌یکدا
دۆلکه‌یه‌ک به‌فراوت، به‌ خیری کیری می‌رده‌که‌ی بۆ بنێرێ؟ کامیان باشه:
نازداریک هاو‌نوینت بێ و له‌وش بقویت خیانه‌ت لئ بکا، یا ده‌له‌دیویک
هاو‌نوینت بێ و بیر له‌ خیانه‌ت و نازداران بکه‌یه‌ته‌وه؟ ئاخ‌ر خیانه‌ت
تیکه‌لی خوینی مرۆفه. هه‌ستت به‌وه نه‌کردوه که‌ به‌فراوی به‌ر کۆندیشن
وه‌ک به‌رد به‌ گه‌رووتا ده‌چه‌قی و ئاوی مه‌یله‌و ساردی به‌ر گه‌ر و

گەرما، لە کاتی ماندویتی و تینۆتیدا، مەلھەم ئاسا، ھەر دەروا و دەمار
 بە دەمارى ناوہوہت نەرم و تەپ و ئارام دەکاتەوہ؟ دەنگ و ھەرای
 شەقامەکە لایلایەت بێ و خەو بە شێوہیەک سواری سەرت بێ ئاواتەخواز
 بیت گەرما و دەنگ و ھەرا کۆتاییان نەیات. خەوبینی ئو سێبەرە لە
 خەونزانی بەر کۆندیشن و ئامیزی نازدارێک خۆشتر نییە؟! خۆ گرە و
 گەرمای خۆرت لە دەست ناچن. خۆ دەلەدێو خیانت ناکات. مەترسیی
 خیانتکاری لە نازداران دەکرێت... ھەمیشە ھەولیان لەگەڵدا دەدرێ
 تا بە داوی خیانتەتوہ دەبن. ئەوجا تێو دەکرێن. خەیاڵ و حەقیقەت
 بوونی راستەقینەى من. جەستە و پۆچمن. کێشەى من لەوہدایە کە
 نازانم حەقیقەت حەقیقەتە یا خەیاڵ. کە لە دەست بکوژان پامدەکرد بە
 ھیوای دەربازبوون بووم و ھەولم بۆی دەدا و دەمار بە دەمارى جەستەم
 لە پێکەنین و خۆشیدا بوون، کەچی کە دەرباز دەبووم، دەترسام مار
 پێمەوہ بدا، یا لە شاخیکەوہ ھەلدێرێم. یا دیسان لێم پەیدا بنەوہ و ئو
 جارەیان دەسگیرم بکەن. دەترسام، لە پێچیکى پێگای سەفەرى نێوان
 ھەموو سەرەتایەک و کۆتاییەکدا، ھەر سەرەتا و کۆتاییەک، کە درێژایی
 بوون دەگرێتەوہ، لێم پەیدا بن: لە پەبیبەى سەر گردیکەوہ، گوللەیکە
 بە سەر ھێلێکی راستدا بەرەو ئو دۆلە بێ کە خۆم تێیدا، وەک مشک
 حەشار داوہ، بێت و کەللەى سەرم بسم. ئەوجا پرۆشکەکانى مۆخم
 وەک ھێلکەى ئەھرىمەن، بترۆکێن و دنیا پر کەن لە ئەھرىمەنى ھاندەرى
 خیانتکاری. ئەھرىمەن دەتەرەکێ یا ھێلکە دەکا! ھەيە دەلێ دەتەرەکێ
 و ھەيە دەلێ ھێلکە دەکا، ھى واش ھەيە دەلێ: ھىچیان! من چوزانم کێ
 راست دەکا! تۆش بۆ خۆت پملى بۆ لێدە و بەلگە بەپێنەوہ: ئەھرىمەن،
 وەک جاسوس، کە لنگى پێکدا دەدا، ھەر جارە و چل بەچکەى دەبێ!
 بەلام ئایە ئەھرىمەن ئامیزى مێیاتی ھەيە یا نیراتی؟! ئایە ئەھرىمەن
 دەمیزێ؟! خۆ گومانکردن لە بوونی ئەھرىمەن، گومانکردنە لە کردگار،
 گومانە لە ئێزدی زەروانى و سەرمەدى. گومانکردن لە بوونی ئەھرىمەن،

گومانکردنه له بوونی ئیژد و ئەمەش خەتایە. خەتایەکه، سەرچاوهکهی باوه‌په به هه‌ق‌خوازی و راست‌گویی. گومانکردن له ئازار، گومانکردنه له له‌زه‌ت. گومانکردن له مهرگ، گومانکردنه له ژيان... پێچه‌وانه‌کان به بێ یه‌ک هه‌ل‌ناکه‌ن بۆیه به بێ جاسوس، پێشمه‌رگه واتای نییه و به بێ گوێزان سابوون نرخ‌ی خۆی له ده‌ست ده‌دا و به بێ ئەهریمه‌ن، ئیژدان بێ کار ده‌مێنێته‌وه.

ئەوه‌ی بیر نه‌کاته‌وه شیت نابێ. قه‌ت شیت نابێ، به‌لام بۆی هه‌یه هار بێ! بۆی هه‌یه‌ی چی! ئەوه‌ی بیر نه‌کاته‌وه هار ده‌بێ و خه‌لکی تریش هار ده‌کا. قسه‌ی مندال گروگال و قسه‌ی شیتیش وێنه‌یه. له نێوان ئەو دووه‌شدا فله‌سه‌فه هه‌یه. نا، قسه‌ی ئەو نێوانه، وه‌ک هێستر، که نه‌ که‌ره و نه‌ ئەسپه، له‌دایک ده‌بن. قسه‌ی ئەو نێوانه‌ش نه‌ وێنه‌ نه‌ گروگال! هه‌ر وشه‌یه‌ک که ده‌گوتریت، بۆمبیکه و به‌بابه‌تیکدا ده‌ته‌قیته‌وه. پلانیکه‌ بۆ به‌ده‌سته‌پێنانی شتیک و ملشکاندنێ که‌ستیک. هه‌ر وشه‌یه‌کی نێوان گروگال و وێنه‌ پیلانه، درۆیه، قوما‌ره، گزی و فیتله و ئەم له‌وی ده‌کات و ئەو له‌م. ته‌له‌یه‌که و بۆ ده‌سکه‌وتیک ده‌نرێته‌وه. بزه‌ی ئەو نێوانه، که‌وره‌ترین پله‌ی پێگه‌یشتنی خه‌تی ئەهریمه‌نه. قسه‌ی ئەو نێوانه‌ فه‌رمانی سه‌ربازیه‌ی بۆ قهرکردن و سووتاندن و به‌ره‌لاکردن و ده‌سبه‌کاربوونی دیوی گرکان و ئەنفال. ئەنفال، ئا ئەنفال... ئەنفال. هه‌ر هه‌نگاوێک که ده‌ی‌نێن، ده‌یان هه‌نگاو له‌ لایه‌کی حه‌قیقه‌تی خۆمان دورمان ده‌خاته‌وه... به‌ره‌و ئەهریمه‌ن. نا، ئەوه‌ی بیر نه‌کاته‌وه شیت نابێ و ئەوه‌ی شیت نه‌بێ ئایینی خۆی ناگۆپێ. مندال و شیت بێ ئاین و بێ بنه‌ما و بێ ولات و بێ نه‌ته‌وه و بێ مایه و سه‌رمایه‌ن بۆیه ئەویان گروگال و ئەمیان وێنه‌ ده‌کا. تۆ، که نه‌ گروگال ده‌که‌یت نه‌ وێنه، له ئایینی خۆت بێزاریت و کرکه‌وتنت به‌ دیاریه‌وه په‌ت ده‌که‌یت‌وه، ئەوانه‌ی له‌ لووتکه‌ی پێشکه‌وتندان و بیر ده‌که‌نه‌وه، ئایینه‌که‌ی تۆ له‌ مل ده‌که‌ن. ئەوانه‌ شیت نین؟ تۆ که ولاتی خۆت ناوی، ئەوان دێن ئاوه‌دانی ده‌که‌نه‌وه و جوانی ده‌که‌ن، یا ده‌یکه‌نه‌ زێلدانی

خوځيان. ئه‌وان، ئه‌وه‌ی نښانه‌گه‌ره‌کښانه و توش ئه‌وه‌ی هه‌ته‌گه‌رکت نښه‌. جياوازی تۆ و ئه‌وان هه‌ر ئه‌وه‌یه. به‌لام خۆ ئه‌وانښ بڼازڼ له‌وه‌ی که هه‌يانه، که‌چی به‌ ده‌ست و ددان گرتوویانه و نایانه‌وئ له‌ ده‌ستی بدن. نایانه‌وئ که‌س لڼیان زه‌وت بکا. له‌ ده‌ستی ناده‌ن تا ئه‌وه‌که‌ی تۆی له‌ سه‌ر بپوڼن. هه‌ر ئه‌و باوه‌په‌ی که‌ تۆ وڼران ده‌کا، دل و ده‌روونی ئه‌وان ناوه‌دان ده‌کاته‌وه. چ سه‌مه‌ره‌یه‌که‌ ئه‌م بپوایه‌! چ کۆلانتکی ته‌نگه‌به‌ری فه‌لسفه‌ ها له‌ مه‌ته‌له‌کانی ئه‌و بپوایه‌دا؟.

که‌ هاوار بۆ ئڼزدان ده‌به‌م، راسته‌وخۆ وه‌لام ناداته‌وه. ئڼدی لڼی یاخی ده‌بم. دواي چل سال ده‌بینم چاکی کرد وه‌لای نه‌دامه‌وه. وه‌لامی منی دابایه‌وه، ده‌بوو ئڼستا وه‌لامی زه‌ریای خوڼن بداته‌وه. ئه‌وه‌ی که‌ له‌ هه‌رزه‌کاریدا ئڼزدان وه‌لامی دایه‌وه و به‌ ده‌نگیه‌وه چوو، ئڼستا داواي به‌له‌میکی لڼ ده‌کا تا له‌ زه‌ریا تاوان و خوڼنه‌ پڼی بپه‌پڼه‌وه که‌ خۆی بۆته‌ هۆی به‌رپاکردنڼان. له‌ هه‌چ کوئ جڼی نابڼته‌وه. ئه‌گه‌ر ئڼزدان به‌ ده‌نگیه‌وه نه‌چووبا، ئڼستا وه‌ک من و تۆ له‌ کونه‌ پڼویه‌کدا جڼی ده‌بووه‌وه. ئڼستا ده‌یتوانی به‌ بازاردا پڼاسه‌ بکا و له‌گه‌ل پۆخی خوڼدا بدوئ و له‌ به‌ر گره‌ و گه‌رمادا، له‌زه‌ت له‌ ناو بکات و به‌ دلڼی خۆی بنوئ. یا له‌ چله‌ی زستاندا، به‌ غازاتی خۆی، جه‌سته‌ی خۆی گه‌رم پابڼنڼ و تڼر بنوئ. سه‌رما به‌ره‌مه‌پڼه‌ری غازاته‌. جڼی گه‌رموگوپی زستان، وه‌ک جڼی فڼنکی هاوڼ، خه‌وزپانی به‌ دواوه‌یه.

ئه‌مه‌ هڼلڼی نڼوان گه‌رگاڼ و وپڼنه‌یه یا یه‌کتکه‌ له‌ دووه‌. من گه‌ره‌کمه‌ به‌ سه‌ر ئه‌و هڼله‌دا بپۆم و به‌ پاکژڼڼ بمڼنه‌وه. ده‌بڼ؟ شتی وا ده‌شڼ؟. هه‌ر که‌ له‌ سنووری گه‌رگاڼ ده‌رچوویت و یه‌کسه‌ر نه‌چوویته‌ ناو مه‌له‌که‌تی وپڼنه‌وه، به‌ پاکژڼی نامڼڼڼته‌وه. فڼری بزه‌ی درۆ و قسه‌ی درۆ و پڼداه‌لدانی درۆ ده‌بڼت. من گه‌ره‌کمه‌ له‌و سنووره‌ ده‌رچم و نه‌شچمه‌ ناو مه‌له‌که‌تی وپڼنه‌وه و پاکژڼڼ بم. ئه‌مه‌ ده‌بڼ؟. ئه‌وه‌ی زانی به‌ پووی که‌ سڼکدا بزه‌ بکا که‌ رقی لڼڼه‌تی، ناتوانڼ پاکژ بڼ، ناتوانڼ له‌ سنووری

ئاسمان خې بۆتەو و كەمى سارد بۆتەو و وەك گونكە ھەویری كەمى توند، بەربۆتەو. نابین زۆرینەى ئەو بەردانە بە شێوەیەك لە شێوەكان پانن؟ ئىدى ئەو بەردە، ئەو جێنەى. ئەو چارەنووسىتى. تۆش بە نووكە شەقیك جێنەى پى لەق دەكەیت و چارەنووسى دەگۆپیت. تۆ بۆ ئەو ھەیت، ئاوا جى تىكبدەیت و بەرد لە جى خۆى ھەلكەنیت. تۆ ئەگەر بە خۆت بەرد نەبیت پلانى ملیۆن سالەى سروشت تىكنا دەیت. كە بەردیش بیت، تۆش بەر نووكە شەقیك دەكەویت و لە جى خۆت ھەلدەكەندرییت. شەقى گەرە، بەردى گەرە ھەلدەتەكێن. شەقى گەرەى پەھا، ھەموو شەقك لە جى خۆى، بە تۆشەو، ھەلدەتەكێن.

من چىم؟ من بەردم. من شەقم. من، مندالم. من گروگالکەر و تەماشاکەرى شەپى نىوان سەردەمى گروگال و وپننەم. سام و حام چ قورپىكان گرتەو؟ قابیل چ میراتىكى بە جىھىشت! ئوتنەپشتىم، مى بشكابا و ئەو كەشتىیەى دروست نەكردبا كە لە لافاوى دەرباز كرد. خواناس، لە ئەھرىمەن پتر ئازار بە بەندەكانى ئىزدان دەگەيەن. من خەرىكى ماتماتىكى نانىكلیدى و ھاوكێشە ئالۆزەكانى بۆشایی پەھا و مەحالبوونى ھاوتەریبى دوو ھىلم، تۆش لە بلندگۆیەكەو دەشپىنى: بایم، بەردى گوشىبا ئاوى لى دەردەھىنا. ئیسرافیل بە قامچى بەربۆتە گىانى ھەر، ئاگر و بلاچە و گرمەى لى ھەلدەستىن و ئەویش ئەشك دادەبارىن. ئەم قسەیت لە كوێ ھىنا؟ ئەمە وپنەى یا گروگال؟ تۆ پەوپالى ھەرچى فېوكەى جەنگى ھەى، بە يەك قامچى ئیسرافیل دەسووتىنیت. بىسووتىنە، بى!

ئەو پۆزەى، خاوەنى ئەم پۆستەرە وىستى خۆى لە سەرباز و جاش بشارىتەو، بە زگەخشكى بەرەو بن دارتوویەك پلایشت. زۆر بە چىرى بىرى لە ژيان و مانەو دەكردەو و دەخشا... بە ھەر و پەرى دەژیا و ھەر چركەبرىكى پووداوى سالىكى لە خۆ گرتیبوو. تالە مووھەكانى سەرىشى، لەو ساتە پى مەترسییەدا بە خىراى درۆ دەبوون. دەیزانى جاش و

سهرياز چاو دهبرنه داره چپهکانی دۆلهکه و کهس بیر لهو تاقه داره
 تهريکه ناکاتهوه، که کهوتۆته لیوارهوه. چۆلهکه و کوکوختی سهر دارهکه
 هستیان پئ کرد و ههمویان به جارئ ههلفین. نه دهکرا به کهیهکه،
 به تهگبیر ههلفین؟ به زيقهزیق و هاژهی بالیان و شهپهشپی گهلاکان،
 پاپورتیان لئ دا و سهرياز و جاشیان لئ ئاگادار کردهوه. له بهر خۆیهوه
 گوتی: چۆلهکهکان جاسوسن... کوکوختیهکان جاسوسن... گهلاکان
 جاسوسن و خه بهرم لئ دهدهن! یهکت له جاشهکانیش، به هاوړیکه
 خۆی گوت: زه لām له بن ئه و داره خۆی شاردۆتهوه. با بچین بیگرین.
 ئهوی تر وه لāmی دایهوه: نا، زه لām نییه. کهریک لهو نئیزیکه به سترارهوه
 و له گه ل پرمهیدا چۆلهکهکان ههلفین. که خاوهنی پۆستهرهکه گوئی
 لییان بوو، توپه بوو: من کهرم؟ ههستایه سهر پئ و تا تینی تیدا بوو
 هاواری کرد: «خۆت کهر و کورپی کهریت!» به راستی که ربوون و مردن
 کامیان چاکتره؟ خاوهنی پۆستهرهکه چ به لگه نامه یهکی له که تافییهی
 کراسه کهیدا نه شار دبووه، بۆیه ده بوو بمړئ. ده بوو بیته پۆستر. که
 ته ماشا ته ده کرد، له مالا و ئه ولای سهریهوه گولت ده بیینی و ناوی حیزیت
 له سهر سینگی ده دی و له سهری سهره وهش، دروشمی حیزیه که ی.
 به لئ ههر بۆ ئه وه پاگیرابوو بیته پۆستر و له ههمو لایه که هه لواسرئ.
 یهکت له جاشهکان ویستی پئیزی بکا تا ئه و زه لāmی بن داره که ده ریا ز
 بئ، به لām ئه و خۆی ده ویست له چاوتروکانی مه رگدا، له سهر به تی
 سیداره دا، به چرپی و به له زه ته وه بیر له ژیان و به پۆسته ربوونی خۆی
 بکاته وه. په نگه ویست بیته له وئ بیر له له زه تی ده ریا زبوون بکاته وه. یا
 خۆی نه یه ده ویست ده ریا ز بئ. بۆ ده ریا ز بئ؟ بۆ ئه وه ی نوکه شهق له به رد
 بدا و جئ ملیۆنان سالیان لئ تیک بدا. تا وێره شاخیکێ قوربه سهر، سالی
 یه که هه ناسه ده دا. زستان هه لیده مژئ و هاوین ده ریده په پئنی. دلئیشی
 سالی یه که جار لئ ده دا. ئه و تا وێره گیانداره وایه بۆیه ته مه نی درێژه.
 ئه ویش بچن به دینامیت هه لیکه نئ و هه ناسه ی بېرئ، تا کۆشکێک، به

کۆندیشنه دروست بکا و له بهریدا خەوی بزپیت؟ نا، ئاواهی باشتەرە .
ئەو وا له سەر دووپاننیکدا: یا دەبی بکریته پۆستەر و به شان و بالیدا
بگوتی، یا دەبی له بەر کۆندیشن خەوی بزپێ و به لیشاو نەفرەتی بۆ
بچیت. چاکتر وایه بمی و نە بەر نەفرەت بکەوی نە کەر بی! چاکتر
وایه له ناو جیهانی مەرگەساتدا بیر له ژیان بکاتەوه. با خەلکی دی له
گەرمە ژیاندا بیر له مەرگ بکەنەوه... با کەتافیە ئەستورەکان، له
ترسی ئاشکراپوونی فایل، هەموو پۆزیکیان مردن بی و هەموو پۆزێ بگەنە
لیواری مەرگ و بەرهو ئازاری ژیان بگەپێنەوه.

که گپوگال دەکەیت، سەرنجی هەموان بۆ لای خۆت پادەکێشیت و هەموان
خۆشیان دەوێت. خۆ هیچ نالێ. خۆشویستەکه هەر له بەر ئەوەیه
که هیچ نالێت و هەمووشتیکیش دەلێت. کاتێ دەبی به خاوەنی پستە
تەواو، ئیدی ئێسکت گران دەبی. چەند پستەکانت چڕ و پڕ و پەوان بن،
ئەوێندە ناحەزت زیاد دەبن، جا ناحەزی گەورە گەورە! که وپێنەش
دەکەیت، بەزەیی هەموان دەبزۆنیت. خۆ وپێنەش به دەگمەن پستە
تەواوی تیدا دەبی. هەر له بەر ئەوەی نازانی وەک هەموان پستە
دارپێزی، بەزەبیان دەبزۆنیت. لەو نێوانەشدا، له نێوان گپوگال و وپێنەدا،
قێز و پق و گومان هەموو دەورووبەرت دەکەنەوه. که سەردەمی گپوگال به
سەرچوو، چاکترین شت وپێنەیه. وپێنە وەک گپوگال پاکژە و له پاکژییهوه
سەرچاوه دەگرێ. خاوەنی ئەم پۆستەرەش له سەرەمەرگدا و به دەم
دوا ئازارەکانی ژیاڵەوه، وپێنە دەکرد. خاوەنی پۆستەرەکه دەیگوت: «
چۆلەکه کان جاسووسن. جاسووسەکان چۆلەکن.

کوکوختییەکان جاسووسن. جاسووسەکان کوکوختین.

من چۆلەکه و کوکوختیم هەلفێراند. کوکوختی و چۆلەکه منیان هەلفێراند...»
که چاویشی لێکنان و باری گران و ئازاری بەسوێ ژیان له سەر شانی
لاکەوتن، بزێ به ختەرەری کەوتە سەر لێوی و حەسانەوه له سیمای
دەباری. دەتگوت به بەنجیک، ددانپێشەیی له کۆل کراوەتەوه.

ماستی رەش

مندلەكە بە ئامیزی دایکیووە بوو و تەماشای دواوەی دەکرد. چاوی
چەپی لە سەر پوومەتی بوو و چاوی راستی بە لای راستی تەوێلێووە
بوو. پێکەووەی دەکردنەووە و پێکەووەی دەترووکاندن. لە بری ئەووەی
هەردوو باسکی لە ملی دایکی بێ، باسکێک و لاقیکی لە ملی کردبوو و
باسک و لاقەکە ی تری، شوپ بپوونەووە. باسکی راستی و لاقی راستی
جینگۆپکێیان کردبوو. لە سەر ئەو بەدگۆرپانەشەووە، لوویەکی رەش و
گەورە هێندە هێلکە یەک، یا گەورە تر، بە لامیەووە بوو و نەختی بەرەو
بن قورگی دایدەشکاندەووە. پێستی لووەکە، چرچولۆچی زۆری تێدا بوون
و بە بەریەووە هەبوو هێندە سەرینیک گەورە بێ.

ژن و میژدەکە، بە مندالەکە یانەووە بەرەو شەقامی (حەکیمان) دەچوون.
کە لەل فلکە ی (ئاتا) تێپەڕین، بە راست و چەپدا دەیانپوانی و ناوی
حەکیمەکان و شادە و پەسپۆرپیان سەح دەکردنەووە: نیعمەت دزەیلی -
برینکاری لووی ماستی رەش. نەجدەت مەخمورلی - گۆرپنێ کۆئەندامی
زاوویی نیر بۆ مێ. مەلا سولتان دارەتوو ئوغلۆ - مارەبێنێ دایک لە کوپ

و كۆڭلە باب. كۆمپانىيى ئاشتىن و تەقەتكردىنى خۆكۆڭە بەكۆمەلەكان.
كۆمپانىيى بەرزەوتكردىنى شىتەكان...

خەلقەندەئى سەير و سەمەرە بە سەر شۆستەكاندا دەھاتن و دەچوون:
يەكئ ھەردو چاوى لە پشستەسەرى بوون و ھەندئ جار لابلەلا و ھەندئ
جار بەرەوپشت پئى دەكرد. يەكككى دى، زمانى ۋەك بۆينباغ بە بەرۆكيدا
شۆر ببۆۋە و تەك لىكى پئىدا دەھاتە خوارئ. يەكككى دى جىئى لاق و
باسكى گۆرپابوون و ۋەك پئچكەئى عارەبانە بە سوورپاندنەۋە پئى دەكرد.
يەكككى دى، لە برى ئەۋەئى دەستى مندالەكەئى بگرئ، لاقىكى گرتبوو
و پەلەكئشى دەكرد.

ھەموو ئەۋ خەلكە شىۋاۋە، ژيانى مەيلەۋ ئاسايى دەژيان، كەچى ھەر
ھىندەت دەزانى خۆيان دەكوشت. فرۆشيارى گەنمەشامى و شۆفئەرەكان
و پۇلىس و پزىشك و دەرمانفرۆش و شەرەتفرۆش و شەرەتخۆر،
دەگمەنيان نەبئ، خەلقەندەئى شىۋاۋ و بەدگۆرپاۋ بوون، بەلام ھەر يەكە
و بە جۆرئك و ھەر يەكە و نەخۆشئىيەك يا پترى ھەبوو: ماستى
پەش، چىسى پىتپۆت، ئاردەگان، پۆنى مئز، مريشكى لامل، قرنىقاز و
قرنئسۆنە، كۆرئبوونى شكولاد، ژاھراۋىبوون بە پئئووس، شىرپەنجەئى
گۆرەۋى و قۆندەرە، شىرپەنجەئى كئئبئى تئشكدارى ناۋكى، خۆئئكەمى
چاكەت و نۆرى تر و ھەر يەكەش لەۋ نەخۆشئىيانە، پزىشكى تايبەت و
شارەزائى خۆئى ھەبوو و نۆرئەئى ئەۋ شارەزائانەش لە ئاسايى بچوۋكەۋە
بۆ چارەسەركردن ھاتبوون.

ويستيان لە شەقامەكان بپەرنەۋە... تەكسىيەك ۋەستا تا مەۋداى
پەرنەۋەيان بدا. شۆفئەرەكە، ھەردو لاقى خستبوونە سەر فەرمان
و لابلەلا تەماشائى دەكردن. ھەردو چاوى كەۋتبوونە ئەملا و ئەۋلاى
گۆچكەئى چەپى و گۆئىيەكئش بە سەر لووتئەۋە شۆر ببۆۋە. مندالەكە،
كە لووى ماستى پەش لە لاملى ھاتبوو و باسكئك و لاقىكى جىئى خۆيان
گۆرپىبوو و چاۋئكى لە سەر پوومەئى بوو و ئەۋى دى لە سەر تەۋئلى

بوو، له ترسی دیمه نۍ شوږفیره که دهستی به گریان کرد و توند خوی به دایکپوهه نووساند، شوږفیره که ش، سهریکی له قاند و له بهر خویپوهه گوتی: ماشه لالا خویپه له کاری تولا نه مه چپیه دروستت کردوهه! باوکی مندا له که، که به دووی ژنه که یوه بوو و چاویکی هر له مندا له که بوو، که گوئی له قسه ی شوږفیره که بوو، دهستی کرد به پیکه نین و له بهر خویپوهه گوتی: «قل به قلی گوت پروت رهش...» له گه ل قسه که یدا، زمانی له ده می به ربووه و تا که می ژورر ناوکی شوپ بووه. به په له خستیه و نه او ده می. زمانی، به ده ماریکی باریک به ناو ده میپوه به ند بوو.

ژنه که ی، ناوړیکی لئ دایپوه و گوتی: «تاخر خوا کتو ده بینۍ و به فری تن ده خا» نه ویش ده می که وتبووه خوار گوچکه ی چه پیه و. هر که سیک دوی سالی ۲۰۱۰ زاینی له و شاره دا له دایک بوو، به شپوه یه که له شپوه کان گورانی به سهردا هاتبوو یا هوکاری گورانکاری له کرومؤسمودا هه لگرتبوو. به لئ خه لک هه بوون به پوالت چ عه بییان نه بوو، به لام پئی تیده چو پیاوکی ریکوپیک که به رانبه رت ده هات، له ژیر جله کانیه و نه بئ یا ژنیکي جوان، که ره سه ی زاوزی پیاوی هه بئ یا له بری هیلکه دان جووتی گونی پپوه شوپ بوو بیتنه و یا پیاویک به نامیری زاوزی پیاوانه و نه اوس بئ...

هه ندی له پزیشکه کان، به خویشان دوو چاری نه و دهر دانه بیوون و تیا یاندا هه بوو ده می ببوو به دهن دوک و له بری نه وه ی قسان بکا، ده یار پاند. هی وایان هه بوو، کلکی مه ی مونی لئ پو ابوو و په نجه کانی پئی وه ها کورت بیوونه هه ستیان پئ نه ده کرا. تاکوته را خه لک به شه قامی (حه کیمان) دا رت ده بوون که سپوساغ بوون به لام پوخساری خویان هه لپتچابوو و ته نانه تیا یاندا هه بوو جلی گه شتیارانی بوشایی ناسمانیان له بهر کردبوو.

چوونه ژورری چاوه پوانی به کئ له پزیشکه کانه و. یه که مانگ بوو کاتیان

لای ئەو پزیشکە ئانکەرەییە گرتیبو تا لووی ماستی پەشی مندالەکیان چارەسەر بکا. «من رقم لیقان نییه. من برای ئێوەم. بەلام لە زمانی کەر شارەزاییم نییه. ئەمجارە کە هاتنەو، کەسیک لەگەڵ خۆتاندا بێنن زمانی بەشەر بزانی. ئێستا لوهکیان بۆ دەرەدەم تا مانگیکی دی بێنەو و ببیڤم». دەرگاوانەکە، کە ئەویش هەردوو چاوی چووبوونە جێی هەردوو گوێی، قسەکانی بۆ وەرگێڕان. بێ ئەوەی هیچ بلێن، مندالەکیان لە سەر تەختیک درێژ کرد. مندالەکە دەرترسا. دەستی بە گریان کرد. ناو دەمی دیمەنکی تۆقێنەری هەبوو. زمانی دووفاقانە و درێژ بوو و دادانەکانی، هەر یەکە و پووی لە لایەک کردبوو. یەکێ لە دادانەکانی، بە نێوان هەردوو لیویدا هاتبوو دەرئ. یەکیکی لای چەپی، بەرەو لای راست درێژ ببۆو. حەکیمەکە گوتی:

«بۆ ئەم کەڵبە سەگانه هەلناکێشن؟ هەر ئێستا کە من لوهکەیم دەردا، بچن هەمووی هەلکێشن... بە هەمان بەنج». چاودێرەکە، قسەکانی بۆ وەرگێڕان و ئەوەشی بۆ زیاد کرد: «ئەو تا داناسازەکە بەرانبەرمانە!»

لەو پۆزگاری سالی ۲۰۵۰ی زاینیدا، گۆرپه‌لکه‌ن‌دن بره‌وی زۆر بوو. یەکێ هیچ کاریکی دەست نەکەوتبا، ئەو کارە ی مسۆگەر بوو. پۆز نەبوو پەنجا کەس بە نەخۆشی ماستی پەش و ئاردەگان و پۆنی میز و ژاھراویبون بە پیتووس و نەخۆشیەکانی تر نەمرن، جگە لەوەی هەموو پۆزێ بیست سبی کەس خۆیان دەرکۆشت یا یەکتریان دەرکۆشت. جاری وا دەبوو، پۆلێکی تەواوی قوتابیانی سەرەتایی، تەگبیریان دەرکرد و ویکرا خۆیان دەرکۆشت. کیژ و کۆر پێکەوێ خۆیان دەرکۆشت. بە پیتی راپۆرتی وەکالەتی ئەنەدۆل، کە کۆمپانیایەکی سەرەخۆی توێژینەو و لیکۆلینەو بوو و حکومەتە یەکگرتووێکان پشتیان دەرگرت، زۆربەی ئەو نەخۆشیانە ی بلۆ ببوونەو، لەو خۆراکانەو پەیدا ببوون کە سبی - چل سال پێشتر بۆ ویلاپەتی موسڵ نێردراوون و بەر لەوەی لە سنوورەو ئاودیو بکڕین، بە مەودایەکی رادیۆئەکتیفدا تێپەر کرابوون. هەموو خۆراک

و كهره سه يهك ئاوه‌اي لڭ ده‌كرا ئه‌وسا ده‌نږدرا .
 ئه‌و پښكخراوه نووسيبووې: «له بهر ئه‌وه‌ي خه‌لكي ئه‌و ده‌قه‌ره له‌وسا لانه‌دا
 بېوون به ئاميزي به‌رهمه‌يتناني پيسايي و فله‌سه‌فه، هه‌رچييه‌كي بويان
 ده‌چوو لووشيان دده‌ا و دواتر وهك په‌ين هه‌ليانده‌پرشت، هه‌رچييه‌كيان
 ده‌خوينده‌وه، دوايي وهك فله‌سه‌فه داينده‌نايه‌وه و ئه‌نجامي ئه‌و دوو
 به‌رهمه‌ش شپوشكلي سه‌يروسه‌مه‌ره‌ي ئښتاي خه‌لكه‌كه‌يه ... كه‌چي
 مانگاي بڼ شير و بزني قسري بڼ به‌رهميان سه‌رده‌برين» .

ماستي په‌ش، يه‌كڼ بوو له نه‌خوشيه ترسناكه باوه‌كان. زړه‌به‌ي
 مندالان كه ده‌هاتنه دنياوه، جگه له جيگوركي و شپواويي ئه‌ندامه‌كاني
 له‌شيان، كيسه‌يه‌كي په‌شيش به‌ ملليانه‌وه بوو. ده‌يانگوت ئه‌وه به‌ هوي
 ماستيكه‌وه په‌يدا بووه، باوك و دايك يا نه‌ك و باپيري ئه‌و مندالانه،
 كاتي خوي خواردويانه. كيسه‌كه، ورده وده گه‌وره ده‌بوو تا واي لڭ
 ده‌هات، ئه‌گه‌ر ده‌رنه‌درايه ئه‌و منداله‌ي ده‌خنكامد. له‌گه‌ل گه‌وره‌بووني
 منداله‌كه‌دا، كيسه‌كه‌ش گه‌وره ده‌بوو.

دواي ئه‌وه‌ي پزيشكه‌كه چه‌ندين سرنج ئاوي له كيسه په‌شه‌كه ده‌ره‌يتنا،
 منداله‌كه‌يان گه‌ياند لاي ددانسازه‌كه و هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ي بلتي يه‌ك و دوو،
 هه‌موو ددانه‌كاني ده‌ره‌يتان.

«ده ئه‌وجا بيبه‌نه‌وه نه‌وه‌ك له بازار به‌ هوش بيته‌وه و بيكا ته‌ پوژي
 خوي!» چوونه ده‌ري. تاكسيه‌كي بڼ شوفير بويان وه‌ستا. ده‌مڼ
 نه‌بوو ئه‌و جوړه تاكسييانه په‌يدا بېوون به‌لام زوو ژماره‌يان زيادي كرد
 و خه‌ريك بوو تاكسي به‌ شوفير بيته‌ ديارده‌يه‌كي ده‌گه‌من. باوكي
 منداله‌كه، كاريكي خسته كوني نه‌فه‌راته‌وه و ده‌رگاي بڼ كرايه‌وه.
 به‌و شيوه‌يه، هه‌م ناوښانسان بڼ تو‌مارگه‌ي تاكسيه‌كه ئاشكرا بوو
 هه‌م پاره‌ي تاكسيه‌كه له حيسابي بانكه‌كه‌ي ده‌ره‌يتندرا. تاكسيه‌كه دوو
 نه‌فه‌ري تري تي‌دا بوون كه له پيشه‌وه دانېشتبوون. يه‌كيكيان گوتييه‌كي
 له ته‌وقي سه‌ري بوو و چاويكيشي كه‌وتبووه خوار گوتييه‌كه‌وه. ئه‌وي

تریان ههردوو چاوی که وتبونه لای گوئی چه پی و سه ری، به شیوه یه کی سه رسو هینه ر بچووک بوو.

دایک و باوکه که دانیشتن. مندال که له باوه شی دایکی، وهک مردوو دریژ ببوو. دایکه که بی ئاگایانه پرایده ژهند و باوکه که ش ته ماشای ده کرد و دهستی به دهسته که ی جیی لاقیدا ده هیئا.

دووه که ی پیشه وه به دهنگی به رز قسه یان ده کرد. بابته که یان فله سه فی بوو و ژور توند په وانه قسه یان له سه ری ده کرد. پایان جیاواز بوو و به رپه رچی یه کتریان ده دایه وه:

- کورد حه یوانه یا ئینسانه؟

- کورد ئینسانه ... حه یوانی چی!

- چۆن؟

- چاک!

- ده فشه فش!

- خۆت فشوفش!

باوکه که ته ماشای کردن و پیکه نی. زمانی لښ به ربووه وه کۆشی. به په له هه لیگرته وه و نایه وه جیی خۆی. یه کی له وانه ی پیشه وه گوئی:

- که حالئ زمانت وایه، بوچی پیده که نیت؟

- بۆ ئه وه ی بیسه لمینم مروم، با شیواویش بم.

ماوه یه ک بوو تاکسییه که به رپوه بوو. دووه که ی پیشه وه که می کر بوون. ئه و جا یه کیکیان گوئی:

- گوپانی چه ند بۆ چۆن، هه ر ده بی بیته دی!

- وایه. لوه که ی لاملت گه وره ده بی و ده تخنکینئ.

- ئه وه حه قیقه ته! ئه وه راستیه که وهک سپیتی ماست. بابته کی جوان

له م باره یه وه له حه فته نامه ی (دانتیزم) دا نووسراوه. خویندته وه؟

- نا.

- ئه دی ئوستاد تو چۆن پۆشن بیرکی؟!

- من خه ریکی میژووم. مه به ستم ئه وه یه که زیاتر به لای میژوودا
دایده یشکێنمه وه. ده زانی؟

- چی؟

- ئه گهر هه ندێ پوو داوی میژوو فه سپدرینه وه و شتی تری بۆ زیاد نه کرێ،
دین نامینێ! فه لسه فه ش ده مرئ!

- دین ئا، به لام فه لسه فه نا!

- دین خۆی فه لسه فه یه!

- نا، فه لسه فه نییه!

- با!

- نا!

بابه ته که یان گوپی. ئه وه ی گوچکه ی له ته وقی سه ری بوو گوتی:

- زانست زۆر پیشکه وتوو. له ترشه ی ناوکی شانه ی له شدا، که ره سه یه ک
دۆزراوه ته وه کۆدی نه ته وایه تی تیدا یه. ده توانن به ده سکار یکردنی ئه و
کۆده، سه رجه می نه ته وه یه ک قه بکه ن... ده شتوانن نه ته وایه تی یان
بگۆزن.

- کاکه ده میکه ئه وه دۆزراوه ته وه... په نجا تا شه ست ساڵ پیش ئیستا
ئه وه زاندراره و له سه ر میلله تان خراوه ته بواری پراکتیکه وه... نابینی
ئیمه خه ریکه نامین؟! هه ندیکمان، به یه ک هاوکی شه ی کیمیایی کرانه
ترک و هه ندیکیشمان کرانه عاره ب. ئه وه ی پاستی بچ زاناکان سه ر یان له
جیاوازی نیوان کۆدی کورد و کۆدی فارس ده رنه چوو. ده لێن یه ک له ده
ملیۆن جیاوازی یان هه یه، ئه وه ش له بواری دۆزینه وه ی پێگای ماله وه یانه!
- شتی وا نییه! ئه وه ی من باسی ده که م تازه دۆزراوه ته وه...

- نا!

- با!

تاکسیه که گه یشته جێ و بهر له وه ی بههستی باوکی منداله که به و دووه ی
پیشه وه ی گوت: ده زانن چوارپێیانی ئه تا، به پتی بپاریکی حکومه ته

یه گگرتووه کان کراوه ته چوارپړیانی (مهلیک)؟
 یه کیکیان، نه وه ی گوڼی له بان سهری بوو، به دهم پټکه نینیکي
 گالته نامیزه وه ناوړی دایه وه و گوټی:
 - نه تا بڼ یا مهلیک چ له قرنیقاز و ماستی پش ده گورږی؟ به شهر هر
 به شهره! دایک و باوکه که دابه زین و منداله که هیشتا بیهوش بوو.
 باوکه که زمانی خوی گرد کرده وه و خستیه وه ناو دهمی. دووه که ی دی،
 به هوشداریه وه له سهر دهمه ته قتی خویان به رده وام بوون.
 - نه تا بڼ یا مهلیک جیاوازی نییه!
 - با هیه تی!
 - نا نیه تی!
 قسه یان ده کرد و زیاده گوشت و کیسه ی ماستی پشی لاملیان و گوچکه ی
 بان سهریان و لووتی قه د گوڼیان ده له رانه وه ...

عەریف عۆدە

«پۆزگار ئەمەى بە سەردا ھىنام... پۆزگارى چى!.. بە ئىمامى عەلى ئەم سەگبابانە لىن ناگەرپىن پەنجەرەى بەزەبىى لە دۆل و دەروونى ھىچ كەسێكدا كراوە بى. لىناگەرپىن نابەعسى وەكو مەرفىكى ئاساىى بىمىنەتەوہ... ئاخر چىم كەردبوو؟! ھەر لە بەر ئەوہى ئەو ساوايەم لە ناو بىشكەى گەرگەرتوودا دەرھىنا و نەمەيشت بسووتى؟! ھەر لە بەر ئەوہى مەزگەوتەكەم نەسووتاند؟! ئاخر چىم كەردبوو؟! ئەى خوا و ئاسمان مەن مەرفىم و مەرفىش بەزەبىى ھەيە... پىم دەلەين تۆ لە سەنگەرى چەتەكانداى... ناوہ لۆلا پەپ و راست دەلەين تۆ لەگەل كوردداى. بۆ كورد چىن؟! خۆ ساواى ناو بىشكە چەتە نىيە!.

ئاخ خۆزگە بۆ جارىكى تەرىش چاوم بە چاوە گەشەكانى نەرمين بگەوتبايەتەوہ. مەن بەھەشتى خواوہند لە دىمەنى ئەودا دەبينم... ھەرچەندە تەنھا يەك وشەى كوردى دەزانم ئەویش (حەياتم)ە و ئەویش ھەر نارى مەن بە عارەبى دەزانى، بەلام نىگامان داستانى خۆشەويستى بۆ يەكتر دەگىرنەوہ... ناخى پەر لە سۆزى نەرمين، لە تەپەى دۆل گەرگەرتووەكەم

دهگا. ناخ که دهنگی دهنگیکی فریشتانه یه که ناووم دهبا و دهلئ (عهوده)
 و هیندئ شتی تریش دهلئ که ههروشه ی (خیر) یان تیدا دهناسمهوه. ئە ی
 دیواری کۆنکرتی ساردوسپی له پوخواندنه هاتوو زیندان، دهتپوخینم! ...
 ئە ی دەرگای پۆلاینی له شکاندنه هاتوو، دهتشکینم! . بال دهگرم و تا بهر
 پئی نهرمین ناویستمهوه... نامهوی نهرمین فیری عارهبی بکه م. ئە گەر
 عارهبی بزانی له زهته هه ره خو شه که ی نامینئ. ئە گەر فیر بی هیچی وای له
 (X به) ی نامۆزام پتر نابئ. ئای چەند خو شه تەنها له ږیگای ههسته وه،
 له ږیگای چاوهکانیه وه، له ... له ... له ترپه ترپی دلپه وه لئی حالی بم.
 دیواری زیندان دهتپووخینم و بال دهگرم و تا کوردستان ناویستمه وه.
 کوردستان!! بهلئ، بهلئ، ئە ی بۆ نا؟! . من ولاتی خۆم خو ش دهوی
 و ناماده م بۆی بمرم به لام خه لکی ولاتی شاخیشم خو ش دهوین. ولاتی
 شاخ و بهفر، ولاتی کوردم خو ش دهوی... من کوردم خو ش دهوی، هه مو
 شتیکی کوردم خو ش دهوی، ته نانه ت سه گه کانیشیان. ته نها جاسوسه
 سووکه کانیا نم خو ش ناوین. ئە ی هه ش به سه رم! . له سه ر ئە و مندا له
 ئە مه یان پئ کردم و پیم ده که ن، ئە ی ئە گەر بیان زانیبا من پيشمه رگه یه کم
 لئ هه شار داو ن و نه مه یشتوه بکوژری چیا ن پئ ده کردم؟! . ئە ی ئە گەر
 بزانی فیه شه کم بۆ ناردوون چیم پئ ده که ن؟! . « دهنگی دەرگا و زپه و
 ته قه ی زنجیر و قوفلی دەرگا، زنجیره ی بی ری عۆده یان پساند. دوو زه لامی
 بازوو ئە ستوور و سمیل بابړ دەرگایان کرده وه: عۆده! ... هه سه ته پيشمان
 که وه! ... هه سه ته ده ی! ...

عه ریف عۆده دهستیکی به دم و سمیلی خۆیدا هینا و به زۆر جهسته ی
 خۆی له زه ویه جهیمه نتۆر پێژکراوه که هه لبچپی و راست بووه وه. سه ر
 چۆکه کانی پچیبوون. په نه کانی ته زیی بوون. ږدینی هاتیوو و ته او
 په نگي بزپکابوو. پوناکی و گه شی ته نیا له چاوهکانیدا به دیده کران. چاوی
 په ش و درشت بوون، خالکی قاوه یی بچووک به ته نیشت په شینه ی
 چاوی چه پیه وه، له ناو سپینه زۆر سپیه که ی چاویدا دیار بوو. خوینی
 وشکه وه بوو، په له ی گه وره و وردیان له سه ر بیجامه زۆر چلکنه که ی

پښکھټنابوو و له ناستی هر په له خوښښکیش بیجامه کی لوجی تی
که وتبوو و کرځ ببوو.

ته زوی ترس جهسته ی داگرت. بیرى جاره کانی پېشوی کرده وه که
چونیان نازار دده. جارې به لاقېکی هه لپانده واسی و جارې به باسکېکی.
ناوی ساردیان پیدا ده کرد و به دوو مله ستوور، به سؤنده بیرازیان
ده کرد. نازاری پیرې ئیواره ی هیشتا به ته وایى بهری نه دابوو، که به
په ټکی په ش هردوو گونیان شه ته ک دا و ده یانجه راند. «نای چ نازاریک
بوو! چاویان ده ری، چی ترم لی ده که ن؟! چپیان له ده ست دې با
دریغی نه که ن! به خوا من ئوان ده پستیم!».

عریف عؤده، به ره و ژوریکى فهاح و رېکوپېک په له کیش کرا. ئه فسه رېکی
سه رپو و تاوه ی سپلکانه، له پشت میژیکى گه وره وه دانیشتبوو. هر که
چاوی به عؤده که وت، هه ستایه سه ر پې و به په له به ره و پوی چو: -
ناای!... ئه وه ئه و بقیمه تانه بۆ وایان به سه ر هیناوی؟! ده قه یدی نییه
ده ی، بیرت ده چپته وه. فهرموو دانیشه.

عؤده له سه ر کورسیه کی بویه سه وزی دارینی ره ق که به رانه ر میژه که
دانرابوو، دانیشت. دلې خیرا لیږده دا و ئه ونده ی دی په نگی بزېکابوو و
ترس جهسته ی داگرتبوو. ئه فسه ره که ش به دم جگه ره کیشانه وه، ئه مسه ر
و ئه وسه ری ژوره که ی ده کرد... له پر لیى هاته پېشن و ده ستیکى خسته
سه ر شانی و ده سته که ی دی به جگه ره که وه خسته سه ر میژه که و چاوی
له چاوی بېی. ئه میش چاوی نه ده تروکاند. لیى هاته زار و له سه رخؤ
گوته:

- کوپې باش!... تو وه چه و پؤله ی ئه با عوبه یده ی. تو له نه وه ی علی
و چه سنی... تو پاشماوه ی ئه و قاره مانانه ی که (ئهنده لوس)یان گرت.
باشه نابې هه روا تو زقالتی له ره وشت و پیاوه تی ئه و انت تیدا بې؟! شه رم
نییه کوپیکى وه کوو تو ئه مه حالى بې؟!
ئه فسه ره که، سوتووی جگه ره که ی ته کاند و به گورجی پاست بووه وه.

هەردوو دەستی خستنه پشتهوه و به دەم هەڵنانی هەنگاوی وردەوه، له
سەری پۆشت:

- باشه پێم بڵێ، بۆ فەرمانی ڕائید (وەتبان) شکاند؟! کاتێ پێی
گوتی ئا ئەوه چەتەیه که له پەنا شاخه، بۆ نه‌تویست بپێکی؟! که
پێی گوتی یه‌کێ له باره‌گای چەته‌کان بسووتێنی، بۆ فێل و گزیت کرد
و له پەناکه ئاگرت کردەوه تا سەربازەکان دوکە‌له‌که ببینن و بڵێن: ئەها
عوڤه سووتاندی! بۆ چەتەیه‌کت له ناو ئاگر دەرھێناوو؟! تۆش تیرباران
دەکړی!

- قوربان!... به سەری سەرۆک و به شەرەفم ئەوهی که ڕائید (وەتبان)
پێی پیشاندام چەته نه‌بوو، پیاویکی پیری گۆپال به دەستی چەماوه
بوو. ئەوهی که دهبوو بیسووتینم، باره‌گا نه‌بوو، مزگەوت بوو... منیش
له ترسی خوا نه‌موێرا بیسووتینم. ئاخ‌ر قورئان و کتییی زۆری تێدا بوون.
ئەوهی که دهلێن چەته بوو و من له ناو ئاگر دەرھێناوه، به سەری
جەنابتان و به شیریی دایکم و به گۆپی باوکم، مندالێکی بێ خاوه‌نی
ناو بێشکه‌ بوو. بێشکه‌که‌ی گپی گرتبوو و ئەویش تێیدا شەته‌ک درابوو،
زۆری نه‌مابوو بسووتی... دەگریا... دەیزریک‌اند و منیش دلم پێی سووتا
و دەرھێنا. «ئای به‌سته‌زمان! چۆن خۆی پێوه نووساندم و هەنسکی
دەدا و جار جارێ ته‌ماشای لای ئاگره‌که‌ی دەکرد و به گورجی پووی خۆی
وهرده‌چەرخاند!» ئێ خۆ ئاخ‌ریکه‌ی پیاوه پیره‌که‌یان کوشت. یه‌ک پیز
دۆشکه‌یان له‌و کابرایه‌دا سەرف کرد. مزگەوته‌که‌شیان سووتاند و پەپه
قورعانی نیوه‌ گرگرتوو با ده‌بیردن. مندالە‌که‌ش... مندالە‌که‌ش هەر کوژرا.
- هەتیوی سەگ، شیت بووی؟! مندالی چی و ته‌په‌ماشای چی؟!
مزگەوتی چی و گویی سەگی چی؟! ئەو سەگ‌بابانه‌ مزگەوتیان کرا
هەیه‌؟!... هەشیانێ، بۆ بنکه‌ و باره‌گایانه‌.

لێی هاته‌ پێش. دەستی خستە سەر شانی و دەمی نا به پەنا گوییەوه و
له سەر خۆ گوتی: «دایکت له ژووره‌که‌ی سەر وه‌مانه‌. ژووره‌که‌ی ئەو پۆر
له‌وی تۆ خۆشتره‌ و قەرەوێڵه‌ی دوو نه‌فه‌ریشی تێدايه‌». به گورجی ڕاست

بووه وه و به دهنگی بَلْد گوتی: «خه مت نه بئی ناترسن. هر شه وه و پیاویکی له گه لدايه. قهت نایه لاین به ته نها بئی. باشه پتم بلی، په یوه ندیت به چه ته کانه وه چیه؟!».

- قوریان، دایکم؟! دایکم به سهری سپییه وه بۆ گه یشتوته ئیره؟! عۆده هه ستایه سهر پئی. کابرا به سهریدا شیراندی: دانیشه هه ی دایکحیزی خۆفرۆش!

زۆری پئی نه چوو، ئه و دوو زه لآمه ی که عۆده یان په له کیش کردبووه ئه و ژووره. دایکیشیان هینا. ژنیکی باریکه له ی که له گهت، شپرز و ترساو، سهری به پارچه په پویه کی رهش پینچا بۆوه، قژه ئالۆزکاوه که ی له هیندی لاهه سهری سپی خۆیان له په پۆ په شه که وه دهرهینابوو. چاری ده گیترا و هیکی نه ده دی. چاوه په شه کانی وهک فرفرۆک ده سوپانه وه و هه راسانی و ترسیان لئ ده باری. عۆده هه ستایه سهر پئی و به ره و پووی دایکی هه نگاری نا: دایه!!!...

یه کئی له پیاوکان باسکی گرت و وهک په لی مندالێکی گرتی، له سهر کورسییه که داینايه وه. به په تیک، توند به کورسییه که وه شه ته کیان دا و دایکیان به رانبه ری راگرت... فۆته په شه که یان له سهری دامالاند. ئه ویش دهستی به پارانه وه کرد. کروزایه وه، پاراپیه وه، خوا و پیغه مه ران نه ما به گزیاندا نه کا و سوودی نه بوو. چاوه کانی عۆده هینده ی دی کرانه وه. به ده م نه رمه گریان وه پاراپیه وه: «ئو چی کردوه؟! ئه گه ر من شتیکم کردوه ده بمکوژن! ئو چی کردوه?!».

چاکه ته قه دیفه که یان له بهر داپنی. هاواری کوپ و دایک به رز بووه وه. کراسیان له بهر داپنی... عۆده چاوی نوقاندن، لیوی خۆی ده کرۆشت و مه قی لئ برا. سوور هه لگه را... په نگی مۆر بووه وه... چاوی وهک دوو گۆمی خۆینی هه لبرین و دایکی به پووتی بینی و گورج چاوی داخستنه وه... وینه ی پووت و قووتی دایکی هه ر له بهر چاوی بوو که هه ردوو دهستی توند گیرابوون و نهیده توانی هیچ شوینیکی خۆی داپۆشی. چاوی توند توند نوقاندن و هه ر سوودی نه بوو. تازه چاوه کانی، جهسته ی

پووتی دایکیان هه‌للووشیبوو و گوچکەکانی هاوار و قیژەیان دەقۆستەوه و تێیانده‌گەیاندا کار بە کوئی گەیشتوو و بە کوئی تر دەگا .
 - چاوت بکەرەوه کورێ قەحپە! ... دەلێم چاوت بکەرەوه!
 بە زۆر چاویان پێ دابچری . دیمەنە تازەکە ی جەستە ی دایکی، ئەوی پێشووی سربییەوه . ئەمجارەیان، جەستە ی پووت و قووتی دایکی لە سەر زەوی درێژ کرابوو . هەردوو لاقیان لێک دوور خستبوونەوه و بەرەو پووی ئەویان پراگرتبوو . عۆدە هاتە زار: ئەی خوا!!! ...

* * *

«ئە ی دیواری کۆنکرتیی لە پوخاندن نەهاتوو! ئەی دەرگای پۆلایین! . دەتانپوخینم! ... دەتانشکینم و بال دەگرم و تا لوتکە ی چپای ئو خەلکە ئازایە ناویستمەوه! . دەستی دایک دەگرم و دەپۆم . کۆشک و تەلاری ئەم زۆردارانە تەفروتونا دەکەم . ئەی خوا!!! . ئو منداڵە زۆلەم بۆ نەکوشت؟! . بۆ ئاگرم لەو مژگەوتە بەر نەدا؟! . بەلام منداڵی ساوای بێ تاوان، ئەم دپندانە نەبێ کێ دەتوانی بیکوژێ؟! . ئەم جارە سەرفراز بێم دەگۆرێم، بەلێ دەگۆرێم ... لە دوو منداڵ، یەکێ دەکوژم . لە دوو مژگەوت یەکێ دەسووتینم . لە دوو پیر یەکێ تیرباران دەکەم ... ئەی چی لە شەرەفی لە دەستجووم بکەم؟! . چۆن تۆلە ی شەرەفی خۆم بکەمەوه؟! . خوا یە گیان، دایکمیان هەر لە بەر چاوی خۆم هەتک کرد . دەستم پڕوا، دار و بەردی ئەم دپندانە گێ دەدەم .

ئاخ، نەرمین ئاخ! . خەریکە پەفتاری ئەم دپندانە، شێوە ی چاوه‌کانی تۆم لە بێر بەریتەوه ... ئاخ نەرمین! ... خۆزگە چاویکم پێت بکەوتبایە! ...»
 خەری کلێل و قوفل و زپە ی زنجیری دەرگا زنجیرە ی بیریان پساند . دەرگای خێ داخراو کرایەوه و دوو زەلامەکە ی گورین بە گورجی بۆی هاتن و لە مەچەکی نەوین و پەلەکیشیان کرد . بەرەو هەمان ژووریان برده‌وه . ئەفسەرە سەرپووتاوەکە لە جێی خۆی دانیشتبوو، سمیلێ خۆی دەکروشت . بە بینینی، عۆدە لە جێی خۆی راست بوو: باشه؟! . ئاخەر دەلێم کورێ باش بە! . باشه بۆ نایە ی دانی پێدا بنێی و پێمان بلێی چ

په یوه نډیبه کت به و کورده سه گبابانه وه هه یه و کی تره له گه لن و شیوه ی
په یوه نډیت به چه ته کانه وه چونه؟!.

عوده فزه ی لیوه نه هات. ملی خوار کردبوو و له بهر پتی خوی دهروانی.
- چیه، لالی؟.

- هیچ نییه بلیتم... بلیتم چی؟.

- ناوی گه واده هاوکاره کانت بلی! نئوه چین و نیازی چیتان هه بوو؟.
شیوعین؟!... ئیخوان؟! خو ناشن له حیزیه کوردیه کاندای کار بکن!.

- هیچ شتیکن نیم. ته نانه تره ویش نیم. نازانم من چیم. هه ر خوت
ده زانی!.

- وایه من ده زانم، دایکحیزیکی ولاتفرۆشی خو پیت.

- من بیتاوانم!!... خواجه گیان من بیتاوانم!.

- دایکت بانگ کهینه خواره وه و ژهمیکی...؟!.

...

- وهرن خو پینه... وهرن سواری بن!.

- خیرتان دهگا له وه زیاتر شهره فم مه شکینن... له پیزی سوپای نه م
ولاته داتوک و لۆچم چوو و نه مهش پاداشته که مه؟!.

زه لام بوون به پیتنج. دهست و پتی عوده یان توند گرت. به دهستیانه وه
ده له رزی. پرووت و قووتیان کرده وه. هاواری دهگه یشته ئاسمان و له
ژووره کهش به ولاوه نه ده بیسترا. جنیوی ددها، دهگریا، بانگی خوی
ده کرد، نه وانیش به دم شهق و سونده وه شانده وه، یهک له دوی یهک
ژاری خویان هه لږشت و هه وه سی خویان دامرکانده وه.

«ئه ی خوا!!... ئاسمان!!... شهیتان!!... من چیم کردبوو چی؟! نه خیر،
دیاره کاریکی زږد خراپم کردووه و به خوم نه زانیوه. مندالی کورد گه وره
بن به چی ده بن؟! خو نابنه مه لایه که ت! ده بنه چه ته. کوره په نگه هه ر
به چه ته یی بیتنه دنیا وه. مرگه وتیان بۆ نوږژ و خواناسیی نییه، مرگه وت
ده که نه بنکه و باره گا. نه و پیاوه پیره سه گبابهش، یا کونه چه ته یه کی
پیاوکوژ بوو یا باوکیکه و چه ته ی په روه رده کردووه. ناخ!... بۆ وام به

خۆم کرد؟! نایبەریف زیاب لە بری بەندیخانه، هەر بە فشه، جووتی شاخەتی تریشی لە سەر باسکی چەسپ کرد. عەریف نایف جیووری، خەت و مەتی لێ فەرە دا و یەک تەختە ی سەوزی بە لاملی خۆیەوه نووساند. منیش، ئەوەی هەشەمبوو لە دەستم دا... خەت، شەرەفی دایکم، پیاوەتی و کەرەمەتی خۆم... بۆ؟! بەلام سەید ژۆر جاری فەرموووە منداڵ، ئەگەر هی دوژمنیش بن بێ تاوانن. کوشتنی خەلکی بێدەسەلات و بێتاوان گوناھێکە قەت ناشۆرێتەوه. مزگەوت مائی خواوە. چی بکەم؟! چیم بکەدایە؟! ئەمانە بێشەرەفن، دپندن... ناخ نەرمین!... خەریکە دیمەنت لە بەر چاووم تەلخ دەبێ. دیواری ئەم بەندیخانە بە لە پوختن نایە، دەرگاکی لە شکاندن نایە تا بۆل بگرم و نەرمینی خۆم لە باوەش بگرم. نەرمینی خۆم فێری عەرەبی دەکەم. نەرمین کێی خۆش بوێ ئەویش فێر دەکەم. لە مەترسی دووریان دەخەمەوه و لە کوشتن پزگاریان دەکەم. ژۆریش سوپاسم دەکەن... چیا و بەفریان پێ بە جێ دێلم...

تەقە تەقی قوفل و زپە ی زنجیری دەرگا، زنجیرە ی بیری عۆدەیان پساند. بۆی هاتنە ژوورێ. پەتیکێ بە قوڵفەیان لە ملی کرد. یەکن لەو سێ زەلامە زەبەلاحانە ی بۆی هاتبوون، پەتەکی پادەکێشا و عۆدە سووک لەگەڵ دەستیدا دەپۆیی.

- حیزی کۆپی حیز، بکەوه سەر چوارپەل!
 - ... شەقیکی بە پۆستالی تێ سرەواند. عۆدە کەوتە سەر چوارپەل. یەکیکیان سواری پشتهی بوو و ئەوی تریان پەتەکی پادەکێشا و سیەمیشیان لە دواوە تێی هەڵدەدا...

- هەچە بپۆ...
 - بەخوا کەریکی دێزی سەگباخیوە. بەلام بۆ باداری چاکە. ئەوانی دی قاقا پێکەنین.

- بوەپە دایکحیز!...
 - کورە ئەمە کەرە خو سەگ نییە.
 - کەریش بێ دەبێ بوەپێ.

عۆدە، جارئ دەزەپى و جارئ دەوہەپى، جارئ دەیبۆراند و جارئ دەيقوقاند .
ھەر جارە و يەكئىكيانى بە كۆلەوہ دەگرت و ژوورەكەى پئ دەگئرا . زەوييە
چەمەنتۆريژكراوہ گرنجگرنجەكە ناولەپ و سەر چۆكى ئازار دەدان . بەلام
بە گوئيرەى فەرمانى ئەوان دەنگى لئ بەرز دەكردەوہ . واى لئ ھات بە بئ
فەرمانيش دەنگى لئ ھەلدەبەپى ... دەزەپى ... دەوہەپى ...

- تۆ چیت؟

- مەن كەرم .

- نەء !

- ھينم ... سەگم ... پشيلەم ... عاالو ... عاالو ...

پئكرا دايانە قاقاى پئكەنين . ئەفسەرە سەر پووتاوہكە بە دەم قاقاى
پئكەنينەوہ گوتى:

- وا نا ... باشتەر ...

- عاالو ... عاالو ... حەپ ... حەپ ...

- باشتەر ...

- عەپ ... عاالپ ... حاالو ... حياو ...

- بەسە ... ژۆر باشە . دە پئم بلئ دەى، تۆ چیت؟ !

- ھينم ... سەگ! ... نا، نا، كەرم ... نەء ... كەر و سەگ ...

- نەخئەر تۆ ئەوانە نيت . تۆ قارەمانى!

- مەن قارەمانم .

- تۆ پياوى!

- مەن پياوم!

- تۆ ...

- مەن ...

- ھينى ھين ...

- ھينم ھين ...

- تۆ سنوورى ولات لە چەتە و پياو خراپان دەپارئىزى .

- مەن سنوورى ولات لە چەتە و پياو خراپان دەپارئىزم .

- تۆ... -

- مەن... -

- تۆگەرلە ھەممۇ شىتېكى چەتەكان بەر دەدەي.

- گېرى تى بەردەدەم!

- تۆ دەست لە ھېچ كەس و ھېچ شىتې ئاپارېزى!

- ئاپارېزم!

عۆدەيان لە گەرماوى بەندىخانەكەو ھىنا. دەستى جلى بەلەكى سەربازى لەبەردا بوو، پاك و تەمىز خۆى شوشتبوو، جوان پىشى تەراشىبوو و پىللاوى بۆياغكراوى لە پىدا بوون. عۆدە، عۆدەى جارەن نەبوو. زەلامىكى چاوكىزى گرژ و مۆن بوو. چوار خەتى پەش بە سەر بازوويەو بوون. ئەو دووھى كە ھېچ نەما پىنى نەكەن، بە حورمەتەو بە تەنىشتىيەو بەرەو ئوورە فەپاھەكە پىيان دەكرد.

- فەرموو پەيس، فەرموو دانىشە!

عۆدەى گرژ و مۆن، بەرانبەر ئەفسەرەكە دانىشت.

- پەيس!... بەر لەوھى تەشرىف بىننە ئىرە، لە كوئى بووى؟!

- قوربان لە گەرماو بووم.

- مەبەستم ئەوھى بەر لەوھى بىننە بەندىخانە.

- بارەگای گشتيمان لە كەركوك بوو و فەوجەكەشمان لە (ھەيبەسولتان)

بوو.

- دەتەوئى بگەرپىتەوھى شوئىنەكەى خۆت؟!

- نەخىر قوربان... دەمەوئى بەرەو سەرەو تەر بۆم... بۆ ئاوجەرگەيان!

گابه رد

وه پس بوو. له سرکه و تنی شه پی مه فره زانه وه پس بوو. له شپوه ی
یاخیگه ریته وه پس بوو و ده یویست لئی یاخی بئ. پشتاو پشت و نه وه
دوای نه وه، هه زاران نازیه تی و سرکه و تن به ناگری گفتوگو و به به نزیی
به لئین، له چاوتروکانیکدا سووتابوون. نازیه تی و سرکه و تنی مه فره زانه،
پیکهینه ری نووچدانی گه وه بوون. نه وه، نه و راستیانه ی ده زانی به لام وه ک
حه وت پشتی پیتش خوی ده سبه رداری نه ده بوو. به خوی نه بوو، پیتی خوش
بوو هه موو ده ستوریکی نه و بئ ده ستوریانه بشکیتی و که ی هاوریکانی
ناهه نگ بگپن نه م پرسه دانئ. به خوی نه بوو، له سرکه و تن وه پس بوو.
به دزییه وه، ته نانه ت به دزی خوشیه وه، حه زی ده کرد چنگ له سر شان
هه لیبپن. پیتی خوش بوو پیتی خوش بوو هیند له مرگ نزیک بیتته وه، به
چاوی خوی بیبینئ... ههستی پئ بکا... سه ره زمانی پئدا بیئتی و تامی
بکا... نه مدبو نه ویدیوی بکا. له یه ک بابته ژیان وه پس بوو: «پو بۆ
شه پ! سرکه وه! دیل بگره! به ره لای که! بیکوژه!... نه وه نده چه که مان
ده سکه وت بوون!... نه ریوه لالا گفتوگوه... چه و له لیده!... قور بیته!».

خۆی پى مەكزى جۆلا بوو و به يەك پيدا دەهات و دەچوو.

پۆڭمىزى ئو قەمەرىي بوو. مانگى جارىك، كه مانگ دەبوو چوارده شهوه، پالەپەستوى خوينى ئەميش زيادى دەکرد. گىژ دەبوو... پەرکەم دەيگرت... پەرکەم دەيگرت... وپينهى دەکرد و خەون و زينده خەونى لى دەبوو نە راستى. سالى جاريكيش كه پاقله گەلى دەکرد، ئەميش ماوهى يەك حەفته گىژ دەبوو و وەك گاي ناو گاقۆران دەيبۆراند.

خەپەشيت و لەشكرى دەولەتى فشه و خەپە تەپتەپە، ناو و نازناوى (بەختيار) بوون. بەو نازناوانە قەلس نەدەبوو. ئو، شەيداي ديمەنيكى كال بوو و دەمى بوو دنياى بە دودا پەى دەکرد. نەيدەزانى لە كەنگيره ئو ديمەنە خۆى بە كەللەسەريدا كړدوو. ناتۆرهى وا، شتگەلى نەبوون كارى تى بكەن. پاستيان دەكر دەولەت بە دەست و تفەنگى ئەم پىك نەدەهات. پاستيان دەکرد لە ئاخافتندا وەك تەپتەپە تەتەلەى دەکرد و تا ئو نيوه پرستەيەكى دەگوت خەلكى دى هەزاريان دەپرسی و هى ئەم دەبوو بنەوه. ئەم شەودالى دواى ديمەنى خۆى بوو و تەنانەت ئەوهشى لەبىر چووبوو كه ئەشكەوتيان پى دەگىژا: «بيگىرە خەپە گيان بيگىرە! بيگىرە تا دلۆپە دەبى!». ئەوهيان دەگوت و قريوه و مپەمپى پىكەنيان لە ناو ئەشكەوتەكه دەنگى دەداوه و بە عاستەم بەر گوئى خۆى دەكەوتن و تىيان دەگەياند كه بابەتى پى پابواردنى ياخىەكانە.

ئەوان پىدەكەنين و ئەم، خەريكى ديمەنى خەيالى خۆى بوو: دار باپوويهك بوو و بە ديار گابەردىكەوه پوابوو. دارەكه، چنگى لە حەوا گير كړدبوو و پەگەكانى كرتەكرتيان لە زەوى بەرز دەكردهوه. ديمەنيكى كال بوو و بەشه پىكەنيەرهكانى بۆ نەدەچوونەوه سەر يەك. لە ناوهراستى هەموو مانگىكى قەمەريدا، ديمەنەكه تۆختر دەبوو و گابەردەكەش دەبوو پەيكەرى ژنيكى پووت. بە تۆخبوونی ديمەنەكه، خەپەشيت پەرکەم دەيگرت. گەلى جار لە گەرمەى شەپدا خۆى لە پەناى گابەردەكەدا دەدى... بە دارەكەدا هەلەگەرا... قەدى دارەكەى لى سواخ دەدرا و پتى داگەپانى لى پيس دەبوو.

به ختیار گهرمینی بوو. ناوچه که یان، گابه ردی له و تهره ی لئ نه بوون. گوژی و به پووی لئ نه ده پوان تا دیمه نه که بۆ سرده می مندالی بگپږته وه. یادگاری مندالی نهو، له حوشه و حساریکی گه وره ی پږ له که بیانو و مندال و سهگ و مه پدا مۆل درابوو. یه که یه که، شتوه و ناو و دهنگی لن و مندال و تهنانهت مه پ و مانگاشی له بیر بوون. گابه ردی چی و دارگوژی چی؟! نه دی بۆ نهو دیمه نه ی لئ بۆته قیری که وای سپی خه یالی؟! - هاوچاره نووسه نازاکان!.

حهوت پشت بوو هه مان پرسته ده کوترا و ده کوترا یه وه: هاوهینه نازاکان! فلانه لایه ن دوژمنی سره کی فلانه عه شرهت یا چینه! فلانه لایه ن شه پفرۆشه و له به لیتان ژبوون ده بیته وه و فیساره لایه ن پږکه و تننامه ی مۆر نه کرد. نه ی پۆله نازانم چیه کانی فلانه هین. با دوژمن شاره کانمان کاول که ن، ئیمه بزنه کتیری به سرماندا ده بانئ... ریخۆله کوژی ره ی خۆمان دوو که ز دریژ ده که ی و گیا ده خۆین. هۆ کوپه نازاکانی... ده بن ناچاری گفتوگۆی که ی ن.

- ت... ت... تا جاریکی تریش پاشگه ز ب... ب...

خه په شیت قسه ی پږ نه کرا. پږکه نین شه پۆلی دا. هیتدی دهنگ زووپه زووپ بوون و هیتدیکیان نه پره یان ده هات و لیره و له وئ باقه ی بز نه بیسترا. دهنگه کان بوون به مه مه. ددان چپ کرانه وه و لالغو که فیان ده ردا. یه کئ گوتی: خه په ته پته په هه بن بلیمه تی وهک (زاریهۆن) و دانای وهک (پیدرو) مان ناوین. نهو ناوانهش پشتا و پشت ده هاتن و ده گوران و کهس نهیده زانی چۆن و له کوژی. هه ر به بیر به ختیار چوار جاران گۆرابوون و پږش (زاریهۆن) ی ئه فریقیا و (پیدرو) ی ئه رجه نتینی، ناوی دوو که له جووله که باو بوون که قوربانیان بۆ ده درا.

خه په شیت، ددانی لئ گر کردنه وه. دهنگی وهک دهنگی هاو پږکانی له ناو سینگییه وه ده هات بن نه وه ی به قورگیدا پهت بن: «بیچوه...» نه یزانی بلئ بیچوه چی! که می پاما و بیر هاته وه که نهو سرده مه ناوی (شالووم) ی جووله که که حهوت سالان خه لک بۆ ناو و یاد و به ره هم و

کاری ده کوژران، له هه موو ناروځ به دتر بوو. گوټی: «بیچووه شالووم!.. هه ر پوژده و خیتوټکمان یو دروست ده کهن و هه ر پوژده و بټیک...»
 هه موو کړې بوون. نه وه یه کهم جار بوو به اختیار تووړه بڼ و یه کهم جاریش بوو قسه ی ساف و لووس و بڼ ته ته له بکات.
 - به سه به اختیار... کړې به. نا ویستم بلټیم...

دیسان پسته کانی حوت پشت له وه بهریان گوترانه وه: «نابڼ به چکه ی سهر کرده گهردی پڼ که وځی. نیدی هرچی ده بڼ با بیڼ. کوپڼه! گه وړه پیاو ی بڼ ورگ گه وړه نییه. که قسان ده که یت، جارځ بزه بکه و جارځ هه زار لوچ بخره ناوچه و انتوه... ده ستن به ره و حوا پاره شینه و ده ستن به گونانه وه بگره. ده ست بوه شینه و جنیوی حوت باتمانه بده... درؤی گه وړه گه وړه ی شاخدار بکه... قسه بکه، هه ر له خوړا بلټی وام کوشت و وام لڼ دا و وام شکانده وه. نا نه مانه نیشانه و پټناسه ی گه وړه یی... وا بڼ، هه موو جه ماوهر بوټان ده بڼ به بزن و چیان لڼ ده کهن بی کهن و چوټیان داوون باوون...»

مانگ چواره شه وه بوو. گټچی سهره گټزکه ی به اختیار له گال به رزبوونه وه ی مانگدا به رز ده بووه وه. دیمه نی گاه رده که، توختر و پوونتر ده بوو. دهنگی گه وړه که، بوو به دهنگی بوټیک و له بڼی بیریکه وه ده هات. هه ستنی ده کرد بووه به دهنگه جوټیک و کهر خرم خرم ده یه پځی. که مانگ به رزترین جټی ناسمانی کرده شار، دوو وایه ری سارد و گهرمی ناو که لاله سهری به اختیار بهر یه که ووتن و بهر چاوی بلاچه ی دا و شریقه له سهری هه ستا و پما... که مڼ هه لټلکا. بوو به چه قی بازنه یه که و خو ی به ده وریدا ده خولایه وه... نازار و حه ز و ترسی تن زان... که فی کړاند...

- کوپه نازاااا... نی وووو و و... و...

گه وړه که یان سوور هه لگه راپوو. له پی به ورگیدا هټنا و وهک پشته او پشته خوی وته که ی وا ته واو کرد: سهری راسته قینه ها له مفره زه ی نیوه دا... نیوه ن هیوا ی پاشه پوژ و باقی فت.
 به خه خاو ببووه. ده ستنکی یو ناولنگی خوی برد. وهک هه موو جار ټکی

دواى پهركه، دهستى ته پ بوو. هاوپټكاني بهرهو پهناى گابهردټكيان
برد. ټاو و پړوټين و چكيان بډ دانا. پهتوويهكى پفدراويان بډ پاخست و
يهكټيكى تريان پيدا دا: بنوو... تا سبهى بنوو...

بهخه نوست. نوست و تا بهياني نهبزوت. بهياني، تيشكى خور، وهك
دهرزي له پټستى پټى دهچهقى. وهئاگا هاتهوه. نمى عارهقهى دهردابوو.
ټازاى لهشى پهق هه لگه پابوو. به كاوه خو چاوى گټپا: گابهردټيكى گه وره
به ديار خوځيه وه دى. ته زوى پيدا هاتن. هستا و به لاي چه پيدا پوانى.
دهوه نټيكى دى كه سى هه نكاو له ولاى بهرده كه وه به دم كزباوه ده لرايه وه.
تاوځ له دهوه نه كه پاما و تاوځ له بهرده كه. له روى دهوه نه كه، چپه چپى به
نټسكى ده گهياند: ټه ميه! ... ټا... ټه ميه! ټه ميه! ټه ميه! ... خوځيه تى...
پوح و گيانم پټى ټاشنان! به لام دهوه نه كه زور گچكه به و بهرده كه زور
گه وره به. له برى ټه وهى ټه م له پهناى ټه ودا بى ټو وا له پهناى ټه ودا.
ټه ها بارى گيانم سووك بوو. ټه ها پيشاللى خوځم ديتوه. بنى ټه م بهرده
چه قى كوى زه وييه... نا... ناوه راستى هه موو گه ردونه.

ببرى شه پ و شوږشى نه ما. گه شكه دار بوو: سه د حيزب، هزار زاريهون،
هزار و يهك يه زدانوكه و سه لك و په لكى حيزب ده كه مه قوربانى ټه م
بهرده و ټه م دهوه نه. به ټى من لاده رم... له باوه پرى زاريهون و حيزب
لاده رم. يهك... دوو... ها ټه! ده ورى بهرده كه م هه شت هه نكاوه. ټه ها
سى مه تر بلنده! ... بلنده! ... بلنده! ... دهوه نه كه ش گه شه! ... ده بټه دار
و پهناى بهرده كه ده دا.

خه په ده ودا. به بى ته ته له كردن ده ودا. ټاگاي له كردنه وهى زمانى خوى
نه بوو. ترس و سام سوارى كولى بوون و له زانديان. به دم ترسه وه
چه زيشى بزوا. حه ز و ترس جمك بوون... وهك مندال و ويلد اشه كه ي به
بى يهك نه ده بوون. چولاى و ته نهاى و په نا، داك و باب و مامانى حه ز و
ترس بوون. ټاره زوى چوه بهرده كه. بهرده كه، بوو به ژنيكى پووتوقووت و
كه له گه ت. ده سټيكى خستبووه سهر هه ردو مه مكى و ده سټيكى خستبووه
سهر عه ييى. خه په، له كونى لوله ي تفه نكه كه ي خوى پاما. ټاره زوى

چووه خۆی. خۆی نووسانده بهردهکهوه و دهیویست خۆی بکا به کونی
 بنیدا. دهیویست به دهوهنهکهدا هه لگه پئ. دهیویست بچیته ناو بهردهکهوه
 و ببیته به شیککی. پیدهکهنی و دهگریا و هاواری دهکرد. به زمانیکی
 نه بیستراو ده دوا. کهوته بلمه بلم و توند خۆی به بهردهکهوه نووساند...
 تۆپه لئ تیشکی شین به دیار سه ریه وه، له مۆله ق وئستا. تیشکه که ی لئ
 هاته زار: «ئهی خه په شیتی هه لباردهم!... (شیتی هونه ره) شیتی و
 لادانت لوتکه ی زانستن و سهرت به زانست بئند بئ. لیڤه وه پرا تیه لچۆ!
 گویت له دهنگی ئاره زووت بئ و بنی دپری کتیبان بخوینه وه! بویره
 ناوه راستیه که ی (ئبو جههل) بلئی. بویره کون و که له بهری ئه شکه وتی
 (حه پرا) بپشکنی و له که له سه ری هه شار دراو بگه پئی. بویره بیر له
 توئی نوینی مریه م بکه یته وه و بابی عیسا وه دۆزی! خه په! گومان پزدانی
 راستیه و بۆ سه پاندنی بوونی خۆت گومان له بوونت بکه! کئ و چی
 پووی پئی پئ کردنه دواوه، ناویان به ره. کامه قومار باز له دهم چه مه وه
 بۆ پاراو کردن به ره و بیابانت ده با، ناوی بلئی! تا ناوه راستیه کان نه لئی
 پووی پیت له دواوه ده بئ و چند خیرا بپۆی، به خیرایی به ره و دواوه
 ده چیت تا ده گه یته سه رده می بلمه بلم و ئیسکت وه ک ئیسکی داینه سۆر
 پلیتی ته ماشا کردنی بۆ ده پردرئ. به ره و دواوه ده پۆی تا ده بیته سه گسار
 و له پیناوی بپۆی خاوه نتدا هه لده په ریت. به خه که م!... خه په که م!... تۆ
 له درزی ئو به رده وه نه بئ له هیچ درزیکه وه نه هاتویی... باوکی تۆ ئو
 ده وه نه په که هه زار جار گه وره بووه و بر درا وه ته وه و سه ری هه لدا وه ته وه.
 ئه م جاره ببپردرته وه نا ئیته وه... تۆ تاکه چرایه کی و... تۆ...
 به خه گوئی لئ نه ما. چوبووه ناو قاوغی ته پ و لیچی شه ی تا ئۆ که یه که وه
 و له گه ل هه شاماتیکی چه ند ملیۆن که سیدا ئاهه نگی راگه یاندنی به لئینی
 ده گتپرا... قورگی نووسابوو و به پتچه کانی ناو شه ی تا ئۆ که که دا ده پۆی
 و شه ی تا ئۆ که که ش، به عابسته م به ره و بنی به رده که ده بزوا و پتچکه یه کی
 زیوینی بریقه داری له دوا ی خۆیه وه جئ ده هیشته.

توئکله هیلکه

وا ده زانی دویتنی بوو که به تال بووینه وه: له گه ل قولپی یه ک به دوا ی یه کی
تیکه لاوبوونه وه ی ناده م و حه وادا، ههستی به تال بوونه وه له ژیان، جوانیی،
په وایه تی و مروفایه تیت پیدا ده هات. له گه ل دوا قولپه شدا، ههستت به
چۆکی مهرگ کرد که له سه ر پشتت بئ و لیت نه گه پئ راست بیته وه
و ئه و په راسوه زیاده ت لی جودا بیته وه که هه موو بوونت ی هه لمژی.
هاوسه ره که ت، له گه ل (ویشا) یکدا، له پی به سینگته وه ناو به لای راسته ی
خویدا هه ره سی پئ هینای. که وه لاکه وتیت، چاوت برییه بن میچه که.
ههستت به به تالاییه کی کوشنده ی ناوه وه ی ناخی خۆت ده کرد. ئه وه
قولپه ی تیکه لاوبوونه وه بوو یا ئالقه پیکه وه به ستره وکانی پوحت بوون و
به دوا ی یه کدا ده ره اتن؟! ههستت ده کرد توئکله هیلکه یه کی و زه ردینه
و سپینه ت لی ده ره اتوون و خواست و ههست و نه ستت تیدا نه ماون. ته نها
ههستت به بئ ههستی خۆت ده کرد که له په نای زه خیره ی هه موو بووندا،
دوا ی به کاره ی تان و به تالکردنه وه ت له بوون، فره دراوی. ئه وه ی به لاته وه
بوو، ئه وه نده مه زن و پوناک و پیرۆز بوو، په نگی پچه وانه کانی خویان له

بۆشایی تۆدا دەدایەوێه که بچوکی و تاریکی و نەفرەتی بوون... هەر بەو بەتالی و بێ قەوارەییەوێ، وەک کۆیلەیهکی زەلیل که دەست و دامینی مەولای خۆی دەکەوێ، بێ ئاگایانە خۆت بە لای ھاوسەرەکەتدا وەرچەرخاند و دەستت خستە سەر زگی. لە سیمای پامای: چاوە پرشنگدارەکانی لە بن میچەکە برپیوون و پوناکایی گولەستێرەیان تێدا ھەلبوو. بزەیی بەختەوێی کەوتبوو سەر لێوێ بە خۆین ئاوس و بە ماچ سوورھەلگەراوێکانی. ئەوێندە بەختەوێ ھاتە بەر چاوت، دەتگوت ھەر ئێستا خودا مژدەیی گەراوێی بەھەشتی پێ داوێ و لە تاوانی سیوێخواردن و ھەلخراندنی (ئادەم)ی کەللەپووت لێی خۆش بوو. لە ژێر دەستیشتەوێ، ھەستت بە گەرماییەک دەکرد کە وەک پاشماوێ ژیلەمۆی تەنوو، مۆریژانێ بە دەست و باسکت دەکرد.

ئیدی نە خۆت ئەو پیاوێ لەسەرپێیە لە ژیان پرە گورجوگولە وریا و بە ئاوەزەیی پێش گەمەیی ئادەم و ھەوا بووی نە ھاوسەرەکەت ئەو کەندوو بەتال و بێ دەسەلاتەیی پێش ئەو ساتە وەختە بوو. ھەموو شتی ژێر و ژوور ببوو: ئەو، بوو بە ھەموو بوون و تۆش بووێتە ئامیژی بنیاتنانی ژیانیکیی لە ھی خۆت بەرزتر... پیوژتر... تەواوتر... پاکتر... چاکتر، و بەکار ھیندرایت و وەک توێکڵە ھێلکە، لە پەنای خەرمانی پاکژی ھەموو بووندا تووێ درای.

ھەموو شتە پیوژەکانی بوون، بە سەر یەکدا کۆمەڵ ببوون و گرد و بچووک ببوونەوێ و لە ژێر ناوکی ھاوسەرەکەتدا بوون. دلت پێی نەدەدا دەستت وەلا نیی یا توانای خۆ بزواندن نەبوو؟. ناولەپت عارەقەیی دەردا. ھاوسەرەکەت بە سۆزەوێ، بە کارەخۆ، ماوێەک دەستی بە دەستتدا ھێنا، ئەوسا لای برد. ئاوڕیکی لێ دایتەوێ و ماچیکیی کردی. بە ھەردوکتان ناوکی ماچی دوا گەمەیی ئادەم و ھەواتان برپیوو و ناوتان لێ نابوو «ماچی پێزانین و سوپاسگوزاری». وەرچەرخا و بۆ نوستن پشستی تێ کردی. وا دەزانی دوینی بوو: دوا شەوێ بەتالێوونەوێت لە بوون، بە سێ ھەفتە،

دواکه و تنی بېنویژی هاوسه رکه کت زانی. ده تگوت قومارچیه کی و ئایه و مایه ت له سهر یه ک ژماره ی پۆلێتدا داناوه... ده خولیته وه و هاکه تۆپه که له سهر ژماره یه ک ویتستا... ژماره که ی تۆیه و ده بیهت خاوه نی هه موو شت یا هه و نییه و هه رچیت هه یه ده یدۆرپێنی؟! بېنویژ ده بێ و بوونی خۆت له ده ست ده ده ی یا نابێ و ده بیهت ئامیری خولقاندنی پیرۆزترین بوونه وه ر؟ پۆژی دوا یی و دواتر و دواتر، بوومه له رزه ی سووری مه رگه پێنه ری بېنویژی هاوسه رکه کت نه بوو... نه بوو... نه بوو. ئیدی باسی بېنویژی نه ما: ورده ورده چالی ناوکی هاوسه رکه کت پېر ده بۆوه. ورده ورده، دومه لانی ژیان نۆزی بۆ ئه و زگه پیرۆزه ده هیتا و به رزی ده کړه وه. ورده ورده، خونه ی مه مکی هاوسه رکه کت ده پشکوت و گۆی مه مکی زیادی ده کړد و په نگی ده گۆپا. ورده ورده، هه موو بوونی، خۆی بۆ پېشوازیکردنی ژیا نی نو یی له هی خۆی پیرۆزتر ئاماده ده کړد. تۆی گه شکه داریش به رانه ر شکۆی بوونی مه زن، سه رسام... هه یران... واقورما و به خته وه ری مژده پێ درا و، چاوه چاوت بوو.

وا ده زانی دوینێ بوو: هاوسه ره نوورانیه که کت، جوانیی هه موو بوونی له خۆیدا کۆ کړد بۆوه. پێستی زگی ته نک، هه موو جهسته ی نه رم و شلی بێ نیازی گه مه ی نێر و مێ، بزوان و هه لسه که وتی ئارام و جمکی ترس و به خته وه ری له چاوانی ده بارین. تۆش، هه میشه له سهر زارت بوو: «ئافه رت، ئاگا داری کوپه که م به. ئازاری نه ده ی ها!». له پت به زگیدا دیتا و بانگت ده کړد: «کوپه هۆ هۆ کوپه که م هۆ!... ده ده رچۆ کوپی خۆم!». ده له مه ی تازه خولقاوی ناو هه ناوی هاوسه رکه کت که ده تگوت ئاشنایه تی له گه ل ده نگندا هه یه، له وه لآمدا، خۆی ده بزواند. هاوسه رکه کت به نازی که وه که نۆر جوانی لی ده هات، پێی ده گوتی: «کوپه که ت به له قه کوشتمی!... خۆ ساتی دانا ساکی... نازانم یاری به چ ده کا...» به جووته پێده که نین و ئامیژتان پێکدا ده کړد و به بێ نیازی گه مه ی ئاده م و هه و، ده مولیوی یه کترتان ده مژی. هاوسه رکه کت، پریزه ماچی ده پچراند و به

نازوه چه پۆکی به زگی خۆیدا ده دا: «داکاسری کورپه...»
 وا ده زانی دوتی بوو: به ره زانی مژده هات... ژانی مژده هات... کاتی
 پهیدا بوونی پیرۆزترین ئه رکی سه ر شانت هات. وه ک کۆیله ی به رده می
 په یکه ریکی پیرۆز، له به رده م په یکه ری هاوسه ره که تدا که وتیه سه ر
 چۆکان. پیت وا بوو ده ست ده گاته به رۆکی په زدان و بۆ پاراستنی
 جووتی ژانی پیرۆز پایده ته کتنی. ژان زۆری بۆ هینا و تۆش پتر به
 چۆکدا چووی. پشتی مامانه که ت ده دی که به ر ده رگای پیرۆزی بوونی لی
 گرتبووی. شه رمه ت کرد... به خۆتدا شکایته وه و خۆت له و دیمه نه دزییه وه.
 واقه ی بوونه وه ریک تیکه لۆی ده نگه ژانانه ی مامانه که بوو: «کورپه... وه لّلا
 کورپه...» هه ناسه یه که ت هه لکیشا و پشتت به دیواره که دا دایه وه. له
 بۆشاییه کی بئ بن و بئ سنوور پامای. هینم و بیده نگ، وه ک ئه وه ی کتوپر
 که وه ره و مه رجان و زێری هه موو جیهانت پئ به خشرابی و ده ستت به سه ر
 سامانی سلیماندا گرتبئ، که شکه دار بووی.

وا ده زانی دوتی بوو: چوویه دیوانی کورپه که ته وه. به بزه ی به خته وه رییه وه
 ده پۆیشتی. هه موو شانه کانی جه ستته، بۆ ئه و چه ند هه نگاوه، داوا ی
 پاکردنیان لی ده کردی. فریا نه که وتی بریاری پاکردن بده ی، که یشتیته
 حزووری ئه و بوونه وه ره پیرۆزه. به دیاریه وه، که وتیه سه ر چۆک و لی
 پامای: کۆرپه یه کی بچکۆلانه ی بئ ده سه لات، هینکی ئه فسووناوی وای
 تیدا بوو، جه ستته زه به لّاحه که ی تۆی به لای خۆیدا پاکیشا و به سه ریدا
 چه مایته وه... به ئاسته م لیوت به ر ناوچه وانی که وت. بزه لیوی به ر
 نه ده دا ی. زۆرت له خۆت کرد و سه رت به ره و هاوسه ره پالکه وتووه که ت
 هه لپری. ده تویست بۆ ئه و جوانترین و به نرخترین و پیرۆزترین دیارییه ی
 که پیشکه شی کردی، سوپاسی بکه ی. که ئه وت دی، بزه ی سه ر لیوت وه ک
 په وه چۆله که ی ترسیندراو، هه لپری. مات و سه رسام بووی: هاوسه ره که ت
 به پاکه ته جگه ره ی. به تال و قوپا و ده چوو. ده تگوت توینگه هیلکه یه و
 زه ردینه و سپینه ی لی ده ره تندراره و ئه و ناوه ی لی پیس کردویی. پونا کایی

له سىمايدا نەمايىبو... بۆر و ناشرىن و بارىك و شىكار و قوپا و سەقەتپو،
 له ژۆر پەتوويەكى تەنكدا وەك مردووى بۆنكرە پاكشاپو. ھەسەت دەكرە
 له بوونى بېزارى. بىن ئەوئى بە كەلكى ھىچ بىن بۆشايىيەكى لە مەلەكەدا
 پىر كەربۆو. بۆنى دەھات... بۆنىكى ناخۆشى وای لىن دەھات كە بەرگەت
 نەدەگرت. پووت بە لای كۆرپە تازە مێوانەكەدا وەرچەرخاندەو: تىشكى
 پوناكايى لىن بەرز دەبۆو. لە ناخى خۆتدا، خۆت دەواند: «دەبى ئەو
 توپكە ھىلكەيە قىرە بەدەم... بۆنساردى، ئەم كۆرپە ناسكە دەتاسىنى».
 زەبىت داىە كۆرپەكەت. بە كاوەخۆ، زۆر بە كاوەخۆ، چاوە خۆلەمىشپىيە
 بچكۆلەنەكانى بە بۆشايىدا دەگىرا. بىزە كەوتەو سەر لىتوت. لە سەپىركردى
 تىر نەدەبووى و نەدەبووى. تۆش وەك ساواكەت بە دەم مەلەيكەتەنەو
 پىدەكەنەت. جارىكى دى سەرت بەرەو ھاوسەرەكەت ھەلپى و بىزە
 سەر لىتوت تارا. بە بىرتدا ھات راپەپى و بە كۆلدا بەدى و بىبەيتە سەر
 زىلەدان... وەك توپكە ھىلكە و ترشپاتى بۆنكرە و كەلكى ھەتاوېرە
 فەپەى دەى. بەلام خۆت پاكەرت: «ئەدى ئەم كۆرپەيە چۆن بۆى؟!... ئەو
 جەستە پىزىو، سەرچاوەى ژيانى ئەم بوونەوەرە پىرۆزەيە... تا ئىستە
 ناوكى بە ھەناوى ئەووە لكاپو و ئىستەش دەمى بە مەمكىو دەلكى».
 پۆڭ بە پۆڭ كۆرپەكەت خپ و خەپان و جوانتر و سەرنجپاكىشتەر دەبوو و
 پۆڭ بە پۆڭ ھاوسەرەكەت زياتر و زياتر لە كەلك دەكەوت و لە بوونى
 بېزارتر دەبووى. ھەسەت دەكر ناپى ھىچ بوونەوەرەكە لەگەلتدا بەشدای
 ئەو سۆز و خۆشەويستىيە بىن كە تا ئەوپەپى تاساندن تاساندبووتى. پىت
 وابوو خۆشەويستى ئەو كۆرپەيە بە قەوارەى ھەموو جىھانىش بىن، ئەو
 توپكە ھىلكەيە نىوھىت لىن زەوت دەكا... ھەموويت بۆ خۆت دەويست.
 تۆزقەلەكەى يەزدان بوو لە بووندا يا بەشەكەى ئەھرىمەن بوو كە بوو بە
 ھىزى پوخاندن و بە پەتوونى يەك ئارەزوو بە ناخندا، ژنەكەت مرد. مرد
 و بەشەكەى خۆى لەو كۆرپە ئازىزەدا بۆتو، بە بەتالى جى ھىشت. خۆت
 بۆ پاراستن و گەورەبوونى تەرخان كرد. ناخت كۆنۆشى بۆ دەبرد و پىت

وا بوو، ئەر گره و تۆ گرپهرست، ئەر بته و تۆ بتههرست، ئەر خۆره و تۆ خۆرههرست...

وا دهزانی دوینن بوو: خۆت به براوه دهزانی و هاوسهرهكهت دۆپاو. خۆت به پاكژ دهزانی و هاوسهرهكهت بۆگهنبوو، خۆت به يزدان دهزانی و هاوسهرهكهت ئههريمهن، خۆت به چهقی چاكه دهزانی و هاوسهرهكهت چهقی خراپه. بيرت دهكردهوه: «هه موو مردووهكانی جيهان شيئويهان به يهك دهچن. هه موو ساوايانی جيهان به يهك دهچن... هه موو نهخۆشه مهنگوليهكان به يهك دهچن... سيمای هه موو په دوو كهوتووهكان به يهك دهچن... هه موو پياو كوژان به يهك دهچن... به لام هه موو باوكان به يهك ناچن».

ئىستا، وا له پهنا بهردىكداى. جارن ته ماشاى پيش خۆت دهكهى تا خۆت له فيشهكى نه يارهكانت بپاريزى، جارن ئاوپى ئەر لايه دهدهيتهوه كه كۆرهكهت سهنگهرى لى گرتووه و جارنكيش به بزهوه له باسكى چهپت دهروانى كه په پۆيهكى پيوهيه. بير له وه ناكهيتهوه چزهى گوللهيهك بتيكئ. له وهش ناترسنى كۆرهكهت بتيكئ... پيئت وايه پووحت چه په ريكي پۆلايهه و له بالاي ئالووه و دهپياريزنى. هه موو حهواست نوقمى بهخته وهرييه چونكه كۆرهكهت به «هه لۆ» ناوى ده رچوووه و سهركردهى دهستهيكى وهك خۆى «هه لۆ» يه. بزه كهوته سه ر ليووت و خه يال لولوى داى: «هه ر خۆم ديتم چۆن ورده ورده گه وره بوو. كهوته سه ر پي، ده پويشت و به لادا دههات و بهر ده بووه وه. هه ر خۆم يه كه م وشه م له زارى بيست كه (باوه) بوو. هه ر خۆم فيرى به ستنى دۆخين و قهيتانى پيلاووم كرد. هه ر خۆم فيرى پيى (ئهلف) م كرد... هه ر خۆم زهينم دهدايه گنده مووى سمئلى كه هيواش هيواش زيادى ده كرد... كه گۆى مهكى وهخروو كهوت، ئەر پازهى هه ر به خۆم گوت... هه ر خۆم ههستم كرد دلى كرده و كچان بۆى به عهز تهوهن... يه كه م جار، هه ر خۆم دركم به (هه لۆ) بيهكهى كرد. دايكى، له هه موو ئهوانه بى بهش بوو... هيچى نه دى... نه يدى

چۆن ھېتاش ھېتاش گەرە بوو و گەشەى کرد. ئەگەر لە بەھەشتیش بى ھەر چەتیبەى ھېچ نەدیوہیە. من گەشەکردن و گەرەبوونی جوانترین بوونەوہرى خودام دى».

شلپەى گوللە لە بەردەكەى بەردەمت ھەستا و خەيالىتى سىمى. لە كەلپىكەوہ پوانىت: لاوئىكى بارىكەلە، لە پەنا بەردىكەوہ بۆ پەنا بەردىكى دى، كەلئاسا بازى دەدا. لە ھەر پەنا بەردىك، جارىك، لە پەپۆكەى باسكى چەپى خۆى دەپوانى كە دژ... نا... پىچەوانە... نا نا، دوژمنى پەنگى پەپۆكەى باسكى تۆ بوو. ھەر لە تەمەنى كۆپەكەى خۆتدا بوو... وەك ئەویش گورجوگۆل و نەترس و «ھەلۆ» بوو. ھەمان شىوہ بەركى پۆشيبوو. جىاوازى ھەر ئەوہ بوو كە بە بەر چاوتەوہ گەشەى نەكردبوو و پەنگى پەپۆكەى باسكى ئەوہ بوو كە لىتى بەلەسە دەبووى. بە دل سىرەت لى گرت... بە پقىكەوہ سىرەت گرت كە بەشى سووتاندنى ھەموو ئەو بەدانەى دەكرد كە كۆپەكەت لە دژيان تاو دەدا و تىژ دەكرد. بە خۆت گوت: «يەك ئازا ھەيە و نابى بە دوو... يەك كۆپ ھەيە و نابى بە دوو». يەك فېشەكت تەقاند و كەلە نەيارەكەت پىكا. لە بەر خۆتەوہ بژەت ھاتى. دەتگوت گىيانى ھاوسەرەكەت بە ديارتەوہىە و بە بەخىلى پىبىردن بەختەوہرت دەكا.

شەپ براپەوہ و ئىوہ براوہ بوون... وەك ھەمىشە براوہ بوون... ھەمىشە ھەر خۆتان براوہن و كەسى تر نا... بەرەو ئەو بەرەيە وەرپى كەوتى كە كۆپەكەت سەركرەدى بوو. لە سىماى دەستەكەيدا زانىت شتىكى لە قەومان نەھاتوو قەوماوہ. خورپەيەك، وەك خرزەى چەقۇ بە دلندا ھات. تەوژمى ھىژىكى موگناتىسى، لە سىنگتەوہ دەرچوو و پىشت كەوت و ھەوسارى ھەموو ھەواس و خەيالىتى گرت... پاكىشاي تا گەيشتتە پەناكە:

كۆپەكەت: ھەر كۆپەلەكەى جارائە و بە بى دەنگى پاكشاوہ. بە دەم مەلایەكەتانەوہ بژە ناكە. سەر سىنگى شەللى خويئە. خويئەكەى، لە گەل ئەو كۆسكەوتنەشدا، ئەوہى بىر خستتەوہ كە دەمىكە پەنگى سوورت

نەدىوھ... دوو پەنگ نەبىن ھىچ پەنگىكى تىرت نەدىوھ... يەككىيانىت بۆ
 كېتۇش بۆ بىردىن بوو، ئەوى تىريان بۆ نەفرەت لىن كىردىن و جىنىو پىدان
 و خۇ بەتالكردەنەو لە پىق. دەتگوت ئەو پەنگە، دۆستىكى دىرىنە و
 پاش عەيام و زەمانىكى دوور و درىژ ھاتتۇتە سەردانت، بەلام ھەوالى
 مەرگى جگەرگۆشەكەتى پىيە بۆيە وەختە وەك پەنگە نەيارەكە لات دىزىو
 بىن. لە كاكۆلە خۇلاوبىيەكەى كۆپەكەت پوانى: دىمەنىكى تىرى بىن ھاوتاي
 جگەرگۆشەكەتە: نەرم... نەرم... لەگەل كزەباى ئەو دەمەو ئىوارە فىنكەدا،
 بە دەم ھەوھەسى سەركەوتنەوھ دەلەرئىتەوھ. كۆپەكەت، پىشدىنەكەى تىرازاوھ
 و نازانن بىبەستى. جارىكى دى بوويتەوھ تويكەلە ھىلكەى بىن زەردىنە و
 سىپىنە. بەلام ئەم جارەيان پىرى لە گىرى ئارەزووى بە تويكەلكردىنى ھەموو
 باوكان... بە تويكەلكردىن بووھ ئامانجىت... ئاينىت... باوھپەت... بووھ
 جگەرگۆشەت و جىيى كۆپەكەى بۆ گىرتىتەوھ. دەپوانىتە قىزى كۆرپەكەت و
 لە بەرخۆتەوھ دەلئىي: «خۇدايكى، ئەمەشى نەدى... ئەكە جوانە!»

دابران

وهك بادهم، پهق و وشك و چپر و چاوقايم بووى. وهك بادهم پرېبووى له ژيانى شاردراوه و نوستور. په نجهى پټت، له پهگى ناديارپانه وه، خوښاوى زهوييان دهمژى و ژيان به دهماره وردپلهكانى جهسته بچكوله لوازكه تدا دهكشا. به زهوى دهژيايت و زهوى پټت دهژيا. له گه ل خاكه خو له ميشيه هه زار جار سوتاو هكهى ناواييدا تيكه لآوى يهك ده بوون. تن و گيان تان تيكه ل به يهك ده بوون. تو ده بوويته خاك و خاكيش له تودا خوئى ده نواند. پهنگى يه كتر تان ده گرت... وهك (قه برسان گه وره) و (قلينج) و (قومسآل) بووى به به شيكى نهو خاكه و وهك دار تووه كهى دهم جوگه ناوه كه پهگى ناديارت تيدا داكوتا.

خه لكى دئ، له دورره وه لوتكهى هه يبه سولتان و پيره مه گروون و خالخالانپان پيشانى يهك ددها توش له قنچكه بهرد و دهنكه زيخ و سهر و ملي قالونچه وسهرى بزيوى ميش و پټى هه زارپټى بن بهرد ورد ده بوويته وه. دهنكه زيخت وهك دانهى گه وههر ده هاته بهر چار و له چهند لاهه ده چروسكايه وه. بهردت هيئده له چاوت نزيك ده كرده وه تا به

بارته قای پیره مه گروونی بهر چاری گهره کانی لئ ده هات. خه توخال و ده مار و رهگی بهردی پر مشنت به پالوپه سئو و په له به فري خالخالان ده چواند. بهردی پر به مشته بچکۆله که ت کلۆری وهک نه شکه وتی چپای تیدا بوون. بهردی وات خووش ده ویست. زمانت پيدا ده هیتنا و تامی خوالت ده کرد. بهردی خپ و لووست به لآوه پیروژ بوون و به خت پئ ده گرتنه وه. ته مه نت گه وره ده بوو. رۆژگار په کیان ده شیتلا و سال سواری سهری په که ده بوون. که چی جه ست و هکی خوی ده مایه وه. سهرت قایل نه ده بوو به ره و سهری بکش و له زهوی دور که ویتنه وه. چاوت رازی نه ده بوون له و دانه گه وه رانه دور که ونه وه... به لام هۆشت، ورده ورده فراوان بوو. هۆشت، که له دوو کۆلان پتر بری نه ده کرد، سنووری کۆلان و عاقاری زه ویوزاری ئاوی به زاند و تا دوور تریش بری ده کرد. ولاتی خوت ناسی. ولاتی تو چوار پینج گوند بوون که جاروباری، ژنیاں لیک ده خواست و به شایی و شینی په که وه ده چوون. گونده کانی ولاته که ت، له په که وه دیار بوون و به بازنه په کی خپی گردی خوړسک ده وریان گیرابو. له ملآوه، که مهی که لی کورده میل و سیکانیاں بوو. له ولآوه، گرده کانی داره مان بوو که ئیواره په که نه بوو خوړ قووت نه دا. لای ژووریشنه وه، هیتندئ گرد و گردۆلکه ی دی باوه شیان بۆ دتیه که ت و دنیا که ت کردبۆوه. ئه وه دنیا ی تو بوو و گونده که شت چه قی ئه و دنیا بازنه بیه بوو.

به هاران، گوله زهرده ت له ناو زهوی لماوی شیداردا هه لده کیشا. هه رچه نده سووک به ده سته بچکۆلانه کانتنه وه ده هاتن به لام له گه ل هه لکیشانی هه ر ته لیکدا، زهوی نرکه ی لیوه ده هات. نرکه ی زهوی به نرکه ی کیلانی ده چوو که خه نجه ره که ی بۆ خو سوور کردن هه لکیش. نرکه ی زهوی به نرکه ی دایکیک ده چوو که مندال له مندال دانیدا ترازابی. گوچکه ت به زه وییه وه دنا، گویت له وژه وژ ده بوو. گوچکه ت ده خسته سهر بهردیکی خپی پر به مشنت که نیوه ی له ناو خاکدا چه قی بی. گویت له چپه چپی گوله زهرده ی شهرمن و فره که جوی تازه شیر تپه پریو

ده‌بوو. چپه‌يان تيځه‌لاوی ھاڅه و وږه‌ی لافاوټکی ناديار ده‌بوو. له په‌گی گول‌زه‌رده‌ی ده‌ستی خوت پاده‌مای. هر په‌گیکی سهدان ده‌نکه زخی شیداری پیوه‌ بوو. په‌گی گول‌زه‌رده‌ سپی‌ بوو. به په‌گی ترپه به‌غداي بئ سهرک ده‌چوو. گول‌زه‌رده‌ت ده‌چنی و ده‌تکرد به کلا‌قوړی. تو و هم‌مو مندالانی‌ ناوایی ، به‌هاران کلا‌وقوړیتان ده‌چنی. هم‌مو جارئ که کلاوه‌که‌ت ده‌نايه سهرت، بال‌وړه نه‌مره‌که‌ی مندالانت بیر ده‌هاته‌وه و له به‌ر خوته‌وه ده‌تگوت:

- گول‌زه‌رده‌ گول‌ی کردووه دایک‌ حه‌سهن دوو شوی کردووه. له‌به‌ر نه‌وه‌ی دایکی تو فریای نه‌وه نه‌که‌وتیوو دوو جارن می‌رد بکا، دل‌ت خوش ده‌بوو.

- دایک‌ بمرئ له‌وه چاتره دوو جارن می‌رد بکا. دایکی من‌ مرد. من‌ دایکی خوم‌ نه‌دیوه ... خواجه ده‌بی دایک‌ چو‌ن بئ! . نه‌وه‌ت له‌به‌ر خوته‌وه ده‌گوت و سه‌یری په‌نجه‌ قوراوییه‌کانی پی‌ی خوت ده‌کرد. دل‌ت خوش ده‌بوو که هیشتا دپکه‌ پټکول‌و په‌ق نه‌بیوون و به‌ پیتدا نه‌ده‌چه‌قین. هه‌ستت به‌ ماندووبوونی ملت له‌ ژیر کلاوه‌که‌تدا ده‌کرد. گول‌زه‌رده، ته‌ر و ناودار و قورس بوون و گری‌ی چنن‌یان، لی‌ره و له‌وئ، به‌ ناوچه‌وانتدا ده‌چه‌قین و سووکه‌ نازاریکیان پی‌ ده‌گه‌یاندیت.

وهک هر پروهک و گیانداريکی مالی و کټوی، زه‌وی ده‌ی‌یاندی و په‌روه‌رده‌ی ده‌کردی و پی‌یده‌گه‌یاندی. زه‌وی، هم‌مو شت و هم‌مو که‌سیتک‌ بوو. خو زه‌وی و بستوکه‌ پی‌روژه‌کانی نه‌بوونایه‌هر دروستیش نه‌ده‌بووی. دایکت، ژنیکی نه‌زوک‌ بوو. تو، به‌ زه‌بری مه‌رقه‌دی پیاوچاکان په‌رپته‌ هه‌ناوی دایکته‌وه. (شامه‌غریبه) و (باوه‌غول‌غول) و (خدرزنده) و باوه‌گوړگوړ له‌ خدا پارانه‌وه تا دایکت زگی پر بئ و تو دروست بی. له‌ به‌ر نه‌وه‌ی باوه‌گوړگوړ له‌ عاقاری به‌ر چاوت و له‌ ناو بازنه‌ی دنیاکی‌تو‌دا نه‌بوو، به‌ لای‌تووه له‌ جیهانیکی‌دی‌ بوو. دایکت، به‌روکی به‌ر نه‌دان و نه‌دان. تا زگی‌خوی پی‌ پر نه‌کردن وازی‌ لی‌ نه‌هټنان!.

وهك زالوو به ههناوى دايكته وه لكاي. دروست بووى... پاشان، نركهت
 لئ ههستاند و ترازاي. دايكت، وهك زهوى به پييت و خورپاگر نه بوو.
 دايكت هه به و نركهيه مرد. نركهيه لئكدابران و جودابوونه وه كوشتى.
 به كورپهيه، مه مكى ژنى هه موو ئاوايه كهت ده مژى. هه موويانت كردن
 به دايك و هيجيشيان دايكت نه بوو. مه مكى چرچولوت مژين. مه مكى
 گوشتن و توند و پرشيرت مژين. مه مكى وهك به رده كهيه ناو مشتت،
 پهق و بچكولهت مژين. ئاخو كچه عازهبتي تازو پينگه يشتووش، وهك
 شهكه مه، به سه رتدا ده باني و زوو زوو مه مكى له زار ده ناي... ته زوى
 سه رت پئ ده به خشي. پاش هه مه مك مژينكيش به ردى خو لاويت
 ده مژى... تو چ بووى؟! نه تير خاك ده بووى نه تير مه مك. گردولكه
 دوور و نزيكه كان له بهر چاوت وهك مه مك بوون. گويان هه بوو. خه مت له
 گرده كان ده خوارد كه ده تراني عه سكه ر گوپكه قوته كانيان هه لده رين.
 له پرپيكد، خوشت نه تراني چوون زهوى ده سه به ردارى سه رت بوو. خوشت
 نه تراني چوون بالات هه لكشا و چوون گه وره بووى. گه وره بوويت و
 په گت زياتر به هه ناوى ئه و خاكه دا پوچوو. چاوت زياتر برى ده كرد.
 ئه و ديو دنيا باز نه ييه كهش شاره زا بووى. په ييت به گشت دول و ته لان و
 پالوپه سيويكي ناوه وهى باز نه كه و ديوى ئه و ديويشه وه ده برد. ده تراني
 له و ديو باز نه ي و لات كهت باز نه ي دى هه ن. ده تراني له و يش زهوى
 ده نركيني و ئه و يش هه ر ئه و خو له خو له مي شييه هه زار بار سو تاويه.
 گه وره بوويت و هوشت فراوان بوو. تا خالخالان و هه ييه سولتان و
 پيره مه گروون و ئه و لاتريش برى ده كرد. به لام ده نكه زيخ و قنچكه به ردى
 ئاوايه له بهر چاوت بچوك نه بوونه وه. له بهر خو ته وه ده تگوت: - ئه گه ر
 قنچكه به رديكي ئيره بيه مه سه ر پيره مه گروون چ ده بي؟! به ردى ئه وي
 ، ده يكه نه هاوپيى خو يان؟! خاكي ئه وي ده يگريته خو ي؟! ئه دى له وي
 نارچي؟! نا... نا... به ردى ئيره له وي هه لناكا. هى ئه و يش له بهر
 هه تاوى ئه گه رميانه هه لناكا. به ردى ئيره وهك گلتيه ي چاو وايه و له

جیجی خۆی نەبی نابینی. هی ئه‌ویش وه‌ک... وه‌ک گرتیه به‌و سه‌روه
نەبی ناژنه‌وئ. توخوا خوايه، با هه‌ر شته و له جیجی خۆی بی... ئاوها،
وه‌ک هه‌یه چه‌ند جوانه!

گه‌وره بوویت و مه‌ودای هۆشت فراوان بوو. خه‌تت دا. دڵت کرد. که‌چی
له هه‌ر کێژێ پاده‌مای سیمای دایکێکت ده‌دی. هه‌ر کێژێکت وه‌ک
برکێک ده‌دی که جووتی مه‌مکی گولبه‌ده‌می گرتبی. دڵت وه‌ک پشيله‌ی
ده‌سته‌مۆ ئاماده‌ی هه‌موو باوه‌شی بوو. دڵت دا به‌ گشت کێژه‌کانی
ئاوایی... به‌ که‌سیشت نه‌دا. له‌ باوه‌شی هه‌موواندا شیر و تیری خوشکی
شیریت ده‌چروسکانه‌وه. هه‌موو پۆژی مرخت له‌ سبه‌ی خۆش ده‌کرد تا
هێلانه‌ک په‌یدا که‌یت و وه‌ک زالوو به‌ هه‌ناوی کێژێکه‌وه بلکێی. که‌س
نه‌یده‌تارانندی... وه‌ک سه‌رده‌می کۆرپه‌یی باوه‌شی کێژت بۆ والا بوون.
به‌لام که‌ سه‌رت ده‌خسته سه‌ر سینگیان نه‌وسی مندالێت ده‌بزا. ده‌ستت
بۆ مه‌مک گر ده‌دا... ده‌تمژی و خه‌و دایده‌گرتیت.

سال سواری سه‌ری یه‌ک بوون. پۆژگار یه‌کیان شیللا... نه‌ دایکێکت بۆ
په‌یدا بوو نه‌ هێلانه‌یه‌ک بۆ دڵت. له‌ هه‌موو شتی دوودل بووی ئه‌وه نەبی
که‌ ئه‌و دێیه چه‌قی دنیايه، ئه‌و دێیه نەبی زه‌وی ده‌مری... ئه‌و دێیه
ناوکی دنیايه.

ده‌له‌دیوئ وه‌ک هه‌وری په‌ش لێت په‌یدا بوو. چنگی له‌ سینگت گیر کرد.
په‌گی په‌نجه‌ی گه‌یشه‌ دڵت. راپته‌کاندی و کرته‌ی له‌ په‌گت هه‌ستاند.
زه‌وی نرکه‌ی لیوه‌ کات. خاکه‌ خۆله‌میشیه هه‌زار چار سووتاوه‌که
زریکاندی... هه‌لیکیشایت و بردتی. زه‌وی نه‌مرد. ئه‌گه‌ر زه‌وی به‌و
نرکانه‌ بمرده‌با هه‌ر له‌ سه‌ره‌تاوه‌ دروست نه‌ده‌بوو. تو‌ش نه‌مردی. په‌گت
له‌ سه‌ره‌ته‌وه‌ ده‌رکرد. له‌ چاوته‌وه، له‌ گوێچه‌کانته‌وه، له‌ ده‌مه‌ته‌وه و له
سینگته‌وه په‌گی وه‌ک په‌گی گوله‌زه‌رده‌ت ده‌رکرد. هه‌ر تالێکی، هه‌زاران
ده‌نکه‌ زیخی وردی پێوه‌ بوو.

گه‌یشتیه ولاتیکی خاک نه‌سووتاوی بئ گرد و که‌مه . وهک ئه‌و ده‌مه‌ی که له ده‌نگه زیخ و قنچکه به‌رد ورد ده‌بوویه‌وه، له جه‌سته‌ی ده‌له‌دیوه هاوسه‌ره دایکانه‌کات ورد ده‌بوویه‌وه:

ئهم خالّه له‌ویان په‌شته‌ره . ئهم خالّه له‌میان خپتره . سه‌ری ئهم داوه قژه قه‌له‌شاهه . ئهم گو‌مه‌که، کونیکی بۆ شیر له‌ویتریان که‌متره . لئی ورد ده‌بوویه‌وه . له خه‌ته‌کانی ناوله‌پی، له گه‌نده‌مووی مه‌چه‌کی و له زیپکه‌ی باسک و لاملی ورد ده‌بوویه‌وه . نه‌ته‌زانی له چ ده‌گه‌پتی . ویلی دوا‌ی نه‌ینیه‌ک بووی که له خوشت نه‌ینی بوو . ئه‌وه‌ی ویستت له خاکی ئه‌و جه‌سته‌یه‌دا نه‌بوو . وهک قه‌وزه به سه‌ریه‌وه مای . بۆ ئه‌وه‌ی بتنوینی ده‌بوو مه‌مکیت له زار نی .

به‌ره‌و ولاتیکی بئ گۆی دی و به‌ره‌و باوه‌شیکی نادایک خۆت راپسکاند . ده‌له‌دیوه هاوسه‌ره‌که‌ت نرکه‌ی داپران ته‌زاندی . نرکه‌ی داپران په‌کی خست . وهک بنیشته‌تالّی به‌ر خۆره‌تاو داچۆراپه ناو خاکه‌وه .

هیوا‌ی هی‌لانه‌ی دلّت چکی کرد . چی دی به دوا‌ی باوه‌شیکدا نه‌گه‌رای که به باوه‌شی ئه‌و هه‌موو دایکه نه‌چئ . به خه‌یاڵ، ژنیکت دارپشت ؛ قژی وهک قژی په‌عنه بوو . ده‌می وهک ده‌می خه‌جئ بوو . چاوی وهک چاوی ئامه بوو . مه‌مکی! ... هیچ ژنیکت وه‌بیردا نه‌هات که سۆزی دایکیکی تی‌دا نه‌بئ . ئه‌و ژنه‌ی که داترپشت، وینه‌ی به دار تووه‌که‌ی ده‌م جو‌گه ئاوه‌که‌ی ئاوا‌یی ده‌جوو .

تۆ له ولاتی بئ گرد و گو‌و که‌مه‌وه، دارتووه‌که‌ش له خاکی شیرتپه‌پیی به زیان ئاوسی ئاوا‌یه‌که‌ته‌وه، چاوبپکێتان ده‌کرد . په‌گه‌کانی که‌لله‌سه‌رت، زیخه‌کانی هه‌لوه‌رین . گه‌لا و گو‌پکه‌ت سیس هه‌لگه‌پران . کز و سیس بووی . هی‌واش هتّواش دازایته ناو تاریکایه‌کی بئ ئامان و بئ سه‌ر و بنه‌وه . شتیکت، شلپ به‌ربووه‌وه . جه‌سته‌ت بوو و پما . وهک دیواریکی پزێو . هه‌ستت به له‌زه‌تی هه‌لوه‌رینی جه‌سته‌ت ده‌کرد . هه‌ستی ترت بۆ په‌یدا بوو . ده‌کشای . وهک به‌ردیکی پڕ به مشتی مندالیت که به‌ره‌و

بنی بیریکی بیین هه‌لدرابن، ده‌کشای. تیژ ده‌کشای به‌لام جه‌سته‌ی داته‌پیوی خۆت ده‌دی که ره‌گه‌کانی که‌لله‌سه‌ری وشکه‌وه‌بووی، خۆیان له ملی ئالاندبوو. جه‌سته‌که‌ت، وه‌ک که‌رت ده‌رخۆنه‌یه‌ک، وه‌ک هه‌نگلی ره‌قه‌ه‌لاتوی مه‌شکه‌یه‌ک، وه‌ک سه‌ره‌ته‌شیه‌یه‌کی بئ که‌لک یا هه‌ر شتیکی له‌که‌لک که‌وتووی سه‌ر زبێدان ده‌هاته به‌رچاو. خه‌مت لئ نه‌ده‌خوارد. ئه‌و جه‌سته‌یه، چی دی خۆشه‌ویستت نه‌بوو. جیهانه‌که‌شت، وه‌ک گۆ خپ بوو. په‌میی بوو و له هیندئ جیوه په‌له‌ی سووری پیوه بوو. ره‌گ و ده‌ماری وه‌ک خوینی تیدا‌بوون. نه ئازارت هه‌بوو نه خه‌م. هه‌ستت ده‌کرد له نۆوان دوو به‌رداشی زه‌به‌لا‌حدا ده‌هاردی. خره‌م‌خرم و قرچه‌قرچی ئیسکه‌کانت هیند پئ خۆش بوو پیت وا بوو ته‌زووی هه‌زت پندا دئ. داچۆرای. به ناسروشتی داچۆرای. هه‌موو شتی به‌ره‌و زه‌وی داده‌چۆی که‌چی تۆ به‌ره‌و حه‌وا داچۆرای. سووک سووک به‌ره‌و حه‌وا که‌لکشای. ده‌ستت له جه‌سته‌ت گێ‌پا و هیچت وه‌به‌ر ده‌ست نه‌که‌وت. هه‌ستت کرد ده‌ستیشت نیه. روانیته‌ خوارئ: دنیا خپ و بازنه‌یی بوو. هه‌زار بازنه‌ی بچووک بچووک له ناو بازنه‌یه‌کی گه‌وره‌دا پاله‌په‌ستۆیان بوو. یه‌کیکیان داگیرسابوو. ده‌ستت له جه‌سته‌ت کوتا. نه له‌ش هه‌بوو نه ده‌ست. له خۆت و بازنه‌ داگیرساوه‌که‌ت پرسئ:

- هه‌ی هه‌ی! کوا جه‌سته‌م؟! هه‌ی هه‌ی!... من کوام!؟

خۆت نه‌ده‌بزواند که‌چی ده‌بزوای. به‌ده‌م باوه ده‌هاتی و ده‌چووی. وه‌ک به‌وری به‌ر با بووی، قورساییت نه‌بوو. سووک سووک ده‌هاتی و ده‌چووی. نه ده‌تویست ببزوئی نه هه‌ولئ بزوانت ده‌دا. ده‌بزوایت و به‌ر په‌نا و قوته‌ی گرد ده‌که‌وتی. به‌هیچ گردیکه‌وه نه‌ده‌گیرسایته‌وه. به‌ره‌و هه‌ناوی شتی ده‌بزووتی. چی بوو؟! چ نه‌بوو؟! ئه‌و شته‌ تاریکیی بوو یا پۆشنایی؟! نه‌ده‌زانئ. شنه‌ی بایه‌ک، سووک سووک یاله‌ و یالئ گرده‌کان ده‌بیردی و ده‌یه‌ینای. هه‌ر له‌خۆرا ده‌خولایته‌وه و هه‌ر له‌خۆرا به‌ دووی هه‌ناویکدا ده‌گه‌رای...

دارتووه که ی دەم جۆگا که، هەموو پۆژێ، بەیانیان چاو دەبڕیتە کەمە ی
کەلی لای خۆرەلآت:

- ھاکە ھاتیتەوہ ... ھاکە ھاتیتەوہ بەر سیبەرە کە ی و ھەردوو قاچت
خستە ناو جۆگە ئاوہ کە ... ھاکە ھاتیتەوہ و ژیان بە دەمارە وردە کانتدا،
بە پەگەکانی پەنجەتدا کشا .. ھاکە بە خۆت و بەردیکی خپەوہ دانیشیت
و پەگی نادیار ت لە پەنجە ی پیتەوہ داکوتا . ھاکە لەگەڵ خۆری پۆژیکدا
ھەلھاتی و گەپایتەوہ ناو خۆلە ھەزار جار سووتاوہ کە ی ئاوابی . ھاکە
ھاتیتەوہ و بووی بە دەنکە زیخی دەوری پەگی گولەزەردە و پیتی
ھەزارپێ و قنچکە بەردی نێوان پەنجە ی وردی مندالی بی داک و باب ...
ھاکە ھاتیتەوہ و بووی بە گۆی گردیکی ئەو دنیا بازەنییە و کەس
نەیتوانی ھەلتکۆلێ .

سەرئ: ھیندی وشە و زاراوہ ی توپی ئەم چیرۆکە، تاییەتمەندی گوندی
(حەساری گەورە) ن .

«بە دەستی خۆم... بەم دەستانە پزگارىم کرد و گوشم کرد. بەم دەستانەى خۆم گويچكە بچكۆلانه كانيم هەلقليشانند... كە دايكى بە لەرزەك مرد، ئىدى خۆم بەختوم کرد. مەپم بۆ دەدۆشى، بزنم بۆ دەدۆشى... شيرم لە ژير سەلەشيره كە دەدزى بە بەرخە شگيرم دەدا. بەرخە شگير هۆگرم ببوو، يەك بست ليم دور نەدەكەوتەو و منى بە دايكى خۆى دەزانى. بە كۆرپەيى چۆن بوو، بە كاوپيش هەر وا بوو... ئىستا شەكبرانە و هەر وایە...»

مەد، دلى بە كۆرپە پتويلە پەشتالەكەى دەسووتا. دەيزانى زۆرى ئازار داو: «هەر چۆكى نەشكايى!...»

ورده ورده بەرولای چوو. دەستىكى بە قزەكەيدا هينا. قزى پېر بوو لە كا و كۆتەل و وەك دېكى ژيژك پەق بوو. دەستىكى بە چۆكيشيدا هينا... - كۆرپەكەم ئاخىر بۆ تووڤەم دەكەى؟! ئى من بلييم چى؟! دەسەلاتم چيە؟! -

- بۆ... بۆ... بۆ...! -

- بۆ بۆی چیتە؟! هیچم پئی دەکرئ؟! .

- بۆ بەرانی شگرت دا پێیان؟. هی خۆم بوو... خۆم پزگارم نەکرد؟. خۆم
گۆشم نەکرد؟. خۆم بەخێوم نەکرد؟. نەمدەهێشت شەقلدالی پێوه بئ.
نەمدەهێشت پێکۆلە و زەرەدەسیری و فەریکە چەودەر بە بەرگنەکە یەو
بئ، هەموو پۆژئ یەک حەمکەم لئ دەکردهوه... هی خۆم بوو خۆم...
- کوپی خۆم خەمت نەبئ. بەرخەنێرێکی تر پەرودەرە بکە بابۆ خۆت
بئ. ئئ؟.

- نا... هیچم ناوئ... بۆ داتئ؟. خۆی کەمی هەیه؟. پێنجسەد سەر
مەپی هەیه...

- پۆلە گیان چما نازانی زستانی گەنمان ناما، ئارمان لئ برا؟! . ئەدی
نازانی گەنمان لە مامە بایزت قەرز کرد؟. ئئ ئەو ئیستا پەلپی گرت و
بەرانی کە ی لئ ویستین. خۆت و گەورە و تەواوی... دەبئ ئەو شتانی
بزانئ، کوپی خۆم.

- بەرانی شگرت هەر لە ناو پانەمەپەکە ی خۆیان بوو... منیش بە هۆی بپرکە
مەپێکەوێ بپووم بە دوا شوان و یارمەتی شوانە کە یانم دەدا. مەگەر بەرانی
شگرت دووی مەپی بە بەران کە وتبا دەنا قەت لێم دوور نەدەکەوتەو. بابە
گیان مەب بەرانی کەم دەوێتەو.

مەد، هەم دلی پئی دەسووتا و هەم خۆی بە بئ دەسلالت دەزانی.
توورە بوو... زللە یەکی پێدا مائی و لەگەڵیدا قیزاندی:

- دە بیپرەو!...

مەدالی تاین بە تکا چو. مەن دەلێم دوو دەقیقە، تۆ بلئ پێنج...
دەموچاوی وەک خەم شین هەلگەرا. باوکی بە دیاریەوێ ئەبلەق بوو. بە
کزییەکەوێ دانیش و بە خۆیەوێ نووساند و گەرووی پې بوو لە گریان:

- باوکه کەم!... کوپە شیرینە کەم!... کاکە!... (کاکل) کەم!... دە
بەسە...

ئیدی کاکل، پووی لە مائی مامی نەکرد و لەگەڵ شوانە کە یاندا نەدەجوو

دهشت و دهر. کاکل، غه نزلۍ ... مانی گرت، له توبه تېت بکړد بایه نه ده چووه بهر مه پ. هه موو پوژئ، دوو جاران بهرانه که ی دده ی. له گه ل یه که م گزنگی هه تاودا ده چووه سهر کوله که و چاوه پوانی مه پناودانی ده کرد. که پانه مه پری مائی مامی پووی له سهر او ده کرد، نه میش بهرانه چگړی هه ر لو دورپا به دی ده کرد... وهک که له هپوی سهری بلند راده گرت، سینگى پان بوو. که له عاقاری کاکل نژیک ده که و ته وه، ورده ورده له پانه که جودا ده بووه وه و خوی پې ده که یاند. شاخه کانی پيدا ده سوو. نه ویش باوه شی به سهریدا ده کرد و ماچی ده کرد. دړک و زه رده سبرى و چیلکه وچوالی له تیسکی خوریبه که ی ده کرده وه و به په نجه باریکه کانی پشته ک و مله کی شانه ده کرد... نه و جا بهر وه کوله که ی ده برد. ئیوارانیش هه ر به و ته رجه سهر کولی ده گرت و تا بهرانه شگړی نه دیبا له جپى خوی نه ده بزوت. تیر و پری ماچ ده کرد و چیلکه و قسه ل و دړکی لئ ده کرده وه و به پړی ده کرد. ئیدی به م کاره ی ته سکینی ده هات و وهک نه ویندار هه ر له دواى ژوان چاوه پوانی ژوانی داهاتوو و بوو و هه ر بۆ وه ی ده ژیا... له بهر خویه وه جنپوی به مامی ددها و هیندئ جار، باوکیشی نه ده یوارد: «ناخ بهرانه شگړ... من نه بوومایه نه بوومایه دایکت هه ر به سهر تۆوه ده چوو و توش دهمردی. که به رخ له دایک ده بئ، له پېشدا هه ردوو سمی پېشه وه و لموزی دېن، به لآم تۆ وانه بووی... تۆ لاملت هات... من نه بوومایه دهمردی... نه م سه گبابه چ غه زه بیکه! خۆ نه یگوت نه مه هی کاکله و ده با بۆ وی بئ... به قه دهر یه ک جووله که ی هه یه که چی چاوی له بهرانه که ی من بړی!... به یانی زوو ده بییمنه وه!...»

به ره به یان، گوندی نوستوو، له قرمه ی تفهنگ و خرمه ی په شاش و هوپوهوړی تانک و زیل و ئیقا و نه اگا هات... هه ر و نه اگا هاتن و نه هاتن له خوار و ژووری ناواییه وه، تالانکه ران وهک پیکوپه خویان به گونده که دا

کرد و کردیان به هاتوهاوار و گهله جگه لهج و بهربوونه ناو دئ. گر له خهرمان بهردرا... مه پ و مالا ت پاپیج کران... ئه وه ی بهرگی غه زه بی سه ربازی له بهر نه بووتالانی ده کرد، ده غل و خهرمان و خانووی ده سووتاند، سه ربازیش له چهک و فیشهک و شتی قاچاغ ده گه پان و پیتاسه یان له پیاوان ده ویست.

کاکل، برکه مه پی راپیچکراوی خویانی بیر چوبۆوه. چاوی له پانه مه پی مائی مامی برپیوو که چند تالانکه ریک پیش خویان دابوو. پانه مه په که، جمه ی ده هات. بهرانه شعگیر، وهک پیشه ی پیشووی سه ری خوی بلند راگرتبوو و باوه شی دونگی با دها و وهک ئه وه ی نه بای دیبی و نه باران، پتی ده کرد... ویستی له پانه که جودا بیتته وه و به ره و کاکل برپوا، تالانکه ریک داریکی پندا کیشا و گیرایه وه. کاکل ده می به ش کرده وه. چاوی دابچرپیوو و به حه په دساوی له بهرانه شگیری ده پوانی...

خانوو، قرچه قرچ ده سووتان. خهرمان له دامرکانده وه دا بوون. مه پ و مالا ت، مانگا و کهر و هیستر، مریشک و جوجه له و مراوی، هیزه پۆن و کوپه ترشیات، گسک و پاتيله و قابله مه و که وچکی هه ورامی، سیل و ده رخۆنه و تیروک... هه موو شتیکی به که لک و هیندئ شتی بی که لکیشیان له دئییه که پپچایه وه و ماشیه وه و بردیان. کاکل هه ر چاوی له بهرانه که بوو تا لئی ون بوو. دایه کاله ی گریان... گریا... هه نسکی دا... به ره و ماله وه چوو. خانوه که یان هیل هیل ده سووتا... ماله که یان ببوو به دۆزه ختیکی ناگر و هیچی دی. ئه م گوئی پی نه دا و هه ر بۆ بهرانه که ده گریا...

گوئی له ده نگي تفهنگ بوو. ریزی... دوو... سی و چوار ریز کلاشینکوف له ژووور ئاواپیه وه بهر گوئی که وت. سله مییه وه... هه تاو رمی بلند ببۆوه... به ره و لای مزگه وته که چوو. «هه ر لای مامم بواپه باشتیروو. خو هه ر نه بی پۆزی دوو جارم ده دی. درکم لی ده کرده وه و ده ستم به پشته کیدا دینا... ئیدی نایبینمه وه... ئای...»

گه یشته لای مزگه وتی گوندی گرگرتوو. ژنان، قژی خویان که لاف که لاف
 دهر دیتا. گونای خویان ده پنی شینیان ده گپرا. که س ئاوپری له بلیتسه ی
 مزگه وته که و په په قورعان نه ده دایه وه. کاکل به بینینی مزگه وته که،
 موچرکی پیدا هات. ئه مه چیه؟! باورنیشی شین ده گپړئ!... چوه
 پیشتر... ئه... بهک دوو... کوره چیی!!... ده دوانزه پیاوی گونده که
 له ناو خوینی خویان که وتیوون.

- باوه!... ئاای... باوه!...

ئهمجاره یان کاکل له تافی دلّه وه بۆ باوکی ده گریا. ده می بوو هه موو
 گریانیکى بۆ به رانه شگير بوو. ئه م گریان به فرمیسکه ی که له هه ناویه وه
 سه ری هه لده دا، وهک گونده که توپه و دوکه لاوی بوو. سه یری ته رمه که ی
 باوکی ده کرد. ئاوپری لای ته پوتۆزی تالانکه ران ده دایه وه... سه یری گر و
 دوکه لی مزگه وته که ی ده کرد... گریان بوو به پق و هیژ و وزه... که وره
 ده بوو و که وره ی ده کرد.

پزگار بوون له به خته وهریږی*

سال له دواى سال به دهوړى يهک بازنه ى داخراودا، که چټوه که ى
حهوت پوژان بوو، دهخولايه وه. تاکه شتيک که دهگورا هر سيمای
بوو که هغه دواى هغه پيرتر و پيرتر دهبوو. نو به يانبيش وهک
هر به يانبيش کی دوشه ممه ى تر، به رانبر سهعاتى قه د ديواره که ى
به رانبر ى دانيسشت و چاوى له چرکه ژميړه که ى برى. چاوه پوان بوو
تا سهعات بووه نو. به دم چاوه پوانبيش وه له بازنه که هاته دهري:
«گه وره ترين به خته وهري نه وهيه له مه ترسى دهر باز بيت. ده لټى
ژيانى خوتت دوړاندووه و وهرتگرتوته وه. که پوليسه نه ينيه کان
نوسراوى ناو گوره وييه که ميان نه ده دوزييه وه، ده بووه يه کى له ساته
هه ره خو شه کاني ژيانم. که بومباران ده بوو و به رنه ده که وتم بى من
به خته وهري بوو با ده ورو به ريشم ببوايه ته جه سته ى له توپه تکر او. تاکه
که س که به زندوويى ده ما هر خوم بووم. ده تگوت له ناوه ندی
گورستان ټکدا کوشک ټکم بى دامه زراوه. که له نټوان تا ويره به رده کاندا
خوم هه شار ددا و له شکر به خويان و تانکپانه وه به لامدا رته دهوون

و بۆيان ئاشكرا نەدەبووم، پېكەنن دەيگرتم. زۆر بەختەوهرى ترى له و
بابەتەم ديتن بەلام گەورەترینيان دوابەختەوهریم بوو، ئەوەش ئەوە بوو
كە مافى پەنابەرىم پې درا و له مەترسى دور كەوتمەو... ئەمەش وای
دەگەيان كە چى دى بەختەوهرى پزگار بوونم نەمىنى.

بىرى پۆلىسە نەزانەكان دەكەمەو كە بىريان بۆ بپارى مۆركراوى
مەرگم نەدەچوو كە له ناو گۆرەويدا حەشارم دابوو. بىرى ئەو خۆشى و
پېكەننە هيسستىريايە دەكەم كە دواى بۆمباران دەيگرتم، بىرى تاوێرە
بەردەكان دەكەم، بىرى خودى ئارەزووى ئەو پەنابەرييە دەكەم، كە
وەك ديمەنى پووى ئاو له ئاسۆى ديدەم دانەدەبرا. بىرى مەرگى پېكەوت
و ژيانى پېكەوت دەكەم كە بە گەمەى (پۆلېت) "ى پووسى دەچوو".
ساعات بوو بە ئۆ. هەستى دەكرد مىلى سەعاتەكە بە بۆمبېكەو
بەستراو و هەر ئىستا نا نەختىكى تر تقينەوەيك بەرپا دەكا.

ئەوە پياسەى حەفتانە بوو و دەتگوت گەشتىكە و بە ناو بازنەكەيدا
دەيكا تا خەلك ببىنى و گوێى له دەنگى زندوويان بى. هەموو پێى
بازارەكە، بە چوون و هاتنەووە سېسەد و حەفتاهەنگاو بوو... ئەو،
بە شێوەيكە له شێوەكان تيرەى بازنەكە بوو و بە پىتى (Z) دەچوو.
پىداويستىيەكانى حەفتەى داهااتووى كۆكردنەو و چوو بەردەم ئەو
تاكە قاسەيەى كە لێى نەنووسرابوو «تاكايە قاسەكەى ترا!». پيرەژنىك
كە يەك تەماتە و يەك پاكەتە كەرە له سەبەتەكەيدا بوو و گۆچانتيكيش
بە دەستەكەى تریووە بوو، هەموو بوونى دوودلێى بوو تا گۆچانەكەى
له جىيەكدا دانى، له پيشیووە بوو. ئاخريكەى بەرپى خرا.

كىژى پشت كاوتنەرەكە بە بزەيەكى شیرینەوە گوتى: «پۆزباش!»

- پۆزباش!

گوێى له دەنگى خۆى بوو وای وەلام دايەو. دەنگى بە پاستى بېسترا.
نامیرەكانى ئاخواتنى عەيبیان نەبوو. ئەو «پۆزباش»ى ئەو حەفەتەيە
بوو و دەبوو تا بەيانى شەممەى داهااتوو بەش بكات.

جووتن سەد كرۆنىيى لە بەردەمى دانا و باقىيەكەى و بزەيەكى جوانى
وەرگرتەو.

كيزەكە گوتى: فەرموو!

ئەميش وەلامى دايەو: سوپاس!

ديسان گوتى لە دەنگى خۆى بوو. دوودلىي نەدەويست كە ئامپىرى
ئاخاوتنى عەيبى نيبە. چەند وشەيەكى تر لە و زارەو، نەك تا شەممەى
داهاتوو، بگرە تا پۆزى پەسلاننى بەش دەكا.

چەندى توانى بە پەلە لە بازارەكە دەرکەوت. دەتگوت مندالە كۆرپەيەكى
لە مالەو جېھېشتوو يا فېرنەكەى نەكوژاندۆتەو. بە پەروشى جېي
دانىشتنەكەى خۆيەو بوو كە بەرانبەر تەلەفزيونەكە و سەعاتى قەد
ديوارەكە ھەلەكەوتبوو. كتوپر، وەك ئەوێ بارىكى گرانى بە سەر
شانەو بى، لە پێكردن خاوبوو. بىرى كەدەو: «ئەو كيزە وەك
بنیادەمێك بزەى بۆ نەكردم، بەلكو وەك كېپارىك. بزەكردن بەشيكە لە
كارەكەى و نرخى لە سەر. دەبى بە دريژايى پۆز بزە بكا تا پەر دەبى
لە بزەى دەستكرد. پاشان كە دەچیتەو مالى خۆى، پەرە لە توورپەيى
و نەفرەت لە نزىكترين كەسى خۆى. ناخۆشترين شت ئەوێ بە بزە بۆ
كەسێك بەكەيت كە رەقت لايەتى يا لايى دەترسيت. ئاي بنیادەمى كۆل!»
ئەو كيزەى ئەو، وەك ھەر پزىكى بازارەكە نرخى لە سەر و پەنگە
سەعاتى شەش دۆلار لە سەر بازارەكە بکەو. دەبى ھەر سەعاتە و
بايى شەش دۆلار بزە بکات و ئەگەر نەيكا، ئىكسپايەر دەبى و دەبى لە
بازارەكە دوور دەخريتەو.

گەيشتەو مالى. دەرگاكەى كەدەو و بەژوور كەوت. ژوورەو بیدەنگ
بوو و تاكە دەنگێك كە دەبيست دەنگى پىلاوكانى خۆى بوو كە بە
زەويەكەيدا دەخشاندن. چوو ھەمامەكەو و لە ئاوپنەكە پاما. سيمای
چرچ و بارىكى بابى خۆى بىركەوتەو. لە بازەكە دەرچوو:

«ھا پىرەپىاو! ئەرى تۆ بوونت ھەيە؟! بە راستى تۆ ھەي؟ دەبى

بوونە وەرێکی راستی بیت و بۆشاییەکت پێ کردبێتەوێه که له هه مان کاتدا
 هیچ شتیکی تر پێ ناکاتهوێه یا بوونی چنۆکه ئاسات هه ر له خه یالێ
 مندا هه یه؟! ئایه ده توانی نووسراوی نهێنی له ناو گۆره ویه کانتدا
 هه شار به دیت؟ بیری ئه و پۆلیسه گیلانه ده کهم که به دوا ی بپاری
 مۆرکراوی مه رگمدا هه موو شتیکیان ده پشکنی گۆره ویه کانم نه ی. بیری
 ئه و تاوێره به ردانه ده کهم که وه ک دایک به خۆیانه و ه ده یان نووساندم
 و ده یان پاراستم... له هه موو مه ترسییه ک ده یان پاراستم. بیری گه مه ی
 مه رگ و ژیان ده کهم که به گه مه ی پۆلیتی پووسی ده چوو. پۆلیسی
 ئێره هه ر گۆره و ی ناگه پێن به لکو کونه کانی جه سته ش ده گه پێن
 و به رانه بر کامیرا بز ه ده کهن و وینه ده گرن و... ئێه چ کارێکی
 قێزه ونه! به لام تازه تێپه پی پیره پیاو! بۆ هه میشه تێپه پی. چی دی
 ناتوانی خۆت له نێوان تاوێره به رددا هه شار به دیت. دووربینی وا
 دا که وتوو ه که به دوا ی گه رمایی جه سته تدا ده گه پێ. تا نه مریت و وه ک
 تاوێره به رد سارد نه بیت ناخه له سییت! پۆلیسه مه ده نیپۆشه کان فێر
 کراون به دوا ی بپاری مه رگتدا، گۆره ویه کانت بگه پێن. تازه تێپه پی
 پیره پیاو! نێزیکترین پاشه پۆرت ئاوه ای: دوو پیاوی پۆشته ی قاتره ش
 به سیمای جد دییه و ه له ده رگای مالی کێزه که ت ده دن، که که س
 نازانی له کوێه. کێزه که ت ده رگا ده کاته و ه و پیاویکی قژدریژ به
 شووشه شه رابی ده ستیه و ه له پشتیه و ه راوێستاوه. بۆنی که سکوونی
 کحوولیان له شوقه که وه بۆ دێ. کێزه که ت، به سه رسوپمانه و ه ده روانی.
 یه کیکیان گۆزه یه کی به ده ستیه و ه: پۆزباش خانم! ئه مه باوکه!...
 ببوو ره مه به ستمه بلێ، ئه مه خۆ له میشی باوکه. خودا دۆ... به هه شتی
 به نسیب بکا. کێزه که ت ده قیژێتی: نا، نابێ! با بام نابێ بمێ!
 به هه رحال دوا ی ماوه یه ک، کێزه که ت، گۆزه که ی له جیه کدا بیر
 ده چی. په نگه له په نای ته خته خه و ه دوو نه فه رییه که، یا له بنی یا له
 په نای کورسی ئاوده سته که بیری بچێ... په نگه له ته نیشت سندووقی

پیتلوه کان، لای دەرگاکی دانئ و بیرى بچى. سه گه که، که ئه ویش
بۆنى کحولى لئ دئ، به جییه کی له باری ده زانی و پیتیدا ده میژئ.
به یانیان سهعات پنج پیتیدا ده میژئ، پیره پیاوا! ئه وجا بۆنى تۆ ده گری
پیره پیاوا!...

به راگردن ده هات و ده چوو. له هه مامه که وه بۆ ژووری دانیشتن. له ویه
بۆ مه تبه خه که و له ویشه وه بۆ هه مامه که. هاواری ده کرد: ئه وجا بۆنى
تۆ لئ دئ پیره پیاوا! تۆ تیکه له یه کی له میز و خۆله میش، پیره پیاوا!
هه موو ئه و پۆژه هه ر راپکرد و هاواری کرد. سهعات هه شتی ئیواری
له دەرگا درا. پیتی وابوو پیاوه پۆشته کانن و خۆله میشه که ی ئه ویا
هیتاوه ته وه: له گۆزه یه کدایه و بۆنى میزی لئ دئ!
ده رگای نه کرده وه.

- کوپه هۆوا! ئیمه پۆلیسین دەرگامان لیکه وه!
- له چ ده گه پین؟ من گۆره ویم له پیتا نییه. ریتا ده م کونی جه سته م
بپشکنن و به دواى برپاری مۆرکراوى مه رگمدا بگه پین. نا... نایکه مه وه!
ده رگا کرایه وه. دوو پۆلیسی زه به لاح به ژوور که وتن و له چاو ترووکانیکدا
لوولیان دا. ته کنیکی لوولانیان ده زانی و ده یانتوانی کئ بلیتی لوولی
بدن و هه موو جئ و کون و که له به ری جه سته ی به دواى قه ده غه کاند
بگه پین.

ده ترسا و هاواری بۆ فریاره س ده کرد، به لام ئه وه ی که ده بوو فریاره س
بئ، پۆلیسه کان خویان بوون.

سه رقاپی بیرى ئاخووتنى لابردبوو و هه ر قسه ی ده کرد. وه ک چۆن
سووته نی ده گاته خالی داگیرسان، ئه ویش گه یشتبووه خالی قسه کردن.
بیده نگى چه ندین سالی هه له تیا یه وه. هه ر قسه ی کرد و قسه ی کرد.
ئیتاش قسه ده کا. بۆ سه رجه می مرقایه تی قسه ده کا که هه یج
ناژنه وئ.

باسی پۆلیتی پووسی ده کا که ده یه وئ تیایدا به شدار بیت. ده نگیک له

ئوۋرى ۲۲ ەۋە دىت... پەنە لە ئوۋرى (۲۲۰۰) ەۋە بى:
تۆكە بۆنى مىزت لى دى خۆت ەشاردە! خۆت لەۋانە بشارەۋە كە بە
دواتدا دەگەپىن! ئەۋ دوربىنانەى تاقيىبى گەرمابى جەستەت دەكەن،
ھەر ەھا مەن و پۆلىس و سەربازىش تاقيىبت دەكەن! خۆت ەشاردە
پىرەپىاۋ!

* ئەم چىرۆكەم بە سۈيدى نووسىۋە و لە پۆژنامەى (GD) ى ۲۶
ى ۱۹۹۹دا بىلەۋ كراۋەتەۋە .

** پۆلىتى پوۋسى قومارىكە بە دەمانچەى تۆپلى دەكرى و يەك
فېشەك لە تۆپەكەيدا دەھىلدرىتەۋە و قومارچى دۋاى ئەۋەى چەند
جارىك تۆپەكەى دەسوۋپىن، بە سەرى خۇيدا دەچركىن. جا ئەگەر
نەتەقى براۋەيە و تەقىش دۆراۋە!

به ره واژ

ئیتسا، به سهر سهری ئه و خه لکه وهیه . به پیزه وه به ره و گۆرستانه که ی ده بن . ئه و خه لکه، له سهر سهری خۆیان هه لیا نگر تووه و نۆره ده که ن . تا ده یگه یه ننه گۆرستانه که هه موو که سیک، بۆ ماوه ی چرکه یه کیش بئ ده چیت به بن داره مه یته که یه وه . که س ناگری و که س خه فته ی پتیه دیار نییه . نا، خه فته ی چی؟! هه موویان به خته وه رن! هه موویان، وه ک ئه وه ی بۆیان پۆکرا بئ، گورج پئ ده که ن . هه ر که سیک بۆ ناشتنی مردوو بپوا، له گه لیا ندا ده رنا با . که س نازانی مردوو ی داها توو کتیا ن ده بئ و کامیا ن ده خریته بان سهران . من؟ تو بلئی نۆره ی من نه بئ؟! بۆچی نا؟! من خا و پئ ده که م تا دره نگ بگه م، به لام هه ر ده بئ بگه م . چه ند دره نگ تر بگه مه گۆرستانه که با شتره . هه موو که سیک، له سهره تا وه خا و ده بئ، ئه و جا ده خریته سهر داره مه یته و بان سهران . شتیک که خودا بۆ گه شه کردن و کوژاندنه وه ی من دروستی کردبوو کۆتایی ها ت . منیش کۆتاییم ها تووه ! بۆ گه شه کردنی من؟! نا، نا! بۆ گه شه کردنی پوو هک دروستی کردبوو . پاس ته بۆ من و هه موو ئه وانه ی بن داره مه یته که

دلّبر و دینبر بوو و همیشہ چاومان له دواى بوو، به لام کارگه يه کى به رده و اميش بوو بۆ پوهک. کاهوو و تۆله که و... که له بهرهمهيتانیش کهوت، خوى به هموو جهسته وه دهيتته خوراکى کاهوو و تۆله که و سلق و ثم بازنه ي بهرهمهيتان و به بهرهمبوونهش خواپهرستيه. خزمه تى سروشته. بزانه که س ده توانى له و بازنه نه زه ليه بهرچى!

بهر له وهى بيخه نه سهر داره مه يته که، شوشتيان. مردوشور، که له راستيدا مردوتپينه، دهست به زگى مردودا ديتنى تا چ بژوبايه که له زگيدا هيه بهرچى. نه و جا کفنى ده کهن و بۆ نه وهى هه تا ده نيژن دهستنوژى نه شکى، به پهله پووژى ده يگه يه نه گورستانه که. دهستيان بپوا دوو پکات نوژيشى پى ده کهن، به لام خوشيان بکورن نايکا.

دهيه بن. له پڙيشتن و ناشتيدا پهله يانه! دواى نه وهى له ناو نه لحه دى گورپه که دريژى ده کهن، مه نفه زيرى ده کهن. ئيدى له و ساته وه: سړى خوى و تړى خوى! پاش ماوه يه کيش دهستنوژه کهى له هه زار لاوه ده شکى. جهسته بيدهستنوژه کهى دهئاوسى و دهئاوسى تا نه لحه ده که پى ده کاته وه. نه لحه ده که، له سهر شيوهى قالبه سههۆله و جهسته ي نه و يش شيوهى قالبه سههۆله و ده ده گرى و ته و ژم ده خاته سهر هموو لايه کى نه لحه ده که. نه لحه ده که يه که بيهته وه يا لاشه که پى بکاته وه، نه نجام هه يه کيکه! نه نجام پاله په ستوى جيبوونه وه يه. هه ر کونیک له بهه شته وه باى فينکى پيدا بى يا له دۆزه خوه هه لاوى ناگر بينى، هه ندى له جهسته ئاوساوه که توند ده يگرى. جهسته که هه ر دهئاوسى و دهئاوسى... له نه نجامدا کرته کرتى ليوه دى و هه ر جاره و له لايه که وه درزى تى ده که ويى و ده ته قى. نه و جا نه لحه ده که وه که چوپ پى ده بن له غاز و هه وا و بۆگه نى...

ئىستا به بان سهريانه وه يه. بهر له وهى مردوشور بيتپينى، له گيانه لاوا بوو. له ئاستى پيلاوى نه و خه لکه دريژ کرابوو. هه رچيبه که په کى بکه ويى، نه گه ر مروف بى ده گاته ئاستى پيلاو و نه گه ر مه پ بى گورگ

دەرخوا و چۆلەكە بى پشیلە دەييا. نابى پەكت بكهوى! دەبى لەگەل
 رەوتى ئەو خەلكەدا دەررەيت! چار نىيە دەبى دەست بە چاوتەو
 بگريت! ئەويش پەكى كەوتىبو بۆيە دەورى بە پىللو گىرابوو. ھەر
 لە داخى ئەو ھەموو پىللوھى دەورى گيانى لە دەست دا. دەتگوت لە
 سەر ئەوھى دەستى بە چاوتەو نەگرتىبو، بە پىللو «پەجم» كراوھ...
 پىللوپاران كوشتى. ئەو كە ھەميشە لە سەر دۆلن بوو، چۆن بەو نامرى
 دابەزىتە ئاستى پىللو؟!

پىللو: كلاًشى كوردى، بنى تاكنىكان تەپ بىوو و لمۆزى بەرەو چەنەگەى
 خاوەنەكەى ھەلگەپابۆوھ. پىللو چىنى لە پىستى سەگى رەش...
 رەشى بىرقەدار... سوورى مەيلەو پەمەيى، پىستى سەگى بازگ. نەعلى
 عارەبى... قۆندەرەى پەنجەرەدارى پىنى نەخۆشىكى شەكرە... شەكرە،
 خۆشترىن ناوھ بۆ نەخۆشىيەكى ناخۆش. نەخۆشەكان لە بەريان گرانە ناوى
 نەخۆشىيەكە بگەنە ژەھرە! دلى خۆيان بە شىرىنيەكەى خۆش دەكەن!
 وەك دەرە پاشا كە لە دل دەدا، نەخۆشىيەكى بالايە با كوشندەش بى!
 ئەو ھەموو پىللو دەورىان دابوو. رىزى سەرى بىجەستەش لە ئاستىكى
 بەرزتردا لە مۆلەق وەستابوون و بە چاوى ئەبەلقەوھ لىيان دەروانى.
 سەرە لە مۆلەق وەستاوھكان، جاروبار بىز دەبوون و چاوەكان دەمانەوھ.
 چاوى خەپى وەك بەردە ھەلما، چاوى رەش، چاوى شىن... بە دەورى
 خۆياندا دەخولانەوھ و ھەموويان بە دەورى جەستە راکشاوھكەى
 ئەويشدا دەخولانەوھ. چاوەكان، بە چاوى گوێرەكە دەچوون. بە
 چاوى مەپى سەرباويش دەچوون. چاوى مەپى سەرباويش بە چاوى
 مۆشى مەست دەچى! دىققەتتان داوھ؟! چاوى كەللەى سەروپى لە
 كەللەكان دەرھاتىبوون و دەسووپانەوھ. ھەندى جار چاوەكان، دىدى
 خۆيان ئاراستەى سەر سىنگى دەكرد. پەتووەكەيان دەسمى و ئاويزانى
 مەكەكانى دەبوون. مەمكى سىپى گۆپكە پەمەيى دەمبەگۆلى ھىندەى
 سىوېكى بە قەدەر گونىكى قۆر!

ئەو ھە كۆ بوو لە ئاستی پێلاوھەكانتاندا بوو؟! ئەو ھە كۆ بوو تێرانتان؟ ئەو ھە كۆ ھە لە سەر دارەمەیتە و لە ئاستی سەری ھەمووتان بەرزترە؟! ئەو ھە ھەر ئەو ژنە بوو كە بە كراسێكى تەنكى پوونی سوورەو، كە مەمكەكانى لێوھە دەبیندران، تووشى یوسف بوو. كراسەكەى یوسفى لە بەرۆكەوھە درپاند و یوسفیش كە گوێى لە تێپەى پێى پاشا بوو، گورج دەرپەپى و بە دەم پاكردنەوھە، سیاسەتبازانە، كراسەكەى بەروپشت كرد. نەخێر خەتای ژنەكەى! ئەو ھەتا كراسەكەى كاكە یوسف لە پاشەوھە درپاوە! خۆیە لە گوناھەم خۆش بە لێكدانەوھە ھەى! نەباراندن و بیركردنەوھە و لێكدانەوھە لە گوناھە گەرەكانى مەرەكان... با!!!

ئەو ھە كۆ ھە كۆ بوو تە تاجى بان سەرتان و بۆ ھەلگرتنى نۆرە دەكەن؟! ئەو ھە ھەر ئەو ژنە بوو مێشكى بە قەدەر مەمكێكى بوو و مەمكى بە قەدەر سێوێك بوو و سێوێكەش بە قەدەر گونگێكى قۆپە و بێنى مردنە! ئەو ھە ھەر ئەو ژنە بوو ماریكى لە بن زمانى خۆى شارەبۆوھە و مارەكەش شەیتانى لە بن زمانى خۆیدا شارەبۆوھە... ئەو ژنە بوو كە بە مار و شەیتانەوھە ھات و لە دەورى گون و دل و زمانى ھەمووتان ئالا و بۆ گەرەوگوناھان دى دى دان... لە زمانى منیش ئالا و منیش بە دزىوھە گەیاندمە ناو نوێن... گەیاندمە دوورپێانی ژیان و مەرگ... گەیاندمە ئاستى پێلاوھەكان... زمانم ھەر دەزانى بۆ: ژن واتە مار... واتە سێو... واتە مەمك... واتە بەھەشت. كۆى دۆزەخ و بەھەشت و ھەموو بون، بە جەنگ و ئاشتى و ھەموو تاوانەكانیشەوھە، دەكاتە ژن! دۆزەخ ئەندامێكە لە ئەندامەكانى جەستەى ژن! بەھەشتیش بەشێكە لە جەستەى! سەیر نىیە ئەشكەنجەدان و ئیعدامكردن و شەپى بەرەبى و پارتیزانى، ئەندامەكانى جەستەى ژن بن؟! سەیر نىیە تاوانێكى وەك ئەنقال لە بەر تیشكى بزی ژن ئەنجام درابى؟ ھەوالى كیمیا باران بەشتى بۆ لە دەنگى ژن؟! سەیر نىیە دیمەنى قەنارە بەشتى بۆ لە گەردەنى ژن؟! فایل، فایل! سەیر نىیە فایلیش بەشتى بۆ لە ئامیزى ژن و

له گه لندا بچته ناو نوینه وه؟!

میشکیک هینده ی مه مکیک... مه مکیک هینده ی سیوکی به قه ده ر
گونیک قوړ، ئه وه موو کاره ساته له خو ده گری! ئه وه موو خو شیه
ده به خشی! ئه وه موو داچه مین و خو دوړاندن و پا په پین و ده رپه پینه له
بن سه ری ژندان! هه ی ئوین باز! کاره ساتی هیانی مار و شه یتان له بن
زمانی ژندا بۆ ناو به هه شتی پیاوی قه ومی لووت! ئه وه بوونه وه ره که خو ی
گونی قوړه و میشکی هینده ی گونیک قوړه، به بئ ئه وه ی هیچ بکا ئه و
هه موو ئازاره ت پئ ده گه یه نن! بزه که ی کوشنده یه و له هه مان کاتیشدا
ژیان به خشه! چییه؟! کئ سه ر له مه ته لی ژن ده رده کا؟! ره ق بی نه رمه و
نه رم بی ره قه، پابکی دئ و بچی پاده کا... گورج بیت خاوه، خاو بیت
گورجه... پاو یژکاره گاوانه ده رگاوانه، نانکه ره ماموستایه ماستاوچییه،
هاره خوینده واره، هه رچییه که ژنه... ژنه ئه وه موو ئوین باز و قومار باز
و خوین به خش و جاش و باشه ی لئ که وتوونه ته وه!
ئه وه هه ر ئه و ژنه بوو له ناو گلینه ی چاوتاندا هه لتانده گرت؟ هه ر ئه و
بوو که جه وه ری خه نه رتان بوو؟ جوانیه که ی وه ک به ز بان دلی
گرتبوون.

هه ر ئه و ژنه ی که میشکی به قه ده ر مه مکی بوو و مه مکی به قه ده ر
سیوکی بوو، کراسی یووسفی ئازیزی بابی خو ی به روپشت کرد. ئه دی
ئه گه ر میشکی له مه مکی خو ی گه وره تر بوایه چی ده کرد؟ یووسف...
یووسفی بابی خو ی، که خوړ و مانگ و ئه ستیره کرپتوشیان بۆ برد، له
ده ست میشکیک هینده ی مه مکیک هینده ی سیوکی هینده ی گونیک
قوړ کراسه که ی به روپشت له به ر کرد. گونیک قوړ کراسی پئ به روپشت
کرد! به و یووسفه نازداره ی به روپشت کرد که خوړ کرپتوشی بۆ ده برد...
به وی بکا به منی ناکا؟! به توی ناکا؟! له و بازارپانه، هه زاران کراس
به روپشت له به ر کراون! هه مووشیان، بئ ئه وه ی خوړ کرپتوشیان بۆ
بیا، له خیلئ به رزه کی بانانن و ده می خو یان ده لیسنه وه! ئه وه موو

سیاسه تمه داره ساخته کاره‌ی کراسیان به‌روپشت کردوه، له کونی کام
ئاوده‌سته وه هه‌لقولان؟

ئوه کێه ئاوتانه ته بان سهرتانه وه؟ ئوه ئه‌و ژنه‌یه له بان سهرتان
نه‌بێ که‌ستان نابێته پاشا. هه‌ر ئه‌ویش بوو له بنی هه‌ر کامتان بوايه
ده‌یکرده پاشای پاشایان. ئه‌و نه‌بێ، ده‌بنه‌ میگه‌له مه‌پێکی بێهه‌ران
و له به‌ره‌وه ده‌خورێن و ده‌برێن و ده‌دزێن تا دواتان ده‌بێته وه.
بیخه‌نه بان سهرتانه وه. به‌ پێلاو مرانتان... به‌ مه‌به‌ستی پاککردنه وه و
ده‌ستنوێژ و نوێژ ترانتان... به‌لام ئه‌و، به‌ چاوداگرتنیک هه‌زارتانی به
دواتان به‌ کوشت ده‌دا. ئه‌و، مار و شه‌یتانی پێ بوو و ده‌روازه‌ی هه‌موو
به‌هه‌شتیکی بۆ والا بوو. ده‌روازه‌ی وه‌زیر و مودیری بۆ له سه‌ر پشت
بوون... ده‌روازه‌ی دۆست و دوژمن بۆی بێ چاودێر بوون. ده‌روازه‌ی
دلی پیاوانی کراس به‌روپشت وه‌ک ده‌می ما‌که‌ر بۆی ده‌قه‌وچی! ژنیک
شوشتی و ده‌ستی به‌ زگیدا هێنا. جاروباری به‌ لاچار ته‌ماشای ئامیری
زاوژی ده‌کرد. به‌ مردوویی به‌خیلی پێدا ده‌هات! وه‌ی که‌ جوان بوو!
ئو ژنه‌ نازداره‌ی که‌ می‌شکی به‌ قه‌ده‌ر مه‌مکی بوو و مه‌مکی به‌ قه‌ده‌ر
سیوێکی هێنده‌ی گونیک قۆر بوو بۆ کوێ ده‌به‌ن؟ تا پێتان کرا له
ناوه‌پاستی پێلاوه‌کانتاندا کردتان به‌ چه‌ق، ئه‌وجا ترانتان. هه‌ر ئه‌ویش
بوو که‌ ئیستا له بان سهرتانه، بۆ ئه‌وه‌ی بیخه‌نه بنتان، سه‌ری بابی
خۆتان به‌ کلار و جامانه وه‌ بۆی به‌ په‌هن ده‌دا. به‌ په‌هنتان نه‌دا و
سه‌ریتان کۆت نه‌کرد؟ ها؟ وه‌ک جاشک بۆی که‌وتنه سه‌ر چوارپه‌ل!
ئو می‌شکه‌ی هێنده‌ی مه‌مکی هێنده‌ی سیوێک بوو. می‌شکه‌ زله‌که‌ی
ئێوه‌ی له‌کار ده‌خست و وای لێ ده‌کردن بزه‌پن. بۆ کوێی ده‌به‌ن؟
می‌شکی ئو ئیسفه‌نجیکی گوشراو بوو و هی ئێوه نه‌گوشراو! کێوه‌ی
ده‌به‌ن؟

ته‌لیسمیک به‌ ده‌وری ئو مه‌مکانه وه‌ بوو. دوو مه‌مک که‌ هه‌موو وه
موگناتیزییه‌که‌ی گۆی زه‌وییان بۆ خۆیان قۆرخ کردبوو، زه‌لامیان به

میشکىكى گەورەوۋە ۋەك وشتر بىخ دەدا. چاۋى، چ تەلىسمىكىيان تىداۋو. چاۋى، ئاۋىنەيەك بوو و رەنگى ھەزى بېپرانەۋەى دەدايەۋە، يا زەنگى ھەنگى لىدەدا. ژن، بەو مىشكەۋە كە بە قەدەر سىۋىكە، دەبىتە نووسەر و داھىنەر و ئەكتەر و ۋەزىر و مامۇستاي بىركارى! ئەۋە تواناي مىشكى نىيە، بەلكو ئىرادەى چاۋ و مەمكىتى داھىنانى پىن دەكا. ھەموو جەستەى ژن مىشكە و لەكاردايە... پەنجە توۋەى مىشكە. مەچەكى... دەمى... لىۋى... ھەمويان لە كارى پەكخستنى ھەموو مىشكىكى نىزدان بە مىشكى ئەنىشتاينىشەۋە. بىخەنە بان سەرتان! ئەو ژنە بخەنە بان سەرتان كە ھەموو جەستە نەرموتۇلەكەى مىشك بوو. بىكەنە تاجى سەرتان! ئەو ژنە مىشكى لە دەرەۋەى بوۋنى فېزىكىشەۋە ھەبوو و لە دورەۋە ۋەزى نىرايەتى لى دەمژىن! ئەو لە ماللى خۇى بوو، ئازاۋەى لە مالان بە پىاۋ دەگىرا و كۆپۈنەۋەى بېپرانەۋەى بە نىرىنە بۆن تەگەۋرەكان ئەنجام دەدا. ئاخىر مار بە شەيتانى بن زمانىەۋە چوۋبوۋە بن زمانىەۋە. ئەۋىش لە زمانى ھەموتان ئالابو... لە زمانى منىش ئالابو... باسى مېيائى ئەۋ بە سەر ھەموو باسىكدا زال بوو. لە ئىستا بە دواۋە چ دەكەن؟! خۇتان سەرقاللى چى دەكەن؟! پەلەتەنە داىپۇشن تا ھەموو ھەزەكانتەن لەگەلىدا. لە چاۋى يەكتەر بشارنەۋە. ھەموتان بە ھەموو كەتنىكى يەكتەر دەزانن بەلام دەشېشارنەۋە. لە ناو ئەلەدىكى لادېدا بېشارنەۋە نەۋەك يەككىكتان لە نىۋەشەۋە، ئەو دەمەى بۆن تەگەۋرەى زىاد دەكا، بېتە سەرى و ھەلىكۆلى. بېشارنەۋە تا ئابپوتانى نەبردوۋە! ئەلەدى ژن لە ترسى دەستىڭىزدى ئىۋە لادې! ئەۋەش ھەر بىرۋەكەى ئەۋانەى بن دارەمەيتەكەيە، دەنا كى بىر لە ھەلكۆلىنى گۆر دەكاتەۋە!؟

ئىستاكە ۋا بە بان سەرتانەۋە ئوغر دەكا، تا جى بۆكەسىكى تر چۆل بكا مىشكى ھىندەى مەمكى بى و مەمكى ھىندەى نارنجۆكىك بى و لە ناۋگەلتانەۋە دابىرۋىتە ناو سەنگەرەۋە... نارنجۆكىش ھىندەى گونىكى

قۆپە و نەبیری بەلایە و بییری دەمریت! بیبەن بە بان سەرتانەوێ ئو
چاوەگەشە گەردن درژە مەمک سێوێ ببەن کە هەموو جەستە ی میشتیک
بوو و وزە ی ماگنەتیک ی گۆ ی زەوی لەخۆ دەگرت... و... بە دامالاندنی
لەچکەکە ی نەبوا یە هەرگیز سیحرەکە ی بەتال نەدەبوو.

منیش وەک هەمووتان دە سال چاوەپوانی دامالاندنی لەچکەکە ی بووم،
بەلام کە دایمالاند سیحرەکە ی بەتال بوو و و یەک خولەک چاوەپوانی
ئیزن نەبووم. هەموو تەمەنی چاوەپوانیم لە پێنج خولەکا بەتال
بوو و کات چڕ چڕ ببۆو! حەز چڕ چڕ ببۆو! هەموو شتیک لە دەمی
تەقینەویدا بوو و تەقییەوێ!

کەچی بە سەر شانی منەو نییە! بە سەر شانی ئێوێوێ! وای دەیبەن...
هەر جارە و یەکن دەکەوێتە بان سەران و ئیستا تۆرە ی ئو بە بان
سەرتانەوێ. بە بان سەرتانەوێ دەیبەن تا پێ بۆ گەشتیک لە خۆی
گەشتەر چۆل بکا. دەیبەن، تا یووسفیکتان پەلاماری نازداریک ی تر بدا
و کراسەکە ی بەروپشت لەبەر بکا. دەیبەن تا ناپلێۆن کەرایەتییک ی
تر بکا... بیبەن! با فایلیک وەک فایلیکە ی یوسف لە پیتاوی ئامیزی
کەسێکی لە نازدارتر دروست بکری و ئاشکرا بی!

کێ دیوێتی ئو مردووێ تێندراوێ بان سەرتان لەچکەکە ی دامالینی؟!
زمانی ئاگرتان دیوێ چۆن هۆن هۆن بەرو ئاسمان تەکان دەدا؟!
پەرچەکە ی ئویش ئاوا تەکانی دەدا. ئو خۆی دەپوا تا لە جیی ئو
کەسێکی نازدارتر کراسیک ی تەنک و پوونی سوور لەبەر بکا، کە گۆ ی
مەمکی لێوێ دیار بن و یوسف لە حەژمەندا کراسی خۆی بەروپشت بکا.
ئاخر ئەگەر ئو نەپوا، شوین نامینێ کچەکە ی نوینی خۆی لێ پابخا...
ئو دەپوا تا ببیتە خۆراکی تۆلەکە و کاھوو... وای لە وازنە نەفرەتییک!

بزه

دهرگای حه وشه که یان چینکۆیه کی پێپیتی سپی دره وشه دار بوو و له یه کدوو شوینه وه به ته نه که ی ژهنگن پینه کرابوو. له نۆد شوینه وه قوپابوو و له نۆد شوینی تره وه کونکون بوو و کونه کان به جیی گولله ده چون که له دهره وه پرا پتیه ی نرابن. دهرگا که قفل و کلیل و چوارچتیه ی نه بوو، با ده یه پتا و ته ق به دیواره کهیدا ده دا. بای پایز تاقه سوار بوو و ته پوتۆزی به رپا کردبوو... بای پایز پتیاریکی لاده یی بيشه رم و به په له بوو. وهک ئه وه ی شتیکی لئ قه ومابن و فریاده سی بوئ، په یتا په یتا دهرگای ده کوتا. ته قه ی دهرگا نه با و پایزی ماندوو ده کرد، نه دانیشتوانی ماله که ی بێزار ده کرد. دهرگا که و پایز و ئه و ماله ئولفه تیان به یه که وه گرتبوو.

چوار پشيله ش، دوانیان له ملای دهرگا که وه پالکه وتبوون، دوانیان له ولای دهرگا که وه. ئه وانه ی لای ده سته راست یه کیکیان ره ش بوو و ئه وی تریان بۆر. ئه وانه ی لای ده سته چه پ هه ردوکیان سپیواژی چلکن بوون. پال که وتبوون، به لام له چاوشیاندا دیار بوو ناماده ی

پاکردن. دهووبه‌ری پشيله‌کان و بهر ده‌رگا که و پښتريش پر بوون له هټپکه به‌رد. پشيله‌کان چاوه‌چاوی نه‌وه‌يان بوو ده‌ست بده‌يته به‌ردنک تا تښته‌قښن.

«ئهم ماله له‌گه‌ل ته‌قه‌ته‌قی ده‌رگا و گفه‌گفی بادا پاهاتوون. با هه‌بڼ يا نه‌بڼ ئهم ده‌رگايه ته‌قه‌ته‌قی دځ. له که‌شوه‌واي نارامدا مندا لان به‌ردباراني ده‌که‌ن. مندا ل سهره‌پوڼ و له چی بترسن په‌لاماری ده‌ده‌ن. تو بزانه بزانه! په‌لاماری ماريش ده‌ده‌ن! خوا شايه‌ده مه‌چير به کلکی دوو‌پشکه‌وه ده‌به‌ستن و دوو‌پشکه‌ی تريان پڼ پړاو ده‌که‌ن. پښتريش، جارځ جاش ده‌هاتن و ئهم ده‌رگايه‌يان ده‌کوتا، جارځ سويا و جارځ پټکخراوی شيمال. دواي نه‌وانيش جارځ چه‌کداراني ئهم حيزب ده‌هاتن و ده‌يانکوتا، جارځ چه‌کداراني نه‌و حيزب. ئهم ده‌رگايه چاره‌نووسی وايه. ده‌بڼ ئهم ده‌رگايه ته‌قه‌ی بڼ. نه‌گه‌ر باران بڼ، له ناستی ئهم ده‌رگايه‌دا ده‌يکاته ته‌زړه. هر له‌م ده‌رگايه دوور بکه‌ويته‌وه، با ده‌يخا. وه‌ريش... بلښم چی! دوور نييه له‌م ده‌رگايه دوور بکه‌ويته‌وه، وه‌ري پایز نه‌ميښ. په‌نگه به‌هار بڼ».

پيره‌ژنښکی گزچانه‌ده‌ست نه‌و قسانه‌ی کرد و به دم شه‌په‌شه‌پی کراسه په‌شه‌که‌يه‌وه به نيوان من و ده‌رگا که‌دا تڼپه‌پی. که په‌تیش بوو، هر دوو هه‌نگاو جارځ ناوړپکی ده‌دایه‌وه و به گومانه‌وه، جارځ له منی ده‌پواني، جارځ له ده‌رگا چينکوکه. ده‌رگا که‌ش جاروباري خوی به ديواره‌که‌دا ده‌دا.

ده‌رگا که ده‌کرایه‌وه و ته‌ق پټوه‌ده‌درا. نه که‌س ده‌هاته ده‌رځ نه که‌س ده‌چووه ژوړه‌وه. چه‌ند هه‌نگاو یک به ناو هټپکه به‌رده‌کاندا چوومه به‌ره‌وه. پشيله‌کان، هر دوانيان و به لایه‌کدا تڼيانته‌قاند. به پشتی په‌نجه‌کانم سڼ جاران له ده‌رگام دا و باي پایزیش کردی به چوار و دیسان کردیه‌وه و به ديواره‌که‌يدا کښا. چاوه‌پوان بووم نه‌حمه‌د بیت و ده‌رگا بکاته‌وه.

ئەحمەد، خودا بۆ بۆزەکردن خولقاندېۋى. ھەمىشە بۆزەى دەکرد. بىن
ئەۋەى مەبەستى بىن بۆزە بكا، بۆزەى دەکرد. جارىكيان لە شەپدا برىندار
بېۋو و خوينىكى ئۆردى لەبەر پۆيشتېۋو، كەچى ھەر بۆزەى دەکرد.
لۆۋەكانى، خۆيان بارىك و بە بۆزە بۋون. چاۋەكانى، خۆيان وا پىسكاۋون
بۆزەيان پۆۋە ديار بىن.

بەر لەۋەى بگەمە ئەۋ جىيە پرسىيۋوم: ئەحمەد حوسىن پەمەزان،
پىشتر بە ئەحمەد گرېنۆف بەناۋبانگ بۋو. ناۋى ژنەكەى ھەنارە.
نازانم چەند مندالى ھەيە. زانىۋمە لەم ئۆردۈگايە نىشتەجى بۋو. كىن
دەيناسى؟

- ئەۋەى...

مندالېك ئەۋەى گوت و پىكەننىكى ئىبلىسانەى كرد. يەككىكى تر
ھەلىداين:

- مالى كەركۈككەيەكە؟

- بەلى، بەلى كەركۈككىن.

- خزمى تۆن؟

- ئىم... نا، ناسياۋمىن. پىكەۋە پىشمەرگە بۋوۋىن. ئەحمەد. ھەنار
ژىنتى. مندال... نازانم چەندىان ھەيە.

- ئەۋەتەننى ھۆ لەۋى. مالىكەيان پۋۋى لە دەشتەكەيە. سى قەيرەكچ و
خرتەكۈرپكيان ھەيە. تەۋاۋن، ھەر چۈريان شىتن. شتىك بەردەۋام
لە دەرگاكيان دەدا. يەككى دەلى پشيلەيە و يەككى دەلى بايەكەيە.
ئەۋانىش قەت نايەنە دەرگا. بە خوا نازانم، بەلام دەلىن ئەۋەى بچىتە
ئەۋى، پشيلەكان ھانى دەدەن بەرد لە دەرگاگە بدا... ئەۋەشى بە
قسەيان نەكا تىكدەچى. ۋەللا خۆ ئەۋەش دەلىن ئەۋەى بەرد نەۋاۋى
دەبىتە پشيلە. تا ئىستا چۈر كەس بۋونەتە پشيلە.

سەرم بادا و بەرەۋ ئەۋ شۋىنە چۈۋم كە گوتيان. كە گەيشتم، بەر
دەرگاكيان ئەۋە بۋو كە دىتم. بايەكە دەرگاگەى دەھىتا و دەبىرد.

ده تگوت ئو ده رگايه هر بۆ ئو هه يه ته قه ی لیۆه بئ. تۆ بلیتی ئو پشیلانه ئو بهردانه یان هاویشتیئ؟! تۆ بلیتی ئوانه، پۆژی له پۆژان وهک من به شه ر بووبن؟. نا، شتی وا چۆن ده بی؟! جارئ سهیری بهرده کانم ده کرد و جارئ ده رگاکه و جارئ کیش پشيله کان. له مسه ر و ئه وسه ری ده رگاکه وه پشيله کان سهریان ده ره ئابوو. نه ده هاتنه پێشه وه نه دوور ده که وتنه وه .

جارئکی تریش به پشتی په نجه له ده رگام دایه وه . ئه مجاره یان قایمتر لیئدا و هه ستم به سووکه ئازاریک له پشتی په نجه کاندا کرد. سئ جارنم لیئا و بایه که کردی به چوار. له گه ل گه پانه وه ی ده رگاکه دا ناو حه وشه کم دیت. ده مه بیئیکی بیکلک و خه رماشه یه کی جووت له و گۆره که وتبوون. ده ورو به ری خه رماشه که زپوزبیل بوو.

دو هه نگاو گه پامه وه دواوه و چاوه پوان بووم. ده ورو به رم هه مووی هێکه به رد بوو. ده تگوت من به ردباران کراوم نهک ده رگاکه . ده بی من له سه ر چی به ردباران بکریم؟! نا، من نا. ده رگای مالی ئه حمه د به ردباران کرابوو.

چاووم به ناو بهرده کاندا گێپا. هه وه سییک له ناخندا به رپا بوو... بووه مه راقم هه ندئ له و بهردانه هه لگرم و نه ختئ دوور بکه ومه وه و ده رگاکه به ردباران بکه م. داچه میم و دوو به رد م گرت. هه ستمه وه . دوو به رد، هه ر یه که یان پڕ به مشتم بوو. نه ختئ کشامه وه تا ده ستی خۆم بوه شتیم. تارماییه ک گه یشته پشت ده رگاکه . جووتئ نه علی لاستیکی پیاوانه ... پئ ده چوو ژماره یان ٤٤ بئ. دوو پئی ناسک و بچکۆله یان تیدابوون. پێده چوو ژماره ی پێیه کان ٣٧ بئ. ئو پێیانه له بن ده رگاکه وه ده دره وشانه وه . ده ستوپه نجه یه کی ژنانه ی ناسک لیواری ده رگاکه ی گرت. سه روسیمایه کی ناسک له درزی ده رگاکه وه، که بهرده وام که می ده کرد و زیادی ده کرد، به ده م بزه وه لیم پاما. شوخه ژنیك بوو و سه رسامی کردم. دوو چاوی رهش و گهش و پێژدای له چاووم پری. به

بیتدهنگی بزه‌ی ده‌کرد و هیچی نه‌ده‌گوت. منیش هیچم پی نه‌ده‌گوترا. خه‌یالم خوی له و پوخساره نازداره راپسکاند: هه‌مان بزه‌ی باوکی، به‌لام ئه‌مه‌یان مئیانه. که‌س ده‌رگایان به‌ردباران ناکا، ئه و بزه‌یه به‌ردباران ده‌که‌ن. چه‌کداران پووین له ده‌رگایان نه‌کردوه، پووین له و بزه‌یه کردوه.

چووه ژووره‌وه. چاوه‌پوان بووم و که‌س نه‌هات. به‌رده‌کانی ناو ده‌ستم هه‌وادانه به‌ر پیم و به‌ره و ده‌رگا که هه‌نگاوم نا. ئه‌مجاره‌یان ده‌رگا که م دایه به‌ر مشت. که‌س به ده‌نگمه‌وه نه‌هات. به توپه‌یی گه‌پامه‌وه ناو به‌رده‌کان. ده‌تگوت له سه‌ر ئه و بزه‌یه به‌ردباران کراوم. دوو به‌ردم هه‌لگرت. کردم به چوار و چوار پینچ هه‌نگاو کشامه‌وه و به حرسه‌وه به‌رده‌کانم هاویشتن. یه‌ک به دوا‌ی یه‌کدا. دوا‌ی ئه‌وه‌ی هه‌ر چوار به‌رده‌که‌م وه‌شاند، بایه‌که‌ش ده‌رگا که‌ی کرده‌وه و کیشایه‌وه به دیواره‌که‌دا. پشپله‌کان، به کلکه‌له‌قی به‌ره و به‌ر ده‌رگا که گه‌پانه‌وه.

مەملەكەتى سەگەكان

لەگەل دوو دلۆپە فرمیسكى گەرمدا، پېشكەشە بە
گیانی پاکی (لۆخە)ی برام...

پېش ئەو پۆژەى بچمە مەملەكەتى سەگەكانەو، یا ئەوان پېم لى
بگرن، جاروبار لە خۆم پرسىبوو: «ئەگەر مرقۇ نەبى سەگ دەبى بە
چى؟» ھەمیشە وەلامى خۆم دەدايەو ھە ئادەمیزاد نەبى سەگ دەبى
بە گورگ و گورگیش نەختى لەوھى ھەيە ھیۆرتەر دەبى و لە ئەنجامدا
لىك نزيك دەبنەو! وەنەبى ھەر پرسىارى چارەنوسى سەگم لە خۆم
کردبى. باسى چارەنوسى مەپ و بزى و كەر و مانگاشم کردووه... ئىدى
ئەو گياندارە مالىيانەى بەرگەى ژيانىك دەگرن كە مرقۇ تىدا نەبى،
سروشتيان دەگوپ و بە پېى خوگونجاندىن دەمىتن. بەلام ئەو ئىوارەيە
زانىم سەگ، ئەگەر بشىن بە گورگ شەھامەتيان ھەر دەمىتن... سەگ
كەسايەتى خوڤان ھەيە... تەنانت نەرىتى خوڤشان ھەيە. تاكە شتىك
كە سەگ لىى بترسى ئەوھەيە كە سەرى لى دەرنەكا... لە دەنگى
بلىنگزى مزگەوت و تۆپى دورھاویژ و كۆپتەر و ھەرەترىشقە دەترسن،
چونكە نازانن سەرچاوەيان لە كۆپوھەيە.

تازە گوندەكان ئەنقال كرابوون، من پېم كەوتە گوندىكى ويرانكراو،

که جگه له سهگ کهسی تیدا نه مابوو. ئارد و ساوهر و پښخهف و جلوبه رگی خه لکه کهش، هه رچی تالانیش نه کرابوو، که وتبووه بن خۆل و داروپه ردووی خانووه کانه وه و دووره دهست بوو. سهگه کان، برسی بوون و برسی تیش په گی هاربوونی به ده مه وه یه. که منیشیان بینی، بۆ ئه وان تۆپه لئ گۆشت بووم و بۆ خواردن به که لکیان ده هاتم... نا، هه ر ئه وه نا! په نگه وایان لیکدا بیته وه من ده ستریزیکه ری سه ر مه مله که ته که یانم. په نگه منیان به هوکاری ویران کردنی گونده که یان زانیبی. ئه ی منیش وه که نه فالچییه کان به شه ر نیم؟! به لام له ئه نجامدا زانیم که سهگ، به برسی تیش که رامه تی سه گبوون و یاسای دۆستایه تی خۆیان له دهست نادهن و دلسۆزانه ناماده ی هاوده میتی مروفن، به لام مروفتیک له زمانیان بزانی و مه مله که تیان ویران نه کا.

پتیه که، وهک پیتی (ر) به لای گردۆلکه یه کدا سه ره و خوار لار ده بووه وه و یه کسه ر ده گه یشته یه که م خانووی داته پیوی گونده که، که ته نها لاوا، وایچی. به توه مابوو. که من له دیواره که نزیک بوومه وه، له دوو لاره، له دامینی گونده که سه گم بۆ هاتن. هه شت نو سهگ بوون... په نگه زیاتریش بووین. که ده هاتن، هه ندی جار ده که وتنه په نا دیوار و کۆمه له خسته کانه وه و له چاو بز ده بوون. سه گ منیش یهک به دوا یه کدا ده رده که وتن. بیرم بۆ ئه وه ده چوو م برسی بن هم توپه بن... ئه مانه زهنگی جهنگیان لیده دا و پتیا ن وابوو هه موو به شه ریک نه فالچییه و ئه وه ی پتی بکه ویته گونده که یانه وه، که مه مله که تی خۆیان بوو، خانووه کان ده پووخینی و خه لکه که ده کوژی... منیش بۆ ئه وان نه فالچی بووم. یا هه ر پتیا ن ناخۆش بوو چومه ته گونده که یانه وه و هیچی تر. پی ده چوو پتیا ن خۆش نه بی سنووریان به زینم و خۆم به مه مله که ته که یاندا بکه م.

فریا که وتم به ردیک هه لگرم. به لام وهک ئه وه ی پیشتیش ئه وه پیشه یان بووین، ده وریان گرتم. له لای راسته وه و لای چه په وه و به ره وپوو.

پشتم به دیواره که وه بوو. نیوه بازنه یه کیان به ده ورمدا پیک هینابوو و چرکه به چرکه نیوه تیره ی نیوه بازنه کیان کورت ده کرده وه. وای بۆ ده چووم به ته ما بن، که چاک نزیك که وتنه وه، پیکه وه په لامارم بدهن. «که سه گت بۆ هاتن، له جیتی خۆت دانیشه!» ئه وه ده نگیک بوو له زاری باپیرمه وه، له ویدیو بوونه وه، له غه ییه وه هات. من منداڵ بووم و له سه گ ده ترسام. ئه ویش ئه و ته میته ی کردم. «له جیتی خۆت دانیشه! ئیتر وازت لئ دینن» نه مکرد بپرسم: «ئه ی ئه گه ر سه گه کان مالیان لئ تیکچوو بوو و کولانه یان پووخابوو و منیان به سه به بکار زانی؟! ئه ی ئه گه ر به بی پرس و بی پاسپۆرت خۆم به مهمله که تیاندا کرد؟. به لام ئه و پرسیارانه م نه کردبوو. باپیرم، سه ری له سروشت و بوونه وه ری ناو سروشت ده رده کرد. ده یزانی که ی باران ده بارئ و چۆن خۆی له ناو به فردا ته قهت ده کا و که ی ده چپته راو و چ خاکیک دومه لان دینن و بیابانییه کان که ی تالان ده که ن و که ی ده پارپینه وه ... ده یزانی بۆ خا که لیوه چه ندی ماوه یا که نگئ په لّه ده دا. ئه و خۆی به شیک بوو له سروشت ... «مه ترسه کوپم! ئه گه ر سه گت بۆ هاتن، له جیتی خۆت دانیشه! مه ترسه چونکه سه گ بۆنی ترس به دوژمنایه تی ده زانن! ئه وه ی په لامارت ده دا سه گ نییه، ترسی خۆته!».

باشه! به ئه سپایی به رده که م فره دایه به رده مم. یه ک به رد چی به و هه موو سه گه ده کا؟ ده مزانی ئه گه ر بۆ به ردی دووه م داچه میم، دینه کۆلم و یه کیکاین پشته ملم، یا ناقرگه م به ده مه وه ده کا و په گی خوینم ده برئ و یه کئ نه رمایی پانم ده گرئ و یه کیکئ تریان، گو لمه ی پاشه لم و به یه ک ته کان ته ختی زه وییه که م ده که ن. سه گ مه راقیانه نئوانه هه ردوو رانی نچیر به ده مه وه بکه ن و له وئوه په فیسکی بپسینن. که لبه یان گر کردبۆوه و وه ک گورگ چه قه ی شه ویله یان ده هات. ئه وه نده ی ده یانمپانده وه نه ده وه پین. ورده ورده ده هاتنه پیشه وه و که لبه یان سپی ده چوونه وه. خوین به ر چاوی گرتیوون. که لله زانیکیان،

دیار بوو زوړ خزمهت کرابوو، یه که م هه پشه بوو له سهرم. نه مه یان لیکاو له دهمی ده هات. خالیکي پدهش به دهوړی چاوی چه پیه وه بوو و هه ردوو گوینچکه ی برابوون. نه و کله زله، پی ده چوو هه رمانپه وای مه مله که تی سه که کان بی. دوو ده ل، یه کیکیان گوانی شوپ ببوونه وه و پیده چوو زوړ نه بی ته ره کیبی، له پشته وه ی سه که کله زله که وه به که لبه ی گر و چاوی هه پشه نامیزه وه ناماده ی په لاماردان بوون. نه که رچی خه یالم ته نه ا لای سه روکه لله و که لبه یان بوو، به لام له ماوه ی یه ک چرکه دا، خه سله تیام ده خوینده وه.

«نه که ر سه گت بۆ هاتن، له جی خوت دانیشه». به لام نه مده ویرا کتوپر دانیشم. چون دانیشم و خوم بخمه بهر به زه یی نه و هه موو که لبه تیژ و سپیانه؟! داشنه نیشم، مردن وه ک سه که کان دهوړی ته نیوم. «دانیشه، کوپم دانیشه! رهنگه میزیشت پیدا بکن، به لام له وه باشتره بتکوژن!»

ده بوو بزانه ک ی بهر د دهو شینم و ک ی داده نیشم و قه بوول ده که م سه ک پیما بمیزن. نه و ساته، ساتی دانیشن بوو. خو مرؤ له که ل هاوره که زی خو شیدا تووشی بارودخی وا ده بی، که چی گله یی له بیاباننشین ده کا گوايه دهستی برپا چی ده کا و دهستی نه پوا چون ده کا. پیده سه لاتانه هه ردوو باسکم شوپ کردنه وه و به کزییه وه گوتم: «چیتان لیم ده وئ؟ ئی خو منیش وه ک ئیوه خانه ویرانم! خو منیش وه ک ئیوه سه گیکي بیخاوه نم! ئیوه، خاوه نتان نه نفال کراوه به لام من خاوه نم جییه یشتووم! خاوه نم، منی هه واداوته به رده می ئیوه بۆ نه وه ی خوی ده رباز بی!» نه وانه به دهنگیکي نه وی گوت. به کاوه خو، به دم قسانه وه پشتم به دیواره که دا ده خشانده... پیما ده خشانده و نه ختی نه ژنوم ده نوشتانده وه... به رده وام بووم تا دانیشتم. له سه رتاره، له سه ر چنچکان دانیشتم و دوا یی کردم به چوارمشقی. «ئی! ئیستا چیتان لیم ده وئ؟ منیش وه ک ئیوه لیقه و ماوم! منیش

وهك ئۆيۈ كوردېكى بەجىماوم!... ئاۋەلا ھىندەي ئۆيۈ كورد نىم، بەلام كوردىم!». ئۇ قسانەم بە دەنگى نەۋى دەكردن. ھەستىم كىرد قىسە كىردىم كارىگەرى خۆي ھەيە. گەمالە چاۋرەشەكە نەختى نەرم بوۋ. جارى شەۋىلەي دادەخست و جارى كەلبەي دەردەخست و مېمەكانىشى، تا دەھات كورتتر دەبوۋنەۋە. من ھەكايەتم بۆ دەكردن. سەرم مات كىردىبوۋ و جاروبار سەرم ھەلدەبرى: «ئى! ئىستە تەگبىرمان چىيە؟ بۆ نايەن پىشتى يەك بگىرن؟ دەي با لە دژى بەغس پىشتى يەك بگىرن و لە كۆنەۋە گوتوۋىانە برا لە پىشت برا بىن مەگەر قەزا لاي خوا بى! من براى ئۆيەم!» مېمەرى سەگەكان كەم بوۋەۋە. يەككىيان ھەستا و نەختى دور كەۋتەۋە و دوو سى جار لوۋراندى. ئۇۋە گوان شۆرەكە بوۋ لوۋراندى. بە خەيالىمدا ھات ناۋى «داكى مىندالان» بىن. ھەر دەتگوت دەلى: «من ئۇۋەتام ھا لەيرە! خەمتان نەبى دىمەۋە لاتان!». مىنىش ۋەك ئۇۋەي لەگەل دۆستىك يا كەسىكى خۇمدا قىسە بىكەم، بە سەگەكەم گوت: «ۋاز بىتنە با كەشف نەبىن! خۆ مىنىش ۋەكوو تو بەچكەم ھەيە و ناشلوۋرىتم». ئۇۋەم بە دەنگىكى بەرز گوت. سەگ شەھامەتيان ھەيە. ئەگەر لە زمانيان بزانىت، نەك ھەر زەرەريان بۆت نابىن، بەلكو بۆت دەبن بە پىشتوپەنا. ئا، ئۇۋەم لە بىر چوۋ. باپىرم دەيگوت: «كە سەگت بۆ ھاتن، چاۋ لە چاۋيان مەبەرە! ھەۋل بدە تەماشاي چاۋيان نەكەيت. ئەگەر تەماشاي چاۋيان بىكەيت، ۋا دەزانن شەپاننىت و ھەرەشەيان لى دەكەيت!» ۋاي دەگوت. دەشيگوت: «ھەۋل بدە ددانن دەرنەخەيت، چونكە ئۇۋان لە دەرخستى ددان و چاۋرەقەردنەۋە نىشانەي شەپ دەخوئىنەۋە!». ديارە ھەندى مروفىش خەسلەتى سەگيان ھەيە. تەماشاي چاۋيان بىكەيت تىكەدەچن و دور نىيە چەقۇكى باخەليان دەريپىنن و بىدەنە بەر چەقۇ... چەقۇ، لە برى كەلبە! سەگ و مروف، لە ھەندى پوۋەۋە لە يەك دەچن. بەلام سەگ سەر لە خيانەت دەرناكات. جىاۋازىيە گەرەكەيان ئۇۋەيە.

له دانیشتن ماندوو بیووم به لّام نه مده زانی چۆن ههستم. نه مده زانی
 ئه گهر ههستم سه گه کان کاردانه وه یان چۆن ده بی! بایره سه گناسه کهم
 ئه و ته گبیره ی بۆ نه کردبووم. له بری ئه وه ی ههستم، شانم دادایه وه و
 پشتم له دیواره که قایم کرد. هه و لّم دها ته ماشای سه گه کان نه کهم،
 به لّام به رده وام قسه م ده کرد. د لّنا یووم، ئه گهر به رده وام قسه بکه م،
 ناشنایه تی له گه ل ده نگمدا پهیدا ده کهن. هه رچۆنی بوو، له مه ترسییه
 گهره که ده رچوو بووم و تا راده یه که د لّم خۆش بوو. بهر له وه ی تووشی
 سه گه کان بم، د لّم زۆر ته نگ بوو. بیرم له حالّی ئه و خه لّکه ده کرده وه
 که بهر نه نفال که وتی بوون. مندا ل و کچی جوان و کوپی قۆز و پیره زن
 و پیره پیاو، هه موو چوو بوون به گه رووی ئه نفالدا. بیرم له سه رگه ردانی
 خۆم ده کرده وه. زۆرم بیر له چاره نووسی خۆم نه ده کرده وه. گرنگ
 ئه وه بوو ئه و ساته ی تیدا ده ژیا م، مه ترسیم له سه ر نه بی. به لّام له
 کاتی هه لّمه تی سه گه کاند، هه موو خه مم گۆرپان و بوون به ترس، که
 ترسیش نه ما، ئیتر د لّم خۆش بوو و ده شمزانی ئه و د لّخۆشییه م زۆر
 ناخایه نی. ماووم. نه خوراووم. ئه ها ئه وه تام پالّم داوه ته وه! ئه وه تا به
 زندوویی له مه جلیسی دیوانی سه گه کاند، وه که ئاغای سه گان، به ره و
 پووی هه موویان دانیشتووم و چاویان له زار و په فتاری منه. کار وا
 بپوات، من ده بم به فه رمانده ی ئه وان و سه گه چاوپه شه گه لله زله کهش
 ده کهم به جیگری خۆم. چۆنه خیتابیان بۆ بده م... ئه ی سه گه دپه
 وه فاداره کان...

هه ناسه یه کی ئاسووده ییم هه لّکیشا. نه ختن ته ماشای ئه ملاوئه ولای
 خۆم کرد. له بهر خۆمه وه، بایی ئه وه ی سه گه کان گوێیان لیم بی،
 گوتم: «تو بلّی ئه م گونده نانی تیدا نه بی! ئه ی پتخه ف؟ ئه گهر ئیوه
 پیم نه دن برۆم، ئه مشه و چۆنی بگوزهرینین، ها؟! خۆ منیش وه که
 ئیوه برسیمه و شه ویش وه که ئیوه سه رما م ده بی. ته گبیرمان چیه؟»
 خۆزگه وه لّامیکیان ده دامه وه. وه لّام ناده نه وه. گه وره یی سه گ له وه دایه

هه زاران ساله له گه ل مړوځدا ده ژى و نه بوو به مړوځ. مړو ښه وهرين
 بوو و بيه وځ ده شلووريتي، به لام سهگ يهك وشه ښه نه بوو. نه گه ر
 سهگ لټويشى هه با، په ننگه ښه قسه نه با. سهگ به هوى بيلټوييه وه،
 فيكه ش لټندا... باپيرم ده يگوت: «فيكه به براى بيلټو مه كه!» سهگ
 براى بيلټوى مړوځه!

تا راده يهك ترسم شكابوو و جاروبار ته ماشاى گه ماله سه رزله كه م
 ده كرد. چى دى نه يده مړانده وه. ته نانه ته دميشى دابچى و باوښكيكى
 دا و زمانى كه وانه يه كى نيوه بازنه يى پيكه ټينا. ده مى هيند گه وړه بوو،
 جيتى سه رمى تيدا ده بووه وه. ئيتر ته واو دلنيا بووم. نا، نه م سه گانه
 زه رهران بوم نابى.

وهك نه وهى فيلمى به رهاوژ بم و به پټى پلان له كوټاييه وه بى سه رته تا
 لټيدريمه وه، راستبوومه وه و چوارمشفى دانيشتم. نه وجا كه وتمه
 سه ر چنچكان. پشتم به ديواره كه دا خشانده. به كاوه خړ پشتم پيدا
 خشانده. ورده ورده نه ژونم راست ده كړنده وه تا قيت به رانبر سه گه كان
 راوه ستام. له ماوه ي به سه رچوونى فيلمه به رهاوژ كه دا، به رده وام قسه م
 ده كرد. گويم له سى مړه مې بوو به لام ترسناك نه بوون و چ كه لېم
 پيشان نه درا. گورج دانيشتمه وه. ديسان هه ستامه وه. هيچ مړه مې
 نه بوو. به دهنگى به رز پيكه نيم. هه ندي له سه گه كان لموزيان خستبووه
 سه ر ده ستيان. سه رزله كه، له سه ر زگ كه وټبوو و سه رى قيت پاگرتبوو
 به لام جاروبار چاوى ده نووقاند. به هوى نه و خاله په شوى ده وړى
 چاوى چه پيه وه، له بهر چاووم به موشى داين ده چوو... خوژگه هه زار
 (موشى) مان ده بوو! نه م (موشى) به ممله كه تى خوى جى ناهيلى و
 موشيه كه تى تر سه رباز و خه لكه كه تى خوى جينه ده هيتش.

به روه لاي چه پ هه نكاويكم نا و به باوه په خو بوونه وه گوتم: «كوچ
 كوچ كوچ... وهرن دهى! كوچ كوچ كوچ جهرگه كانم وهرن دهى!»
 ناوېم دايه وه. هه موو سه گه كان ته ماشاين ده كردم، به لام دووډل

بوون. ته ماشايان ده کرم و راست نه ده بوونه وه. ديسان بانگم کردن. چ
 نه بزوان، به لام يهک دوو مړه مړه يان کرد. له چاويان بزد بووم. نه ختی
 ترسام ديسان بيته وه سهرم. له ترسان، له شوينه نادياره که موه بانگم
 کردن... به دنګی به رز بانگم کردن. ده تګوت لييان بيمنه تم و نه وان
 کاريان به منه. بانگم کرد: کوچ کوچ کوچ!...» که ناوړې دواوه م
 دايه وه، سه گه چاوپه شه سه رزله که م به دواوه بوو. نه خير، يهک يهک
 و دوو دوو، نه وانی تریش هاتن. گه يشته نزيک و که وتنه کلکه له قی.
 لای شانی چه موه، ديواړی چه وشه ی مالیک پروخابوو و ده رگا
 چينکزه که ش تیکشکا بوو و که وتبووه بن خشته کانه وه. به سه ر خشته کاند
 چومه ديوی چه وشه وه. يه کي له سه گه کان، به دوو دلييه وه مړاندييه وه.
 بيرم بؤ نه وه چوو که نه و سه گه نانی نه و مالهی خواردين... يا سه گی
 نه و مالهی بئ. به لام هه په شه که ی به ساردييه وه بوو. منيش کوچ کوچم
 لي کردنه وه. سه گه کان، يهک يهک و دوو دوو به دوامدا هاتن. سه گه
 سه ر زله که، که له خه يالی خوډا به سه گيکی خانه دانم ده زانی، پيشم
 که وت و که وته هه لکوليني بني هه ندی خشت. گوتم: «ده وا بلن
 مالویران! نيره نانی لييه! ليره بڑيو هه يه، بڑيو!». نه وه م گوت و
 ده ستم به سه ری سه گه که دا هينا. هيچ کار دانه وه ی نه بوو. له ولاتره وه،
 ديره گيک، سه ريکی به بان ديواره که وه بوو و سه ره که ی تری، له بن
 خوّل و به رده وه، له سه ر زه وی بوو. هه و لم دا لای به رم. جيی سهرم
 له نيوان ديواره که و ديره گه که دا کرده وه و پوانيمه ژووره وه: هه شت نق
 ديره گی تر سه ريان له زه وی بوو. تاخمی چايه و نان و سینی و سه رين
 و لباد... هه ر يه که و چمکيکی يا نه ختيکی ديار بوو. سينيه که پر بوو
 له خوّل و خاشاک. هه رچونئ بوو، خوّل و خاشاکي سه ر ديره گه که م به
 ناسانی لادا و خوّم پيدا کرد. نان به شی هه مومانی ده کرد. که ده ستم
 بؤ نانه که برد، چوار پينج مشک، هه ر يه که و به لايه کدا ده رپه پی.
 له که له به ره که وه، نانم بؤ سه گه کان ده هاويشته ده ره وه. نانه کان په ق

بوون و نۆرى ورد بېوو. سەگەکان نانەکانیان بە خرەمەخرم دەخوارد. منیش کە و تەمە خرەمەخرمی نانخوارد. بەرماوەی مشکەکانمان دەخوارد... نا، من و سەگەکان پاشماوەی ئەنفالمان دەخوارد. من و سەگەکان، نانی مالتیکمان دەخوارد بە گەرووی ئەنفالدا چووبوون. جێپەنجەى کەبیانۆی مالتە کە بە هەندێ لە نانەکانەو دەیار بوون. جێپەنجەکان نەختی زیاتر برژابوون. هەندێ نانم لەگەڵ خۆمدا دەرکردە دەرەو و چوومە لای سەگەکان. هەر جارە و کەرتیکم دەدا بە یەکیکیان و خۆشم بەردەوام دەمخوارد. سەگ نانی بدەیتى لە بیرت ناکا. وەک مەووف نییە کە چاکەت لەگەڵیدا کرد، پێتەو بەدا. نانم دەخوارد و بیرم لە پەنجەى کەبیانۆکە دەکردەو: پەنجەى درێژ و باریک و بەخەنە... کچیکى شەرمى باریکە لە کەڵەگەت. چاویکی لە تەنۆرەکە یە و چاویکی لە دەرگای حەوشە یە! پوخساری لە بەر هەلایى ئاگرى تەنۆرە کە، سوور هەلگەپاوه.

ترس نەما. برسیتی نەما. پشوو یەکی باشم دا. خۆر، وردە وردە بەرەو ئاوابوون دادەکش. هەستم بە ماندویتی دەکرد و کە ترسم نەما، خەریک بوو خەو دامگرێ. نەختی سووپامەو، شوێنیکم بەر چاو نەکەوت لەو خانووەى نانەکانمان خوارد، بۆ حەسانەو گونجاو تر بێ. خۆم پێدا کرد. هەرچۆنێ بێ جێیەکم بۆ خۆم کردەو. جێیەکی پاشایانە. پایەخ و سەرىن و جاجم. لێی پاكشام. نۆرى نەبرد، یەكێ لە سەگەکان خۆی پێداکرد. نەخێر یەکیکی تر و یەكێ كى تر. هەموویان لە دەورم گرد بوونەو. پێ دەچوو من تاكە پشت و پەنایان بێ. منیش بە بیترس پاكشام.. یەكێ لە سەگەکان، سەرى خستە سەر پانم. نۆرى نەبرد، یەکیکی تریان سەرى خستە سەر زگم. لە ئەنجامدا، دەورووبەرم بە سەگ تەندرا. ئەو سەگەنەى دەیانویست لەتوپەتم بکەن، گەرمیان دەکردمەو. بێباکەنە دەستم بە سەریاندا دەهێنا و دەمدواندن. دەتگوت من تاكە بەشەرى دنایم و لە من بەولاه کەسیان دەست ناکەوێ بیکەن

به سهركردهی خۆيان. نازانم كهی و چۆن خهوم لئ كهوت، به لām
خهويكي خۆش له گه ل سه گه كاندا، تا به ره بهيان خه وتم.

له گه پانه وه دا، پيگام هه به و گونده دا دهاته وه كه ببوو به مهمله كه تي
سه گ. ئه و پتيه ی له خوار دتيه كه شه وه دهاته گونده كه وه، هه ره كه
پتيه كه ی سهر وه به پيچ بوو، به لām به سهر جۆگه ئاويكدا و به ناو
هه ندئ شوپه بيدا تيده په پي و به ده وري گردۆلگه يه كدا، به ره و سهر وه
لار ده بووه وه. هيشتا زۆرم مابوو بگه م، گويم له چه پي سه گه كان
بوو. نه ختي ترس دايگرتم به لām دلنيايم زياتر بوو. به گورجي
به ره و پيشه وه ههنگاوم ده نا و به سهر به رده بازتيكي گه وه دا، كه له
ناوه راستي جۆگه كه داندرابوو، بازم دا. سه گه كان به ره و پووم دههاتن
به لām زۆر به كاوه خۆ بوون. جاروباري ده چه بين و يهك دوو جار يش
مپاندiane وه. ئيدي به كلكله قاندين پروي دۆستايه تيبان ده رده خست.
سه گ به كلکيشي ده ريده خا دۆسته يا دوژمن.

سهرنجم دا، سه گه كان لمۆزيان خويناي بوو. به ره و لايان چووم و
ئه وانيش كه وتنه كلکه له قئ. هيچ نه وه پين. ده ليكيان هات و نه ختي
خۆي ليم هه لسوو. سهرم له و خوينه سوپه مابوو... وای بۆ ده چووم
كه ريكي به ره لا يا مانگايه كيان كوشتبي. ئه وه ههنگاوي يه كه ميان
بوو به ره و درنדיايتي. به دهم پتيه كه وه، له گه لندا به ره و ناو دتيه
پووخوا وه كه، به پيچه كه دا سهر كه وتن. هيشتا نه گه يشتبوو مه يه كه م
خانوي پووخواي خوار دتيه كه، زه لامتيكي زگه لندراووم بيني، هه ره له
دهم پتيه كه پال كه وتبوو و دوو سه گيش سهر يان تي ژه نيبوو. وهك
ئه وه ی له بيرم چووي ئه و سه گانه بوونه ته دپنده، دهستم دايه به رديك
و بۆ دوو سه گه كه م هاويشت و بۆيان چووم. ئه وانيش زه لامه كه يان
به جي هيشت و دوور كه وتن وه. ريخه لۆك و ناوژگي پياوه كه هيشتا
هه لاوي لئ هه لده ستا و هه ندكي هه لپژابوو ناوگه ليه وه. پياويك بوو،

ته مەنى لە دەرووبەرى شەست سائیدا دەبوو... کەمى زياتر يا کەمتر. لاملی ھەلپرابوو و لە ھەندئ شوئنى باسكى، ئىسكە سېبىيەكەى بە دەرەو ھەبوو. ويستم تەرمەكە دوور بخەمەو. بەلام لە ھەركوئى پادەمام دەتگوت مينيەكە و ھەر دەستم پىتى بگا دەتەقيتەو. تەماشای ھەردوو دەستی خۆم کرد: ئەم دوو دەستە، نە خاكە نازن نە قازمە و نە دەمى شۆفل. چۆن گورپىكى بۆ ھەلگەنم؟ لە ناخى بيتاگاييەو ھەلپارم دا وازى لى بىنم. سەگەكان ئەو زەلامەيان پووت كردبۆو. ئەو ھى بە بەريەو ھەبوو پزوى شەروالەكەى بوو بە دەورى كەمەريەو... سەرم لى شىوا بوو... لە بەر خۆمەو دەمگوت: ئەمە لە زمانى سەگى نەزانىو! لە ترساندا چاوى زەق بوونەتەو و سەگەكانيش بە ھەپەشەيان زانىو. ھاواری كردوو و ئەمانيش بە وەرپن تىگەيشتون. ئەمە، نە خۆى سەگناس بوو، نە باپىرىكى سەگناسى ھەبوو!

من بە ديار تەرمەكەو سەرسام وەستا بووم، سەگەكان كەوتنە نووزە نووز و ھەموويان گوئىقولاغ بوونەو. دەزمانى سەگ گوئى سووكە و دەنگەكان لىك جیادەكاتەو... دەنگى دلایان خۆش بكا، وەرپنىكى كورت دەو ھەپن و كلک بادەدەن. دەنگىكيش مەترسى تیدا بى، وایان لى دەكا بقروسكىنن و نەختى بە دەورى خۆياندا بخولینەو، ئەوجا پىتى دەربازبوون بگرنە بەر. ئەمانە دەیانقروسكاند. كتوپر، بەرەو ناو شىو ھە تىيانتەقاند. منیش، بى ئەو ھى ھیچم بیستى، بەرەو ناو دىيەكە بە پەلە پۆیشتم و خۆم کرد بە یەكەم خانووى پوخواو. نەختى چاووم گىرا. شتىكى ھەك كولانە، یا كوندەلانم بەرچاو كەوت كە لادیوارىكى بە سەردا پوخوابوو. خۆم پىیدا کرد. كولانەى مریشك نەبوو... كولانەى سەگیش نەبوو. كولانەى مریشك، مەگەر بە یەك سال دەنا بۆنى نابى. بۆنى تاییەتى مریشك بەرى نادا. من بیرم لەو جیيە دەكردەو، گورەگورپك پەیدا بوو... گورەگورپەكە، تا دەھات ئاشكراتر دەبیسترا... كۆپتەر بوو و پیدەچوو گوندە پوخواو ھەكان بەسەر بكاتەو. پەنگە بۆ

پاوه مامر هاتبئ، ئەگەرچی سەگ مامریان نەهیشتبوو... لەو ماوه یەدا، سەگ ببوونەوه بە گۆشتخۆر و گەپابوونەوه سەر خەسلەتی دپندەیی... ببوونەوه بە گورگی مەترسیدار. جاران، سەگ بە لەتەنانێک دادەکەوت. هەندئ مائی مەپدار سەپکیان بۆ سەگەکانیان دەکرد. سەپک، هەر بە سەموونی سەربازی دەچوو... سەگ وایان لئ هاتبوو، دوور نەبوو تەرەش بخۆن. نان و برنجی بەرماوه و تەماتە و بامیەشیان دەخوارد. ئیستا سەگی ئەو گوندە چۆلانی ببوونەوه بە گۆشتخۆر... گۆشتی کال. ئەو سەگانه، تامی گۆشتی کال و خوینی گەرمیان کردبوو و ئاسان نەبوو دەستبەرداری بن. چۆن دەبنەوه بە سەگەکانی جاران؟! چۆن جارێکی تر بە سەپک و بەرماوهی خاوەنیان دادەکەون؟! بۆنی خوینی گەرم و گۆشتی کال، غەریزەیی ھازاران سالی پێشتری لئ زندوو کردبوونەوه.

کۆپتەرەکه نزیك بوووه. نەخێر، ھاتە سەر گوندەکه، بەلام لە منەوه دیار نەبوو. بە بیرمدا ھات: نامبین، بەلام ئەکا سەگیان بۆ دۆزینەوهی بەشەر ھێنابی و بێتە بەر کونەکه و ئاشکرام بکا. سەگ چ مەتەلێکە! ھەستم دەکرد، کۆپتەرەکه بە بان سەرمەوہیە، بەلام جوولەم لە خۆم بریبوو. ماوہی سیی چرکە دەبوو بە دیارمەوہ بوو، بەلام ھەر چرکە یەکم لئ ببوو بە سالتیک. سیی سال بە دیار سەرمەوہ بوو... دەنگێکی ناخۆش و بایەکی بەھێز و ترسێکی کوشندە! ئەمە پاوہ بەشەرە... نا، پاوی منیان دەکرد. دوور نەبوو بمرگن و بمبەنە ئاسمان و لەوێوہ توویم بدەنە خواروہ. کە مرۆ بوو بە نیچیر ئیتر قەلەمی دەستوپێی دەشکێ. لە بنی بنەوہ خۆم تەقەت کردبوو و ناوی خوام دەھێنا و دەترسام ئەوانیش بۆ دۆزینەوہم ناوی خوا بێتن. نەمدەزانی لە ئەنجامدا خوا لەگەڵ مندا دەبێ یا ئەوان؟ گەرگەری بالەکانی و ھاژە و وزەیی بایەکە و تەپوتۆز نەدەبەرمانەوہ: ناو کولانەکەش، کە پێم وابێ کۆنەکوندەلانی بوو، بۆنی خۆل و تۆزی پێ دەگەیشت. نازانم چی لەو گوندەدا مابوو وێرانی

بکه‌ن. ئه‌وه‌ی مابوو ئه‌و کولانه‌یه و هه‌ندێ لادیوار بوو و کولانه‌که‌ش که‌وتبووه بن خشت و خۆله‌وه و لێیان‌ه‌وه دیار نه‌بوو. هه‌چی تر به‌ پێوه نه‌ما‌بوو. ئای چه‌ندم پێ خۆش بوو بێمنه‌ت له‌ کونه‌که‌ بچه‌ ده‌ری و پێیان بلێم: خۆتان ماندوو مه‌که‌ن، هه‌یج نه‌ماوه وێرانی بکه‌ن! پێم خۆش بوو پێیان بلێم: ته‌ماشای ئه‌و زه‌لامه‌ زگدرپاوه‌ بکه‌ن، ئێتر ده‌زانن که‌س له‌م گونده‌ ناحه‌وێته‌وه!

به‌لام ئه‌وانه‌ هی ئه‌وه‌ نه‌بوون پێنمایی بکری‌ن... خۆیان به‌ هه‌ق و پاست و عاقل و زانا و لێتاتوو ده‌زانی و خۆیان له‌ سه‌رووی به‌شه‌روه‌ ده‌دیت و هه‌لبێژرده‌ی خوا بوون. که‌لکیان نه‌بوو. هه‌ر ئه‌م داروده‌سته‌یه‌، سه‌رۆکی زانکویه‌کیان به‌ند کردبوو و ئه‌شکه‌نجیان ده‌دا. وه‌ک ولاغ خستبوویانه‌ سه‌ر چوارپه‌ل و بۆینباغه‌کیان بۆ کردبوو به‌ پێشمه‌ و سواری پشتی ده‌بوون و هه‌ته‌هه‌ته‌یان لێی ده‌کرد. له‌ ماوه‌ی دوو سێ مانگدا، شیتیان کرد، ئه‌وجا کوشتیان... ده‌یانویست ئاوها جه‌ماوه‌ریک دروست بکه‌ن جووله‌که‌ به‌اوێته‌ زه‌ریاوه‌ و فه‌له‌ستینیکی وه‌ک خۆیان پێکبێنن، فه‌له‌ستینیک به‌شه‌ر تیا‌یدا له‌ سه‌ر چوارپه‌ل به‌وا. خۆ هه‌موو که‌س له‌ بواری زانستدا هه‌لناکه‌وێ ببێ به‌ سه‌رۆکی زانکو، به‌لام هه‌موو ناکه‌سینک بۆی هه‌یه‌ ببێ به‌ پیاو‌کوژ و به‌ کۆپته‌ره‌وه‌ پاوی مرۆ بکا. ئه‌مانه‌، ئه‌م فه‌لسه‌فیه‌یان تفاندۆته‌ ناو ده‌می به‌ره‌هه‌ستکارانی خۆشیانه‌وه‌. به‌ره‌هه‌ستکاره‌کانیشیان وه‌ک ئه‌وانیان لێ هاتوو و به‌های به‌رزیان گولله‌یه‌. گرنگ ئه‌وه‌یه‌ گولله‌کانیان گۆشتی مرۆ بسمێ و چه‌ره‌ له‌ هه‌ناوی هه‌ستین... وه‌ک که‌ل‌به‌ی سه‌گه‌کان، له‌ گوشت و خوێن بچه‌قی...

گره‌گر هه‌ر نه‌ده‌برایه‌وه‌. ده‌توانین یه‌ک سه‌عات به‌ سه‌ر شه‌ست ده‌قیقه‌دا دابه‌ش بکه‌ین. ده‌توانین یه‌ک ده‌قیقه‌ به‌ سه‌ر شه‌ست چرکه‌دا دابه‌ش بکه‌ین. ده‌توانین چرکه‌ش به‌ سه‌ر شه‌ست شتی تردا دابه‌ش بکه‌ین و ئه‌و شته‌ش به‌ سه‌ر شه‌ست شتی تری له‌خۆی بچوو‌کت‌ردا دابه‌ش بکه‌ین،

تا کات بیکۆتایی بئ و منیش له و کونه دهرنه چم و چاوه پوانی مهرگی خۆم بم. ئەو چرکانه بۆ وا درێژ دهبوونه وه؟! ئەم پۆحهی من بۆچی جهستهی جینه دههیشتم؟. ئەو سهگانه، بۆ وهک ئەو کابرا پزۆوله به ره زگدرپاوهیان لئ نه کردم؟ من باجی مانه وهم دها و باجه کهش زۆر گران بوو، زۆر. ئاخو ترسی مهرگ زۆر له مهرگ ناخۆشتره!

له ناو گۆره گۆر و وژهی بادا گویم له دهنگی بنیادهم دهبوو به لām نه مزانی چی دهگوت. نه مزانی به چ زمانیک دها. ئەو دهنکه بکوژی من بوو و له مپه مپه ی سهگه کان ترسناکتر بوو. ئەو فهرمانی مۆرکراوی کوشتنی منی پئ بوو، ئیتر هه رکئ ده بئ با ببئ! خۆ سهگه کانیش وه کو ئەو فهرمانی کوشتنی منیان پئ بوو به لām ئەوان بوون به هاو پئم... سهگ که سایه تی خۆی هه یه و دهرانی له گه ل کێدا پوویه پووه، به لām ئەمانه نازانن.

له ئەنجامدا کۆپته ره که دوور کهوته... کتوپر. وه ها دهنگی بپا، ده تگوت کوزا وه ته. نا، من وام هه ست ده کرد کتوپر بوو. که ده ووبه رم کپ بوو، گویم هه لّخست... ده ترسام چه کداری دابه زاندبئ. من هه ره له کونه که مامه وه. ماوه یه کی زۆر مامه وه و چینی عاره قه م ده ردا بوو. په نگه جواناوی مهرگ بووین نه ک عاره قه. دنیا ئەوه نده کپ و خامۆش بوو، گویم له خۆینه ره کانی ناو سه رم دهبوو... وژژژ... وژژژ... وژژژ... کتوپر گویم له چه په ی سه گ بوو. ئیتر هه ستم به ئاوه دانی کرد. گیانه به ری ترم له گه لدا بوون... ئەو گیاندارانه، کاتی خۆی به سه پک ده ژیان که چی ئیستا بوونه ته وه به گۆشتخۆر. گه ماله سه رزله که، هاته به ره کونه که. هه ره ده تگوت پئم ده لئ: وه ره ده ره وه پۆشستن! مپه مپه که ی وای ده گه یاند. نووکی لمۆزه په شه که ی ده سووپاند. ده تگوت تێمه ده یه نئ که به بۆن شوینه که می دۆزیوه ته وه. من که دهرنه چووم، ئەویش سه ره زله که ی. و ده موله وسه خۆیناویه که ی له سه ره ده سستی دانا و به رانبه ره کونه که وه رکه وت. ده تۆ سه بیرئ ئەو سه گه! هه ره ئەمپۆ

زه لاميكي له توبه ت كړدوه و ويزداننشي نازاري نادا! هر ده لتي هيچ
 نه قه و ماوه!! تو بلتي به شري مركزوژيش وا نه بې؟!
 دواي نه وهی دلنيا بووم كه س له و ناوه نه ماوه و نه گهر هه بوايه نه و
 سه گه نه ده هات، منيش به زگه خشكي، به لام پاشه و پاش هاتمه ده ري
 و نه ختي خوم ته كاند. چاووم له چاوي سه گه كه بري و گوتم: «ها...
 سه لامه ت بوون؟! نا نا سه لامه تن. خو ته قه نه كرا. نه ي پيم بلتي بوچي
 واتان له و پياوه كړد؟! جا هر نه وه مابوو نه وهی له ده ستي نه وان
 ده ريارز ده بې، نه وه ورگي بدېن! له ناسمان كوږته ر و له زه وي سه گ!».
 نه و سه گه مروخورانه، بېوون به هو ي سوكنايي من. كوږته ر بهاتبا،
 نه وان زور له پيش مندا هه ستيان پي ده كړد و راسته وخو ناگاداريان
 ده كړدمه وه. له راستيدا، پاسه وانگه لي بوون كه نه يانده زاني خيانه ت
 چييه. پاره ي دنيا ره و شتي تيكنه ده دان. به لام هر ده بوو جيان بهي لم
 و بړوم. بړوم بو ناو نه و به شه رانه ي كه هه نديكيان بو ده ريارز بووني
 خو يان، نه ك هر هاورپي خو يان، به لكو بابي خو شيان به ده سته وه
 ده دا. ده بوو بړوم بو ململانتي خيانه ت كړدن... نه يخوم ده مخوا...
 نه يكوژم ده مكوژي... نه يده م به ده سته وه، ده مدا به ده سته وه... با
 بړوم... با بړوم به ره و گلاو بوون... من چون له مه ملكه تي سه گه كاندا،
 له گه ل (موشي) يه كي دل سوزدا هه لده كه م؟! من فيرم ده سته پو بكرم...

پاشماوهی گرانى

دواى به سهرچوونى گرانى، بووژابووه، به لام ديوه زمه ي برسيتى، ههميشه به ديار سهریه وه بوو. په نجبه ره که ي، له برساندا نه خوښ که وت و شوانه که ي دهرکرد، چونکه فهريکه جوى خواردبوو. پيى گوت: «ئو زهره رى تو له جويه که ت داوه، يک گاگهل ليى نادا... ئو جويه خوراوه دهخمه بهر شهرته شوانيه که ت! کلاشه کان و فره نجبيه که ش دانى... شوانه تى به نه هنگى وه کو تو ناکړئ!». قادر پاشماوه ي گرانى بوو: چه ند پوژ بوو؟... خوښى نه يده زانى چه ند پوژ بوو زاد به قورگيدا ئاوديو نه بيوو. ئو جواگايه ي به ره و ئاوايى ده هات و جاران کووزه له و پونگه هه ردو لايان داپوشيوو، به ينى بوو تا سهرچاوه که ي پووت بيووه و قرژال و بوق، که وتبوونه ئو گوړه و بيوون به نيچيرى برسپه کانى گرانى. په لک و په گى گياوگول نه مابوو تاقي نه کاته وه، به لام برسيتى، تا ده هات دهبو به ديو و به دار و به ردیدا ددا. برسيتى، له مرقايه تى پووتى ده کرده وه. برسيتى ئاراسته ي ده کرد و ئاراسته ي ده گوړى و هينابويه بهر دهرگا که ي بايز. که نگر و توله که و هه پلوک و پيشوک،

برسیتیان زیاتر دهکرد. چهندی لئ دهخواردن، برسیتر دهبوو. ئه‌و، نانی دهویست، نان! ئه‌و، شتیکی دهویست، پتیان دهگوت زادا! کولێره‌ی گهرم، له‌ودیوی خه‌یاله‌وه‌ بوو. بیرکردنه‌وه‌ له‌ کولێره‌، هه‌نده‌ی ماچ و پاموسینی ژنان هه‌رام بوو، به‌لام قادر سنووری ده‌به‌زاند: به‌ دهستی خانمێکی دووکه‌لاوی، له‌ ته‌نوره‌که‌ دێته‌ ده‌ری... په‌کسه‌ر و بئ دواکه‌وتن و بئ ئه‌وه‌ی سه‌یری چاره‌ برسییه‌ بیشه‌رمه‌کانت بکا، به‌ره‌و پووت به‌رز ده‌بێته‌وه‌ و پێش ئه‌وه‌ی ده‌ست پێی بگا، بۆنه‌که‌ی مه‌ست ده‌کا. په‌که‌م تیکه‌، نه‌ختی ده‌مت ده‌سووتین. دووهم تیکه‌، سووتاره‌که‌ تیمار ده‌کا. سییه‌م تیکه‌، ده‌تکاته‌وه‌ به‌ به‌شه‌ریکی ئابروومه‌ند و پیاوی ناو پیاوان. له‌ چواره‌م تیکه‌یاند، پاشای سه‌ر ته‌ختیت و که‌س شان له‌ شانت نادا! ئه‌و کولێره‌یه‌ له‌ کوێ هه‌شار دراوه‌؟! تورکه‌ تیکشکاوه‌کان بردیان. ئه‌وان، کاتی له‌ قه‌نته‌ره‌که‌وه‌ به‌ژوور که‌وتن، شیشیکیان کرد به‌ بنی دباره‌که‌دا. چۆن زانیان ئه‌و جێیه‌ چاله‌گه‌مه‌؟! داته‌پیوو؟! سواخه‌یه‌ تازه‌ بوو؟! پتیان گوتبوون یا وه‌ک سه‌گ بۆنیان کرد؟! شیشه‌که‌، وه‌ک ئه‌وه‌ی به‌ گۆشتدا بچئ، خزه‌ی هات. ئه‌و خزه‌یه‌، ده‌نگیکی جه‌رگه‌ر بوو... هه‌والی مه‌رگ بوو. به‌و خزه‌یه‌، زه‌وی تووشی خوێنبه‌ریبونی گه‌م بوو. ده‌بوو زه‌وی به‌و خوێنبه‌ریبونه‌ بمردبا. هاواری له‌ هاوێکنی کرد: «گه‌لن... بورده‌ بوغده‌ وا!»... راستی کرد. ئه‌وئ گه‌می لیبوو! له‌وئ، چوار جه‌وال گه‌م خرابووه‌ چاله‌وه‌ و به‌ کا، یاپی کرابوو. وای له‌ وه‌واله‌! بۆ تورکه‌ تیکشکاوه‌کان، دۆزینه‌وه‌ی سامانی بوو. بۆ مالی قادر، ناشتنی ته‌رمی خوێان و ئه‌و منداڵانه‌ بوو، که‌ دواتر، په‌که‌ به‌ دوا‌ی په‌کدا مردن.

برسیتی، که‌ ده‌گه‌یشه‌ ئه‌وه‌ی بیانکوژئ، ئیدی سه‌ری خۆی هه‌لده‌گرت و وازی لئ ده‌هێنان. له‌ ده‌مه‌ده‌می مه‌رگدا، ئه‌وه‌ی له‌ بیریان نه‌بوو نان بوو. خه‌ویکی قورس دایده‌گرتن و هه‌زیان له‌ ئامیزی دایکیان ده‌بوو... ئه‌گه‌ر بۆ نانخواردنیش بانگ کرابان، نه‌یاندە‌ویست سه‌ر هه‌لپه‌ن. نه‌ک بۆنکپووز،

بۆنى كولتيرهش به ئاگاي نه ده هينانه وه. ته نانهت مه لاي گونده كهش نه بده زاني خوا پالپشتي كپيه! توركه برسييه نيزه به دهسته تيکشكاوه كان، يا برسييه كانى گونده كه! جارتيكان له داخندا گوتى: «خوا له گه ل نيزه به دهسته، نهك مندال و ژنى برسى و خاوهنى چاله گه نم!».

له بهر ده رگاكه چاوه پوان بوو. نه پووى هه بوو ئاوديو بئ، نه برسيى پئى گه پانه وهى دهدا. وهك سنگ، له نتيوان ديوى برسيى و شكوى ئابرويدا چه قيبوو. به لام ئابروو، له بهر هه لوى برسيى، وهك به فر، له بهر وه ده توپيه وه و به ته و ئليدا چوراوگه ي ده به ست. له په نجه ي پئى خوى پامابوو. پئى چلكن و پان بوون. حه زى ده كرد له وه نجه پيسان وه رهگ ده ربكا و خوراك له زه وييه وه هه لمژئ. وهك درهخت. ده تگوت پئى، دوو شه پكه دارن و به جهسته ي وه داکوتراوون. به ئاسته م هه ستي به بوونيان ده كرد. گه ده ي، پاشاي بئ پكابه ري جهسته و هوشى بوو. گه ده ي، قيبيله نوماى ئاينى بوو. كولتيره، كه عبه ي بوو... به يئى بوو كولتيره، په په يه كى له قورعان زياتر بوو. ماوه يهك بوو نان، شتى بوو، حوپ نه يخواردبا حيز ده بوو. كولتيره ... ساوه ر... داندوك ... برويش ... ئه وانه بيچووى حه لالزاده ي گه نم بوون. ئه وانه مه زه ب بوون و سوينديان پئى ده خورا و ته لاقيان پئى ده كه وت و چاك ده كرايه وه. برسيى، خه لكى ناوچه كه ي درويته ده كرد... برسيى، ئاگريك بوو و له ژيانى خه لكه كه بهر ببوو و بئ ماندوويون، گه وره و بچووكى ده سووتاند.

هه ر وا، له بهر ده رگاكه وه ستابوو. بايزوكى جارن و بايز به گى تازه، هاته ده ره وه و به رانبه ري وه ستا: سپينه ي چاوى سوور بوون. برۆكانى بژ و دريژ بوون و هه ر يه كه و يهك دوو تالئى سپيان تيكه وتبوو. ردينه قه له مكراره كه ي ماشوبرنج بوو. كيسه تووتنه كه ي له بهر پشتى كرده وه و وهك ئه وه ي تازه له خواردنى تيگوشه ي سه روپئى بووبه تته وه، لايه كى كيسه كه ي به سميل و ليويدا هينا. ته ماشايه كى كرد و بزه به چاويه وه ديار بوو: بزه ي چاو، وهك بزه ي ليو نيه. بزه ي چاو، هه زار فيل و ته له

و داو و که مینی تیدان. بزه ی چاوی سووری بن جووته برۆی بژی پیاوی
تیرخوارده، وهک ئه وهیه دواي ژهمیکی چهور، میزی به بهرماوه کهیدا
کردین. که توانای خواردنی نه مینئ، وای بشیوینئ، به هیچ سه گیکی
برسی نه خورئ!.

- ها قادرا! خیره؟! ئه وه بۆچ تۆش وهک ئه و عالهمه نه چووته ته
دهشتوده؟! بچۆ به لکو کهنگرئ، پیشۆکی یا ههر خۆراکێک ئه و خاکه
دهیدا، کۆی کهیته وه!.

له بری وه لām، نووژهیه کی لیوه هات. خۆشی نه یزانی چ ده لئ. برسیتی
ریتی گه رانه وهی دابا، یه کسه ر ده گه راپیه وه. بايز، که وه لāmی نه دراپیه وه،
گوئی:

- بچۆ، تۆش بچۆ!... سه ری بیژیق له بن گله وهیه.
ئه وه ی گوت و پشتی تیکرد. دوو سی ههنگاری نا و ئاو پێکی داپیه وه.
گوئی: «ئه مپۆ کهس نه مردووه؟».

به دهنگیکی نهوی، ههر ئه وه بوو ده بیسترا، گوئی: با. مندالێکی ئیمه
مرد. فاته ی حهوت ساله مان مرد. پوره هه مینیش مرد و کهس نییه
بینیژئ. مام په حمان، ئه وهنده ی ناشت، په کی گه وتووه. ئه ویش برسی
و ماندووه...

مام په حمان، له ملاره زه وییه که ی نووکه پووشه ده کرد و مردووی ده ناشتن،
له ولاره سه گ ته رمه کانی ده رده هینانه وه. ئاخو ئه ویش هیچی نه مابوو
بیخوا.

بزه فیلا وییه که ی چاوی بايز بهگ، په پیه سه ر لیوی. به ره و لای گه راپیه وه.
به کاوه خۆ گوئی: «سئ کولێره. خاته ی خوشکت بنێره، با په چه ی
مه ره کان بمالئ و کولێره کان له گه ل خۆیدا بیا».

خاته، ههر خوا خۆی چاوی بۆ ده رشت. برسیتی، نه ختی گه ردنی درێژتر
و چاوه کانی گه وره تر و پرچه که ی پرتر کردبوو. گرانی و برسیتی، ته نها
بۆ خاته ببوون به به ربووک و بۆ زاوايه کی نادیاریان ده رازانده وه. گرانی

و برسیتی، بۆ کهس نا، هەر بۆ ئه و که ره سه ی جوانکاری بوون. به لām برسیتی، پتی به کئ ده دا ئه و جوانیه ببینی؟. خاته چه ند نازدار بوویی، نه ده گه یشته نازداریی کولیره که. ته نها تیرخۆره کان جوانیه که یان ده بینی و ئه وانیش به که دوو چا و چنۆکی به ته مه نی وه که بایز بوون. که گوئی له ناوی خاته بوو، قرچه له دلّیه وه هات. ناوی خاته له ده می بایزه وه، واتای تاییه تی هه بوو. له ده می ئه وه وه، پشکۆیه که بوو و به دلّیدا چزا، به لām به کسه ر ناوی کولیره ی دوا ی ناوی خاته، پشکۆکه ی کوژانده وه. سن کولیره !!... به که خاته ؟!.

هیچی نه گوت. وه ره چه رخا تا به کویدا هاتوه، هەر به ویدا بگه پتته وه. بایز لیی پرسی: «چیت گوت، قادرۆک؟». دیسان وه لāmی نه بوو. ده بوو نه خنّیکی تر برسی بئ ئه و جا وه لām بداته وه. ده بوو نه خنّی بیر له سن کولیره که بکاته وه، ئه و جا بلّی: «باشه. ئیواره ده یئیرم... شه و ده یئیرم، تا کهس نه ییئین و کهس نه زانی خۆی به نان داوه... نا، با کهس نه زانی من ئه و خوشکه ی خۆم به نان دا». کولیره ی گه نم ی قه نده هاری! گه رم بئ و گوئی کردبئ، نه که هەر خوشک، نیشتمانیک پاپیچ ده کا و به به رۆکی خاوه ن گه نم وه هه لّیده واسئ!.

خاته ی گه ر دن به رز، که خوا خۆی چاوی ده رشت، پتییه کی له مائی خۆیان بوو، پتییه کی له مائی بایز به گ. به ده ستی به تالّ ده پۆیشت و به باوه شئ نانی گه رمه وه ده گه رایه وه. هه ندی جار بزنیکیشی له گه لّ خۆیدا ده برده وه. بزنی به کاره وه. بزنی گوانشۆری پر له شیر ی مائی بایز. خاته، به هەر جتییه که دا ده پۆیشت، سه گی برسی و مندالی نیوه گیانی دوو ده که وتن. هه میشه بۆنی نانی لئ ده هات. به لām ئه وه نده ی به برسیتی نازدار بوو، به تیری وا نه بوو. هه رگیز له بیر ی نه ده چوو چ باجیکی داوه. دوا ی به سه رچوونی گرانیش هەر له بیر ی بوو. ئه و، په لاماری نانی ده دا و

به هەردوو دەست دەپەستایە دەمیەو، بایزیش دەنیشته بەریەو. خاتە و بایز، وەکو یەک برسێیان بوون... یەک لەوی تر پەلەتری بوو تا ئاگری خۆی دامرکێنیتەو.

قادر بووژایەو. قەلەشی پیتی چاک ببوونەو و کلاشی لە پێ دەکرد. خاتە، چەند ناوقەدی ئەستوورتر دەبوو، چاوی بچووکتەر و گەردنی کورتر دەبوو و مالهەکی قادریش، پتر پیتی تێدەکووت. نان گۆرا و بوو بە پاشۆلە ساوەر و داندۆک. ئەوجا بوو بە گەنم. ناوقەدی خاتەش، لەو دەرچوو باریک بێ. خوا، دەستبەرداری پرشتنی چاوی ببوو. قەلەشەکانی پیتی قادریش، گوازانەو بۆ پووحی و لە تەوێلیدا پەنگیان دەدایەو. لە کاتی برسیتیدا، هەمیشە بیرى لە ژيان و مانەو دەکردهو، بەلام کە تێر بوو، زوو زوو بیرى لە خۆکوشتن دەکردهو. هەر کە چاوی بە خاتە دەکووت، مەرگ بەرانبەری دەووستا و بە دەنگی بەرز پیتی دەکووت: «ئەوہتام!... من نەجاندەری تۆم!».

قادر پووی لە زەوی بوو و بەرانبەر بایز بەگ دانیشتبوو. بە شەرمیکەو، وەک کۆیلەیک چاکەى ئاغانى لە چاو بێ، گوێ: «بایز بەگ! ئەو خوشکەم... ئاخەر خۆت دەزانی زمانى خەلک خەنجەرە...». ئەوہى گوت و بیرى کردەو: «خەنجەرى برسیتی لە زمانى خەلک بپندەرە. بپندەر نەبوايە، خوشکەم بە نان نەدەدا...».

«دە ببپەرەو، تۆش! ئەو خەلکەى دەیانینیت، دەمی نانخواردنیان هەیه نەک قسەکردن. وەک سەگ زمانیان بە لالغاویاندا شۆر بۆتەو. جگە لەوہش، ئەوہ مەلا و ئەوہش شەرع و مارەیی. چی تەرت دەوێ؟! تێر بوویت، ها؟! لەگەڵ ئەوہشدا، باشە... دەچینە لای مەلا».

مەلا، لاکی سەری دەهات. کەنگر ببوو بە رنک و بۆق قەری تیکەوتیبوو. هاودەمەکانی مەلا، کەوتیبوونە خواردنی گۆشتی کەر و پشیلە. مام پەحمان، هێزی مردووناشتنی نەمابوو و لەگەڵ برسێیەکانی تردا، دەچوو پاوہ هەر زەندەوہریک خۆی پیشان دا. کولێرە، دنیای بە شاپەد دەگرت

و خاتەى بۆ چوار — پىنج مانگ پىشتر دەگىرپايەو و لە بايزى ماره دەکرد. ئەگەر ئايەتى قورعان نەبوايە، مەلا لەو گرانييه دەرنەدەچوو... ملباريکى وا چۆن دەردەچوا. خوا بيکا بە قوربانى ناوقەدى خاتە و ئەو چەند ئايەت و فسکەفسکەى کە دەيزانين!

مەلا گوتى: ھەر ئىستا چوار کولتەرە... دواييش يەك قزناغ گەنم. کەمتر نابى. من لايەكى دىنى خۆم بۆ داپۆشىنى عەيبى ئتو دەسووتىنم. بەو کەمتر بى، لىتى ماره نابرم. شايدىش، بە دوو کولتەرە کرەيان دەکرا. يەك «وہ لّاھى وہ بىللاھى وہ تىللاھى» بە دوو کولتەرە!... يەك بە دوو.

قادر ببوو بە خاوەنى بپکەيەك مەپ و بزن. ببوو بە خاوەنى شیر و ماست... قادر خاوەنى گەنم بوو. پەنیر و داندۆكى ھەبوون. ھەورى پەشى برسىتى، لەگەڵ بزیبوونی تورک و پەیداىبوونی دەمى داس و شەغره و گىرەدا پەوايەو. لە باشوورەو، خورما و قەسپ وەك با ھەلّيانکرد. لە پۆژھەلاتەو گۆيز و میوژ و بەپوو. گەنم و خورى و مووى بزن، بەرەو باشوور دەچوون. تورک، لە ناوچەکەدا بوون بە ھەلم. کەس نەيزانى تورکە شىشەبەدەستەکان کىتو چوون...

قادر، بوو بە يەكێ لە خاوينداوھەکان و شانى لە شانى بايز بەگى چاوسوور دەدا. شوان و پەنجەرى ھەبوون. گەنم و جۆى بە سوود دەدا. يەك بە دوو و ھەندى جار بە سىي دەدا، بەلام ھەرچى دەکرد، ھەر پاشماوھى گرانی بوو و ترسى برسىتى بەرينەدەدا. ترسى شىشى دەستى جەندرمە لە کۆلى نەدەبووھە... ترسى ئەو پۆژانەى لە بەر دەرگاگەى بايزە چاوسوور ھەلدەتروشکا، لە دلى دەرنەدەچوو. ھەر لەبەر ئەو بوو پەنجەبەر و شوانەكەى وھا برسى دەکرد، چاوى گرانييان لى بزر نەدەبوو. شوانىكى دەرکرد، چونکە ھەريکە جۆى خواردبوو. پىي گوت: «ئەگەر گاگەليک بەرەلای ناو جۆيەكە بوايە، ئەوھندەى زەرەر نەدەدا».

خۆى و خاتە، ئەگەرچى دەربازبووى دەستى بايز بوون، بەلام برايندارى

دهستی ئه‌ویش بوون. چاکه و خراپه‌ی بایز له دوو تای ته‌رازوودا بوون و پیتش ژه‌می خواردن، تای چاکه‌ی گران ده‌بوو و پاش ژه‌میش، تای خراپه‌ی قورس ده‌بوو. بئ ئه‌وه‌ی له لای یه‌کتر بیدرکینن، بیران له هه‌مان شت ده‌کرده‌وه: چۆن برسیتی ئه‌و خه‌لکه‌ی ده‌قۆسته‌وه و زه‌لیلی ده‌کردن!

قادر بیرى له‌وه ده‌کرده‌وه که برسیتی وای لئ کرد چاوپۆشی له نامووسی خوشکه‌که‌ی بکا. خاته‌ش، ئه‌مسەر و ئه‌وسه‌ری بیدرکده‌وه‌ی، هه‌ر ئه‌مه بوو: «من چۆن له برساندا په‌لاماری کولیره‌م ده‌دا، ئه‌ویش به هه‌مان برسیتی په‌لاماری منی ده‌دا... من سه‌ری نانم هه‌لده‌دایه‌وه، ئه‌و کۆشی من. که من داده‌که‌وتم، ئه‌ویش داده‌که‌وت... هه‌میشه پیکه‌وه تیر ده‌بووین... له گه‌ل مندا ده‌ستی پئ ده‌کرد و له‌گه‌ل مندا ده‌ستی لئ هه‌لده‌گرت!».

«خوشکم. با سفلە نه‌بین. ئه‌و پیاوه ئیتمه‌ی له گرانییه‌که ده‌رباز کرد». هه‌ر جارێ خاته پقی به‌رانبه‌ر بایز ده‌رپریا، ئه‌گه‌ر پیتش نانخواردن بوايه، ئه‌وه‌ی ده‌گوت. ئه‌گه‌ر دواى نانخواردنیش بوايه، ده‌یگوت: «ئو چاوجنۆکه برسیتی ئیتمه‌ی قۆسته‌وه! به هه‌موو مه‌زه‌بیك، کوشتنی هه‌لاله‌». خاته به‌رانبه‌ر هه‌ردوو هه‌لوێسته‌که، به لاجاو ته‌ماشایه‌کی براکه‌ی ده‌کرد و هیچی نه‌ده‌گوت. ته‌ماشاکردنه‌که‌ی خاته، بارانی سووکایه‌تی بوو و به سه‌ر براکه‌یدا دایده‌کرد. خاته، سه‌رقالی سازێژکردنه‌وه‌ی برینی خۆی بوو...

به‌لام چۆن؟! ... برینی خاته به چی سازێژ ده‌بوو?!.

ناوهرۆک

۳	پێشه‌کی
۷	سێوه‌که
۱۵	سه‌رفرازی
۲۱	ئاوه‌نگی ئه‌نقال
۲۹	چاوی پشیله
۳۷	دوهم شه‌وی مالین
۴۵	پانتۆلی جینس
۵۳	سه‌بیه شیت
۶۲	باوکم دزرا
۷۱	خۆله‌میش
۸۱	نوشته
۸۷	لافنا
۹۶	به‌ره‌و دۆزه‌خ
۱۰۲	پێیه‌کی حاجی
۱۰۸	داشی دامه
۱۱۶	به‌رزبوونه‌وه
۱۲۲	هه‌موو پێیه‌کان ده‌چنه‌وه قاهیره
۱۳۶	کینتاور
۱۴۷	پۆسته‌ر
۱۶۰	ماستی ره‌ش
۱۶۸	عه‌ریف عۆده
۱۷۸	گابه‌رد
۱۸۴	توێکه‌هێکه
۱۹۲	دابیران
۲۰۰	۱۹۶۳
۲۰۵	پزگاریبون له‌ به‌خته‌وه‌ری
۲۱۱	به‌ره‌واژ
۲۱۹	بزه
۲۲۴	مه‌مله‌که‌تی سه‌گه‌کان
۲۳۹	پاشماوه‌ی گرانی